

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

ТЕЙЛЪР СМИТ

КЛУБЪТ
на
НЕВИННИТЕ

ТЕЙЛЪР СМИТ

КЛУБЪТ НА НЕВИННИТЕ

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

1964 г. Американският литературен титан Бен Болт умира без пукната пара в една мансарда в Париж.

1996 г. Светската дама Рената Хънтър Кар е изхвърлена мъртва на калифорнийския бряг.

Трийсет години и шестнайсет хиляди километра делят смъртта на двамата, изживели навремето бурна любовна връзка. Свързва ги заплетена тайна, за чието запазване някой не би се поколебал да убие отново.

Марая Болт никога не е споделяла преклонението на почитателите на прочутия си баща Бен Болт. Тя си спомня само мъжа, изоставил съпругата и седемгодишната си дъщеря заради друга жена — Рената Хънтър Кар. Изведнъж миналото се завръща със страшна сила и Марая ще научи едно от най-ужасяващите правила на живота — в игрите с висок залог невинните се принасят в жертва за по-голяма печалба...

*„Забравиш ли предците си,
превързаш се в поточе без
извор, в дърво без корен.“*

Древна
китайска
поговорка

„По дяволите, Франк, ти каза на десния борд!“ — безмълвно изкрещя мозъкът на Марая, когато го зърна при отсрещния парапет. Мъжът остана неподвижен само за миг, погледите им се срещнаха и устните му безмълвно произнесоха две думи. „Обичам те.“ Сетне Франк се притисна към парапета, наведе се назад и падна заднишком във водата също като водолаз, какъвто навремето е бил. В последния миг прозвуча изстрел. Червено петно избухна върху ризата му, ала нямаше връщане назад, инерцията го увлече и той падна зад борда.

— Не! — изкрещяха едновременно Марая и Линдзи. Чуха се още викове. Марая бързо излезе от вцепенението си и зърна петима моряци да тичат към нея и Линдзи. Над главата ѝ дулото на пушката се насочи към тях.

ПРОЛОГ

Четвъртък, четвърти юли

Беше изтощена. Ранена, кървяща, плуваше да спаси живота си. Дробовете ѝ горяха. Кльощавите ѝ ръце и крака я боляха от студа и усилието да гребе срещу тежките вълни. Безмълвен вик се надигна в гърлото ѝ, предизвикан едновременно от болка, страх и раздразнение: „Не мога да се справя!“.

„Ако бях млада, помисли си Рената, можеше и да имам някакъв шанс.“ Тогаваше във форма, силна, макар и доста разглезена — единственото дете на един от най-богатите мъже в света. Ала сега беше на шейсет и една, за бога. Загубила бе някогашната си издръжливост. В съзнанието ѝ изплува очевидният отговор: „Плувай или умри, глупачке!“. Тя уплашено хвърли поглед назад в тъмнината, откъдето се чуваха гласовете, разменящи резки ядни команди. Дали я бяха забелязали, мъничка точка, подскачаща върху осветеното от звездите море? Дали я преследваха? Струваха ѝ се толкова близо.

„Не“, опита да си вдъхне кураж тя. Не бяха толкова близо. Беше просто измамно впечатление заради акустиката на чистия нощен въздух. Те бяха далеч, твърде далеч, дори за да ги различи ясно, макар че лъчът на прожектора ѝ подсказа, че все още не са изоставили търсенето.

Дали търсеха само нея? Досрамя я, като се сети за момичето, което бе изоставила на палубата. Що за човек трябва да си, за да изоставиш дете в смъртна опасност и да побегнеш, за да спасиш собствената си кожа? Вярно ли беше това, което съпругът ѝ някога бе казал за нея? Че имало нещо неестествено у жена, която не може да бъде съпричастна? Тя забави темпо. Застина почти неподвижно и хвърли поглед назад към яхтата, опитвайки се да различи силуетите на палубата, ала зрението ѝ също не беше тъй остро, както някога. Ако момичето беше все още на борда, Рената не успя да я забележи.

„Може Линдзи също да е успяла да се измъкне“, мина ѝ през ума, скачайки през борда в бъркотията. Момичето изглеждаше

слабичко, но твърдяха, че участвало в състезания по плуване. Така че ако се бе изплъзнало от преследвачите, имаше същите шансове като Рената. Може би дори по-добри. Все пак притежаваше предимството на младостта. Прободе я ново угризение. Ами ако Линдзи не бе избягала от онези престъпници на яхтата? Нямаше съмнение какво щеше да я сполети. Още една причина да продължи да плува. Рената се обърна отново към брега и загреба с нова решимост. Похитителите ѝ не бяха я преценили добре. По цялата брегова линия от Дейна Пойнт до Лонг Бийч, в синьо-черното небе избухваха ракети, огнени фойерверки, бляскави каскади от светлина, шумен изблик на патриотизъм по случай Четвърти юли. Десетки малки лодки подскачаха по водата, наблюдавайки спектакъла.

„Онези главорези явно са разчитали на шума и бъркотията, за да прикрият бягството си, ала не бяха предвидили, че една от жертвите им ще скочи през борда“, самодоволно си помисли Рената. А всичките тези фойерверки наместо да я осветят, я направиха още по-незабележима сред сенките и светлините в морето, помогнаха ѝ да се измъкне без проблеми.

Е, почти без проблеми.

Отначало дори не бе осъзнала, че стрелят по нея, толкова силен бе шумът от фойерверките. Явно стреляха на посоки, ала един от куршумите бе открил мишената. Рената трепна от острата пареща болка в рамото, ала се опита да не ѝ обръща внимание. Само да успееше да стигне до някой от малките плавателни съдове покрай брега, щеше да се добере до къщи. И щеше да изпрати властите. Загреба с нова сила, решена да се отдалечи колкото е възможно повече от лъча на прожектора, преди фойерверките да стихнат, преди очите на хищниците да свикнат с мрака и да успеят да я открият. Твърде нелеп начин да умре, пляскайки във водата като прострелян пеликан. Нямаше да го позволи. В никакъв случай.

Загребванията ѝ ставаха все по-немощни. Не беше само заради изтощението и загубата на кръв. Подгизналата ѝ рокля я дърпаше надолу. Трябваше да се отърве от нея. Успя да се задържи на повърхността само с движения на краката, докато се измъкваше от дрехата, потръпвайки от болка. Остана само по бельо, ала презрамката на сutiена се врязваше в раненото рамо, а подгизналите бикини също ѝ тежаха. „Щом съм се захванала с това, ще го свърша докрай“, каза си

тя и свали всичко. Сетне поднови плуването, потискайки надигащата се тревога само със силата на легендарната си непоколебима воля. За известно време това свърши работа. Ала заради раненото рамо и все по-нарастващата умора напредваше твърде бавно. Паниката неизбежно я завладя отново и Рената заплака въпреки волята си. Беше толкова изтощена! Струваше ѝ се, че гребе от часове към най-близката лодка, ала изобщо не я приближаваше.

„Явно се отдалечават, оставяйки ме съвсем сама тук! О, господи, не мога да се справя!“ Някъде дълбоко в съзнанието ѝ изплува нетърпеливият глас на баща ѝ: „Престани да хленчиш и продължавай напред, момиче! Ние сами определяме съдбата си. Не се ядосвай, отвръщай на удара с удар“. Беше прав. „Ужасно е да си толкова слаб“, помисли си Рената, ядосана на себе си. Бе започнала да води твърде заседнал живот, това беше проблемът. Преминала бе към по-кротки удоволствия — откриване на художествена галерия, хубав коняк, вечеря в Белия дом. Нищо, което да би могло да я подготви за скок от яхта и плуване, както бе натъртена и ранена, към брега, който беше... Сигурно на километри.

Тя премина поредната вълна със стиснати зъби, едва успяваше да си поеме въздух, ала все по-немошните загребвания вече не я придвижваха напред. Рената поспря да успокои дишането си и даде почивка на скованите си от болка ръце. Само за минутка. „Толкова съм уморена.“ Отпусна се по гръб с разперени ръце, миниатюрно голо разпятие върху водната повърхност. Усети върху дясната си гърда топла струйка, която се стече под мишницата ѝ. Би трябвало да я боли, а не чувстваше нищо. „Обезболяващото действие на адреналина“, предположи тя. Затвори очи и се опита да не мисли за това колко кръв е загубила. Колко още щеше да изпие ненаситният океан.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ прозвуча друг глас, нисък и провлечен: „Само одраскване, мадам. Джон Уейн“, помисли си с усмивка тя. Той имаше голяма къща точно срещу заливчето в Нюпорт, където беше тяхната лятна вила. Дори баща ѝ — широкоплещест мъж, нисък и набит, с наперена походка — удължаваше крачка, когато вървеше до прочутия вечно забързан актьор. През последните години от живота си двамата често изчезваха заедно да пийнат или да излязат на риболов навътре в морето. Херцогът и татко — двама стари мечоци.

Рената се полюшваше на вълните, притворила клепачи, неистова умора заливаше тялото ѝ. Обзе я сънливост, ала тя потисна прозявката си, насили се да отвори очи.

„Стой будна!“

Над главата ѝ небето изглеждаше като огромен купол, осеян със звезди. Беше толкова красиво и ярко, далеч от светлините на града. Тя лениво проследи съзвездията с пръст, опита да си спомни имената им, които бе научила от Николас, белокосия грък, който години наред бе в екипажа на яхтата на баща ѝ. „Виж, Рената, там е съзвездието «Стрелец», опънал лъка. А ето там, високо, точно до «Вега». Виждаш ли го? Това е Херкулес, стъпил върху главата на Драко, дракона. Добрият стар Нико. Пълен с истории.“ „Глупости“, казваше баща ѝ. „Дали не ревнуваше малко“, зачуди се Рената, заради обичта ѝ към този мил стар моряк, пълен с хиляди приказки?

„Слушай! Чуваш ли я?“

„Какво, Нико?“

„Божествената симфония — музиката на космоса.“

„Нищо не чувам.“

„Трябва да се вслушаш по-внимателно, малката. Това е музиката, сътворена от движението на звездите. Музиката, на която танцуват ангелите.“

Рената се усмихна, затвори очи, за да успее да се съсредоточи. Топлината на рамото ѝ бе голямата нежна ръка на Нико, а тя отново бе дете и лежеше на гладката ветровита палуба на бащината си яхта. Толкова спокойно. Толкова...

Груб удар я изтръгна от унеса ѝ. Дъска на сърф? Толкова навътре? Сетне нов удар. И този път остра пронизваща болка в гърдите. Рената отвори очи и раздражено се огледа.

„Махайте се! Целият океан е на ваше разположение, за бога!“ Нов удар я обърна настрана. Тя успя да преобърне във водата, ала усети сякаш хиляди малки бръсначи разрязват лявото ѝ ходило — болката премина бързо, преди още мозъкът да я регистрира. „О, за бога! Разкарайте се! Веднага, преди да съм повикала полицията!“

Това свърши работа. Грубияните се разпръснаха и Рената бе оставена на мира, люлеейки се върху вълните. Добре, че се магнаха. Беше много уморена. Имаше нужда от почивка. И щом си възвърнеше силата, трябваше да направи още нещо. Какво беше то?

Тя се отпусна по гръб на водата, клепачите ѝ потрепнаха, докато се взираше в звездите, опитвайки се да намери отговор. Бяха толкова красиви. Протегна към тях треперещата си ръка. Почти можеше да ги докосне. И тогава...

„О, Нико! Мисля, че я чувам. Наистина! Чувам симфонията!“

ПЪРВА ГЛАВА

Понеделник, първи юли

Животът на Рената Хънтър Кар изобщо не бе застрашен, когато Марая Болт я видя за пръв път. Не я грозеше никаква опасност. Ситуацията скоро щеше да се промени, разбира се, и причина за това до голяма степен щеше да бъде Марая. Онези, които вярват в предопределеността на съдбата, биха казали, че колелото се е завъртяло три дни преди злополучното плуване на Рената.

Три дни по-рано и на разстояние от около четири хиляди и петстотин километра...

Джак Гайст, заместник-директор на оперативния отдел, се държеше така, сякаш нямаше нищо необичайно в това да извика Марая в кабинета си на седмия етаж в Главната квартира на ЦРУ в Лангли, Вирджиния. Секретарката хвана бравата на огромната дървена врата, водеща към свещената обител, а с другата даде знак на Марая, че се налага да изчака. През тесния процеп Марая зърна мъжа зад бюрото, който прелистваше купчина папки. Той не вдигна очи и тогава жената леко се покашля.

— Тя е тук, сър. Госпожа Болт. Нали ми казахте да я повикам.

Мъжът бавно вдигна глава, подразнен, че отвлечат вниманието му, след което рязко кимна. Секретарката побърза да се оттегли, махна на Марая да влезе и припряно затвори вратата.

У Гайст настъпи видима промяна. Той се изправи на крака, заобиколи огромното бюро, протегна ръка и широко се усмихна.

— Марая Болт! Досега не съм имал удоволствието да се запознаем. Джак Гайст.

„Усмивката изобщо не достигна бледозелените очи“, отбеляза Марая, поемайки ръката му. Усети върху себе си продължителен изучаващ поглед, който можеше да изтълкува по не един и два начина, ала никой от тях не целеше да я предразположи. При допира усети

суха тънка кожа — очевидно пушач, който рядко успява да се ограничи до кутия на ден. Тя се опита да си представи директора в някой ъгъл на предния двор сред група колеги, пристрастени към никотина, но някак не се получи. Първо, той нямаше вид на човек, склонен бързо и лесно да се приобщава към масите. От друга страна, от опит знаеше, че потайните служители на оперативния отдел играят по свои собствени правила, ето защо неволно огледа кабинета, за да открие пепелник, макар да бе всеизвестна забраната срещу пушенето в сградата. Не се съмняваше, че мъжът отдавна е демонтирал детекторите за дим.

— Благодаря ви, че дойдохте — добави Гайст и я последва.

— Не сте ме затруднили.

За никой от двамата не беше тайна, че отправената молба съдържа недвусмислена заповед. Всъщност Джейн я бе повикала наред общото заседание, за да ѝ предаде повелята на заместник-директора. Не се случваше всеки ден анализатори да бъдат привиквани в крилото, отредено за работещите под прикритие, нито дори специалисти като Марая, която надзираваше работата на цял екип за следене на производството на оръжие.

Гайст отпусна дългнестото си тяло в близкия до нея край на канапето. Ниско подстриганата му коса имаше цвят на слама, който с възрастта се променяше едва забележимо. С разхлабената вратовръзка, намачкана памучна бяла риза и навити до лактите ръкави човек би помислил, че е прекарал нощта на същото това канапе, зает с разгадаването на зараждаща се криза от международен мащаб. „Възможно ли е мъжете като него да имат семеен живот?“ — почуди се Марая.

В ъгъла помежду им се гушеше ниска изящно резбована масичка, върху която бе поставена плоска чиния от кована мед. Ансамбълът приличаше на ценна придобивка от някой арабски сук. Също както рубиненочервения персийски килим под краката ѝ, наргилето върху старинния шкаф, а и многобройните дървени кутии, пръснати из цялата стая, украсени с резба и седеф, без съмнение и масичката бе сувенир, придобит от Гайст по време на някое пътуване, възложено от Управлението. На ниско разположения втори плот на масичката тя откри втори съд от кована мед — дълбока купа, празна в момента, ала с почерняло дъно и стени. Търсеният пепелник. Бинго.

— Последните дни на династията Романов — премина Гайст направо на въпроса. — Звучи ли ви познато?

— Да, естествено — кимна тя. — Най-голямата и най-ценна колекция предмети, принадлежали на руския царски двор, събрана след убийството на Николай Втори и неговото семейство от болшевиките през хиляда деветстотин и седемнайсега година. Уредена съвместно от „Ермитажа“ в Санкт Петербург и музея „Арлър Хъртър“ в Лос Анджелис. През лятото изложбата трърва на двегодишна обиколка из Северна Америка.

— Откриването е утре. В „Арлър Хъртър“.

Марая устоя на изкушението да попита: „Е, и какво?“, опасявайки се, че е отгатнала накърде клони разговорърт. Знаеше ли Гайст за плановете й за почивка? Стомахърт й се сви, когато в съзнанието й изплува нова мисъл: дали директорърт хранеше някакви съмнения относно връзката й със семейство Хъртър? Колкото и грандиозна да бе изложбата Романов, музеят „Арлър Хъртър“ бе последното място на земята, което Марая би посетила доброволно.

— Тази сутрин разбрахме, че самият Валери Захаров ще среже панделката при откриването — рече Гайст. — Пристига точно след дваисет и четири часа.

— Министърърт на външните работи? Знаам, че изложбата ще донесе големи доходи на руското правителство, но това ми се струва прекалено, не е ли така?

— Съгласен съм, макар че Захаров така или иначе щеше да дойде в Лос Анджелис по-късно тази седмица. Конференцията на държавите от Тихоокеанското крайбрежие се открива там на пети юли. Ще има голям прием на борда на „Куин Мери“ вечерта на четвърти.

— Моментърт е добре избран. Оттам ще могат да видят фойерверките по цялото крайбрежие.

— Така си е. Както и да е, забелязахме няколко добре известни фигури от разузнаването в списърка с имена, които руснаците представиха с искане за дипломатически визи.

— Не е изненадващо, нали? Захаров е бивш агент на КГБ, в края на краищата. Всърщност, бивш не е съвсем точно казано — поправи се тя. — Сега може да се казват ФСБ, но не са излезли от бизнеса. Естествено е антуражърт на Захаров да включва някой и друг шпионин.

— Без съмнение. Ето защо искам някой да държи под око нещата.

— Това не е ли работа на ФБР?

— Странно, точно това каза и нашият уважаем директор — намръщи се директорът. — Между нас казано, Марая, той е толкова напласен от надзорните комитети, че и в тоалетната не отива, без да уведоми предварително Капитолия.

Марая замълча. Проява на лош вкус беше да оплюваш началника си пред някой, когото срещаш за първи път и който дори не работи за теб. Като се имаше предвид, че именно директорът бе назначил Гайст на този пост, а и беше проява на нелоялност. Така че какво целеше той? Да я накара да се чувства част от кръга с доверените му хора? Той бе поел поста само преди няколко месеца. Като повечето агенти, работещи под прикритие, той бе малко познат в управлението, докато името му внезапно не изплува заедно с човека, който щеше да поеме така желаната длъжност. В съобщението, с което се обявяваше назначението му, се споменаваха, че Гайст е ветеран в управлението, работил повече от осемнайсет години на различни постове, най-вече в Средния Изток. „Само осемнайсет години, помисли си Марая — относително шеметно издигане в такава стара бюрократична институция като ЦРУ.“ Логично бе да се предположи, че мъжът е амбициозен и безскрупулен.

— Ние не извършваме операции на домашна почва — изтъкна тя очевидно.

Затова ли я беше повикал? За да може технически да си измие ръцете, използвайки неоперативен агент за някакъв свой замисъл?

— Кой говори за операция? Става дума за наблюдение. Просто държим под око интересите на Управлението. ФБР се занимава с двойните агенти и организираната престъпност. Чудесно, но тук става дума за по-голяма риба. Захаров намира да стане президент. Вероятно той ще бъде следващият, който ще сложи ръка на руския арсенал. Напоследък това не представлява пряка заплаха за нас, но руснаците все още разполагат с голям потенциал за вършене на бели.

Марая се изкуши да изтъкне, че руснаците ще трябва да учетворят доставките си, за да достигнат количеството на американските продажби на оръжие зад граница за не по-малко съмнителни клиенти, но си замълча. Работата ѝ беше да надзирава

другия екип, а не нейния собствен. Във всеки случай бе любопитна да узнае докъде ще доведе този разговор. Любопитна и в не малка степен притеснена.

— Захаров е главорез, но ако ще вземе властта в Русия, ще бъде нашият главорез — отбеляза Гайст. — Вече работим по въпроса, но ми се иска да се подсигури допълнително. Един надежден източник измежду приближените му много ще ме зарадва.

Това подозрително ѝ заприлича на вербуване на чужд агент — тайна операция, без никакво съмнение. Марая замълча в очакване на продължението. Не се наложи да чака дълго.

— Ето защо ще присъстваш на откриването на изложбата „Романов“ — завърши Гайст.

Точно от това се страхуваше.

— Извинете, сър...

— Наричай ме Джак.

— Нищо не разбирам — продължи тя, без да обръща внимание на поканата за фамилиарност, която можеше да породи единствено презрение. — Ако планират операция по вербуване, би трябвало да изпратите някой от вашия отдел, с опит в тези неща.

— Доколкото знам вие сте вършили подобно нещо за нас и преди.

„За мое най-голямо съжаление.“

— Не и от такава величина — възрази Марая. — Представа нямам как бих могла да избира подходяща мишена.

— А, това е най-хубавото в цялата работа. Мишената вече е избрана. Това е човек, когото познавате. Юри Беленко, административен помощник на Захаров.

— Беленко? Наистина ли? Срещала съм го — призна тя.

— И то два пъти в разстояние на една година, ако съм правилно осведомен. Първия път през миналата есен на Общото събрание на Обединените нации в Ню Йорк. После отново през март, на европейската конференция по безопасността в Париж.

— Бях прикрепена към Държавния департамент, за да работя с тяхната делегация по разоръжаването, но...

— Разкажете ми за Беленко, Марая — взря се настойчиво Гайст в нея.

— Той е... приятен — отвърна тя и вътрешно изтръпна. Какъв дълбок и проникателен анализ. Тя опита отново: — Интелигентен и представителен. Образован, обиколил е света. На четирийсет и три. Разведен, очевидно. Говори перфектен идиоматичен английски, какъвто изучават в курсовете в КГБ, от където, както знаем, е започнал. Би трябвало да предположим, че все още е представител на ФСБ.

— Някакви особени пристрастия?

— Не съм сигурна, че са ми известни такива... Освен може би факта, че е страстен колекционер на поговорки и американски жаргон.

— Поговорки значи? Какво друго колекционира?

— Не ви разбирам... — смръщи вежди Марая. — О! Да, разбира се. Обича жените, предполагам.

— Особено теб.

— Моля?

— Доколкото ми е известно нашият човек, Юри си пада по теб, Марая. Вярно ли е?

— Какво намеквате?

— Нищо не намеквам. Просто чакам да чуя какво ще докладваш.

— Няма какво да докладвам — отвърна тя. — Вижте, не знам какво сте чули от осведомителите си, но между мен и Беленко няма нищо. Предположението е нелепо по ред причини, между които факта, че загубих съпруга си преди година и половина, затънала съм до гуша в работа и сама отглеждам петнайсетгодишната си дъщеря. Едва ли може да се каже, че имам възможност и настроение за бурен социален живот с мъже като Беленко или с когото и да било друг.

— Справяш се обаче.

— Какво имате предвид?

Гайст се облегна назад и се взря в нея за миг. Сетне стана, мина зад бюрото и посегна към една от папките, които разглеждаше, когато Марая влезе. Измъкна лист хартия, върна се при младата жена и го задържа пред лицето ѝ. Сърцето на Марая се сви. Беше ксерокопие на статия от „Уошингтън Поуст“, която бе излязла преди няколко седмици. Снимката към статията бе доста неясна, но тя прекрасно знаеше кои са двете мъгляви фигури.

— За човек, който претендира, че води затворен живот, се радваш на доста широка популярност — отбеляза Гайст и обърна статията към себе си. — „Наградите на Националния прес клуб“.

Гледай ти! Не е трудно да те разпознае човек, макар че това копие е лошо, хванала под ръка един от най-добрите телевизионни говорители.

— Пол Чейни е стар приятел на съпруга ми. И мой — призна тя, осъзнавайки, че е глупаво да отрича, макар да имаше известни колебания по въпроса. — Онази вечер бе награден. Имаше нужда от дама и се съгласих да му направя тази услуга.

— Статията обаче не е за Чейни, нали? За теб е. И за баща ти. А след нея излязоха и още няколко.

— Да, за съжаление — тежко въздъхна Марая. — Някакъв репортер открил, че съм дъщерята на Бен Болт и се вкопчил в слуха, че бил намерен нов неиздаден негов ръкопис.

— Покойният ви баща се смята за едно от най-големите имена в американската литература, струва ми се. — Гайст сви устни. — Не е чудно, че подобна новина ще разбуди духовете. И тъй? Има ли роман?

Тя повдигна рамене.

— Има ръкопис и няколко дневника, на които се натъкнах. Агентът на баща ми в момента ги преглежда, за да провери дали ще излезе нещо. Смятам да се срещна с него следващата седмица, за да обсъдим как да постъпим. Във всеки случай — добави тя, — това е твърде далеч от темата. Обсъждахме Юри Беленко и аз не бих искала да ви задържам, сър. Защо смятате, че Беленко е склонен да работи за нас?

— А, да. — Гайст остави настрана статията от „Уошингтън Поуст“. — Именно това се опитвах да ти обясня. Не знам дали е склонен да работи за нас, но със сигурност е доста благосклонен към теб.

— Защо мислите така?

— Моите хора го държат под око и засякохме няколко разговора, в които той те споменава с не малък копнеж. Освен това знаеш ли, че когато през март сте били в Париж, една вечер те е проследил обратно до хотела? Смятаме, че е искал да се отбие при теб, само че дъщеря ти е била там...

— Конференцията беше само един ден и тъй като тя беше в пролетна ваканция... — Марая усети, че я побиват тръпки. — Беленко ме е проследил? И я е видял?

Старият кошмар отново се завръщаше — детето ѝ бе изложено на опасност заради работата ѝ. Тъй като напоследък се занимаваше

само с канцеларска работа, този въпрос не беше тъй наболял. Но когато се провеждаше конференцията през март, двете с Линдзи тъкмо бяха преживели втората си Коледа без Дейвид, последвана от твърде сурова зима. Очарованието на пролетта в Париж бе надделяло над риска да вземе дъщеря си със себе си на тази кратка командировка.

„Никога вече.“

Гайст се приведе напред и подпря лакти на коленете си.

— Според моите наблюдатели Беленко е изглеждал наистина разочарован. Предполагам, решил е, че няма да се получи нищо онази вечер. Въпреки това предпочетохме да го държим под око. И ето че оня ден ударихме голямата печалба.

— Голямата печалба?

— Той вечеря с брат си в Москва. Брат му е литературен критик за „Известия“, знаеше ли това? Беленко сподели с него, че се е запознал с дъщерята на Бен Болт. Предполагам, романите на баща ти са популярни и там.

Марая кимна.

— Подслушали сте разговора им, така ли?

— Именно. Беленко спомена, че тази седмица се връща в Щатите, надявал се да те види отново. Може би просто се опитваше да направи впечатление на брат си, ала от начина, по който се изрази, ми се стори, че основният му интерес не е насочен към модерната проза, ако разбираш какво имам предвид.

Марая се облегна назад, твърде изумена, за да отговори. Сетне поклати глава.

— Струва ми се, че неправилно сте изтълкували думите му.

— Не си ли забелязала, че Беленко си пада по теб? Ти си изключително привлекателна жена, Марая.

Тя отмина ласкателството без коментар.

— Не смятам, че интересът му е насочен към мен.

— Защо мислиш така?

— Защото ми се е случвало и друг път. Не аз съм толкова привлекателна, а баща ми.

— Мислех, че е мъртъв.

— Така е. Почина, когато бях на двайсет и осем. — Тя въздъхна.
— Трудно е да се обясни. Феноменът на това да си свързан със славата.

Виждам го в изражението на някои хора, когато разберат, че съм дъщеря на Бен Болт.

— Някои хора?

— Алчни типове, жадни за сензация. Или пък, не знам... Може да са просто почитатели. Хора, които искат да се доближат до своите герои, пък макар и индиректно. Като се има предвид как руснаците боготворят своите поети и писатели, Беленко може да е жертва на този феномен. Дори да бях грозна като смъртта и глупава като гъска, това няма значение за хората, които лесно се впечатляват, след като съм роднина на прочут писател.

— Както и да е, това е примамка — рече Гайст. — Все още смятам, че ще бъде добре, ако се сблъскаш отново с Беленко. Всъщност смятам, че би трябвало да го опознаеш много по-добре.

— Да не искате да кажете, че искате да го прелъстя? Ако е така, съжалявам, но отговорът ми е отрицателен. Аз тълкувам данни от сателити и пиша скучни доклади за доставките на оръжие, които никой не чете. Не съм вербувана за подобни операции.

— Не исках да те обидя. Нямам намерение да те карам да правиш нищо против волята си. Просто искам да установиш контакт с Беленко, да провериш дали проявява интерес да работи за нас. Опирай почвата. Ако усетиш, че интересът му е не само личен, но и професионален, просто ме уведоми. Оттам нататък ние ще поемем нещата.

— Подобна задача не ми е по сърце — поклати глава Марая.

— Ще се справиш. Ще отнеме най-много ден-два.

— Ден-два? Мислех, че искате да присъствам само на откриването на изложбата „Романов“.

— Може би това ще бъде всичко. Както казах, външният министър Захаров ще остане в Лос Анджелис няколко дни, но не сме сигурни, че Беленко ще бъде тук през цялото време. Във всеки случай, задачата ти ще продължи най-много два дни. Обещавам. Знаем, че имаш планове за почивка.

— Ами Държавният департамент? Държавният секретар Кид не обича да включва в делегацията си оперативни агенти.

— Зная, това е най-хубавото в цялата работа. Ти не си оперативен агент.

„Аха!“ Точно както бе подозирала. Фактът, че бе отгатнала намеренията му, не ѝ донесе особено удовлетворение.

— Вече уредих нещата с офиса на Кид — продължи Гайст. — Тъй като си работила с тях и преди, той няма нищо против. Но искам да ти обърна внимание, че нямат представа за осъществяването на контакта с Беленко. Обяснихме им, че искаме да те използваме като бърза връзка за разузнавателните доклади в случай, че кризата между Русия и Турция се разгорещи. — Бе се появил малък конфликт между съюзника на НАТО, Турция, и руснаците във връзка с тяхната подкрепа на кюрдските бунтовници в страната.

„Едва ли може да се нарече криза“, помисли си Марая. Но Гайст явно бе преувеличил, за да получи одобрението на Кид.

— Предполагам, моят заместник-директор също е съгласен? — попита Марая, съзнавайки, че добронамереният, но не тъй кадърен шеф на отдела по анализ, изобщо не може да се мери с твърдата решимост на Джак Гайст.

— Естествено. — Гайст се облегна назад и скръсти ръце. — Моля те само да ни помогнеш да се възползваме от удалата се възможност, Марая. Ако Беленко се съгласи да работи за нас, моите хора в Москва ще го поемат. Имам пълно доверие в теб, че ще се справиш.

Това обаче бе твърде слабо успокоение.

Марая знаеше как да побеждава, когато ѝ се предоставеше случай. Изминалата година и половина от смъртта на Дейвид бе неясно петно, сляп низ от дни, изпълнени с всички стадии на скръбта. Ала тя познаваше отричането. И гнева. И пазаренето със съдбата: „Ако това не се бе случило, щях да водя живот за пример до края на дните си“. Със съдбата обаче не можеш да се пазариш, така че най-доброто, което можеше да си позволи, бе слабото чувство за победа, задето успяваше да стане от леглото всяка сутрин — резултат от силната ѝ воля и наложената амнезия, за да не обръща внимание на остриите бодли, осяяли нишката на живота ѝ.

Решимостта ѝ да продължи напред се дължеше изцяло на Линдзи. Ако можеше, Марая би предпазила безценната си дъщеря от всички нещастия и беди, ала бе напълно безпомощна да спаси живота

на Дейвид. Линдзи бе лишена от безусловната подкрепа на баща си във възможно най-лошия момент в живота си, на границата на съзряването, когато младите хора вече започват да подозират, че са били измамани и безоблачният рай на детството е илюзия, създадена от огромна родителска конспирация. На петнайсет обаче Линдзи бе изпълнена с решимост да отхвърли всички възгледи на майка си за живота, за любовта, за всички дребни или по-значими проблеми. Напоследък нищо, което Марая казваше, правеше, носеше или предлагаше, не можеше да спечели дори най-малко одобрение от страна на дъщеря ѝ.

— И синята ли не става? — попита Марая, измъквайки нова закачалка от гардероба.

Двете бяха в спалнята на горния етаж в къщата, която Марая бе купила в Маклийн, Вирджиния, след като бе станало ясно, че Дейвид никога няма да се възстанови след катастрофата, съсипала живота на семейството им — умишлено нападение, в което бе пострадала и дъщеря ѝ, и в което бе останала незасегнатата единствено главната мишена: самата Марая.

Линдзи взе едно списание от масичката до леглото и започна да прелиства страниците, красивите ѝ тъмни очи избягваха както погледа на Марая, така и роклята ѝ.

— Няма значение — промърмори тя.

Ръцете ѝ отново бяха издраскани с химикал, забеляза Марая, ноктите ѝ бяха лакирани в синьо-черно. Беше ѝ забранено да ходи на училище в тоя вид, ала тъй като бе дошла лятната ваканция, Линдзи отново изпробваше границите на позволеното. С рисунките по кожата си, с насинените като от удари с чук нокти и третата обица на едното си ухо, красивото ѝ малко момиче изглеждаше твърдо решено да се преобрази в създание, излязло от роман на Едгар Алан По. Защо?

Тя отмести поглед от Линдзи и се насили да се съсредоточи върху багажа си. Трябваше да откаже, и то не само заради естеството на работата. Притесняваше я и мястото на задачата: музеят „Арлън Хънтър“. Самият Хънтър бе починал преди няколко години. Дали семейството все още участваше в работата на музея, който носеше името му. Семейство Хънтър. Марая направи гримаса. Не семейството я тревожеше, а Рената. Щеше ли да бъде там? И какво, ако присъстваше?

Отново погледна роклята в ръката си. Беше без ръкави, с копчета отпред и висока яка. Бляскавата кобалтовосиня материя бе в рязък контраст с късо подстриганата ѝ руса коса и придаваше необичаен блясък на сивите ѝ очи. Изглеждаше подходяща, ала като живееш с тийнейджър, доверието в преценките ти неизменно се разклаща.

— Какво не ти харесва в тази рокля? — попита Марая.

Линдзи равнодушно сви рамене. Бе облечена в черна блуза и изтъркани джинси. Бе цяла глава по-висока от майка си, която бе метър и шейсет. Имаше невероятно дълги крака, светла кожа и стройно тяло, а големите тъмни очи излъчваха деликатност, напомняща героините на Уолтър Скот, ала зад тях се криеше невероятно силен характер.

— Малко е крещяща, не мислиш ли? — подхвърли Линдзи, без да вдига поглед. — Мислех, че отиваш по работа. Защо не облечеш някой от костюмите си?

— По работа отивам, но това е тържествено откриване на изложба. Не искам да приличам на служител от музея.

— Облечи каквото искаш тогава — отново сви рамене дъщеря ѝ.

Линдзи захвърли списанието и се просна по корем на голямото легло с балдахин, гъстите ѝ къдрици с цвят на кована мед се разпиляха по гърба ѝ. Марая забеляза облаче прах, изскочило изпод матрака. Опита се да не мисли откога не е пускала прахосмукачка. Зачуди се също как това подлудяващо дразнещо момиче бе единственото ѝ щастие, смисъл на живота ѝ. Имаше дни, когато майчинството ѝ се струваше истински мазохизъм. Загубила надежда да получи одобрение, тя остави роклята на леглото до Линдзи. Куфарът ѝ беше на пода и повечето от нещата, които ѝ бяха нужни за почивката, вече бяха в него. Сакът на Линдзи бе приготвен и изнесен пред нейната спалня в дъното на коридора.

— Все още не разбирам защо не мога да дойда с теб утре — промърмори момичето. — Аз също бих искала да видя руските съкровища.

— Ще те заведа някой друг път. Изложбата ще мине през окръг Колумбия. Ще ги видим в института „Смитсониън“.

— Да, догодина. Можеше да ме уредиш да дойда на тържественото откриване.

— Списъкът с поканените е строго определен — рече майка ѝ. — Тъй като ще присъстват Държавният секретар и руският външен

министър, само охраната сигурно ще запълни половината зала. А и аз не отивам, за да се забавлявам.

— Аз нямаше да ти преча. В Париж не ти пречех изобщо.

— Там беше различно.

— Да, наистина. Там имаше лични срещи. А това е обществено събитие. Ако се облека официално, ще се слея с тълпата. Изглеждам достатъчно голяма. Дори на забранените филми вече не ме спират.

Марая се намръщи.

— Забранените филми? Не си спомням да съм одобрявала подобни посещения.

— Мамо — завъртя очи Линдзи, — напоследък всичко е забранено, като изключим анимациите. Казвала съм за всеки филм, на който съм ходила с приятели.

Сред приятелите ѝ беше и Брент — огромен младеж, висок над метър и осемдесет, който твърде често се появяваше напоследък. „Автокината и момчетата с чисто нови шофьорски книжки бяха достатъчно зло“, помисли си Марая. А ето че към списъка със спорни въпроси се добавяха и забранените филми.

Не, нямаше да спорят тази вечер.

— Исках да кажа, че мога да мина за двайсетгодишна, ако съм подходящо облечена — рече Линдзи.

— Само това ми липсва — отвърна Марая, ровейки из чекмеджетата, за да намери чантичката с гримове си. Сега, за първи път в живота си, Марая разполагаше с достатъчно пространство за мебели, и пак не можеше да намери това, което търси. Най-сетне чантичката се появи. — Не искам да се тревожа, че някой сваля малката ми дъщеричка, докато аз се опитвам да вербувам руски агенти.

Линдзи подигравателно нацупи устни.

— Горката ми майка! Агент нула-нула-седем никога не е се е грижил за малки деца, нали?

— Агент нула-нула-седем, друг път. Аз съм просто един чиновник, когото отвързват от време на време от бюрото, за да разгледа внимателно противника. Височайшите гости от чужбина обаче не са от срамежливите. Няма да успее да се слея с тълпата, ако се наложи да ги пропъждам от теб като някоя откачила продавачка на риба, нали?

Линдзи се изчерви, потвърждавайки правилото, че на червенокосите много им отива розово.

— Я стига. С тая рокля ще се наложи да ги пропъждаш от себе си.

Марая тъкмо приготвяше тоалетната си чантичка, ала се извърна към дъщеря си, престорено изумена.

— О, боже. Нима долавям одобрение? Наистина ли смяташ, че роклята е хубава?

Линдзи се претърколи по гръб.

— Хубава е. Не е хубаво обаче, че утре заминаваш без мен.

— Ти ще дойдеш веднага след мен! Честно, Линс, не разбирам защо вдигаш такъв шум. Ще бъдем заедно само след четирийсет и осем часа.

— Защото тук е скучно. Разбра ли? И утре вечер има парти, на което също няма да мога да отида! А след като няма... — Тя се изтърколи от леглото и тръгна към вратата. — Не е честно!

Стените потрепериха от тежките крачки надолу по коридора и затръшването на вратата на спалнята, сетне гръмна стерео уредбата. Твърде високо. Прекалено високо за отворените прозорци и дори за звукоизолираните стени на къщата.

Марая разтърка чело, опитвайки се да разхлаби менгемето, което заплашваше да смаже черепа ѝ. Кога щеше да премине възрастта на бушуващите хормони? Всяка секунда забавяне ѝ се струваше прекалено дълго. Тя пое дълбоко въздух и опита да се успокои. Съседите ги нямаше. Въпреки това музиката трябваше да се намали. Но тя нямаше намерение да се кара. Не и тази вечер.

Затвори чантичката с гримове и я хвърли в отворения куфар. Сетне се стегна, пое по коридора и почука леко на вратата на Линдзи. Никакъв отговор. Тя почука малко по-силно. Не агресивно. Просто достатъчно силно, за да бъде чуто.

— Какво? — обади се Линдзи отвътре.

Марая понечи да попита дали може да влезе, ала какво щеше да направи, ако получише отрицателен отговор? По-добре беше да се самопокани. Когато влезе, Линдзи лежеше по корем на неоправеното легло, провесила ръце към пода и прехвърляше купчина компактдискове.

— Трябва да намалим музиката — рече Марая. — Прозорците са отворени и става късно.

— Добре — отвърна Линдзи, ала не помръдна.

Марая приближи до бюрото и намали звука на стерео уредбата. Столът, както обикновено, бе затрупан с дрехи, които Линдзи бе пробвала и захвърлила, чудейки се какво да облече. Марая понечи да ги прибере, ала се възпря, съзнавайки, че това ще бъде възприето като критика — бъркотията в стаята бе достатъчен повод, ала си имаше време и място за всичко, а сега моментът не бе подходящ. От друга страна, искаше ѝ се да поседне, а не можеше да го стори върху всички тези чисти дрехи. Направи компромис, като премести купчината върху облегалката на стола, седна и се огледа.

Вътрешността на стаята постоянно се променяше. Нищо не се махаше, ала се добавяха пласт след пласт с развитието на интересите на Линдзи. Между плакатите на рок състави и животни бяха окачени нови — обложки на книги и астрономични феномени, две от многобройните влечения на тази трудна, ала изключително умна дъщеря, която се опитваше да отгледа. Изображения на Млечния път и на Мъглявината Конска глава висяха до образите на автори, съвсем различни в своя стил, като Джейн Остин, Джордж Оруел и Кен Киси — и, забеляза Марая, цяла стена за Бен Болт, дядото, когото Линдзи никога не бе познавала. Може да беше чисто съвпадение, че бе открила дядо си скоро след като бе загубила баща си. Романът на Бен „Хладна буря“ бе включен в училищната ѝ програма по литература все пак. По отношение на Бен Болт обаче, Линдзи далеч бе надминала училищните изисквания, бе прочела всичките му произведения, както и абсолютно всичко, написано за него, до което бе успяла да се добере.

В това нямаше нищо чудно според Марая. В определен момент от живота си всеки иска да знае кой е и откъде произхожда, а самата Марая не ѝ бе предоставила никаква информация през годините. Що се отнасяше до Бен, тя бе привърженик на теорията, че ако не можеш да кажеш нещо хубаво за някого...

— Защо да не отседна при Чап, докато ти работиш? — нацупено попита Линдзи.

Чап Корман бе литературният агент, който се занимаваше с произведенията на Бен от началото на кариерата му. Къщата му в Нюпорт Бийч, Калифорния, беше само на няколко пресечки от вилата,

където Линдзи и Марая щяха да прекарат своята триседмична почивка. Преди двайсет години, след смъртта на майка си, Марая бе станала единствен пазител на наследството на Бен и благодарение на Корман, го чувстваше толкова близък, колкото отчуждена бе от паметта на бившия му клиент.

— Наистина нямаше време да уредя всичко това с Чап и да сменя билета ти, макар че ако трябва да бъда напълно честна, Линдзи, дори не се сетих за това. Керъл бе първият човек, за когото помислих. — Керъл Одел бе омъжената дъщеря на предишния настойник и шеф на Марая в ЦРУ, Франк Тъкър. Семействата бяха много близки. — Двамата с Майкъл наистина нямат търпение да им погостуваш за няколко дни. А също и Алекс. Очевидно се чувства пренебрегнат заради новото бебе. Малкият е луд по теб, а ти почти не си го виждала напоследък.

— Вината не е моя. Имах изпити и куп други неща.

— Зная. Но когато ми стовариха тази задача и се опитах да измисля как да уредя нещата, Керъл ми се стори най-добрата идея. Наистина опитах да ти се обадя — добави Марая, — но телефонът тук даваше заето цял следобед.

— Говорих с Бр... с приятелите си за утрешното парти у Стефани. Не е честно, че не мога да отида.

— Ще има и други партита. Просто нищо не може да се направи.

— Няма да бъде същото! Хората няма да ги има.

— Хората? За хора като Brent ли става дума?

Линдзи унило кимна.

— Отива до Кънектикът да се срещне с баща си. Няма да го видя до началото на учебната година.

Марая безмълвно изрече една благодарствена молитва. На осемнайсет Brent бе твърде стар и прекалено обигран. Ала успя да си придаде състрадателно изражение и да не позволи някоя банална забележка да се изплъзне от устните ѝ.

— Знаем, че е гадно — рече тя.

Линдзи въздъхна сърцераздирателно. Марая седна до нея на леглото и погали красивата ѝ медночервена коса.

— Керъл казва, че Шарлот е започнала да се усмихва — подхвърли тя.

Линдзи също се усмихна. Марая прегърна слабичките рамене на дъщеря си и се наведе да я целуне по главата.

— Зная колко си разочарована, Линс. Аз също. Напоследък работата толкова ми е омръзнала, че ми иде да изхвърля всичко през прозореца. Тази почивка наистина ни е нужна. Просто бъди търпелива. Ще приключа с тази задача и после ще имаме цели три седмици да се излежаваме на слънцето.

— Да, предполагам.

Марая я прегърна отново, твърде благодарна за преодоляването на кризата, за да се вслуша в съмненията, надигнали се някъде дълбоко в съзнанието ѝ.

ВТОРА ГЛАВА

Вторник, втори юли

Франк Тъкър се събуди с тягостно чувство и откри, че лицето му е мокро от сълзи. Усети хлад, не успя да потисне поредното ридание и се опита миг-два да не диша, като напрегна до крайност слуха си. Не чу друго, освен тъжния тропот на дъжда по покрива, един вид жест на съчувствие към мъката му. Макар и замаян, сетивата му бяха достатъчно изострени, за да го накарат да застане нащрек, а и да се отвори от своята слабост. Опита да си спомни къде се намира. Първото, което му хрумна, бе Москва. Стая 714, хотел „Интурист“. Устройства за наблюдение, монтирани на всяка стена.

Ужасен от мисълта, че може да са го чули как плаче, той се запита дали не бяха го упоили и на това да се дължеше безмерното отчаяние. Вдъхна дълбоко, за да го пропъди и ето че острата миризма на хвойна го сепна. Това не бе привичната за руския град смесица от бензин, прах и готвено зеле. Подобна миризма навлизаше през отворения прозорец от двора на собствения му дом. Едва тогава си спомни, че същата сутрин бе летял обратно. Самолет без отличителни знаци го бе взел от Москва преди изгрев-слънце; други пътници нямаше. Бяха натоварили единствено сандък. Пътувайки в западна посока, самолетът бе стопил разликата от осем часа, бе изпреварил изгрева на слънцето и бе кацнал на военновъздушната база „Андрюс“ навреме за планирания сутрешен полет.

Шофьорът, който го посрещна на пистата, бе поел сака с дрехите му и го бе хвърлил в багажника на тъмно боядисана лимузина, след което изчака Тъкър сам да натовари сандъка. Почти безмълвно изминаха разстоянието от покрайнините на Мериленд до Маклийн, Вирджиния, следвани от друга кола, която отби от шосето през Лангли Уд и навлезе в ограждението на ЦРУ през подземен проход. Именно там Тъкър бе отнесъл сандъка до кабинета си в подземие. Отвори го с помощта на лост, прегледа набързо влажните, дъхтящи на мухъл папки, след което ги прехвърли в стоманения сейф. След кратко

обаждане до горния етаж, целящо единствено да потвърди завръщането му, той затвори вратата на сейфа, завъртя циферблата с шифъра и се насочи към дома си с единственото желание да си навакса съня за предишните два дни на отсъствието му.

Ето че сега сред мекия тропот на топлия летен дъжд върху перваза на прозореца и влажното ухание на окъпана зеленина, той осъзна, че си е у дома в широкото празно легло в покрайнините на Александрия, при това напълно облечен. Въздъхна дълбоко и с опакото на ръцете изтри сълзите — дори в тази позната обстановка не би допуснал жалката гледка на един мъж на средна възраст, доведен до сълзи. Нямаше никакъв спомен за съня, станал причина за това му състояние. Усещаше единствено дълбоко чувство на загуба и копнеж.

Изправи се, пристъпи до прозореца и дръпна завесите. Иззад облаците мека светлина падаше върху задната морава надолу към поточето в края на парцела към къщата. Тревата, суха и жълта преди четирийсет и осем часа, вече бе добила сочен зелен цвят. По края на парцела всичко бе разцъфнало — червен хибискус, бели ружи и сини хортензии, един вид патриотичен поздрав за Четвърти юли. След шумотевницата и блъсканицата в Москва, тишината тук изглеждаше оглушителна. Тъкър прокара ръка по темето си и усети наболата си коса, която старателно и най-редовно бръснеше. Замисли се какво да предприеме. Чувстваше се ужасно уморен и макар тялото му, не възприело бързата смяна на часовите пояси, да смяташе, че е вечер, той не възнамеряваше отново да заспива. „Все някак трябва да се раздвижи, каза си той. Ще взема душ, ще се обръсна, ще си потърся чисти дрехи. Ще ида до службата и ще се захвана с онези папки на КГБ.“

И все пак имаше ли смисъл? Никой не разчиташе на него, нищо не зависеше от него. След като бе успял да ги открие и да ги докара от Москва, всеки би могъл да се заеме с тях. Тъкър знаеше, че са го отписали като жертва от онази война — тежко ранен, макар и не мъртъв. Беше подхвърлил идеята за ранно пенсиониране, но в последния момент се бе отказал да скочи в пропастта на дълги години бездействие, която го очакваше. Здравето му бе в удивително добра форма. Ако можеше да се вярва на статистиката, бе изживял само две трети от живота си. И онова, с което щеше да се заеме, имаше значение единствено за него.

Шестнайсет дълги години бяха изминали от смъртта на жена му, макар че нерядко той си представяше как Джоан излиза да го посрещне, щом чуе да се хлопва вратата. Единственият си син, Стивън, бе загубил преди година и половина. Малкото останали близки не се нуждаеха от него. Дъщеря му, Керъл, и съпругът ѝ Майкъл бяха добро семейство и добри родители за своите две деца. Никой друг не им бе нужен. От него искаха единствено да се появява понякога в неделя или на празнична вечеря. Доскоро в живота му имаше една жена, която му помагаше да запълни празните дълги дни, ала и тази връзка се бе разпаднала, както и всичко останало. Забежката със секретарката му бе започнала една вечер преди няколко години, когато Пати влезе неканена в кабинета му, след като останалите си бяха отишли и поиска да я заведе на вечеря след дългия изнурителен ден. Впоследствие го покани в апартамента си. Още отначало се приучиха да проявяват дискретност, а след смъртта на сина му, тя почти непрестанно бе край него, помагаше му в мъчителните дълги месеци на угризения и себеразрушение.

В крайна сметка тя се измори да влачи бремето на неравностойната връзка, измори се да си повтаря, че в сърцето и мислите му никога няма да измести любимите същества. В началото на зимата една вечер Пати бе обявила — с примирение, без да го обвинява в каквото и да било, — че напуска Управлението и заминаваше за Флорида.

— Не, че не съм привързана към теб — рече тя с отпаднал глас, надвесена над куфара, в който прибираше нещата си. — Истината е, че те обичам. И то май е за цял живот, колкото и глупаво да звучи.

Тъкър бе застанал в рамката на вратата, отпуснал безпомощно ръце, наблюдаваше я и се опитваше да си представи какъв ще е животът му, когато тя си отиде.

— Тогава защо заминаваш?

В продължение на близо двайсет години тя бе неизменна част от всекидневието му — отначало просто пазеше кабинета от нежелани натрапници, от тъпаци и малодушници, грижеше се за бюджета и документацията му. С времето той все повече се чувстваше зависим от нея.

Пати сгъна някакъв пуловер с резки сръчни движения и го положи в куфара. Фризьорът ѝ бе осветлил в платинено няколко

кичура в кестенявата ѝ коса, за да се прикрие неизбежното посребряване и ето че сега те искряха при всяко движение.

— Не си тръгвам от яд, Франк. Честно. Просто не мога повече да живея, сякаш съм поела по еднопосочна улица.

— Аз нищо не направих за теб — кимна Тъкър. — А ти ми беше опора през тези няколко месеца. Толкова много направи за мен...

— Правя го с цялото си сърце.

— Не разбирам защо.

Тя пристъпи към него с тъжна усмивка, прокара длан по ръката му.

— Аз пък разбирам.

— Така и не ти дадох онова, от което имаш нужда — промърмори Тъкър.

— Не в това е въпросът. Получила съм не малко неща от теб. Помниш рождения ми ден. Готвиш ми пилешка супа, когато настина. Седиш до мен, когато гледам любимите си тъпи предавания и никога не ми се подиграваш, ако изтърся някоя глупост. Не забравяш да погледнеш дали не трябва да се долее масло в колата ми, подменяш и гумите, когато е нужно. Малко са нещата, които не би сторил за мен, Франк, това ми е известно. Имам само едно желание, което никога няма да се изпълни, и то не по твоя вина. Ти не можеш да ме обичаш насила.

Той понечи да отвърне, ала тя сложи пръсти върху устните му, за да спести и на двамата неловкостта от ненужното празно възражение.

— Не, не се сърдя. Просто така стоят нещата. Още отначало знаех какво изпитваш ти. Сигурно съм се надявала това да се промени. Или пък, че ще се задоволя само с частичната ти близост. Е, не се получи. Нито за мен, нито за теб.

Дълбоко в сърцето си Тъкър усещаше, че тя има право. Тя се нуждаеше от много повече, отколкото той бе в състояние да ѝ даде, тъй че може би за нея бе най-добре поне да престане да пилее чувствата и усилията си. И все пак трезвата преценка не правеше раздялата полесна.

Тогава тя го целуна, той я взе в прегръдките си, притисна я миг по-дълго, отколкото бе разумно. В следващия миг избутах куфара от леглото. Нищо чудно това да бяха най-сладките минути на близост в

цялата им връзка, ала в крайна сметка Пати си прибра багажа, натовари го в тойотата и потегли.

Ето че сега Тъкър отново въздъхна дълбоко, втренчен в голямото легло с дъбова рамка. Тук двамата с Джоан бяха заченали близнаците. Тя ги бе кърмила в тапицирания с пъстра дамска люлеещ се стол до леглото. Години по-късно самият Тъкър часове наред бе седял в този стол със съзнанието, че тя си отива. Килимчето под стола бе изтъняло от дългите часове, прекарани в стола. Баща му бе открил това килимче в Северна Африка по време на Втората световна война. Сержант от морската артилерия, той бе успял да го опази в продължение на осем месеца, преди да се завърне у дома, окичен с безброй почетни лентички, чуканче на мястото на лявата му ръка и това глупаво килимче. Впоследствие се бе оженил за момичето, останало да го чака, бе отгледал шест деца, сред които Франк бе най-големият, и то само със заплатата на еднорък печатар — и до края на живота си никога не се бе оплакал от съдбата.

Тъкър рязко се извърна и тръгна към банята, твърдо решен да се отърси от мудността, обгърнала го като плътна лепкава мантия. „Поне махни мръсотията от себе си, за бога. Обади се на Керъл да знае, че си се върнал.“

Малко по-късно той наистина набра номера на дъщеря си, но не вдигна нито тя, нито Майкъл. Обади се Линдзи.

— Здравсти, чичо Франк! Прибра ли се?

— Преди малко.

Изненадан от гласа на Линдзи, той изпадна в неловко мълчание. Тя все пак първа го наруши. „На петнайсет години е по-съобразителна от мен“, с тъга отбеляза Тъкър.

— Керъл е горе, храни бебето. Аз тъкмо прочетох на Алекс приказка преди следобедния сън. Не една, ами цели три. Четири, ако броим и тази, която ме застави да прочета повторно. И досега нямаше да се измъкна, ако не беше заспал.

Тъкър се усмихна. Внукът му беше на две годинки, същински неуморен пумпал.

— Как мина пътуването? — попита Линдзи.

Тъкър се поколеба. Момичето нямаше и представа къде беше ходил. Не знаеше и Керъл, а и никой друг. Само един малоброен екип в Управлението се бе заел да разгадае краткото съобщение, станало

причина за внезапното му пътуване до Москва. Дори на директора не бе докладвано, така че ако бяха арестували Тъкър или го сполетеше нещо още по-страшно, кабинетът на главния му шеф — а и Белият дом, естествено — щеше да се придържа към версията, че някакъв агент на своя глава бе тръгнал да урежда личните си сметки. Става дума за застаряващ ветеран, неуспял да се съвземе от струпалите се семейни проблеми и това няма нищо общо с официалната американска политика в отношенията им с техните руски приятели. На дъщеря си Тъкър бе казал единствено, че ще отсъства от града, за да не се тревожи, ако му позвъни и не го открие.

— Пътуването мина добре — отговори той сега. — Скучно дори. Керъл ще излиза ли? Ти ли ще останеш при децата?

— Не, ще остана ден-два. Рано сутринта мама замина за Лос Анджелис.

Пулсът на Тъкър леко се ускори. Той сам бе вербувал майка ѝ на работа в Управлението. Дълги години Марая бе работила с него в екипа за анализи на съветските оръжия, ала сътрудничеството им бе приключило, когато той започна да руши кариерата си. Оттогава тя бе напреднала в службата, занимаваше се с по-крупни, по-интересни задачи, докато той креташе по фланга, далеч от бойното поле.

— Мислех, че ще заминете двете — каза той на Линдзи.

— Аз пътувам в четвъртък сутринта. Довечера се открива някаква изложба в Лос Анджелис, на която тя трябва да присъства. Там ще бъде и руският външен министър.

— О, да, съкровищата на Романови. — „Защо ли бяха изпратили Марая на събитие, където щеше да присъства Захаров. Подобна задача бе извън нейното обичайно поле на действие.“

Внезапно го прониза неприятно опасение. Тъкър бе започнал кариерата си в оперативния отдел, ала се бе оттеглил на задна линия, когато жена му заболя. През всичките тези години и той, и Марая бяха работили далеч от предната линия, изготвяйки анализи на базата на събраната информация. И все пак ако поне едно бе успял да проумее по време на краткото пътуване, то бе обхватът на сведенията за него, с които разполагаше противниковата страна. А щом знаеха толкова много за него, защо да не разполагат с подробно досие и за нея?

— Виж — каза той отново в слушалката, — кажи на Керъл, че съм се обаждал. Вече съм у дома. По-късно ще се чуем.

— Дадено. Ще те видим ли скоро?

— Да, естествено — отсече Тъкър.

Затвори телефона и отиде да потърси ключовете от колата си. Много бързо бе стигнал до заключението, че не може да остави някой друг да прегледа съдържанието на мухлясалите папки, внимателно подбрани и подхвърлени, така че да променят мнението на американците относно борбата за власт в Москва в момента. Той подозираше, въпреки че връзката му в Русия бе предложила възможно най-лаконичен коментар, че в находката се съдържат изобличаващи сведения за външния министър Захаров. Сега вече започваше да се пита дали няма и нещо повече.

Трябваше да знае със сигурност, преди папките да са попаднали у някой друг.

ТРЕТА ГЛАВА

Ето че самолетът снижи за приземяване на международното летище в Лос Анджелис, а Марая все така опитваше да се убеди, че единствената ѝ цел е да изпълни задачата, с която е изпратена, и то по възможно най-бърз начин. Да установи връзка с Юри Беленко, да научи от какво се интересува и да представи своя доклад. Ако проявеше склонност да свърши някоя работа на хонорар, оперативният отдел щеше да му назначи постоянна свръзка. А може би не? Що се отнася до нея, тя можеше да си вземе кола под наем, с ключовете за къщичката на брега, да посрещне самолета на Линдзи и най-сетне да започне така жадуваната почивка. Само толкова.

Това си повтаряше тя. А истината не бе така проста, което можеше да се очаква. Казват, че времето лекува, но това не е напълно вярно. На повърхността възстановяването изглежда пълно, ала някои травми оставят известна уязвимост, която тормози неспокойната душа също като подземни пукнатини, вещаещи неочаквана ерозия. Подобна уязвимост се бе появила и у Марая, макар тя да не я съзнаваше — бе спотаена надълбоко и там омразата вреше и кипеше като гореща, дъхаща на сяр, магма. И все пак подобни слабости избиват без предупреждение, а резултатите почти винаги са унищожителни, дори за невинните зяпачи.

Настани се в хотел „Бевърли Уилшър“ около обяд, тъй че разполагаше с около час, преди да отиде да огледа музея „Арлър Хънтър“. Откриването на изложбата бе определено за шест часа. Марая реши да се обади на Чап Корман. През двайсетте години след смъртта на майка ѝ, когато Марая се превърна, макар и неохотно, в пазител на богатото творчество на Бен Болт, тя добре бе опознала неговия литературен агент.

— Марая! Очаквах да се обадиш едва след няколко дни.

Като чу гласа му, тя се усмихна, макар всеки път да ѝ звучеше все по-немощен, което я навеждаше на тъжната мисъл, че ще дойде ден, когато тази последна и най-сигурна връзка с миналото ѝ ще изчезне. По отношение на възрастта си Чап бе особено докачлив; все пак бе с няколко години по-възрастен от Бен, тъй че сега бе някъде около седемдесет и пет годишен, пресметна Марая. Той отдавна бе избягал от суматохата в Ню Йорк, за да осигури топлина и спокойствие на скованите си от артрит стави под южното слънце на Калифорния; в същото време продължаваше да представлява тесен кръг стари клиенти, дори посягаше и към нови, когато откриеше млад човек, в когото да повярва.

— Току-що пристигам. Отседнала съм в „Бевърли Уилшър“. Задачата дойде неочаквано, затова ти се обаждам сега.

— Аха! Тайна мисия — възторжено отбеляза събеседникът ѝ. — Не можеш да ми кажеш за какво се отнася, защото след това ще се наложи да ме убиеш, а?

— Твърде много шпионски романчета четеше, Чап.

— Това за мен е крайно вълнуващо. Не познавам друг шпионин, освен теб.

— То пък едно вълнение. Мога да те запозная с още двама хиляди нещастници, които работят в пълна анонимност.

— А мога ли да попитам дали Линдзи те придружава по време на мисията?

— Не. Оставих я у приятели. Ще дойде в четвъртък.

— Някакъв шанс да приемеш предложението ми? Честно да ти кажа, скучно ми е съвсем сам в тая огромна къща. Място има колкото щеш.

Чап се бе оттеглил в красива къща сред храсти бугенвиллия не някъде другаде, а в Нюпорт Бийч — ирония, която никога не ѝ убягваше, тъй като в нейното съзнание Нюпорт бе сцената на престъплението, мястото, където бе прекарала нещастното си детство. Двадесет години не се бе връщала там, тъй че никога не бе виждала къщата на Чап, освен на снимки. Съпругата, с която той бе живял петдесет години, бе починала миналата година и Марая знаеше, че е самотен. Изпита известно чувство на угризение заради необходимостта да отклони поканата.

— Предложението ти наистина ме ласкае. Нашата къщичка е съвсем наблизно. Всъщност ще бъдем съседни. И все пак искам поне за малко да остана сама с Линс. Нали разбираш, между майка и дъщеря все има неща, които трябва да се изгладят.

— Така и предположих — откликна Чап. — В противен случай щях да бъда по-настойтелен. Как е моята червенокоса любимка?

— О, господи, навърши петнайсет. Нужно ли е обяснявам?

— Не, струва ми се. — Чап бе отгледал синове, а не дъщери, ала иначе бе човек с богато въображение. — А мама?

— Живея ден за ден. Нима не правят така най-мъдрите сред нас? — Марая се поколеба, преди да сподели причината за пътуването. — Да ти кажа ли каква ми е задачата? В музея „Арлър Хънтър“ се открива изложба, посветена на династията Романови. От мен се очаква да бъда бавачка на руската делегация.

От другия край въздишката на Чап прозвуча като момчешко подсвирване.

— Виж ти, попаднах на няколко обяви за изложбата и се сетих за теб. И какво? Рената ще бъде ли там?

— Не зная със сигурност. Съществува голяма вероятност, не мислиш ли?

— Не бих се учудил. Притеснена ли си?

Добър въпрос.

— Трудно ми е да преценя. Нямаше как да откажа. И все пак си помислих, че това ще е добра възможност да срещна Рената, тъй че реших да се взема в ръце и да приема. Но знаеш ли какво? Аз самата не бих съумяла да го направя. То е нещо като зловец спомен от катастрофа или нещо подобно. Признавам си, част от мен не може да понесе дори мисълта, че ще я видя след толкова години. Друга част от мен обаче гори от нетърпение да зърне старата вещица.

— Решила си да се изправиш лице в лице с демоните?

— Може би. А може и да е чист мазохизъм.

Чап дълго мълча.

— Като си помисли човек колко странно се подреждат нещата във времето. Получи ли моята пратка?

— Пратка?

— Пуснах я с бърза поща. Искях да я видиш възможно най-скоро. Трябваше да пристигне днес.

— Междувременно трябва да се е получила. За какво става въпрос?

— За ръкописа на баща ти. Честно да ти кажа, жалко е, че пресата научи за ръкописите толкова бързо.

— Зная. Наистина съжалявам. Господ ми е свидетел, не съм искала да се разчуе. Бях на вечеря с Пол Чейни. Той е единственият човек на света, като изключим теб, мен и Линдзи, който знаеше за съществуването им. Просто се изтърва. Намирахме се сред тълпа репортери, тъй че новината плъзна като пожар.

— Този Чейни... Не го познавам лично, но ми се струва твърде хитър, поне по телевизията. Останах с впечатлението, че сте доста близки. Не би очаквала някой да прояви подобна недискретност, нали?

Марая усуква телефонния кабел около пръстите си, додето усети, че кръвта яростно пулсира в тях.

— Странно е, че ми го казваш. В най-добронамерените си мигове се опитвам сама себе си да убедя, че е било неволна грешка, ала в други смятам, че го направи нарочно.

— Защо би постъпил по този начин?

— Странно звучи, но той се опитва да помогне. Според него трябва да положи повече усилия да се помиря, макар и посмъртно с Бен, което в известен смисъл е факт, Чап. Сторих го по-скоро, за да удовлетвори любопитството на Линдзи. В крайна сметка двете отидохме заедно на гроба на Бен в Париж. Пол смята, че ще се постигне добър терапевтичен ефект, ако направя и следващата крачка — да се ангажирам с огласяването на тези новооткрити неща. Опитах се да му обясня, че за мен съществуват известни граници на това помирение между баща и дъщеря, но той не ме разбира.

— Тая лудост в медиите засегна и мен — рече Чап.

— Забелязах да те цитират на няколко места. По моему успяваш да ги държиш настрана.

— Реших, че най-добре е да не правя публични изявления, преди да съм поговорил с теб. Получих писмо от някакъв преподавател в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Името му е Луис Ъркърт. Работи върху биография на баща ти, която се очаква да излезе преди честването на шейсетата годишнина на Бен догодина. Впрочем не съм пропуснал да ти спомена какво подготвя издателят му за случая, нали?

— Да издаде всичките му произведения с ново оформление?

— Именно. А този Ъркърт не е единственият, който проявява интерес към творчеството на Бен. Бъди готова, малката, сума книги и статии за Бен ще се появят много скоро. Той като че ли отново излиза на мода сред следващото поколение читатели.

— Зная — рече Марая. — Тази година в часовете по литература в класа на Линдзи разглеждаха „Хладна буря“. Та какво ти каза Ъркърт?

— Не е толкова лесно да ти обясня по телефона, но все пак трябва да знаеш, че той отправя сериозни обвинения. Затова реших, че е най-добре сама да видиш писмото му.

— Започваш да ме плашиш, Чап.

— Ти наистина ли не си прегледала книгата на Бен?

— Май така се получи. Прелистих няколко глави от ръкописа, за да разбера дали това е нещо ново или чернова на някоя от вече издадените книги. Както ти казах, отворих кутията само защото барачката, която взех под наем, за да прибера непотребните вещи, след като продадох къщата, се наводни от проливните дъждове през пролетта. От години местя тия книжа от едно място на друго. Когато разбрах, че са се намокрили, трябваше или да ги изхвърля, или поне да проверя дали ти не смяташ, че е нужно да предприема нещо друго. Просто нямах време сама да се погрижа.

Нито пък желание, би могла да добави. От беглия прочит бе разбрала, че това са някакви подготвителни записки, както и някои съвсем лични неща. Не притежаваше нужните познания, за да оцени произведението, а за обърканите откровения в дневниците на Бен нямаше достатъчно кураж.

— Оценявам какво доверие ми оказа, когато ми ги изпрати — тихо рече Чап.

Тя усети сълзите да се надигат в гърлото ѝ и се ядоса на себе си.

— Знам, че ще постъпиш по най-добрия начин. Каквото и да решиш, ще се съглася.

— Благодаря ти, миличка. Боя се обаче, че не е толкова просто. Може да се окаже, че сме изправени пред сериозен проблем.

— В какъв смисъл?

— Може би най-добре ще е да се срещнем с Луис Ъркърт, щом така и така си тук.

— О, не, Чап. С Линдзи се канехме да дойдем на почивка. Не искам да си пропиляя времето с почитателите на Бен.

— Разбирам какво изпитваш, но това не е нещо, което можем да пренебрегнем.

В гласа му се долавяше мрачна нотка, съвсем непозната на Марая.

— Добре, де, успя да ме разтревожиш. Какво ли е толкова важно, че...

— Ъркърт смята, че ръкописът на романа е откраднат от друг, Марая. А и че Бен е бил убит. Не казвам, че му вярвам — побърза да добави Корман. — Признавам, открих някои изненадващи неща в дневниците, а и романът е съвсем различен от всичко останало. И все пак обвиненията на Ъркърт отиват твърде далеч. Би могъл да ни навреди, като изложи публично своите обвинения, но не го направи. Затова смятам, че поне можем да го изслушаме, а после заедно ще решим какво да предприемем. Така съгласна ли си?

— Звучи налудничаво, Чап! Убийство? И двамата знаем как е умрял той. Или поне винаги съм смятала, че знаем. Или сме се лъгали? Нима френските власти не казаха на майка ми, че е била направена аутопсия и че причината за смъртта е била хепатит?

— Това е вярно.

— Как тогава свързваме хепатита с убийство?

— Не зная. Очевидно поне този въпрос трябва да поставим на Ъркърт. Дали изобщо разполага с доказателства в подкрепа на обвиненията си.

Марая се вторачи в грапавия тапет над леглото.

— Намирисва ми на жажда за сензация. Тоя Ъркърт смята, че е напипал златна мина ли?

— За всеки друг точно така бих помислил. Но Луис Ъркърт е един от най-уважаваните литератори в тази страна. Неговата биография на Джак Керуак спечели наградата „Пулицър“. Не вярвам да седне да скалпва теория за убийство, ако не разполага с факти, които да подкрепят тезата му. Освен това нека не забравяме, че най-напред потърси мен, а не журналистите.

Марая мъчително въздъхна и си погледна часовника.

— Добре тогава. Ако смяташ, че наистина се налага, ще поговорим с него. А сега е време да тръгвам за музея. Ще ти се обадя,

щом си свърша работата. Ако имам късмет, утре ще съм свободна. Може пък да успеем да свършим това, преди Линдзи да е пристигнала.

— Добре звучи. А междувременно ще уведомя Ъркърт, че сме готови да се срещнем с него. Марая? — колебливо додаде той.

— Кажи?

— Що се отнася до Рената, знам, че и ти, и майка ти, и сестра ти, изживяхте тежки моменти, когато той замина с нея за Париж. Не останаха дълго заедно, нали? Той твърде бързо се отегчи от нея. Макар че хора, които я познават, твърдят, че тя така и не е преодоляла мъката от раздялата.

— Как очакваш да разгадаеш този ребус?

— Виж, аз също не храня особено съчувствие към нея. Майка ти вярваше, че Бен ще се върне при вас, само дето той умря, преди това да се случи. Каквото и да е станало там, едно е сигурно, накрая Рената загуби. Припомни си това, когато я видиш, миличка.

— Не, Чап — вяло възрази Марая. — Ние всички загубихме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Франк Тъкър седеше в своя кабинет без прозорци, вдигнал крака на бюрото и четеше папките с мухлясали пожълтели листа. Вече три часа, откакто бе започнал, и очите го смъдяха. Носът му бе запушен в знак на протест срещу киселата воня, а главата го болеше от недоспиване и усилието да разгадае документите на руснаците. Мозъкът му обаче работеше с бясна скорост. Той остави папката и се протегна. Старият въртящ се стол гневно изскърца под тежестта му. Сплете пръсти зад главата си и се загледа в дупчиците в сивите акустични плочи по тавана, чудейки се отново и отново защо точно той бе избран да получи тези внимателно подбрани документи за пакостите и злодеянията на КГБ.

Някои от уликите бяха погребани в прашните папки на най-големите тайни управления, където никога не огрява ярката светлина на публичността. При всяка смяна на режимите се палеха пещите и пламъците поглъщаха купища пълни торби — уличаващите доказателства изчезваха завинаги. Повечето, но не всички, помисли си Тъкър. От всички тайни управления най-много загадки криеха жълтосивите каменни стени на московската главна квартира на КГБ. В края на юни именно иззад тежките стоманени врати на „Любянка“ бе пристигнало първоначалното послание до един полузабравен служител на ЦРУ.

Той караше към къщи по обиколен маршрут по спокойни странични пътища. Не спазваше определени часове, нямаше крайни срокове. Работеше сам, докато очите му се замъгляваха от умора и бе неспособен да чете повече. Тогава се връщаше в празната си къща и се молеше да заспи. Избирането на най-дългия маршрут бе начин да се разтовари, да се освободи от напрежението, което се размотаваше като кълбо по пътя зад него.

В хладната звездна юнска нощ страничните пътища в предградията на Вирджиния бяха съвсем пусти, когато Тъкър спря своя форд експлорър на кръстовището само на няколко километра от

Управлението. Докато чакаше на светофара, отнякъде изникна тъмен седан и спря до него. Шофьорът излезе и почука на стъклото откъм седалката до Тъкър. Веднага застанал нащрек, Тъкър го измери с поглед — среден на ръст и телосложение, пясъчноруса коса. Изглеждаше доста атлетичен в тъмното си яке. Млад, най-много около трийсет, реши той. Тъкър натисна копчето до себе си, за да свали срещуположния прозорец. С другата си ръка бръкна под седалките и измъкна деветмилиметрова изненада. Ако непознатият беше ченге или федерален агент, Тъкър можеше да покаже разрешително за оръжието. Ако пък беше нападение, нека мъжът веднага да разбере, че Тъкър не възнамерява да се предаде без борба. Сините очи на мъжа се разшириха.

— Не ви мисля злото, господин Тъкър — рече той припряно, заваляйки думите със славянски акцент.

— Знаете името ми — отбеляза Тъкър. — Значи и аз би трябвало да знам вашето.

— Това не е важно.

— Въпрос на мнение.

— Аз съм просто куриер. Имам съобщение за вас. Заповядайте. — Мъжът вдигна треперещата си ръка и показа кафяв плик.

— От кого е?

— Не мога да кажа. Ще го вземете ли, моля? — Понечи да подаде плика през прозореца, ала Тъкър вдигна пистолета и го насочи между очите на мъжа.

— Не мърдайте — нареди той. — Не го искам.

Очевидно това не бе очакваният отговор.

— Но... но това е за вас! — заекна куриерът.

— Нима ви изглеждам толкова наивен?

— Не.

— Тогава ще ми повярвате, като кажа, че познавам изнудването от пръв поглед. Къде е камерата? — огледа се Тъкър наоколо.

Пътят бе тъмен и тих като смъртта. Ако имаше професионални наблюдатели, биваше ги. И все пак цялата работа миришеше на гнило. Ако приемеше плика, беше напълно сигурен, че следващото посещение щеше да бъде от приятелите на този тип със заплаха да го изобличат като двоен агент. Сетне го порази друга тревожна мисъл.

Възможно ли бе ФБР или ЦРУ да искат да го притиснат по някаква причина?

— Няма камера. Кълна се — трескаво промълви куриерът.

— Без значение. Не искам това нещо.

— Важно е. Инструктиран съм да го дам само на вас.

Тъкър прецени ситуацията и кимна към кръстовището. Светофарът се бе сменил няколко пъти.

— Наблизо има денонощен магазин. Последвайте ме и можете да ми го връчите там. — Пред свидетел и пред охранителните камери на магазина, помисли си той.

Куриерът поклати глава.

— Ако го сторя, мъртъв съм.

— Нямам намерение да ви убивам.

Другият изсумтя, сякаш подобна заплаха беше под достойнството му, за да разсъждава върху нея сега, след като се бе опомнил след първоначалния шок от насоченото към лицето му оръжие.

— Не ме притеснявате вие, господин Тъкър, нито колегите ви. Проблемът е в моите хора.

— Вашите хора? — смръщи вежди Тъкър. — О, разбирам. Искате да дезертирате, така ли? Или просто се продавате?

— Аз съм патриот! — разпалено заяви мъжът. — Ето защо правя това. Но може би колегите ми са сгрешили. Може би вие не сте човека, за когото ви взимат. А в такъв случай, господин Тъкър, ще ви кажа лека нощ.

— Не мърдай. — Тъкър се взря в него и в тънкия плик. Сетне измъкна джобно ножче, изтри дръжката в ръкава си и го подаде на мъжа, като го държеше за халката, прикачена в края му. — Отвори го и използвай острието, за да отвориш плика. Действай внимателно, защото после пак ще го запечаташ.

— Не трябва да го отварям.

— Защо? Нещо опасно ли има вътре?

— Не, но...

— Действай.

Младият мъж се поколеба, сетне въздъхна тежко. Отвори ножчето, плъзна острието под капачето на плика и внимателно го

повдигна, оставяйки достатъчно лепило, за да бъде затворен пликът отново.

— Сега разтвори краищата и ми покажи какво има вътре — нареди Тъкър.

Никакви пари. Нито пък тлъста пачка документи. Единоединствено листче, което изглеждаше изписано на ръка.

— Добре — кимна Тъкър. — Запечатай го отново. Мъжът облиза капачето и го натисна да се залепи.

— Сега ще го вземете ли?

— Първо си искам обратно ножчето.

Куриерът го подаде през прозореца. Тъкър го пое с носната си кърпичка и прехвърли всичко в лявата си ръка. Когато руснакът понечи да подаде плика, Тъкър сграбчи китката му с дясната си ръка.

— Какво правите? — извика куриерът.

Тъкър прободде палеца на руснака с върха на ножчето. Не много — съвсем леко убождане колкото да протече кръв. Едва ли бе толкова болезнено, че да оправдае потока руски ругатни, който се изсипа от устата на младия мъж. Тъкър дръпна ръката му надолу и силно притисна кървящия палец към капачето на плика, поставяйки печат точно където краищата се прихлупваха. Сетне освободи ръката му.

Руснакът пхна палеца в устата си.

— Защо, по дяволите, така направихте? — извика той, забравяйки всякакви граматични правила в яростта си.

Тъкър внимателно затвори ножчето, уви го в кърпичката и го пусна в джоба на вратата до себе си. Едва тогава пое плика.

— Съжалявам — рече той. — Лична застраховка. Сега имам отпечатъците ви върху ножчето си, както и ДНК върху плика.

— Ако хората ми разберат...

— Стига да не се опитвате да ми пробутвате някакви игрички, хората ви никога няма да узнаят. Имате думата ми. А сега какво? Трябва ли пак да се свържа с вас?

— Не, аз си свърших работата. Следващата стъпка е ваша.

— Какво значи това?

— Прочетете писмото. Ще разберете какво да правите.

Руснакът се извърна, все още смучейки ранения си палец, скочи в колата си, тръгна на червено и профуча през празното кръстовище. Тъкър зърна червените дипломатически номера, преди колата да

изчезне в нощта. Все по-любопитно и по-любопитно. Сведе очи към ненадписания кафяв плик. Обърна го в ръцете си, сетне го остави на седалката до себе си с капачето нагоре, за да може кръвта да изсъхне. Щом светофарът на кръстовището отново се смени, Тъкър набра номер върху клетъчния телефон, закрепен на таблото, вдигна го, зави обратно и се отправи към Лангли.

Отпечатъкът върху ножа им позволи да идентифицират куриера по документите за виза. Казваше се Генади Йефимов, отскоро трети секретар в руското посолство във Вашингтон. Източникът на съобщение беше съвсем друга работа. Бележката беше на руски, но подписът бе една-единствена английска дума: „Навигатора“. Това тайно кодово име бе дадено на изпечения руски шпионин от противниците му в чест на способността му да лавира из коварните политически води в Москва. Дори след падането на комунизма Навигатора остана на мястото си, процъфтявайки във всяко едно отношение, докато мнозина се провалиха и потънаха.

Това, че знаеше и бе използвал собственото си западно кодово име бе оскърбително напомняне за дълбоко законспирирания агент, който Навигатора ръководеше в продължение на години в Лангли, недоволен дребен служител в контраразузнавателния отдел. Агентът в крайна сметка бе разкрит и заловен, ала междуременно предателството му бе струвало живота на десетки сътрудници на Управлението в Русия.

Тъкър никога не бе виждал лицето на Навигатора, като изключим една зърнеста снимка в далечен план, направена при наблюдение, нито пък бе чувал гласа му. Истинското му име обаче знаеше така добре, както своето собствено. Защото откакто Тъкър работеше за ЦРУ, Георги Дерябин, познат още като Навигатора, бе мечтана мишена за всички западни разузнавания. Начело на КГБ — по-късно ФСБ, — първи главен директор, той носеше цялата отговорност и преди, и след разпадането на Съветския съюз, за всички аспекти на действие на московското разузнаване зад граница. В сравнение с останалите източници на информация за руските агенти, операции и дългосрочни стратегии, Дерябин беше направо златна мина.

Или поне до неотдавна беше. Мъжът приближаваше осемдесетте и се бяха появили слухове, че не е много здрав. Неотдавна от поделението на ЦРУ в Москва бяха лансирали възможността Навигатора да е най-сетне отстранен. Говореше се обаче, че също като Дж. Едгар Хувър, Навигатора притежава уличаващи доказателства за всеки, който би могъл да представлява заплаха за него. Когато най-сетне плъзнаха слухове за неговия залез, в поделението в Москва имаше хора, които заподозряха, че е бил арестуван и може би екзекутиран. Но ако Навигатора наистина бе автор на бележката, предадена на Тъкър от притеснения куриер, явно бе грешка да бъде зачеркнат толкова скоро.

В бележката пишеше, че Дерябин иска да се срещне с Франк Тъкър в Москва — с никой друг, освен Франк Тъкър — и се добавяше, че срещата ще си заслужава труда. И тъй, след като малкият комитет разгледа плана и реши, че няма какво да загуби — освен, Тъкър прекрасно си даваше сметка за това, един измъчен офицер, чиито най-добри години бяха далеч зад гърба му — той отлетя за Москва. Ако операцията се провалеше, и го разкриеха, те просто щяха да го зачеркнат, да измислят някаква приемлива история и да си спестят пенсията му.

Ала Тъкър се бе завърнал жив и здрав, бе донесъл и сандък с папки, чието съдържание престоеше да бъде установено. Както и причината, поради която Навигатора бе решил да им ги предаде.

ПЕТА ГЛАВА

В едната си ръка Марая държеше картата ключ от хотелската стая, с другата бе хванала бравата и се готвеше да излезе. Бе облякла практичния си черен костюм, който подходеше за всички случаи, само не и за гала откриване. Смяташе да отиде до музея „Арлън Хънтър“, да огледа обстановката и да се срещне с останалите от охраната за откриването на изложбата, да се върне обратно, да се преоблече в официалната синя копринена рокля и да отиде навреме за прерязването на лентата в шест часа и тържественният прием, който щеше да последва, ала се поколеба на вратата, разговорът с Чап Корман все още звучеше в съзнанието ѝ. Странното предположение, че баща ѝ е бил убит беше съвсем лесно доказуема безсмислица. Но какво можеше да се каже за твърдението, че ръкописът, който бе намерила, е бил откраднат?

От кого? И защо Бен би откраднал нечие чуждо произведение? През деветте години преди смъртта си на двайсет и осем годишна възраст, баща ѝ бе написал пет романа, десетки разкази и безброй стихотворения, без да се споменават няколкото томчета лични дневници. Невъзможно е било да му се запуши устата, дори да се опиташ. Тогава защо този професор Ъркърт твърдеше, че ръкописът, който бе открила в бараката под заглавие „Човекът в средата“, е бил откраднат? Някъде дълбоко в съзнанието ѝ нещо ѝ подсказваше, че ръкописът трябва да е на Бен. Колкото по-старателно се опитваше да го улови, толкова повече ѝ се изплъзваше също като да се опитваш да събереш живак. И все пак твърденията на Ъркърт щяха да я подлудят, ако не научеше основанията за тях.

Тя преразпредели мислено времето си за следобед, като сгъсти още повече разписанието си. Втурна се обратно в стаята, захвърли чантата и картата ключ на леглото, сетне прерови чекмеджетата, докато открие телефонен указател на Лос Анджелис. След като се обади на „Куриер Експрес“, измъкна личното си тефтерче с телефони и набра отново. Нужни ѝ бяха три опита, докато открие някой в Лангли,

който да знае как да я свърже с Франк Тъкър. Всеки път, когато го потърсеше, той като че ли се отдалечаваше все повече и повече от главния поток на операциите на Управлението. Обзе я облекчение, когато най-сетне чу дрезгавият му глас:

— Тъкър.

— Франк! Най-сетне! Помислих си, че ще се наложи да изпращам претърсваща група.

— Марая? Къде си? Линдзи ми каза, че си заминала за Лос Анджелис.

— Заминах. Там съм, искам да кажа. Тук съм. В Лос Анджелис.
— Тя замълча, за да потисне вълнението, което изведнъж я бе превърнало в заекваща ученичка, сетне опита отново: — Говорил си с Линдзи?

— Преди малко. Обадих се на Керъл да й кажа, че съм се върнал.

— Откъде?

— Бях заминал за няколко дни.

Умело избягване на отговора. Понякога бе изключително трудно да се разговаря с него, с мъка му вадеше думите от устата.

— Пак си сменил офиса си. Какво става?

— Имаха нужда от стаичката ми горе за някакъв стажант през лятото, затова ми дадоха килера за метли в мазето.

— В мазето? Боже мой! Защо им позволяваш да правят това?

— Нямам оплаквания. Чудесно ме урежда.

Марая се отпусна в стола и се наведе напред, подпря лакти на стъклената кръгла масичка до леглото, притисна длан към челото си.

— Франк — уморено промълви тя, — време е.

— За какво?

— Да излезеш от скалата, под която си се скрил.

Той замълча за момент и Марая усети, че е прекосила невидимата линия. Познаваше този мъж от осемнайсет години, откакто я бе завербувал да работи за ЦРУ. Нямахше съмнение, че връзката помежду им отиваше отвъд наставничеството, отвъд професионализма, отвъд приятелството. Заедно бяха преминали през добри и лоши периоди в живота си. Тя бе познавала съпругата му; той бе познавал съпруга й. Навремето можеше да говори с Франк за всичко. Сега съществуваше невидима линия, която и двамата се бояха да прекречат.

— Каква е тая задача, свързана с посещението на Захаров? Как те въвлякоха във всичко това? — наруши пръв мълчанието Франк.

— А не. Първо ти — отвърна Марая. Защо винаги той определяше къде преминава невидимата линия? — Каж ми за пътуването си.

— Дълга история.

— Разбирам. Криеш ли от мен? Да не би случайно да си ходил до Флорида? — закачливо попита Марая, опитвайки се да го измъкне от защитения ъгъл, откъдето той като че ли вече изобщо не излизаше напоследък.

— Не — рязко отвърна Франк.

О, явно засегна болно място. Нищо чудно. В края на краищата Пати Бонели дълго време бе до него и сега, когато се бяха разделили, той се носеше по течението като самотна лодка с отрязани от пристана въжета. Не беше редно, нито честно. Той беше стабилен, способен, работеше много. Добър човек, който изглеждаше така, сякаш можеше да понесе тежестта на света на широките си рамене — и го бе правил, както в професионалния, така и в личния си живот, години наред и без оплаквания. Марая бе от малцината, които знаеха каква цена бе платил Франк за тази сляпа стоическа вяроност. А сега той изглежда се бе затворил напълно, както към нея, така и към всички останали.

— Извинявай — рече тя. — Не исках да любопитствам.

Настъпи мълчание, ала когато Франк заговори отново, тя с облекчение долови в гласа му познатата ведрост на своя стар приятел.

— Няма нищо. Пътуването беше служебно. А това другото, с Пати, просто не се получи.

— Говори ли скоро с нея?

— Преди няколко седмици. Обади се просто да се чуем.

— Как я кара?

— Изглежда се чувства добре там. Взела си е кокер шпаньол. А сега ти ми кажи какво правиш там? — попита той. — Мислех, че двете с Линдзи ще ходите на почивка.

— Вдругиден.

— Защо именно ти трябва да присъстваш на това откриване и изобщо да докладваш за посещението на Захаров?

— Това също е дълга история.

— Добре, не по телефона — съгласи се той. — Само ми кажи чия беше идеята?

— Помниш ли старото приятелче на Уонета? — Уонета Уокър бе секретарка на Франк в стария отдел за Съветския съюз, спасена от него от лапите на Джак Гайст от оперативния отдел, който вгорчаваше живота ѝ.

— Той ли те изпрати? Кучи син — промърмори Франк. — Ти не работиш за него, Марая. Трябваше да откажеш.

— Опитах се, но той беше предвидил всичко. Когато ме извика в кабинета си, вече бе уредил нещата и бях поставена пред свършен факт. Както и да е, не се тревожи. Задачата е само за двацет и четири часа. Всъщност скоро трябва да тръгвам. Но, Франк, във връзка с нещо съвсем друго, имам една молба към теб.

— Каква?

— Малко е спешно. Трябва да се отиде до офиса на „Куриер Експрес“ във Фолс Чърч. Ако нямаш време, просто ми кажи.

— Никакъв проблем. За какво става дума?

— Опитали са да ми доставят писмо вкъщи тази сутрин, но аз вече съм била тръгнала за летището. Очевидно им трябва подпис на получателя, иначе не могат да го предадат. Обадох им се и ми обясниха, че мога да подпиша пълномощно за друг човек, който да получи пратката. Надолу по улицата съвсем близо до хотела има техен офис, ще се отбия там да попълня нужните документи. Искан да им дам твоето име, ако си съгласен.

— Разбира се. За какво става дума?

— Писмото е от стария агент на баща ми, Чап Корман.

— Корман — повтори Франк и Марая остана с чувството, че си записва името. — Искан да задържа писмото у себе си, докато се върнеш или да ти го препратя там?

— Щях да те помоля да го пратиш по Линдзи, но като размислих, предпочитам да го отвориш веднага щом го вземеш. Искан да знам какво, по дяволите, има вътре.

— Защо? Какво става?

Тя въздъхна тежко.

— Чап Корман ми е изпратил копие от писмо, което получил от един професор от Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Професорът пише биография за баща ми. Очевидно му е хрумнала

някаква откачена теория относно ръкописа, който открих... — Тя замълча. — Преди няколко месеца се натъкнах на неиздаден роман и други лични документи на баща ми.

— Да, четох във вестника.

Марая бе обзета от чувство на вина, задето Франк научаваше новините за нея от вестниците. Както и задето я бе видял под ръка с Пол Чейни. По дяволите.

— Да, разбирам. И този професор очевидно е на мнение, че ръкописът е откраднат. И нещо още по-откачено. Той предполага, че Бен е бил убит.

Марая очакваше подигравка или категорично отхвърляне на подобно глупаво твърдение. Няколко въпроса поне. Ала Франк каза само:

— Ще проверя.

— Просто искам да знам нещо за него, преди да се срещнем, докато съм тук. Извинявай, че съм толкова досадна.

— Не си. Радвам се, че се обади.

Нямаше друг човек, на когото да има пълно доверие. Марая изведнъж осъзна колко много ѝ бе липсвал Франк през последните месеци. Линията отново замлъкна, ала този път бе успокоително като приятелска ръка на рамото — почти както бяха нещата помежду им, преди животът да се отнесе тъй сурово с тях. Искаше ѝ се той да не е толкова далеч и тя да не е толкова притисната от времето. Сега, когато отново бяха установили връзка, Марая изпитваше желание да говори — за много неща, включително за най-неприятната част от тази задача, която ѝ бе стоварил Джак Гайст — възможността да се изправи лице в лице със старата любовница на баща си. Но това също беше дълга история, а трябваше вече да тръгва за музея. Засега бе достатъчно да знае, че Франк отново е до нея.

— Благодаря ти — рече тя. — Сигурна бях, че мога да разчитам на теб.

— Винаги — бе едва доловимият му отговор.

Чап Корман имаше златно сърце и невероятно бистър ум, макар да бе вече на седемдесет и седем. Коленете му обаче сякаш бяха от тебешир и изпукаха, когато мъчително се изправи. Той потръпна и се

облегна на ниската тухлена ограда, отделяща къщата му от съседната, зачака болката да премине. След като Марая се бе обадила, той бе излязъл в градината да сади цветя покрай оградата. Градинарските наколенки върху панталона му облекчаваха агонията от работата на колене, ала изправянето винаги бе мъчително.

Когато най-сетне бе в състояние да се раздвижи отново, той чукна няколко пъти градинската лопатка в стената, за да паднат парчетата пръст, сетне изгупа ръце и доволно огледа свършената работа. Заслужаваше си изтърпяването на болката. Градината на Ема отново изглеждаше прекрасно. Никога не си бе давал ясна сметка колко много работа изисква поддържането ѝ.

Когато преди седемнайсет години се преместиха тук от Ню Йорк, именно местонахождението на имота го бе привлякло най-много. Двуетажната дървена къща бе с изглед към пристанището на Нюпорт, имаше само пешеходна пътека между предния двор и пристаните отсреща, разположени по протежение на целия полуостров. Изгледът беше към закотвени яхти, остров Балбоа и високите хълмове на Ориндж Каунти, издигащи се над мачтите. С кола можеше да се мине по невзрачна алея отзад — каньон от грозни гаражи, разположени на нивото на улицата. Ала дори това си имаше своето скрито предимство — просторен плосък покрив на гаража с прекрасна гледка на запад към Тихия океан, отдалечен само на няколко пресечки. Прекрасна тераса, където да поседнеш вечер и да се любиваш на залеза.

Къщата бе доста порутена след години ползване от летовници, предния двор бе занемарен и осеян със сухи треви и изпотрошени камъни. Чап и Ема направиха основен ремонт, съединиха две от четирите спални, за да осигурят голяма библиотека кабинет за Чап, където да работи с клиентите си. Имаха също минерална баня и беседка на новата задна тераса пред главната спалня. Ем, междувременно, съвсем сама бе превърнала предния двор в прекрасен зелен оазис. Това беше най-голямото ѝ удоволствие, постоянна работа до края на живота ѝ. Чап, който бе нощна птица, се будеше всеки ден по обяд от приятното тананикане на съпругата си под прозореца и знаеше, че е станала с изгрева. Накрая именно занемарената градина, а не лекарите, му подсказаха колко болна е наистина Ема.

Отначало, след смъртта ѝ, той изостави градината. Когато плевелите заплашиха да задушат любимите ѝ рози и бурените избуяха

толкова, че почти закриха ниската дъсчена ограда, той нае градинар, който да разчисти мястото и да го поддържа. Ала в деня, когато завари розите на Ема зверски окастрени, той уволни мъжа, измъкна инструментите на Ема от гаража и пое всичко в свои ръце. Напоследък му беше все по-приятно да работи в градината, въпреки скованите от артрит колене. Дори се улови, че си тананика Синатра, докато работи, също както правеше Ем — макар да се ласкаеше, че по-добре докарва мелодията.

— Хей, Чап! Много добре изглежда — дочу се глас зад него.

Чап се обърна и зърна съседа си, който тъкмо излизаше през портата, дърпан от дебел басет. В другия край на каишката, дебелите крака на Кърмит драскаха под ниското туловище, заплитаха се в дългите му уши и следваха големия му нос, надушил поредната вълнуваща миризма.

Чап се усмихна и махна за поздрав с градинската лопатка.

— Здравсти, Дъг! Както виждам, Кърмит те е повел на дневната разходка.

Дъг Портър направи гримаса.

— И още как! — Мъжът поспря да изтрие фините капки пот, избили по голата му глава, косата му бе ниско подстригана отстрани, а темето бе гладко като куршум. — Виж, Чап, радвам се, че те заварвам тук. Искях да те помоля да подкастриш розите там, където минават през оградата.

Чап надникна от другата страна. Да, розите наистина си проправяха път към съседния двор.

— Извинявай. Не бях забелязал — рече той и посегна към ножиците, закачени на задния му джоб. — Веднага ще ги подрежа.

Портър с мъка удържаше кучето да не скача върху възрастния мъж. Портър бе около четирийсет и пет годишен, с приятен тен и в изключително добра форма, ала силните мускулести крака на басета и ниския център на тежестта, превръщаха всекидневното състезание помежду им в неравна борба, която кучето неизменно печелеше.

— Пристигнаха ли приятелките ти? — задъхано попита Портър. Бе облечен в обичайната черна копринена риза и черни панталони — негова запазена марка, помисли си Чап, макар подобно облекло да изглеждаше нелепо за разходка на куче в горещ ден.

— Марая пристигна. В Лос Анджелис е. Дъщеря ѝ идва след нея. Утре и двете трябва да са тук.

— Е, какво мислиш? Дали ще искат да дойдат да гледат фойерверките от лодката?

Портър се бе нанесъл преди няколко месеца и това беше третият или четвъртият път, когато канеше Корман да го придружи на платноходката му, закотвена в пристанището. Досега Чап винаги бе намирал причини да откаже. Ала в същото време изпитваше чувство за вина. Таеше подозрението, че нежененият му съсед е гей и макар да бе с широки разбирания, изпитваше известно притеснение при перспективата да се озове сам с него на яхтата. Но какво си мислеше? Че един възпълен, страдащ от артрит старец е изложен на опасността да се превърне в сексуална играчка? Портър изглеждаше добър човек, общителен архитект, който забавляваше какви ли не интересни хора, ако се съдеше по това, което бе видял Чап. Вероятно щеше да бъде приятна вечер на водата, а Линдзи сигурно ще е възхитена да наблюдава фойерверките от такова удобно място.

— Все още не съм имал възможността да ги питам — отвърна той. — Говорих с Марая преди малко, но честно казано, забравих да спомена за това. Съжалявам, че те държа на изчакване.

— Няма проблем. Трябва да призная, че наистина ще се радвам да се запозная с тях. Аз съм голям почитател на Бен Болт.

Чап замълча, твърде изненадан от новината. Странен бе фактът, че сред гей обществото Бен Болт бе почти издигнат в култ, въпреки репутацията му на женкар. Портър като че ли беше един от тези горещи привърженици.

— Трябва да ти кажа, че Марая не е... почитателка — отбеляза Чап. — Беше едва седемгодишна, когато Бен напусна семейството. Не пази нежни и топли спомени.

Кучето се бе обърнало към портата и драскаше по плочите на пътеката, нетърпеливо да поеме на разходка.

— Кърмит, седни, по дяволите! — нареди Портър.

Само си хабеше думите на вятъра. Кучето изглеждаше глухо и твърде целеустремено. Дърпането продължи.

— Непоправимо животно. Благодаря за предупреждението, Чап. Цяла вечер щях да плещя като умопобъркан тийнейджър, ако не ми беше казал. Все пак ще ми е приятно да дойдете на лодката.

— Смятам, че ще им е интересно — призна Чап. — Ще ги попитам и ще ти кажа, става ли?

— И още как! — Портър най-сетне се призна за победен и отпусна каишката на напирещото куче. — Ще се видим по-късно! — извика през рамо и се затича след Кърмит.

Чап им махна ухилен, сетне се извърна отново към розите и започна да подрязва онези, които бяха нахлули в монашески голия двор на Портър. Изстена, докато се протягаше през оградата. Много по-лесно щеше да е да мине от другата страна на оградата, ала беше уморен и искаше по-скоро да приключи.

— Ох! По дяволите! — изруга той и едва не загуби равновесие, когато голите му пръсти се сключиха около покритото с бодли стъбло. Сега разбра защо Ем винаги носеше градинарски ръкавици. А той си мислеше, че просто иска да запази маникюра си.

Остави кофата в тесния сенчест проход между неговата къща и тази на Портър, сетне влезе в гаража през страничната врата. Заслепи го силна светлина, отразена от циментираната алея и бляскавата мазилка на отсрещната къща.

Идиот. Оставил си вратата на гаража отворена.

Той прокле разсеяността си. В квартала не се извършваха почти никакви престъпления през по-голямата част от годината, ала лятото винаги довеждаше орди крадци, които се промъкваха през незаключените задни врати и задигаха портфейли и чанти, докато обитателите седяха в двора с изглед към водата. Чап излезе навън и огледа алеята. Не се виждаше жива душа. Доволен, че теренът е чист, Чап се върна вътре, заобиколи сребристосивия си ягуар и приближи до работната маса на Ема. Избърса инструментите със стар парцал, сетне ги намасли, както грижливо правеше всеки път съпругата му и ги постави обратно в червената плетена кошница. Свали наколенките и ги закачи на един пирон, свали калните си обувки и нахлузи меките домашни чехли, които бе оставил от вътрешната страна на вратата. Натисна копчето за затваряне на гаражната врата и влезе в къщата.

Следващата точка от дневния ред: два-три пръста уиски.

Той отнесе чашата и бутилката на горния етаж, като остави шишето на нощното шкафче. Отпи една-две глътки от чашата, остави я на ръба на ваната и включи подводния масаж. Съблече се по пътя към банята и взе душ, за да отмие градинската кал.

Тъкмо увиваше хавлиена кърпа около кръста си, когато чу леко изщракване. Ключалка? Чап внимателно пристъпи в спалнята. Нищо. Излезе на пръсти в коридора. Съседната стая бе офисът му, който както винаги бе затрупан от ръкописи, чакащи да бъдат прочетени. Плъзна вратата на килера. На рафтовете вътре бяха подредени още ръкописи, за които нямаше място в кабинета. На най-долния рафт бе картонената кутия с творбите на Бен Болт, които Марая му бе изпратила.

Не за първи път осъзнаваше, че му е нужен сейф. В стаята нямаше много ценни неща, но тези творби бяха единствени по рода си. Имаше хора, които биха дали цяло състояние, за да се доберат до неиздаден ръкопис на Болт и до личните му дневници. „Никакво отлагане повече, Корман. Веднага след Четвърти юли ще се обадиш и ще уредиш да ти инсталират сейф.“

Нов шум прекъсна мислите му. Той излезе обратно в коридора и надникна през парапета към откритото пространство долу. Рочестър, старият черен котарак, който Ем бе взела от местния приют за животни, се бе изтегнал на огрения от слънцето любим стол на Ема и усърдно се миеше, вирнал единия си заден крак.

— Не вдигай толкова шум, чуваш ли? — изръмжа Чап.

Рочестър вдигна поглед, примига презрително, след което невъзмутимо продължи да се ближе. Котаракът напълно бе престанал да се качва на горния етаж. „Прекалено е дебел, за да се катери“, реши Чап. Ала през месеците, когато Ем беше болна, животното не се отделяше от леглото ѝ, освен, за да се нахрани и да ползва тоалетното си сандъче. След смъртта ѝ котаракът дни наред обикаляше из къщата и мяукаше жално. Сега мъжът и котаракът съжителстваха като странна междувидова двойка.

— Глупав котарак — промърмори Чап и се върна през стаята на терасата.

Бе прекалил с работата в градината. Имаше чувството, че ставите му се подуват. Трябваше да вземе хапче, ала бе прекалено уморен, за да се върне до шкафчето в банята. Наместо това свали хавлиената кърпа и влезе гол в клокощещата вана, както правеше редовно сега, когато Ем вече я нямаше, за да се притеснява за надничачи с бинокли любопитни съседи. Най-близката сграда, която бе достатъчно висока, за да се вижда от нея терасата на втория етаж, сигурно беше на километър разстояние. Малко вероятно бе някой там да гледа, ала дори

да беше така, пълното му, отпуснато и косматото тяло бе твърде лош избор за който и да било воайор. Всеки, който бе достатъчно твърд да издържи гледката, бе добре дошъл за шоуто.

Той отпи нова глътка от питието си, остави чашата на ръба на ваната, облегна се на седалката и подпря глава на възглавницата отзад. Успокоението се разля по тялото му. Чап затвори очи. Топлината на уискито, слънцето и ваната притъпяваха болките и го приспиваха. Само Ем липсваше, за да бъде идилията му пълна. Изведнъж усети далечна вибрация под себе си, като от приближаващи стъпки. Отвори очи и се огледа. Алените мушката на Ема се полюшваха от лекия ветрец в малкото буренце от уиски, което съпругата му бе приспособила за саксия и опора на зеления плажен чадър, засенчващ двата плетени стола. Като се изключи цвърченето на птичките и далечният тътен от моторите на колите, минаващи покрай брега, следобедът бе слънчев, горещ и блажено спокоен.

Дали бе заключил вратите долу, преди да се качи? Затвори гаража, това си спомняше добре. Но страничната врата? И предната, водеща към двора и пътеката? Трябва да ги бе заключил. Почти шейсет години бе живял в Ню Йорк, със сигурност бе развил навика да се грижи за безопасността си. Опитва да си припомни откъде точно бе минал. Осъзна, че изобщо не бе ползвал предната врата. Марая се бе обадила точно когато бе приготвил цветята за засаждане. Бе вдигнал телефона в кухнята, сетне мина през гаража да вземе инструментите, цветята и кофата за боклук.

Страничната врата на гаража беше на пружина. Дали я бе дръпнал след себе си? Отново отпи от уискито и се отпусна в леко вибриращата вода. Щеше да провери по-късно. Та той беше нюйоркчанин. Бивш боксьор аматьор с рекорд 17–0. Никога досега не бе живял в страх. Нямаше и да го стори. Пък и беше твърде уморен, за да си даде труд да провери.

Жуженето на джакузито го приспиваше като прибор. „Сякаш съм на лодка“, помисли си той унесено. На лодката на Портър. Марая. И Линдзи... вече на петнайсет! Кога я бе видял за последен път? На погребението на баща й. Още тогава бе красавица. Като майка си. И като баба си. Невероятно бе, че Бен бе изоставил хубавата си жена Андреа заради такава хищница като Рената Хънтър. „Човешка природа, помисли си Чап... не можеш да я обясниш.“

Протегна ръка към питието си. Не прецени разстоянието. Губеше усещане за перспектива, осъзна лениво. Пръстите му само докоснаха чашата. Тя се търкулна и кехлибарената течност се разля по дъските.

Чап усети, че се плъзга надолу във водата. Толкова уморен се чувстваше. Главата му подскочи върху възглавницата. Той погледна назад към спалнята. Присви очи, после се намръщи. Имаше ли някой на прага?

— Ей, ти — извика той. Или поне си помисли, че извика.

Извика ли?

Фигурата на прага не помръдна. Наполовина скрита в сянката. Само мрачно се усмихна. Зъбите проблеснаха като в реклама на паста.

Е, нека си стои там, сърдито помисли Чап. След като нямаше намерение да общува, той също нямаше да прави опити да завърже разговор. Облегна се назад и затвори очи. Бе толкова удобно.

Усети, че се плъзга още по-надолу във водата. Отвори очи. Човекът на прага все още го наблюдаваше. „Защо“, искаше му се да попита, ала се чувстваше замаян. Не му достигаше въздух. Вдъхна дълбоко и се плъзна отново, тялото му се извъртя. Вече бе почти легнал на една страна, раменете му бяха под водата.

„Ще се надигна след минутка, Ем. Само да подремна малко, чу ли?“ Толкова му се спеше. Въздъхна дълбоко. Отново се плъзна по гладкото дъно, главата му се удари в ръба и Чап Корман потъна под кипящите мехурчета.

ШЕСТА ГЛАВА

Тишината започваше да изнервя Тъкър. Щом чуеше дишането на сградата, знаеше, че вече е твърде уморен. Даваше си сметка, че шумът, просмукващ се през стените на офиса му идва от масивните климатични инсталации. Основната им функция бе да охлажда — не хората, а чувствителното оборудване, което денонощно обработваше входящите данни и изходящите команди на Управлението. Веднъж усетил пулсиращият ритъм обаче, Тъкър не можеше да се отърси от чувството, че е погълнат жив като плячка на някакъв огромен звяр.

Погледна часовника си и се зачуди дали ще има време да отиде да вземе пратката на Марая от бюрото на „Куриер Експрес“ във Фолс Чърч. Беше отворено до десет вечерта. Имаше много време. Липсваше му обаче търпение. Секретарката на Гайст се бе обадила преди четири часа, за да му каже да е готов да бъде извикан горе за доклад по пътуването до Москва. А сега той нямаше търпение да си тръгне. Прибързано щеше да е да каже на Марая, че този Ъркърт може да не е толкова далеч от истината, колкото тя си мислеше. По-добре бе да открие какво знае професорът, сетне да реши какво да прави по въпроса. „Всичко това трябваше вече да е забравена история, мрачно си помисли Тъкър. Тя бе преживяла достатъчно. Да вървят по дяволите всички.“

Една папка лежеше на бюрото му, отделена от останалите, които бе извадил от сандъка на Навигатора. Бе се натъкнал на нея малко след разговора си с Марая. Най-сетне парченцата от мозайката се бяха подредили. Нощното съобщение от куриера. Загадъчният разговор с Навигатора в Москва. И причината защо именно той бе избран да получи този товар като подарък.

Тъкър се бе срещнал с Георги Дерябин късно през нощта в една скромна дача в покрайнините на Москва — макар че разпознаването на небезизвестния Навигатор изискваше доста голямо въображение от

негова страна. Дерябин бе висок и кльоцав като скелет, сбръчканата му кожа бе с цвета на горчица. Рядката му побеляла коса бе подстригана съвсем късо и главата му бе гола почти като на Тъкър. Отблизо Тъкър забеляза пораженията на химиотерапия. Когато възрастният мъж стисна ръката му, Тъкър се уплаши, че ще счупи крехките му като на птичка кости.

— Радвам се, че успяхте да дойдете, господин Тъкър.

— Трудно се отказва такава интригуваща покана.

Съсхреният мъж само се усмихна и го поведе към къщичката. Първият етаж се състоеше от малка всекидневна и трапезария. Масата с покривка бе подредена за двама, бутилка водка бе сложена в кофа с лед.

От пристигането си тази сутрин Тъкър бе прекарал целия ден в хотел „Интурист“ в очакване на по-нататъшни указания. Миризмата на лук, наденички и други вкуснотии болезнено му напомняше, че не е хапнал нищо цял ден, с изключение на един шоколад, предоставен му в самолета на Управлението, с който бе пътувал.

— Ще ми правите компания за вечеря, нали? — попита Дерябин.

За част от секундата Тъкър си помисли да откаже, сетне кимна. Веднага щом седнаха, една възпълна жена, която очевидно бе икономката, започна да сервира храната, препълнени чинии с херинга, черен хляб, наденички и кисело зеле, блини и пирожки. Тъкър се огледа. Къщичката също бе удобна, но скромна, с бели измазани стени, груби открити греди и провинциална мебелировка. „Тайно убежище на КГБ?“ — зачуди се той. Или знак за обедняването на Навигатора? Ала колко нисък би могъл да бъде постът на Дерябин, след като бе успял да уреди не само предаването на съобщението, но и приземяването на самолет на ЦРУ на руска територия?

Старецът напълни две чаши с водка. Тостът, един от многото тази вечер, беше по-скоро нехаен, отколкото ироничен:

— За ваше здраве, господин Тъкър.

Тъкър се замисли дали да не отвърне по същия начин, ала подобно пожелание изглеждаше твърде закъсняло за събеседника му и неуместно. Тъкър вдигна чашата си и кимна, след което я пресуши на един дъх, следвайки примера на домакина. Насочиха вниманието си към храната, ала Дерябин хапна твърде малко, поразрови я с вилицата, преди да остави прибора и да запали цигара.

— Извинете ме. Храната е отлична, мога да ви уверя. И съвсем безопасна — добави той, прочел мислите на Тъкър. — За нещастие, апетитът ми не е какъвто беше навремето. Рак на черния дроб, казват лекарите. Предполагам, имам няколко седмици. Три седмици, в най-добрия случай. Но трябва да се живее за момента, нали? — Той напълни отново чашите, вдигна своята и отново я изпи до дъно.

През следващите няколко часа Тъкър наблюдаваше как бутилката бавно се изпразва, като се опитваше да следва темпото на стареца. Умът на Дерябин бе съвсем бистър, въпреки болестта и количеството алкохол, което бе погълнал. Като повечето хора с неограничена власт, той бе загубил способността да изслушва събеседника си, изискваше единствено публика. Тъкър нямаше нищо против ролята на слушател и Дерябин засегна хиляди теми, философски и всекидневни, без обаче да стигне до съществения въпрос — защо бе установил контакт.

Когато чиниите бяха разчистени, двамата останаха напълно сами. За момент се чу звука на телевизор от съседната стая, където икономката и шофьорът гледаха дублирана версия на „Джурасик парк“. Много подходящо, помисли си Тъкър, докато слушаше динозавърът срещу себе си да разказва за добрите стари времена, когато борбата между съветската и американската империи доминираше на международната сцена.

Бутилката беше почти празна, когато Дерябин изтърси нещо, което отначало приличаше на оплакване на пияница:

— Жени — измърмори той. — Защо е невъзможно да събереш на едно място остър ум и хубав задник, а? Кажете ми. — Забележката не изискваше отговор и Тъкър остави мъжа да продължи. — Всяка жена с малко мозък, която някога са ми изпращали, е имала лице на картоф и крака като дънери! А хубавите? Умствени способности на Маринована херинга — добави Дерябин и свъси вежди. — Апетитни парчета, а?

Той се изкикоти на собствената си шега, ала смехът бързо премина в задушаваща кашлица. Жълтата му кожа потъмня от усилие, а той измъкна носна кърпичка от ръкава си. Бе облечен в дебел домашно плетен пуловер, въпреки топлата лятна вечер. Тъкър извърна поглед, когато мъжът се изплю в кърпата. Когато най-сетне пристъпът премина, Дерябин присви очи и се втренчи в госта си през синкавия цигарен дим.

— Както и да е, това беше мой проблем. Но вие — размаха той пожълтелите си от тютюна показалец, — вие извадихте късмет, нали? Хитър стар вълк. Как успяхте?

— Как успях какво?

— Да задържите тази жена до себе си през всички тези години. Как ѝ беше името?

Тъкър се намръщи. Пати? Но защо...

— Знаете коя — настоя Дерябин, — блондинката. Дребничка, много привлекателна на снимките, които съм виждал. И умна, както са ми казвали. — Той нетърпеливо щракна с пръсти, опитвайки да се сети за името. — Прекрасната вдовица.

Кръвта на Тъкър се смръзна. Марая. Той се насили да не трепне и не откъсна поглед от стареца.

— Не мога да се сетя коя имате предвид. Има няколко хубави — добави той предпазливо и наклони чашата си.

Навигатора присви очи. Сетне надигна собствената си чаша. Тъкър проследи как я пресуши. Как човек с увреден черен дроб успяваше да погълне толкова много водка бе против всякаква логика. Чашата бе оставена обратно на масата.

— Това само доказва тезата ми — заяви Дерябин. — Имали сте повече хубави жени, отколкото можете да запомните, а моите хора ми изпращаха само такива, дето са сукали лимон, наместо млякото на майка си.

Нищо повече не бе споменато по темата, докато двамата довършваха останалата бутилка. В два след полунощ шофьорът почука на вратата, за да им съобщи, че е време да тръгват за немаркираното на ничия карта летище в покрайнините на Москва, където се бе приземил самолетът на Управлението и където чакаше Тъкър, за да излети преди зазоряване.

Дерябин се качи в колата да го придружи. Щом спряха на пистата, шофьорът слезе, ала Навигатора остана на мястото си. Тъкър усети как задницата на колата се навежда и вдига, когато шофьорът отвори багажника и извади нещо. Веднага застана нащрек, ала когато капакът на багажника се затръшна, шофьорът бе извадил само един сандък.

— Давам ви няколко папки за съхранение — заяви Навигатора.

Шофьорът отвори задната врата на колата откъм страната на Тъкър и вдигна капака на сандъка за проверка.

— Какво има в тях? — попита Тъкър.

— Не е бомба, ако това си мислите.

— Не се тревожеш за това — искрено отвърна Тъкър. Екипажът на самолета щеше да прекара сандъка през скенер за метал и химикали, преди да го натоварят. Виждаше ги през стъклото на Дерябин как наблюдават колата. И очевидно се чудеха какво става.

— Поне не в обичайния смисъл на думата — добави Дерябин, драсна клечка кибрит и я заслони с длани, за да запали поредната цигара. Вдъхна дълбоко дима, сякаш предутринният ветреца, нахлуващ през отворената врата на Тъкър бе твърде непосилно изпитание за увредения му организъм. — Ще ви се сторят интересно четиво. — Той кимна на шофьора, който затвори сандъка, отиде до самолета и предаде товара си на американския екипаж.

— Защо ни давате тези документи? — попита Тъкър.

— Не ги давам на Управлението, а на вас, господин Тъкър.

— Добре. На мен. Защо?

— Защото вие имате време да им отделите вниманието, което заслужават. Както ми казаха, нямате много работа напоследък.

— Ако знаете това, значи знаете, че могат лесно да ми бъдат взети веднага щом се върна.

— Това би било жалко и голяма грешка. Повярвайте, приятелю, макар да не сте склонен да приемате повечето от думите за истина. Никой друг не би проявил повече интерес към тези папки от вас. Никой друг не би се погрижил съдържанието им да се използва по най-добрия начин.

Дерябин протегна съсухрената си ръка. Тъкър отново се побоя да не счупи тези трошливи кости под прозрачната кожа, ала ръкостискането на стареца беше силно.

— С това ви казвам довиждане — рече Дерябин. — Помнете едно, приятелю — никой на земята не желае така страстно, както един руснак. Пазете се от онзи, който иска твърде много.

По време на обратния полет Тъкър бе прекалено изтощен и пиан, за да размишлява над тези думи, както и над каквото и да било. Едва на следващия ден, докато ровеше из папките, той си спомни думите на Навигатора. Кой беше „онзи, който иска твърде много“? — зачуди се

той. Външният министър Захаров, предположи той сега. От съдържанието на папките бе станало ясно, че по някаква причина Дерябин е твърдо решен да провали амбициите на този човек дори с цената на държавна измяна. Издигането на Захаров бе почти толкова безскрупулно, както и това на Дерябин, но Тъкър не разполагаше с никакви доказателства двамата някога да са били съперници. Какво се бе променило?

А и пианската забележка на стареца за жените. Споменаването на Марая никак не бе случайно. Дерябин искаше да му покаже, че знае къде е най-уязвим. И че колкото и да бе омаломощен, нямаше да се поколебае да използва тази уязвимост за свои собствени цели. Освен това изглеждаше напълно уверен, че Тъкър ще предприеме някакви действия по отношение на информацията в папките.

„Е, може би, мрачно си помисли Тъкър. Ала не непременно в деня, когато Дерябин очакваше.“ Защото сега вече знаеше, че основна точка в схемата на Навигатора бе смъртта на един обеднял американски писател, настъпила в Париж преди близо трийсет години. И ако зависеше от Тъкър, този епизод би останал забулен в лъжи. Ала не зависеше от него. След обаждането на Марая от Лос Анджелис, той осъзна, че решението може би вече е извън контрола му. Макар славата да се бе изплъзнала на Бен Болт през живота му, тя бе нараснала стремително в годините след смъртта му и бе съвсем ясно, че рано или късно някой щеше да се натъкне на истината. Ако не този Тъкър, то някой друг. Време беше за проверка на щетите.

Все още разтърсен от загадъчното обаждане на Марая и от това, че чуваше гласа ѝ за първи път от седмици, Тъкър набързо събра мухлясалите папки и се изправи. След като не го бяха повикали досега горе, да вървят по дяволите. Щеше да отиде да вземе писмото на Марая.

На вратата рязко се почука и заместник-директорът на оперативния отдел влезе, без да чака покана.

— Здравсти, Франк — поздрави Джак Гайст.

— Здравей — кимна Тъкър.

— Не ставай заради мен. — Гайст се отпусна в стола от другата страна на бюрото, огледа офиса и протегна крака пред себе си. —

Виждам, че си се върнал жив и здрав от пътуването. Щях да ти се обадя много по-рано, ала днес тук е истинска лудница.

— Досетих се.

— Чу ли за проблема с кюрдите?

Тъкър кимна и отново седна. Бе извън оперативната работа, ала не бе оглупял. Твърде дълго бе в играта, за да знае, че когато една ситуация е на първа страница във вестниците, в ЦРУ се работи една крачка напред от горещите новини. В сутрешните вестници пишеше, че турската криза се е задълбочила и кюрдските бунтовници се събират за предстоящ сблъсък с армията.

— Предполагам, че руснаците са изпратили войски на юг през Армения — рече Тъкър.

Директорът направи гримаса.

— Просто не могат да устоят да не се намесят, нали?

— Ще кажат, че искат да защитят уязвимата част на страната, в случай че ситуацията прехвърли границите.

— Точно това казват, да. Истински цирк. Руснаците, Иран, Ирак, Гърция, Кипър — всички са откачили. И естествено редовните обвинения, че ние стоим зад всичко това, дирижирайки ситуацията за наши собствени престъпни цели.

Тъкър кимна. Истината далеч не бе тъй чиста, както някои си я представяха, но това не променяше факта, че неуверени политици като Гайст се бяха заплели в бодлите на собственото си късогледство.

— Чак да ти домъчнее за доброто старо време на Студената война, нали, Джак?

— И още как. Виж, трябва бързо да се връщам горе. Днес следобед имаше съвещание на Съвета за национална сигурност и сега се опитваме да измислим становище, което да не оневинява турците и в същото време да не ги ядоса дотолкова, че да си вземат нещата и да се приберат вкъщи. — Гайст сплете пръсти на плоския си корем и залюля стола си назад. — Е, докъде сме по въпроса за Навигатора? Научили нещо полезно?

Той стрелна Тъкър с пронизателния си поглед, от който не един и двама по-млади и неопитни агенти в Управлението бяха загубвали ума и дума. Нямаше никакъв ефект върху Тъкър обаче, чийто поглед можеше да бъде не по-малко смразяващ — макар да се изкуши да изтъкне, че обзавеждането в тесния му офис е твърде древно, за да

издържи подобно люлеене на два крака. Реши да си замълчи. Гайст бе амбициозен и търсеше лесна слава, пръв би си приписал заслугата, ако операцията свършеше успешно и пръв би се отдръпнал, ако нещо се провалеше. Ако си опареше задника, това щеше да е хубаво отмъщение за открития цинизъм, който бе показал, когато научи, че недействащ агент като Тъкър е получил съобщение от Навигатора.

Нищо чудно, че вместо да свика комисията, която бе планирала пътуването на Тъкър за срещата с Навигатора, Гайст бе решил да се отбие сам, за да чуе доклада. Подсигуряваше залозите си — все още омаловажаваше операцията, но бе решен да е в течение, в случай че се окаже нещо значително.

— Има около хиляда и петстотин страници, които изглеждат автентични — предпазливо започна Тъкър. — Оригинали, не копия. Мога лично да направя предварителния преглед. В крайна сметка ще ми трябват няколко души, които работят с компютър и знаят руски, за да въведат всичко в база данни, която после да мога да проверя и сравня с нашите файлове.

Гайст повдигна вежда.

— Това ли е всичко? Сигурен ли си, че не искаш да ти предоставим един от суперкомпютрите за тази малка задача?

Тъкър не обърна внимание на сарказма.

— Бих могъл да се справя ръчно, но ще отнеме време. А имам чувството, че не можем да се бавим толкова. Има причина Навигатора да ни даде именно тези документи измежду милионите в московския център. И колкото по-скоро разберем какво има в тях, толкова по-бързо ще научим причината.

— Намекна ли нещо за това дали ще подкрепят Ирак или кюрдите?

„Проклетият Гайст, винаги готов да измъкне нещо за своя облага, помисли си Тъкър. Кон с капаци, никога не виждаше по-далеч от текущите си интереси.“

— Изобщо не спомена кюрдите — безизразно отвърна Франк.

Бе изключително внимателен да не надцени и в същото време да не подцени ръката си. Не искаше човек, когото не можеше да контролира, да наднича иззад рамото му, преди да е установил доколко опасна е информацията, съдържаща се в папките. Ключът, осъзна той, загледан в намачканата риза на директора и торбичките под уморените

му очи, е да наложи мнението, че в папките няма нищо, свързано с текущия проблем на Гайст. Веднъж убеден в това, директорът щеше да си тръгне, за да се върне в центъра на нашумялата криза на деня. Джак Гайст не беше от хората, които щяха да позволят такава дребно нещо като вратичка, отворена към светилището на стар враг, да отвлече вниманието му от онези области, където би могъл да блесне.

Все още люлеейки се на задните крака на стола Гайст взе осеяната с петна жълта папка, която Тъкър бе отделил от останалите. Добро попадение за човек, който Тъкър знаеше, че не може да прочете и една дума на руски. И по-добре, защото името, изписано на гърба, макар фонетично и на кирилица, беше „Бенджамин Болт“.

— Имаш ли и най-малка причина да вярваш, че тук има нещо важно? — попита Гайст, презрително прелиствайки страниците.

Тъкър потисна желанието да издърпа папката от ръцете му, малко вероятно бе Гайст да разбере какво разглежда.

— Направих предварителен преглед — отвърна Тъкър. — Има данни за стари операции на КГБ — външни агенти, няколко вътрешни дисиденти, „изчезнали“ в Гулаг.

— Прилича ми на стара история. КГБ е труп.

— Не е. Не е дори умиращ. Режимите може да идват и да си отиват в Русия, но службите за безопасност са вечни. Нови хора идват на власт, мислят, че са отсекли главата, ала на нейно място са пораснали две нови. Така е от векове. Навигатора знае това повече от всеки друг. Затова е успял да оцелее толкова дълго.

— Без съмнение. Но ми се струва, че напоследък владеем ситуацията, Франк. Много промени настъпиха откакто ти беше в съветския отдел — нови операции, за които не знаеш, нови източници. По дяволите, дори имаме програма за сътрудничество, която провеждаме с новите си руски приятели.

Наблюдавайки самодоволната самоувереност на директора, мислите на Тъкър се върнаха към Навигатора, седнал срещу него, водката в шишето пред тях намаляваше все повече. В един момент Навигатора бе вдигнал чаша за тост:

— За приятелството между нациите — дрезгаво бе изрекъл той. — Разбира се, няма приятелство между разузнавателни управления, нали, приятелю? В края на краищата, къде щяхме да бъдем без нашите врагове?

Гайст затвори папката.

— Казваш, че това са стари операции?

— Именно. Което не означава, че някои от играчите не са още по местата си.

— Искаш да кажеш, че ни е дал действащи източници? Че защо, по дяволите, ще го прави? — недоверчиво попита директора и остави папката. — Трудно ми е да повярвам, че не е просто подхвърлена дезинформация, целяща да ни загуби времето. Мога да се обзаложа, че този иска да отклони вниманието ни, докато неговите хора подготвят някоя нова схема.

— Не споря.

— Съгласен ли си? — изненадано попита Гайст.

— Че е възможно това да е купчина боклук, приготвена, за да отклони вниманието ни по бог знае каква причина? Възможно е. Но е малко вероятно.

— Защо?

— Заради източника.

— Източникът е Георги Дерябин, по дяволите. Нали така? Наистина ли се среща с него? Значи не е мъртъв, както предполагаха от отдела в Москва?

— Бях лице в лице с него пет часа.

— Много е нагъл, трябва да му се признае — рече Гайст, поклати глава и отново се залюля назад. — Четирийсет години е работил срещу нас, а сега трябва да повярвам, че се прави на добър? Как ли пък не!

— Иска да остави наследство, предполагам. Не знам точно какво, но едно мога да ти кажа със сигурност — той умира.

Краката на стола най-сетне стъпиха на пода.

— Какво? Той ли ти каза?

— Да, но дори да не ми беше казал, щях да разбера. Кожата му е с цвета на тая папка.

Директорът сведе поглед към осеяната с петна жълта папка на бюрото.

— Виж ти.

— Рак на черния дроб, очевидно. Казва, че са му дали три месеца максимум.

— И какво? — нетърпеливо махна с ръка Гайст.

— Смятам, че иска да си разчисти сметките, преди да си отиде.

— И иска ние да му помогнем?

— Предполагам.

— И какво ще спечелим ние от това?

Тъкър се поколеба. Това беше най-трудната част. Беше сигурен, че част от плана на Навигатора бе да подкопае президентските амбиции на външния министър Захаров. Но кой щеше да се облагодетелства от това? Русия? Америка? Световният мир и стабилност? Някое непознато протеже, на което старецът възнамеряваше да предаде жезъла на тайната власт?

Тъкър не знаеше. Даваше си ясна сметка обаче кой щеше да загуби най-много, ако не се пипаше внимателно. Ала как би могъл да каже на заместник-директора на ЦРУ, че би изгорил тези папки и всички доказателства, които съдържат, за да не позволи да пострада жената, чрез чието име Навигатора знаеше, че ще си осигури пълното му съдействие?

— Просто ми дай още малко време, Джак. Ще ти подготвя пълен доклад.

— За колко време говорим?

— Двайсет и четири часа.

— Дадено — рязко заяви Гайст и се изправи.

Тъкър го проследи как се отправя към вратата. Знаеше, че не бива да си отваря устата, ала не се сдържа.

— Още нещо — рече той. — Защо Марая Болт е изпратена да докладва за посещенията на Захаров?

Гайст спря до вратата и се намръщи.

— Това не е от нещата, които „трябва да знаеш“. Тя вече не работи за теб.

— Зная това.

— Тогава? Някакъв личен интерес ли имаш? Няма да ти е лесно, защото чувам, че се вижда с някакъв телевизионен говорител... как му беше името?

— Пол Чейни.

— Точно така, Чейни. Защо се интересуваш тогава?

Тъкър сви рамене.

— Просто съм любопитен защо аналитик като нея е изпратен да работи по такава операция.

— Имах една задача, която трябваше да се свърши и тя беше най-подходящата за нея. Както и да е — рече директорът и отвори вратата, — страхотна работа свърши, Франк, като донесе всичко това. Наистина страхотна. Докладът ти ми трябва колкото е възможно по-скоро обаче. Така че хващай се на работа!

Той намигна, сетне го посочи театрално, както правеха във филмите и изчезна, преди Тъкър да успее да откликне с презрението, което заслужаваше подобно изпълнение.

СЕДМА ГЛАВА

„И какво точно се прави, за да подмамиш един мъж да предаде страната си? — зачуди се Марая. Трепкаш с клепачи? Показваш крака? Предлагаш да се срещнете в нощен бар?“ Сериозно. Това не беше нейната област. Когато ставаше дума за фатални жени, тя се чувстваше скучна като библиотекарка. Едно беше сигурно. Дори ако източниците на заместник-директора бяха прави и Юри Беленко наистина си падаше по нея — нещо, в което тя силно се съмняваше, тъй като досегашните им срещи бяха напълно безобидни според нея — тя нямаше да спи с него. Отново се наруга, задето не отказа категорично на Гайст.

Тя се позабави в края на двора на музея „Арлън Хънтър“, това беше второто ѝ посещение за днешния следобед. Когато бе дошла първия път, след като се отби в бюрото на „Куриер Експрес“, за да уреди Франк да вземе пратката от Чап Корман във Вирджиния, охраната вече бе приключила с проверката на мястото. Бе ѝ останало време колкото да покаже документите си, да огледа наоколо и да прегледа програмата за откриването на изложбата, преди да се върне обратно в хотела и да се преоблече в официалния си тоалет. А сега, след като толкова беше бързала, почетните гости закъсняваха. Вече минаваше шест и залязващото слънце хвърляше вълшебно сияние върху неспокойната тълпа, която очакваше Държавният секретар Кид и неговия руски колега да се появят.

Бяха минали почти двайсет години, откакто за последен път бе стъпила в Калифорния и бе забравила тази странна светлина, осъзна Марая — начинът, по който хвърляше вълшебни отблясъци върху всичко, което докоснеше, натежала от съблазнителни обещания, които нямаше намерение да спази. Също като усмихнат крадец, мястото можеше да изтръгне сърцето ти в миг и да те остави в такова вцепенение, че да не можеш да направиш нищо друго, освен да предложиш и душата си.

Иронията не убягна на Марая — обиколката на „Последните дни на династията Романови“ щеше да тръгне оттук, от столицата на американския блясък и материализъм. Изложени бяха на показ вещите на едно семейство, чието кърваво убийство бе сложило началото на десетилетия смъртоносна борба между Москва и Запада, на няколко пъти довеждайки планетата на ръба на ядрена катастрофа, невъобразима по времето на Романови. Ала осемдесет години след убийството им от болшевиките — застреляни, намушкани, телата им залети с киселина, изгорени и след това захвърлени в миньорска шахта в някакво убийствено изстъпление — последният цар и неговото семейство най-сетне щяха да бъдат погребани в кралската гробница в Сейнт Питърсбърг с подобаваща, макар и закъсняла церемониалност. И след като се бе погрижило за това, обеднялото руско правителство можеше да продължи с доходоносния бизнес да експлоатира нещастните кралски особи по начин, който би изглеждал лицемерен по времето на комунистическия режим. Америка от своя страна бе готова да забрави лошото.

Разглеждайки списъка с поканените на откриването, Марая трепна, щом забеляза името на Рената Хънтър Кар, точно както се беше опасявала. Е, няма значение. Жената беше минала история, а самата Марая вече не бе обърканото малко момиченце, чийто баща бе избягал с дъщерята на богаташ.

Разбира се, че беше така.

Тя вдигна поглед и се почувства ужасно дребна пред два и половина метровите букви от името на Арлън Хънтър, издялани в перленосивите мраморни стени на монумента, който бе издигнал за себе си на булевард Санта Моника. И защо подтикването към държавна измяна изглеждаше лесна работа в сравнение с перспективата да се срещне с дъщерята на един магнат, която бе разбила семейството ѝ?

Тя вдигна ръка към косата си. Беше прекалено бухнала. От тежкия грим чувстваше кожата си като покрита е гипс. А повторният пласт спирала ѝ създаваше усещането, че наднича иззад ресни.

„Е, добре, помисли си, шпионинът, за да бъде истински умел, трябва да е майстор на маскировката, да притежава изкусната способност да не привлича вниманието или пък да изглежда не на място.“ Сред множеството калифорнийски красавици, хванали под

ръка богатите и влиятелни мъже, поканени за откриването, тежкият ѝ грим определено не изглеждаше прекален.

Забеляза няколко добре познати фигури. Кметът на Лос Анджелис вече бе пристигнал, както и двамата сенатори от Калифорния, а също — и няколко свързани с политиката холивудски знаменитости. В списъка с гостите бяха включени също представители на чужди правителства, чиито посолства бяха в Лос Анджелис, а също и бизнесмени, представящи своите мултинационални корпорации.

Марая въздъхна. Тук бяха и бюрократите. Твърде голямо множество, от Държавния департамент, ФБР и тайните служби, а също и поне един представител на ЦРУ — макар че доколкото познаваше Гайст, възможно бе да е изпратил и други. И всички се опитваха, с повече или по-малко успех, да се слоят с обстановката. Агентите от тайните служби бяха безнадеждни, набиващи се на очи със суровите си изражения и миниатюрните слушалки, в които получаваха своите нареждания и се осведомяваха за ситуацията — за движението и потенциалните заплахи за Държавния секретар Кид и руския външен министър Захаров. Облечени в почти еднакви тъмни костюми, те също така имаха дразнещия навик да мърморят в маншета си.

Марая чу зад себе си плясък на криле и два гълъба кацнаха на тухления парапет, опасващ двете страни на терасата. Трети гълъб кацна малко встрани от двойката, гукайки тъжно и наблюдавайки самотно. Фините виолетови пера проблясваха, когато птицата накланяше глава ту на една, ту на друга страна.

— Къде ти е приятелят, красавице? — прошепна Марая.

Черните перлени очи я изгледаха злобно. Скърбящите гълъби са моногамни, спомни си Марая, свързват се за цял живот и неохотно приемат нов партньор при смъртта на първия.

Марая почувства собствената си загуба като сърдечна аритмия, тежко болезнено напомняне за отсъствието на Дейвид и постоянно празното място, което смъртта му бе оставила в живота ѝ. Чувство за самота. Чувстваше се като човек, заседнал на върха на развалено виенско колело — люлее се и чака, наблюдавайки света отдалеч. Имаше моменти, когато ѝ се искаше колелото отново да тръгне. А в други се изпълваше с ужас от следващото неизбежно спускане надолу.

Меланхоличното гукане на гълъбите се сливаше с тихото бръмчене на колите, преминаващи по булевард Санта Моника. Дълги

сенки се стелеха като лилава мъгла по стените на вътрешния двор. Марая отново погледна часовника си. Шест и петнайсет. Девет и петнайсет във Вирджиния. Линдзи все още не си е легнала. Като повечето тийнейджъри тя седеше до късно вечер, а с идването на лятната ваканция нещата сигурно щяха да се влошат още повече. Ако се върнеше в хотела след около два часа, пресметна Марая, все още можеше да се обади в къщата на Керъл, без да обезпокои никого. Сетне си спомни за Франк. До днешния следобед не бе го чувала от седмици. А сега перспективата да го чуе отново я накара да се усмихне.

Тя се наведе през парапета да провери дали високопоставените гости пристигат. Самотната гълъбица проследи погледа ѝ, надничайки към неспирната върволица коли, които прииждаха и разтоварваха пътниците си в търбуха на сградата. Малка тълпа се бе събрала от двете страни на входа. Очевидно в Лос Анджелис, за да привлечеш публика, е достатъчно да сложиш бариера, да разстелеш червен килим и да изчакаш зяпачите да се скупчат като мравки на пикник.

Изведнъж гълъбите излетяха със силен плясък на крилето, а една силна ръка стисна Марая за лакътя. Плътен глас прошепна в ухото ѝ:

— Не подскачай!

Марая рязко се извърна и погледът ѝ срещна две кристално сини очи.

— Пол! Какво правиш тук?

Чейни я целуна по бузата, привличайки погледите на гостите. Пол имаше такова въздействие в претъпкани зали. Толкова по повод сливането с тълпата.

— Реших да те изненадам — отвърна той. — Изгледаш великолепно.

— Благодаря ти. Наистина съм изненадана, но и объркана. Как...

— Получих покана за това събитие преди седмици. Нямах намерение да идвам, докато ти не спомена вчера, че ще присъстваш. Реших лично да ти дам ключовете.

Пол живееше във Вашингтон, ала имаше приятели навсякъде, където бе заставал пред камерата. Марая му се бе обадила да го уведоми, че ще бъде в Лос Анджелис само защото къщичката до дома на Чап Корман, в която двете с Линдзи планираха да прекарат почивката си, принадлежеше на приятел на Пол. Той се бе уговорил да ѝ даде ключовете тази седмица.

Появяването му винаги предизвикваше смесени чувства у Марая, ала в момента бе най-вече притеснена.

— Не биваше да си даваш труда да идваш чак дотук — рече тя съвсем искрено.

— Зная, но ми се искаше. Помислих си, че ще ти е твърде неловко тази вечер, след като Рената Хънтър Кар ще присъства и всичко останало. Дойдох да ти предложа морална подкрепа.

„О, господи, каква съм неблагодарница“, помисли си Марая.

— Закъснях доста обаче. Помислих си, че ще изпусна всичко — добави Пол и се огледа. — Предполагам, самолетът на Захаров е закъснял?

Марая кимна.

Мъжът се подпря на ниския парапет. Черният му костюм „Армани“, без съмнение, стоеше прекрасно на атлетичното му тяло и му придаваше елегантност, на която повечето смъртни можеха само да завиждат. Освен това бе изключително добре сложен и изглеждаше чудесно пред камерата. Беше със светла коса, съвсем леко прошарена на слепоочията. Лицето му, класически изваяно, носеше отпечатъка на годините, който само добавяше зрелост към вида му, който иначе би бил твърде момчешки, за да понесе тежестта на седмичното новинарско телевизионно предаване, на което беше водещ.

— Видя ли се вече с нея? — попита той.

— Не. Очевидно тя също ще участва в церемонията по срязването на лентата, така че предполагам, ще се появи заедно със Захаров и Кид.

— Ти как се чувстваш?

— Добре — излъга тя. — Много мило от твоя страна да сториш това, Пол, но действително не е кой знае какво. Виждала съм снимката ѝ във вестника десетки пъти. Едва ли ще изпадна в нервна криза само защото ще бъдем в една и съща зала.

— Ами ако ти се наложи да говориш с нея?

— Няма причина за това. Тя не ме познава, а аз със сигурност няма да ѝ се представя.

Чейни се взря в нея за момент, сетне отново се извърна към тълпата.

— Ето го Нолан — подхвърли той.

— Нолан ли?

— Нолан Кар, синът ѝ. Младият клонинг на Робърт Редфорд, застанал до кмета Риърдан и сенаторите.

Марая проследи погледа му през двора до мястото, където привлекателен и самоуверен млад мъж разговаряше оживено с тримата политици.

— Струва ми се, че лобира — рече Пол.

— За какво?

— Кой знае? — сви рамене мъжът. — Според слуховете майка му има политически амбиции за единственото си дете.

Марая се взря в бъдещия политик.

— Изглежда току-що завършил училище.

— Наближава трийсетте, струва ми се. Колкото до училището, посещавал е „Принстън“ известно време, Алма матер на покойния му баща. Не мисля обаче, че е завършил каквото и да било, освен може би школа за плейбои. Както казах, политиката изглежда идея на майка му.

— Баща му е Джейкъб Кар, бившия главен прокурор, нали?

— Ммм... Но и госпожа Хънтър Кар е допринесла доста. Когато му дойде времето, съм сигурен, че Нолан ще получи цялата подкрепа, от която се нуждае.

Марая заинтригувано погледна Пол.

— Откъде знаеш всичко това?

— Взех интервю от Арлън Хънтър малко преди смъртта му — отвърна Пол. — Запознах се с Рената и Нолан, макар той да беше още дете тогава. Доста буйно при това. Срещал съм майката един-два пъти след това.

— Никога не си ми казал — намръщи се Марая.

— Знаех, че темата е деликатна. Честно казано, досега не съм смятал, че заслужава да бъде споменато.

— Хммм... — Колко политически коректно от негова страна.

Директорът на музея „Арлън Хънтър“, който бе представен на Марая при обиколката ѝ днес следобед, приближи и прошепна нещо в ухото на Нолан Кар. Младият мъж се усмихна, кимна, без да прекъсва разговора си, сетне стисна ръцете на кмета Риърдан и сенаторите и се отправи към асансьорите. По пътя спря и се ръкува с още хора, прилежен домакин в сградата на дядо си. Изключително умел в тази игра, помисли си Марая. Очевидно момчето имаше бъдеще.

— И с какво точно се занимава? — обърна се тя към Пол. — Не че му се налага да работи за прехраната си, предполагам.

— Трудно е да се каже точно. Той е в управителния съвет на различни корпорации и тръстове на Хънтър. Занимава се с разработването на някаква земя, струва ми се. Ски. Яхти. Обичайните неща.

— Хубава работа, стига да можеш да я получиш.

— Нали?

Внезапна промяна в шумовете на улицата предизвика раздвижване, сред хората на терасата, които приближиха към парапета. Далечното ръмжене на мощни автомобилни мотори и дълбокото гърлено пърпорене на мотоциклети обяви пристигането на официалната делегация пред входа на сградата.

Чейни надникна през парапета, сетне хвана ръката на Марая.

— Пристигнаха. Готова ли си?

Тя се озърна наоколо, ала погледите на всички вече се бяха насочили към пристигането на официалните гости.

— Пол, не знам как да се изразя деликатно — промълви тя, — но аз съм по работа тук.

Той пусна ръката ѝ.

— Извинявай. — Пол знаеше с какво тя си изкарва прехраната. Той бе приятел на Дейвид, но когато бе решил да разследва подозрителната катастрофа, довела до смъртта на Дейвид, професионалните им пътища се бяха пресекли. — Няма да ти се пречкам — добави мъжът. — Но просто си помислих, че дори да си заета вечерта, все ще ти остане свободно време между залеза и изгрева.

Той запали въображаема пура и игриво повдигна вежди като Граучо Маркс.

— Къде си отседнал? — усмихна се неволно Марая.

Той я погледна и леко прокара пръсти по почти незабележимия белег на брадичката си, стара травма от хокей. Неведнъж Марая се бе изкушавала да докосне този мъничък недостатък.

— При теб? — предложи той.

— О, не знам. Нямам представа кога ще приключи довечера и...

— Трябва да ти призная нещо. Сакът ми е вече в стаята ти.

— Моля? Как си влязъл в хотелската ми стая?

— Познавам управителя на „Бевърли Уилшър“. Отседнал съм там десетки пъти. Знаем, че е нахално, но ни се удават толкова малко случаи да бъдем заедно. Не исках да пропусна тази възможност. Казах на управителя, че не искаме да привличаме внимание. Повярвай ми, в този град това е съвсем обичайна молба. Той е изключително дискретен, кълна ти се.

Марая внимателно се взря в лицето му, чудейки се колко ли пъти досега Пол е разчитал на тази дискретност. Запита се също колко ли възхитен щеше да остане заместник-директорът на оперативния отдел, ако разбереше, че двамата с Пол са в един апартамент. Но сега нямаше време да спори по това. Във всеки случай, когато бе направена равносметка, Пол бе доказал, че е по-лоялен от висшите служители на ЦРУ. Имаше куп причини да желае връзката им да се развива бавно, ала точно сега изобщо не я беше грижа какво щеше да си помисли Джек Гайст.

Асансьорите звъннаха и вратите се отвориха. Първо излязоха няколко души от тайните служби и застанаха отстрани. Последваха ги трима-четирима от руските им колеги. Множество тъмни очила изпълниха залата, руснаците оформиха вътрешния кордон, а тайните агенти, също като влекачи на океански лайнер, се придвижваха напред и очертаваха пътя за официалните лица и телохранителите на Захаров.

— Добре — съгласи се Марая. — Ще се видим по-късно. Точно сега обаче...

— Изчезвам. Оставям те да шпионираш Джейми Бонд.

Тя леко се намръщи.

— Тук представям Държавния департамент, драги, не го забравяй.

Чейни се ухили и се отдалечи. Тя го проследи как си проправя път към предната част на залата. Поне сто и петдесет души го дележа от червената кадифена панделка, опъната пред главната галерия, но Пол Чейни беше от хората, притежаващи таланта да се оказват в центъра на събитията. Докато се придвижваше напред, хората вдигаха погледи към него, за миг отклонявайки вниманието си от основната атракция. Сетне също като Червено море при пристигането на Мойсей се отдръпваха, за да му сторят път. Марая се извърна към асансьорите и разпозна късо подстриганата посребрена глава на Държавния секретар. До него вървеше нисък набит мъж, облечен в скъп костюм,

главата му едва стигаше до рамото на Шелби Кид. Златните копчета на ръкавелите на Захаров проблеснаха, когато вдигна ръце да приглади гъстата си снежнобяла коса. „Изглежда добродушен като Дядо Коледа“, помисли си Марая, ала Захаров бе полковник от КГБ, известен с безподобна безскрупулност, преди да се насочи към политиката. Съмняваше се да си е сменил козината на тази възраст. „Защо най-жестоките типове често бяха ниски и набити мъже“, зачуди се тя. Сигурно има психологическа теза по този въпрос.

Щом двамата министри се насочиха към галерията, придружени от преводачите, Марая забеляза Юри Беленко, основна причина за присъствието ѝ тук и дясна ръка на Захаров. Беленко беше с гръб към нея, застанал точно пред асансьора, подавайки ръка на последния пътник, останал скрит досега. Едва ли не против волята си Марая се надигна на пръсти, за да види по-добре, ала зърна само руси коси и проблясък на обеща, преди дребничката фигура на жената да изчезне зад едрите телохранители, придвижващи се към кадифената червена панделка.

Изведнъж я връхлетя ужасен спомен: майка ѝ плаче на канапето, сложила ръка върху леко издутия си корем, сякаш в опит да предпази още нероденото си дете.

„По дяволите“, помисли си Марая и преглътна мъчително. Тя зави покрай стената и застана в една ниша встрани от входа за главната галерия, където полезрението ѝ бе сравнително чисто. И ето че я видя. Богатата наследница и културоложка Рената Хънтър Кар бе заета да представи двамата министри на сина си и на директора на музея. Жената очевидно сияеше, както от това, че е център на вниманието, така и от триумфа си. „Смитсоновиан“ и музеят на изкуството „Метрополитън“ бяха кандидатствали за откриването на обиколката на руските императорски съкровища, ала с умело лобиране в двете столици Рената бе спечелила с намиращия се в Лос Анджелис институт, основан от баща ѝ.

Петролният магнат Арлън Хънтър бе натрупал своето богатство в началото на двайсетте години, търгувайки с гладуващата следреволюционна Русия, чието болшевишко правителство знаеше какво иска и не ценеше това, което притежава — кожи за камиони, безценни икони за американска пшеница. През останалата част от живота си Арлън Хънтър бе действал като самоназначил се

американски търговски и културен посланик за всички руски лидери от Ленин до Горбачов, прибирайки огромни печалби при сделките. И за да покаже безкрайната си благодарност към починалия магнат, Москва не се бе поколебала да повери откриването на изложбата „Романов“ на музея, който все още носеше неговото име, издялано с тези два и половина метрови букви върху мраморните стени. На това се дължеше и участието на Рената в церемонията при откриването. Откъдето пък произтичаше затруднението на Марая, която се стремеше да запази някаква професионална сдържаност, а в същото време се чувстваше отново седемгодишна.

Опита да съсредоточи вниманието си върху Захаров и Беленко, който все още не я беше забелязал, ала погледът ѝ непрестанно се връщаше към жената. Бе искала да види сбръчкана и прегърбена харпия. Бе искала да зърне жената, която Чап Корман бе описал — съсипана от разочарование и все още, след всички тези години, скърбяща за загубата на мъжа, когото бе откраднала. Ала нищо подобно не видя. Рената бе жизнерадостна и бликаща от енергия, притежаваше изискана елегантност, с която не се стремеше да прави впечатление, което я правеше още по-впечатляваща заради тази небрежна увереност. Тъмнорусата ѝ коса бе стилно подстригана с дължина до брадичката. Измамно семплата ѝ черна рокля прилепваше плътно към стройното тяло, единствените ѝ бижута бяха чифт обеци с перли и диаманти и подходящо им колие. Марая знаеше, че ги дели цяло поколение, ала Рената можеше да мине почти за нейна връстница с тази гладка кожа и стоманеносини очи. Издаваше я единствено леко увисналата кожа на шията.

„Тази жена беше любовница на баща ми. Той ни напусна заради нея.“

Когато директорът на музея приближи до микрофона и започна да представя почетните гости, Марая сякаш загуби връзка с действителността, мислите ѝ блуждаеха. Смътно си даде сметка как Държавният секретар и външният министър Захаров на свой ред изричат своите банални фрази, ала гласовете им бяха твърде неясни и тихи, като част от картина, гледана от обратната страна на телескоп.

Накрая някой подаде чифт бляскави сребристи ножици, Рената пристъпи напред към панделката, отвори ги около аленото кадифе, сетне спря извърната към групата фотографи отляво на Марая, давайки

им възможност да направят официалните си снимки по откриването. Именно в този момент погледите на двете жени се срещнаха.

Зениците на Рената се разшириха почти незабележимо и лека бръчка се появи в крайчеца на устните ѝ. Реакцията продължи само част от секундата — стопи се тъй мигновено, че Марая се съмняваше някой друг на терасата да я беше забелязал. Моментът отмина и самоувереният поглед на по-възрастната жена отново премина върху тълпата.

Марая бе смаяна. По някакъв необясним начин Рената я бе разпознала. Сигурна бе в това. Като се имаше предвид, че Марая бе седемгодишна последния път, когато пътищата им се бяха пресекли, при това съвсем за кратко, жената очевидно имаше феноменална памет.

„Дали пък това не е просто силата на гузната съвест“, мрачно си помисли тя.

ОСМА ГЛАВА

„Двайсет и четири часа. Един ден“, пресметна Тъкър. Ако му провърви, може би два.

Вниманието на Гайст щеше да бъде отвлечено от турците, кюрдите и евентуалната възможност да осведоми президента, тъй че нямаше да забележи веднага, че докладът за папките на Навигатора не се е появил на бюрото му в обещания срок. Все пак този човек бе само брънка от веригата, жива машина за поглъщане на информация, която монополизираше и предоставяше по своя собствена преценка — отдавна изпитан и сигурен метод за напредък в кариерата. Рано или късно мисълта на заместник-директора на оперативния отдел щеше да се върне към папките в мазето. И тогава, предвиждаше Тъкър, щяха да започнат да го търсят.

Той пристъпваше от крак на крак на третия етаж в главната сграда на Управлението пред вратата, отворена само в горната си част, в очакване единствената служителка в голямата стая отвъд да го забележи. Все още не бе решил доколко неморално е онова, което смяташе да извърши.

Вратата бе двукрила, един вид на два етажа, като долната и горната част се отваряха независимо една от друга. Тази архитектурна приумица бе позната от някогашните фермерски къщи и хамбари в Холандия, а тук даваше възможност за проветрение и за разговори, докато долната част оставаше затворена и пречеше на нежелани натрапници като пилета и кучета, в случая — на някогашни шефове, дошли да поискат услуга.

Уонета Уокър бе съвсем сама в секцията за обработка на документи. Купища книжа бяха натрупани в ъгъла на бюрото ѝ. Безбройните молби за отпечатване, копиране, сверяване, класифициране, зареждане и сваляне на дискети без съмнение изискваше включването на целия ѝ екип утре, ала сега поне всички си бяха тръгнали — за огромно облекчение на Тъкър.

Уонета най-сетне вдигна поглед, в първия момент се сепна, а после на лицето ѝ грейна широка усмивка. Очилата с половинки стъкла паднаха върху пищните ѝ гърди и увиснаха на верижката около врата ѝ.

— Виж ти! И това ако не е тъй отдавна изчезналият господин Франк Тъкър!

— Здравей, Уонета. Какво правиш тук толкова до късно?

Жената се изправи и пристъпи към вратата.

— Опитвам се да свърша едно друго. Не бих имала нищо против да си почина през уикенда след Четвърти юли, но засега възможностите не са обещаващи.

— Да не би ръководството да се сменило подхода?

— О, изобщо не знам — отвърна жената и се подпря на напречната рамка. — Аз самата много повече предпочитам да издавам заповеди наместо да ги изпълнявам.

Уонета беше едра жена, висока почти колкото Тъкър. Бяха почти връстници, така си мислеше Тъкър, макар че от чувство за приличие никога не беше я питал. И все пак тя по-добре от него поддържаше формата си. Наредени една до друга малки плитчици разделяха червеникавата ѝ коса, а всяка плитчица завършваше с черни и кехлибарени мъниста, които подрънкваха при всяко движение. Кожата ѝ с цвят на тъмен махагон сякаш блестеше в контраст с яркооранжевата туника с африкански мотиви, която тя бе облякла над черни панталони.

— Къде се кри досега всъщност? — попита тя.

— А, отделиха ми едно ъгълче на около три километра под земята вляво от Западна Вирджиния.

— Не ти е там мястото — възмути се Уонета. — Кога ще се върнеш в истинския живот и ще престанеш да се самобичуваш като някой смахнат монах?

— Не съм чак толкова зле — сви рамене Тъкър. — Не ходя на заседания, не ме гонят истерични срокове. Не изпълнявам тъпите заповеди на секретарките от седемдесетия етаж преди ден-два излезли от детските градини.

— Ясно. Че ти с какво щеше да се занимаваш, ако не можеше поне по една секретарка на ден да съдъвчеш?

— С това, с което се занимавам и в момента, предполагам. Виж, Уонета — рече Тъкър и вдигна папката с внимателно подбрани документи, която бе донесъл от кабинета си, — дали не би могла да ми прехвърлиш на дискета ей тези неща.

Тя отново сложи очилата и погледна дебелия папка.

— Всичките ли?

— Много ли те затруднявам?

— И сигурно ги искаш веднага. — Уонета повдигна вежда и внимателно се взря в него над очилата.

— Надявам се, не искам прекалено много. Аз самият не разполагам с много време.

— И ти си като всички други. — Жената поклати глава и мънистата меко затракаха.

— Харесва ми прическата ти, Уонета. Много ти отива.

— Спести си комплиментите, Франк Тъкър — закачливо му се скара тя и протегна ръка. — Дай ги насам. Впрочем какво съдържат?

Тъкър ѝ подаде папката. Тя сбърчи нос, ударена от миризмата на мухъл. Изписаните на кирилица страници я накараха да се намръщи.

— Колко стари са тия документи? Дори не са английски.

— От един стар руски архив са. Въпросът е, че от мен се очаква да съставя подробно предложение за източниците, които са ми нужни, за да анализирам цялата наличност. Всъщност такава е тактиката за протакане на големите шефове. Бюрократите просто искат да ми вържат ръцете.

— Франк Тъкър! Наумил си си да изпревариш цялата опашка, а дори не разполагаш с официално разрешение от шефовете.

— Не, госпожо, наистина нямам такава.

— Имаш ли представа какво ме чака, ако не представям отчет за всяка минута от работното време, а и за всяко листче, което пристига и напуска отдела ми?

— Имам твърде ясна представа.

— В такъв случай — рече Уонета, възприела привидно спокойния тон, обикновено предназначен за умствено недоразвитите и секретарките от седемдесетия етаж, — защо просто не отидеш при онзи, който ти е възложил задачата и не го помолиш да се подпише?

— Защото става дума за Джак Гайст.

Все едно бе споменал Джак Изкормвача — милото изражение на Уонета тутакси изчезна. Тя хвана дръжката на вратата и рязко я отвори. — Хайде, влизай и направи някаква магия — рече тя мрачно.

Туниката ѝ се развя като опънато платно в посока към машините, наредени край отсрещната стена.

Тъкър виновно я последва. Онова, което бе намислил, можеше да струва службата на Уонета, ако се разкриеше, че му е помогнала, а него го чакаше пет до десет годишна присъда във федералния затвор „Алнуд“. Той самият не се боеше да поеме риска, ала не искаше да пострада старата му приятелка.

След кратка вътрешна борба реши, че участието ѝ в цялата работа може изобщо да не се разчуе. Би могъл да твърди, че сам е копирал документите. Единствена Пати, запозната докъде се простират компютърните му умения, би прозряла лъжата, но пък тя вече не работеше тук. А и тя никога не би предала Уонета. Ако Уонета успееше да се справи сега, в отсъствието на останалия персонал, всичко щеше да бъде наред.

При мисълта за персонала, подчинен на Уонета, Тъкър неволно се усмихна.

Повече от четвърт век бе прекарал в ЦРУ и бе станал свидетел на революционни промени в организацията на всекидневната работа. Напоследък всеки служител имаше компютър на бюрото си, свързан с всички отдели в Лангли, а и бюрата на ЦРУ по света. Отговорните и високопоставени служители разполагаха с възможност за незабавен достъп до огромен архив данни и операции, както текущи, така и приключили. Системният софтуер съдържаше и съвсем лесни за попълване документи, с които и технически неандерталец като него можеше да се справи. Напоследък дори елементарното познаване на софтуера бе достатъчно, за да се правят базирани на събрани сведения оценки, които бяха жизненоважни за Управлението — тъкмо това производство уведомяваше администрацията и Конгреса относно заплахите за американската сигурност и оправдаваше милиардите долари, отпускани всяка година за издръжката на разузнавателната програма, бдяща за безопасността на нацията.

Навремето единствените компютри в Лангли бяха огромни тракащи машини, които заемаха цели стаи и се използваха най-вече за целите на шифрирането, един вид инструменти за разгадаване на

засечените вражески съобщения. Що се отнася до огромното количество книжа, които бълваше Управлението, тежестта се поемаше от цяла армия проверени за надеждност машинописки, привлечени от Централната стенографска служба.

Уонета Уокър бе имала лошия късмет да постъпи в стенографската служба преди петнайсетина години, когато колелото на съвременните технологии вече се завърташе, създавайки нови възможности в определени сфери, но в същото време превръщайки някои умения в отживелица, също както някогашните тъкачки били заменени от механични станове, а заварчиците с компютъризирани работи. Много от жените получили предложение да бъдат обучени за работа с компютрите, ала когато бюджетът бил насочен предимно към закупуване на нови системи много други били освободени от работа, тъй като се очаквало самите служители да пишат и обработват материалите си.

По това време Джак Гайст заемаше ту един, ту друг пост в администрацията, стратегически ход в кариерата му, предназначен да го изстреля в първия ешелон. Съкращаването на персонала в стенографската служба бе попаднало в неговата област на действие. Общо взето той се придържал стриктно към правилото последните постъпили да бъдат сред първите уволнени, макар че много скоро хората забелязали, че се допускат изключения, особено ако ставало дума за нахакани млади момичета, за които най-неочаквано се появили постове като „стажант-администраторки“.

Уонета Уокър тогава бе сред наскоро назначените, единствено с умения за машинопис, вдовица с двама сина на ръце. Прилаганата от Гайст схема не предвиждаше да отчете факта, че каквото ѝ липсваше по отношение на опитност, тя компенсирала с усърдна работа, а семейното ѝ положение я поставяше извън кръга на нахаканите девойчета.

За щастие, когато историята се разчу, Уонета временно работеше по заместване в съветския отдел, поверен на Тъкър, който имаше свой малък екип от секретарки, натоварени да обработват материалите, твърде деликатни, за да бъдат поверени на машинописния отдел. Когато Пати разбра, че се готвят да уволнят Уонета, Тъкър поиска още един човек за своя екип и не отстъпи, докато Гайст не се съгласи тъкмо Уонета да го земе.

Уонета застана пред скенера и започна да подава документите, за чийто подбор Тъкър бе изгубил час и половина.

— Получих картичка от Пати — рече тя. След което се сепна и вдигна поглед. — Извинявай. Сбърках ли, като го споменах?

— Не, разбира се — отвърна Тъкър. — Преди седмица-две и аз говорих с нея. Пише ли ти, че си е взела куче?

— Естествено. Радвам се за нея. Значи вие двамата...

— Разделихме се като приятели — увери я Тъкър.

— Това е хубаво. — Тя му се усмихна и продължи да работи. Когато свърши, седна пред компютъра, пхна нова дискета в устройството и прехвърли цялата информация на нея.

Тъкър я наблюдаваше, както винаги поразен от удивителната ѝ бързина. Тя бе останала едва година в неговия отдел. Джак Гайст бе прехвърлен за шеф на бюро в чужбина, а безспорните качества на Уонета ѝ осигуряваха чести повишения. Ето че сега оглавяваше един от техническите отдели, в който навремето дори не бяха я допускали. Преди няколко години се бе омъжила повторно, а сега имаше и внучета също като него.

— Какво става с Марая? — внезапно попита тя.

Тъкър я стрелна с поглед. По дяволите! Очевидно Уонета нищо не пропускаше.

— Какво за нея?

— Още ли излиза с оня импотентен фукльо?

— Не говори така — рече Тъкър, ала едва потисна усмивката си.

Уонета прехвърли и последния документ, извади дискетата и му я подаде.

— На добрите все не им върви. Ето заповядай.

Тъкър се взря в екрана.

— Вече го няма в системата, нали?

— Не. Изтрих всичко. Ти разполагаш с единственото копие, а това тук — добави тя, като се изправи и пхна листата в папката — са ти оригиналите. Предполагам следва: „Изобщо не си ме виждала“, нали?

— Именно.

— Ясно. Сега сигурно съвсем ще ме забравиш.

— Глупости. Задължен съм ти.

— Отдавна не си ни гощавал с пиле „Марбела“.

Тъкър се усмихна. Наистина му се носеше славата на добър готвач, макар че човек не би повярвал, ако погледнеше как му висят дрехите, особено напоследък.

— Дадено. Тия дни ще ти звънна. Отново ти благодаря.

— Няма за какво. Само не забравяй да се обадиш. Ей, Франк! — викна тя, като задържа пред него отворената врата. — Не се отказвай от нея. Тя е умно момиче. Чуй какво ти казвам — дните на импотентния фукльо са преброени.

Тъкър вдигна заканително пръст.

— Ама ти си била опасна жена, Уонета.

— Опасна и много сладка — ухили се тя. — Хайде, изчезвай!

Тъкър се върна в кабинета си само за да използва машината за унищожаване на документи. За нула време съдържанието на папките на Навигатора се превърна в парцалени конфети.

После седна на стола си, постави дискетата от вътрешната страна на десния си прасец и я пристегна с дебели ластици. Придърпа чорапа си, грабна якето и куфарчето, заключи вратата и тръгна обратно към асансьора.

Охраната на изхода прегледа съдържанието на куфарчето му и отегчено махна. В следващия миг Тъкър бе навън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Студеният блясък в стоманеносините очи на Рената в първия миг бе зашеметил Марая, отприщвайки цял рояк образи, които разклатиха наложеното спокойствие.

Малко момиченце, не повече от седемгодишно, само в тъмнината. То умира от страх. Нещо го е изтръгнало от неспокойния сън, ала в къщата, където непрестанно става течение, сега не се чува и звук. Странна тишина. В следващия момент детето отново го чува. Ужасяващ унизителен звук. Това е майка ѝ, тя плаче в съседната стая. Детето привдига колене към гърдите си, превръща се в малка топчица. Пожелава си да изчезне, както успя да накара и него да изчезне. Люлее се напред-назад, шепти: „Съжалявам, че го накарах да си отиде, мамо. Извинявай, че го ядосах“.

Тълпата в музея се раздвижи като от полъх на вятър. Когато Марая вдигна очи Рената и министрите бяха изчезнали в галерията.

Тя пропъди гузния спомен, все едно сваляше от раменете си вехта наметка. „Не беше ти причината той да си тръгне, рече зрялата ѝ същност на детето. Причината беше онази горгона с перлите. Тя ги завари двамата и това предизвика последното избухване на Бен, преди да напусне къщата с гръм и трясък. Ала вината не беше твоя.“

„Точно така. Защо тогава все още не мога да повярвам?“ — мрачно се запита Марая.

В галериите без прозорци осветлението беше приглушено, сивият мрамор бе покрит с драперии в тъмно синьо, привързани с тежки златни въжета. Плюшът и килимите с белезникав цвят поглъщаха шума от стъпките, ала в гърдите си Марая усещаше как отеква музиката на Римски Корсаков, която превръщаше гласовете в благоговееен шепот. Все едно бяха се озовали в църква, само дето обект на боготворене бяха все произведения на разкоша — скъпоценности, изложени в стъклени витрини, осветени под старателно подбран ъгъл от тавана. Яйца на Фаберже, обсипани със скъпоценни камъни. Позлатени икони и безценни църковни реликви. Царските одежди,

шити специално за коронацията, украсени със златни ширити и лъскави военни отличия. Инкрустирани със скъпоценни камъни диадеми, колиета и рокли, носени от царицата и нейните четири хубави дъщери.

Следваха личните вещи — изящния плетен стол с филигранни орнаменти от ковано желязо, в която бе седял болния от хемофилия най-малък син. Войничетата, с които той си бе играл. Изящните бродерии, излезли изпод ръцете на сестрите му. Стотици снимки, писма и страници от дневниците на обречените Николай и Александра.

Марая зърна две тънки като вейки красавици, които въздишаха над любовните излияния на царя, написани на английски, за да заблудят любопитните придворни. Една по-възрастна жена чинно проля няколко сълзи над снимките на убитите деца.

Това си бе чисто воайорство в най-добрия холивудски стил, което предлагаше в една степен блясък и патос. „Тия стари болшевици никак не са били глупави, каза си тя. Живите монарси не са им били нужни, ала бързо-бързо са се досетили колко много ще спечелят, ако скрият тези богатства и документи наместо да ги изхвърлят и подпалят, както бяха сторили със собствениците им.“

Тя вече бе успяла да разгледа набързо изложбата следобед, след като тайните служби и ФБР бяха приключили огледа за скрити бомби и капани. Сега търсеше Юри Беленко, твърдо решена да установи контакт колкото е възможно по-бързо, да се ориентира какви са неговите интереси и ако си струва, да уговори среща на по-благоприятен терен. След което можеше с чиста съвест да напусне това сбирнище на знаменитости.

Нямаше така лесно да се справи. Тълпата бе твърде многобройна, а Марая не бе от високите. Ако не се покатереше на някоя от мраморните пейки, нямаше начин да огледа присъстващите. Обикаляше от стая в стая, но не откриваше търсения човек. Зад всяка колона очакваше да налети на Рената. Ето че ѝ хрумна идея. В центъра на сградата имаше остъклено фоайе, където предстоеше да се проведе приема по случай откриването. Ако се промъкнеше преди всички останали, би могла да заеме стратегическо място, откъдето първа да зърне Беленко, да направи така, че случайно да се срещнат — и в същото време да избегне сблъсъка с Рената.

Мина по най-краткия път към фоайето, зърна посребрената глава на Шелби Кид, приведена над калъф с пистолети. Външният министър Захаров стоеше до Държавния секретар, увлечен в пространно обяснение. Преводачът, застанал зад Кид, се опитваше да спазва темпото на бързата руска реч. Още преди Марая да види дали Юри Беленко е все така близо до своя министър, тълпата ги скри.

Тя бутна тежките стъклени врати към фоайето и отвътре я лъхна приятен аромат. Върху дълги, застлани със сини покривки маси, блестяха кристални чаши. Безброй бутилки шампанско и водка се изстудяваха в кофички с лед. Чинии от костен порцелан със златните инициали на „Арлън Хънтър“ стояха на купчини в двата края на огромната маса за сервиране. Сини пламъци трептяха под сребърни подноси с топли мезета, невероятно разнообразие от студени деликатеси покриваше всяко свободно местенце.

В центъра на масата за сервиране голяма ледена скулптура се издигаше от огромно плато с хайвер от белуга — двуглав орел с прибрани криле, стиснал скиптър и глобус, а на гърдите му се виждаше императорският кръст на Романови. Той се извисяваше на близо два метра, а двете му хищни глави гледаха на изток и на запад, сякаш все още зорко бдяха над огромната руска империя.

Неколцина от гостите набързо бяха обиколили галериите и сега опитваха безплатното шампанско. Марая отпрати сервитьора с бяло сако и зае позиция до една колона, откъдето можеше да наблюдава входа откъм последната изложбена зала, твърдо решена да не помръдва оттам. Не бе очаквала да я нападнат в гръб. Нечие екзалтирано възклицание здравата я стресна.

— Не ти ли хареса изложбата?

Марая рязко се извърна и в следващия момент се стъписа. До нея стоеше Рената Хънтър Кар, въпросително повдигнала оскубаните си изписани вежди. Отблизо жената изглеждаше далеч по-възрастна. Дори неестествено опънатата кожа не можеше да прикрие сините вени на старостта, а някога сините очи бяха добили жалък мътен блясък. Очевидно вечната младост се постигаше далеч по-трудно, отколкото се опитваха да ни убедят рекламите за козметика.

— Моля? — рече Марая.

— Попитах дали ти е харесала изложбата.

— Твърде впечатляваща.

— Не я разглежда дълго. — Думите прозвучаха като упрек, все едно възпитанието ѝ бе подложено на проверка и тя се бе провалила. Преди да успее да отвърне обаче, жената продължи: — Ти си Марая, нали?

Марая бавно кимна.

— Знаех си. Помолих Шелби и министър Захаров да ме извинят и отидох да потърся Пол Чейни просто за да се уверя. Знаех си, че не бъркам.

— А, да. Пол — неволно повтори Марая. — Не знаех, че се познавате.

— Случвало се е пътищата ни да се пресекат. Той е очарователен, нали? Аз действително държах да те срещна — продължаваше да бърбри Рената, без да съзнава иронията. — Можехме да изберем и някой по-подходящ момент, но въпросът вече не търпи отлагане, тъй че колкото по-скоро, толкова по-добре, струва ми се.

— „По-подходящ момент“ звучи твърде нелепо, госпожо Кар. Пък и честно казано, не мога да си представя за какво можем да си говорим.

— О, за много неща, Марая. В края на краищата помежду ни, има нещо общо.

— И какво ще да е то?

— Баща ти. Ние и двете го обичахме. — Рената сви устни, сякаш бе преглътнала горчив хап. — Цялото това ровене в миналото. Да предадеш личните му книжа и ръкописите. Не е трябвало да го правиш.

Марая изправи гръб и се отблъсна от колоната. При нейния ръст малцина бяха онези, на които можеше да погледне отвисоко, но за щастие, Рената попадеше тъкмо в тази категория. Поне за това беше благодарна. Бе готова на всичко, само и само да получи надмощие в тази ситуация, която заплашваше да я изкара от равновесие.

— Отивате твърде далеч — рече тя. — Първо, не си спомням баща си с любов. И второ, дори да беше така, без съмнение, вие сте последният човек, с когото бих споделяла мили спомени за него.

— И все пак той принадлежеше и на двете ни.

— Не, не принадлежеше на двете ни! Вие го откраднахте. Отнехте го от живота ни, моя и на майка ми. Аз бях седемгодишна. Тя

бе негова съпруга, пък и бременна при това. Знаехте ли? Замислихте ли се изобщо?

— Беше толкова отдавна...

— Далечно минало за вас, без съмнение. А за мен споменът е болезнено ярък, уверявам ви. Никога повече не го видях. През целия си кратък живот малката ми сестричка нито веднъж не видя баща си, нито той нея. Кажете, госпожо Кар, какво тук е общото помежду ни?

— Давам си сметка, че навремето това е било много болезнено.

— Каква проникателност.

Възрастната жена насреща ѝ най-сетне се изчерви от неудобство.

— Що се отнася до книгата му — продължи Марая, — това изобщо не е ваша работа. Аз разполагам с тях. И ще постъпвам, както намеря за добре.

Беше ѝ дошло до гуша. Тя се огледа, търсейки най-близкия изход. Хората обаче вече изпълваха залата. Тя все още можеше да се измъкне, ала вече бе привлякла любопитството на тълпата. В морето от лица обаче, забеляза един човек, чийто поглед бе вторачен в тях. Когато разбра, че са го забелязали, Нолан Кар приближи.

— Извинете, че ви прекъсвам, дами. Дойдох да те взема, майко. Министър Захаров тъкмо се чудеше къде си.

Нещо проблесна в сините очи на възрастната жена. Нетърпение? Рената Хънтър Кар не бе свикнала да я прекъсват.

— Кажи му, че ще дойда след малко — заяви Рената.

— Шелби иска да чуе за проекта „Нова Кримски“. Не е хубаво да пренебрегваме почетните си гости, нали? — Сетне се обърна към Марая и протегна ръка. — Струва ми се, че не се познаваме. Нолан Кар.

— Това е Марая Тардиф — припряно я представи Рената. — Марая, синът ми Нолан Кар. — Тя настойчиво задържа погледа ѝ.

„Предупреждение? Молба?“ — зачуди се Марая, изпълнена с любопитство защо Рената я представи с фамилията на съпруга ѝ, която тя рядко чуваше, освен от учителите на Линдзи и от някои приятели. Ако наистина се бе интересувала от нея, както твърдеше, сигурно знаеше, че професионално Марая продължаваше да използва фамилията Болт и след брака си, за да запази личния си живот далеч от работата и всичко останало.

Но какво значеше името Болт за Нолан? Той със сигурност знаеше за любовната афера на майка си с Бен. Не беше тайна, тъй като се споменаваеше във всички биографии на Бен Болт, писани някога. Рената не бе единствената извънбрачна връзка на Бен, но се отличаваше с това, че бе последната и най-съдбоносната. Всеизвестно бе, че последният му полет до Европа е бил със своенравната дъщеря на Арлън Хънтър, както и фактът, че тя го бе изоставила там, така че когато се бе разболял, бе обречен да умре сам и без пукната пара в чужда страна. В края на живота си, както изглежда, Бен най-сетне бе намерил достоен противник от женски пол.

Но какво смяташе Нолан? Дали бурното минало на майка му го караше да се срамува? „В момента не изглежда ни най-малко притеснен“, помисли си Марая. Бе притиснал ръката ѝ между своите с топла усмивка.

— Марая? Наистина прекрасно име. Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също, Нолан. — Какво друго би могла да каже? Не бе негова вината, че майка му е толкова ужасна. Баща му, Джейкъб Кар, очевидно е бил почтен човек, уважаван главен прокурор на Калифорния, преди кариерата му да бъде прекъсната от фатален инфаркт. Да случиш поне с единия родител бе доста голям късмет. Тя прекрасно знаеше това.

— Наистина съжалявам, че трябва да отведе майка си — добави Нолан, — но нали знаете как е. Дългът зове.

Марая кимна с разбиране.

— Няма да ви задържам. Ние и без това приключихме. Не бива да карате министър да чака — подхвърли тя на Рената.

— Не, разбира се. Ще продължим разговора си някой друг път. — За пълно изумление на Марая възрастната жена я прегърна и целуна въздуха до бузата ѝ, като изсъска в ухото ѝ: „Постъпваш много глупаво!“ — Сетне се дръпна назад с ослепителна усмивка. — За мен беше истинско удоволствие да те видя отново, мила.

Тя хвана под ръка сина си и кимна рязко. Докато се връщаха обратно към галерията, отчетливите удари от токчетата на Рената отекваха като изстрели върху мраморния под на фойето.

Марая забеляза Пол, застанал близо до двуглавата ледена скулптура заедно с кмета Риърдан и няколко души, които ѝ бяха

непознати. Очевидно я бе видял да говори с Рената, защото веждите му се повдигнаха въпросително. Тя опита да му се усмихне успокоително, ала една ръка се протегна пред очите ѝ и грабна две чаши с шампанско от подноса на минаващия сервитьор.

Юри Беленко ѝ подаде едната.

— Скъпа моя Марая! Най-сетне те хванах сама! — Той пое свободната ѝ ръка и я поднесе към устните си.

— Юри, ето те и теб! Тъкмо те търсех.

— А, значи мислим еднакво. Забелязах те на терасата. Оттогава те търся.

— Как си?

— Нали знаеш какво казват — всеки ден над земята е хубав.

Марая се усмихна.

— Радвам се, че имаш хубав ден.

— Току-що стана много по-хубав — отвърна Юри и чукна чаша в нейната.

— И аз се радвам да те видя — рече Марая. „Кое то си беше чистата истина“, реши тя и с благодарност отпи от виното, от което наистина се нуждаеше. Нямаше начин да не изпита топли чувства към този мъж, който подхвърляше съзливо-сантиметални забележки и притежаваше подкупващия навик да целува ръка на дамите. Най-очарователното нещо в него бе, че той прекрасно си даваше сметка колко е изкуствено всичко това. Ако международната интрига все още бе „великата игра“, то Юри Беленко я играеше със самонасмешка и стил.

Кафявите му очи срещнаха нейните и мъжът топло се усмихна. „Сластни очи“ биха казали някои. На четирийсет и три, разведен, според досието му в ЦРУ, той бе доста привлекателен, висок над метър и осемдесет, с широки рамене, леко възпълен. Не дебел, но с вида на човек, който не се лишава от удоволствия. Устните му бяха чувствени, косата — тъмна и гъста, сресана на път отстрани — твърде байроновски вид за политик — и той имаше навика разсеяно да прокарва пръсти през нея.

— Светът е малък — подхвърли той. — Надявах се да те срещна тук, но не бях сигурен, че от Държавния департамент ще те пуснат навън да поиграеш.

— О, раздрънках силно клетката си, като разбрах, че пристигаш с твоя министър — отвърна Марая. Това също бе част от играта. И двамата знаеха истинската работа на другия. Знаеха, че другият знае, ала се преструваха, че не е така.

— Какво мислиш за изложбата? — попита Юри.

— Съвсем в холивудски стил. Блясък, романтика, убийство — всички основни съставки на касов филм, не си ли съгласен?

— Част от нашата история. Малко славна, малко позорна. Можеш ли да твърдиш, че историята на твоята страна е лишена от позорни моменти?

— Ние, които сме изгаряли вещиците и сме имали роби? Убили сме няколко свои лидери и продължаваме всекидневно да се стреляме? — Тя поклати глава. — Не мисля, че ще си дам труда да претендирам за висок морал днес, Юри. Не исках да те обидя.

— Не съм обиден, скъпа Марая. А за изложбата си права. Малко е отблъскваща в известен смисъл. Историята като забавление. Неизбежно е, предполагам. Без съмнение борбите на нашето собствено поколение ще се превърнат в развлечение за следващото.

— Министър Захаров изглежда много добре тази вечер.

— Да, в добра форма е — съгласи се Беленко. — Току-що получихме известие от Москва, че премиерът Толкачов е подал оставка.

Марая изненадано се завъртя към него.

— Толкачов е подал оставка? Съобщено ли е официално?

— Скоро ще бъде.

— Боже мой. Значи не ни очакват скучни и отегчителни времена, в края на краищата.

Премиерът Константин Толкачов бе третият правителствен глава, станал жертва на икономическия и политическия смут в Руската федерация през последната година и половина. Неговото оттегляне разчистваше пътя за нов тласък напред на Захаров и силната коалиция от бившите комунисти и крайните националисти, които оглавяваше. Дългогодишният противник на Захаров, болният руски президент, едва ли щеше да намери извинение да не го назначи за премиер, което щеше да приближи избухливият външен министър с още една крачка до крайната му цел — самият президентски пост.

Което обяснява закъснението на Захаров за приема, помисли си Марая. Без съмнение следващите съобщения, засечени от сателитите на Управлението, щяха да потвърдят, че е разговарял с политическите си съюзници в Москва, стремейки се да затвърди позициите си.

Тя отново се вгледа в обикновено мрачния министър.

— Мислиш ли, че ще съкрати визитата си и ще побърза да се върне?

— Трудно е да се каже дали ще иска да се върне твърде бързо в Москва. На конференцията на държавите от Тихоокеанското крайбрежие ще представим голяма сделка.

— Предполагам, че подобни обществени изяви ще са в негова полза, особено ако сделката бъде одобрена.

Беленко отново погледна шефа си.

— Е, министър Захаров е твърдо решен да бъде видян като решение на проблемите на страната ни.

„Да бъде видян като решение? Странен избор на думи, помисли си Марая, при това от човек, който се гордееше с умението си да прави словесни каламбури.“ Дали Беленко се съмняваше, че министърът е решението? Доколко лоялен беше?

А може би тя се задълбочаваше прекалено много? В края на краищата той бе изпълнителен помощник на Захаров. Ако изиграеше картите си както трябва, можеше да стане дясната ръка на новия лидер на Русия — който, напомни си тя, също се бе издигнал от редиците на старото КГБ. След премахването на царската власт, контролът на тайната полиция бе основно изискване, за да се добереш и задържиш властта в Русия. Захаров и Беленко знаеха, че всеки, планирал да заеме твърде нестабилния политически връх, се нуждаеше от предан и експедитивен специалист по черните изкуства, който да му е под ръка.

Марая също се загледа в антуража на министъра. Сега говореше младият Нолан. „Браво на него“, помисли си Марая. Ако бе достатъчно напорист да накара Валери Захаров да замълчи и да го изслуша, очевидно имаше бъдеще.

— Юри? Не знаех, че внукът на Арлън Хънтър участва в проекта „Нова Кримски“ — рече тя.

Колегите на Марая наричаха „Нова Кримски“ „Лас Вегас в Крим“. Курортният район около Ялта бе превърнат в център за хазарт

и забавления и някои смятаха, че може да съперничи на Монте Карло в хазартния бизнес на Европа.

Юри махна с ръка.

— Всъщност предложението е направено от самия Арлън Хънтър преди много години. Изключително грандиозна схема, но тогава изпреварила времето си. Твърде упадъчна за тогавашния режим.

— И сега, когато ще се осъществи, участват дъщерята и внукът на Арлън Хънтър?

— Освен всички останали. Съвместно начинание, което ще привлече множество международни партньори. Но стига сме говорили за бизнес и политика, скъпа Марая — рече Юри, хвана я за ръката и я отведе настрана. — Тъй като няма изгледи да ни оставят нещо от масата, а пък и тук е прекалено претъпкано и без това, не искаш ли да ми правиш компания за вечеря?

— Моля? Имаш предвид, някъде другаде?

— Можеш ли да се отделиш от твоя Държавен секретар за няколко часа?

— Предполагам — отвърна тя, — но твоят министър няма ли да има нужда от теб?

— Не за дълго. Той се движи по московско време. Обича да се оттегля рано, когато пътува.

— Ами ти? Часовата разлика сигурно се отразява и на теб.

— Всъщност не. Честно казано — добави той и отново поднесе ръката ѝ към устните си, — чувствам се странно съживен. Е, какво ще кажеш? Ще се осмелиш ли да вечеряш с големия лош руснак?

Очите му предизвикателно проблясваха. Или кой знае? Може би това бе опит за прелъстяване? Като се имаше предвид, че трябваше да играе ролята на примамка, нещо никак не я биваше да разчита посланията. Годишите щастлив брак бяха притъпили чувствителността на този радар.

Сетне си спомни Пол. Потърси го с поглед, изведнъж припомнила си, че сакът му е в нейната стая в „Бевърли Уилшър“. Господи, животът бе толкова сложен! Трябваше ли да намери начин първо да поговори с него? „Не, реши тя. Изборът да ме последва в Лос Анджелис бе негов.“ Той знаеше, че е дошла тук по работа. Нямаше нужда да знае, че осъществяването на контакт с Беленко бе задачата, за която бе изпратена. Във всеки случай каквито и да бяха отношенията ѝ

с Пол, двамата не бяха обвързани. Тя не го искаше, а той никога не бе настоявал за подобно нещо.

„А пък и това бе просто вечеря“, каза си тя.

— Юри, съгласна съм — отвърна Марая.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сряда, трети юли

Едва в един след полунощ Марая най-сетне можеше да си откъдне — четири сутринта във Вирджиния, отбеляза тя въпреки изтощението.

Юри Беленко я бе докарал до хотела малко преди полунощ. Тя отклони настоятелното му предложение да изпият още по едно в стаята ѝ, после се скри във фойето, докато се увери, че колата е тръгнала. Когато най-сетне се убеди, че си е тръгнал, тя излезе и махна за такси. Дори пиколото да бе озадачен от необяснимото ѝ щурване напред-назад, лицето му запази все същото учтиво изражение. Пол Чейни имаше право — в „Бевърли Уилшър“ наемаха само дискретни хора.

Пол. Той сигурно я чакаше горе. При тази мисъл я обзе смесица от раздразнение, очакване и чувство за вина. Защо не му каза направо колко се е подразнила от уговорката му с неговия приятел в хотела да се настани в стаята ѝ? „Защото, отговори тя на собствения си въпрос, дори поведението му да граничеше с нахалство, той бе направил това усилие от загриженост за нея, а тя не искаше да го обиди.“ Тук отново се появяваше основният проблем в техните взаимоотношения — собственото ѝ нежелание те да прераснат в нещо повече, а и колебание дали пък да не се върне към началната точка. Да не би пък страхът, че ще остане сама да я правеше тъй нерешителна? Толкова ли страшно беше това? Във всеки случай за момента тя нищо не можеше да направи. Пол — а и всички решения, свързани с него — трябваше да почака.

Помоли шофьора на таксито да я откара до сградата на ЦРУ на булевард Уилшър, всъщност на няколко преки от хотела. Пълната луна огряваше плоския покрив, от който избуяваха безброй антени. В подземния компютърен център безброй машини жужаха, обменяйки шифрирани съобщения, поддържайки двацет и четири часова връзка с цялото федерално правителство, включително и с огромната мрежа на

ЦРУ. Дежурният изглеждаше леко озадачен, когато видя жена в копирена официална рокля да му показва картата си от другата страна на бронираното стъкло, но Марая бе твърдо решена да вкара доклада си в системата възможно най-бързо.

Двамата с Беленко бяха напуснали музея „Арлър Хънтър“ веднага щом забелязаха, че министрите си тръгват. Както бе предрекъл Беленко, руският външен министър искаше да си легне час по-скоро. Двамата бяха отишли в ресторант, предлагащ морски деликатеси в центъра на града. Понеже нямаха резервация, помолиха ги да изчакат в бара, докато се освободи маса.

Колкото и да не обичаше неприятните задачи, за Марая тази се беше оказала повече от интересна. Беленко знаеше безброй клюки, а дарбата му да имитира колеги и известни личности, беше я зашеметила. Отдавна не беше се смяла така. Мъжът ѝ бе подействал като ободрителна напитка. Коего правеше задачата ѝ да го накара да извърши измяна още по-трудна. Не можеше просто така да вдигне чаша с думите: „Наздраве, Юри! Между другото, готов ли си да станеш изменник на страната си, тоест двоен агент, така че да можем да следим какво върши онзи лунатик, за когото работиш?“.

Гайст ѝ бе наредил единствено да опипа почвата с Беленко. Да провери накъде клонят симпатиите му, а друго да остави на оперативния отдел. Поне указанията бяха точни. И тя бе готова да ги следва. Въпреки непрестанните закачки на Беленко, а и неуморните му опити да подхване флирт, тя бе успяла да го опознае точно толкова, колкото ѝ бе нужно за доклада. Що се отнася до руснака, ако той следваше своя програма, поне на пръв поглед не личеше. Дори галантния му опит да я съблазни след вечерята изглеждаше съвсем естествен. Сякаш той знаеше, че това се очаква от него и в същото време си даваше сметка, че няма да успее. Отказа ѝ той бе приел с чувство за хумор.

Сега вече за добро или лошо докладът ѝ бе вкаран в системата.

„Обектът е едновременно начетен и прагматичен. Има ясна преценка за добрите и слабите страни на министър Захаров. Потвърди неизменната склонност на министъра да поддържа твърдата линия на съюз с

комунистическата партия, с цел да си възвърне контрола в руското правителство на национално и местно ниво. Изразява съмнение, че «отживелите колективистични решения» ще заработят по-добре, отколкото в миналото. Ужасява се от злостната ксенофобия (особено проявата на антиамериканизъм и антисемитизъм), присъща на националистите около министъра, а и на самия министър. Обектът смята, че в определен момент ще се наложи необходимостта от силна централизирана власт, която да се противопостави на нарастващата по сила и влияние руска мафия и съпътстващите я явления като корупция и насилие, заплашващи да обхванат страната. Даде ясно да се разбере, че икономическите реформи, за които настоява Вашингтон като предпоставка за икономическа помощ, трудно ще се осъществят в обстановката на вътрешнополитически борби.“

Накрая Марая бе добавила, че Юри Беленко е руснак патриот, но в същото време е прагматичен и амбициозен — човек, който се ласкае от възможността да заема висок пост във властта и в същото време е способен да прекрои идеалите си така, че да съвпаднат с личния му интерес. Тя самата можеше да посочи не един и двама американци с подобен талант.

Докладът ѝ щеше да бъде на бюрото на Гайст още рано сутринта. Що се отнася до нея, тя бе приключила със задачата. Ако оперативният отдел искаше да продължи в тази посока, то топката бе в тяхното поле. Можеше само да се надява, че заместник-директорът ще възприеме същата гледна точка.

Когато излезе от колата под ярко осветената козирка на хотел „Бевърли Уилшър“ за втори път тази нощ, пиколото ѝ отвори вратата и протегна ръка. Беше същият човек.

— Добър вечер отново, мадам — рече мъжът и се усмихна.

— Здравейте. — Тя приглади роклята си и се опита да пропъди мисълта за това какво заключение си е направил той за нея тази нощ.

Мъжът избърза напред да отвори стъклените врати, но на прага Марая спря.

— Този път ще останем ли? — попита той.

— Да — колебливо отвърна тя. — Просто ми се стори...

Нещо я накара да се извърне и отново да погледне улицата.

Полукръглата алея пред хотела беше пуста. Малко коли минаваха по булевард „Уилшър“ и „Родео Драйв“ в този час, ала до тротоара в края на алеята Марая забеляза черна лимузина, навлязла само с предните колела в зоната, забранена за паркиране. Страничните стъкла на прозорците бяха затъмнени, но на жълтата светлина на уличните лампи тя различи фигурата на мъж зад волана.

Следяха я, това бе повече от ясно. И все пак кой бе изпратил колата? Номерът оставаше в сянка, но не бе достатъчно тъмен, за да принадлежи на някоя дипломатическа мисия или на правителствения парк. И все пак, който и да бе наредил да я следят, без съмнение се е погрижил колата да не може да бъде идентифицирана.

Асансьорът пристигна и вратите се отместиха почти безшумно. „Това ли беше подходът, избран от хората на Гайст?“ — запита се тя и натисна копчето за своя етаж. Да не би да се готвеха да му покажат запис от разговора и снимки в компанията на служителка на американското разузнаване? Представи си безбройните възможности: главите им близо една до друга, а и Юри ѝ шепне особено апетитна клюка. Ръката му небрежно отпусната, върху нейната. Лека прегръдка и безобидна целувка за лека нощ. Всичко това можеше да се изтълкува като напълно невинно или уличаващо в зависимост от гледната точка — без дори да се прибегне към възможностите на съвременната фотография за колаж или дори за използване на дубльор.

„И каква излиза, че съм аз? — запита се тя. Шпионка, практикуваща най-старата професия на света?“ Марая бръкна в чантичката си за картата ключ и долепи ухо до вратата. Отдолу не се процеждаше никаква светлина. Ръката ѝ напипа ключа, ала тя все още се колебаеше. Внезапно се почувства като поредното превъплъщение на Грета Гарбо. Искаше на всяка цена да остане сама. Животът ѝ сякаш неизбежно се превръщаше в пълна бъркотия. От една страна публичните изяви на Пол Чейни. От друга, Гайст и неговите машинации. Беленко също. Да не говорим пък за интереса на медиите към наскоро откритите писания на баща ѝ.

Марая плъзна поглед по стената; всяка врата хлътваше в дълбока ниша, където човек би могъл лесно да се скрие. Дебели стени и

пухкави килими поглъщаха всички звуци, освен тихото жужене на централния климатик и бълбукация смях от нечий телевизор в една от съседните стаи. В дъното на коридора асансьорът съскаше едва чуто, движеше се ту нагоре, ту надолу, но все пропускаше нейния етаж. Тя усещаше нервите си опънати докрай.

„Това е параноя, момиче. Овладей се.“

Тя пхна картата в процепа, решена да пропъди безпокойството, заплашващо да я обезсили като нежелана реакция на силно лекарство. Пристъпи вътре и пневматичният механизъм придърпа вратата. В преддверието светеше малка лампа, но в спалнята беше тъмно, процеждаше се слабо сияние от банята. През отворената врата тя видя пъстрата си чантичка с гримове, оставена на ръба на мивката. До нея се мъдреше орфан кожен калъф с принадлежности за бръснене. Тя затвори очи за миг, след което се обърна към дрешника и внимателно приплъзна вратата. Остави чантичката си на най-горната полица, изхлузи обувките на висок ток и с удоволствие отпусна стъпала върху мекия килим.

Тъкмо да плъзне вратата обратно и ето че нечий ръце я обгърнаха. В ухото ѝ прозвуча гласът на Пол:

— Бях се отчаял, че няма да се върнеш.

— Идиот такъв — процеди тя. — Уплаши ме до смърт. За какъв дявол се криеш в тъмното?

— Извинявай. Изтегнах се на дивана да изчакам още малко и ето че чух да отваряш вратата. — Той я целуна по шията. — Ухаеш прекрасно! Още в музея беше неустоима!

— Слава богу, че тайните служби не ме изпусаха от очи — сухо отвърна тя.

Цялото ѝ същество се противеше на присъствието му. Единственото ѝ желание бе да се потопи в гореща вана, след което да заспи. Но ето че устните му се плъзнаха под ухото ѝ и тялото ѝ, изчерпало целия запас от енергия, за малко да я предаде.

Тя въздъхна и се отпусна в прегръдките му.

— Как завърши приемът?

— Добре — промърмори той. Сръчно разкопча първите няколко копчета на роклята ѝ и плъзна устни към рамото ѝ. — Умът ми беше другаде.

— Къде по-точно?

— Разсъждавах върху дипломацията.

— В какъв смисъл?

Пръстите му не спираха да се движат, дойде ред на малките черни копченца, които също с лекота му се подчиниха. Той я притисна още по-силно, обхвана с ръце гърдите ѝ.

— Опитвах се да намеря дипломатичен начин да попреча на онзи руснак да ухажва моето момиче. Има ли нещо, което трябва да зная?

— Какво например? — Марая отбеляза колко властно звучи гласът му и това я озадачи. Може би щеше да се възпротиви, но накрая се отказа.

— Например любезностите, разменени между американската и руската делегация, по-точно между онази хитра руска змия и една дама, служителка от Лангли, чието име сега няма да споменем?

— Настояваш ли любопитството ти да бъде задоволено? — попита тя загадъчно.

— Да. Точно това искам да науча. Къде отидохте вие двамата?

— На вечеря. — Марая се намръщи и се обърна с лице към него. — Съжалявам, Пол, бях те предупредила, че ме чака работа.

— И наричаш работа бягството с онзи мазник?

— Не казвам, че е много приятна, но все някой трябваше да я свърши. Юри се държа напълно прилично. Дори мисля, че би ти допаднал. Не се ядосвай. Това наистина беше само работа.

— Не се ядосвам — въздъхна Пол. — И аз поговорих с него, всъщност тъкмо преди да изчезнете. Питам го дали ще имам шанс да взема интервю от шефа му, смахнатия руснак.

— Значи все пак си в служебна командировка.

— Не, както ти казах, дойдох, за да бъда близо до теб, само че ти ме заряза заради друг. Следващия път няма лесно да му се размине — закани се той, ала раздражението се бе стопило така внезапно, както се бе появило. — Нищо чудно да го извикам на дуел.

— На твое място бих се отказала. Голяма е вероятността да загубиш.

— Тъй ли? Какво се опитваш да ми кажеш? Че Беленко е от КГБ, както и шефът му?

— Инициалите сега са други, казва се ФСБ, тъй че по-добре не говори много-много за Юри, че току-виж думите ти попаднат на площад „Дзержински“.

— Ясно. Значи отидохте на вечеря... Двама опитни шпиони, готови да си разменят по някоя тайна? А аз си стоя тук и въздишам.

— Ти ли? Да въздишаш? Защо ми е трудно да си го представя?

— Защото по природа си мнителна.

Лека усмивка разтегна устните му. Завесите бяха дръпнати встрани, отблясъците отвън играеха по стената. Долу, в ниското, Родео Драйв и възвишението на Санта Моника искряха като извънземен кораб, току-що кацнал на земята. На тази бледа светлина сините очи на Пол излъчваха хладен блясък.

— Не, защото те познавам — рече Марая. — Успя ли да хапнеш нещо, докато въздишаше безутешно?

— Не, само каквото опитах на приема. А в момента умирам от глад.

— Тежък случай си ти — усмихна се Марая и го прегърна през кръста, готова да отстъпи по всички точки. Съпротивляваше се само малка част от нея, ужасена от предстоящото отстъпление. Къде се бе дянала волята ѝ? — Да се обадя ли на румсървиса да ти поръчам нещо? — попита.

Ръцете му отново докоснаха гърдите ѝ и този път той решително плъзна роклята надолу по раменете ѝ. Коприната безшумно се свлече на килима.

— По-късно — рече той и я поведе към леглото. — Много по-късно.

Марая лежеше на една страна, опряла глава в сгъвката на ръката и изучаваше изваяните черти на спящия Пол. Профилът му се очертаваше почти съвършен, облян в розовото сияние на настъпващата зора. Светлините на града все още проблясваха тук-там, ала утринната мъгла, която се надигаше откъм океана, придаваше на гледката неземно очарование. На този фон без особено усилие би могла да си го представи като някакво отмаляло божество с това високо чело и изящен саксонски нос. Устните бяха едновременно стегнати и чувствени. Волевата брадичка бе съвсем леко издадена напред. „Наистина е прекрасен“, рече си Марая. Но как ли щеше тя да съумее да сложи край на всичко това?

Разбърканите завивки, отметнати в трескава бързина, сега бяха усукани около телата им — тела с уталожена страст, охладени от неуморния климатик. Пол дълго я бе държал в прегръдките си и с това навярно целеше да ѝ внуши, че тя за него е нещо много повече от краткотрайно увлечение. Инстинктивно му бе повярвала, макар да не разбираше точно с какво го привлича. Месеци наред нерешителността ѝ, а и мъката по Дейвид, го бяха държали на разстояние, по-скоро емоционално, отколкото физически. А той бе все така настойчив. Това трябваше да означава нещо.

Все пак и най-внимателният любовник в един момент се изчерпва. Една последна целувка, потисната прозявка и Пол се бе извъртял по гръб, дишането му се бе забавило и много скоро бе потънал в сън. Изтощена до крайност, Марая заспа много по-трудно. И ето че сега в този ранен час отново беше будна. Затвори очи с надеждата отново да се унесе, ала мислите не ѝ даваха мира. Тя отново погледна Пол. Ако се сгушеше в него, много скоро той щеше да се размърда и те отново щяха да се любят, и тогава тя щеше да поспи още малко. Не намери сили да помръдне дори. Почувства се безкрайно самотна и онова, което ѝ се бе сторило подходящо — или поне приятно — през нощта, сега с настъпването на утрото ѝ изглеждаше нередно.

Какво правеше тя тук в ролята на Мата Хари, тайно се измъкваше, за да вечеря с един мъж, друг прие в леглото си наместо да е у дома при дъщеря си, която двамата с Дейвид бяха отгледали заедно? Грешка, отгледали, но не докрай. Той бе починал внезапно и я бе оставил сама да довърши започнатото и да се справи с бъдещето.

При мисълта за Линдзи я прониза страх. „Ще се проваля.“ Нищо друго в живота ѝ не би имало смисъл, ако допуснеше грешка по отношение на детето. Преди да загуби Дейвид, тя поне донякъде чувстваше увереност, че може да се справи със задачата да отгледа едно щастливо дете. След смъртта му поне известно време продължи да си вярва, че се справя горе-долу добре. В края на краищата повече от всеки друг тя знаеше какво измъчва Линдзи, знаеше и какви са рисковете. Твърде ясен бе споменът ѝ в съзнанието какво означава да загубиш любим баща, да гледаш как майка ти се върти в омагьосания кръг, изпълнен е изнурителна работа, преумора, мъка и самообвинения. Тези спомени изобщо не избледняха с годините, те слагаха отпечатък върху всяко нещо в живота ѝ. Бе се заклела, че

детето ѝ не ще изживее подобни терзания, ала напоследък пристъпите на негодувание у Линдзи като че ли бяха все по-чести и Марая дори не успяваше да се доближи до детето си.

„Тази непоносимост към Пол... Кога се бе появила тя“ — запита се Марая. Припомни си деня, когато в „Уошингтън Поуст“ се бе появила статията със снимка, на която двамата с Пол бяха сред гостите на приема по случай журналистическите награди. На следващия ден, когато понечи да изхвърли вестниците, забеляза, че снимката е обезобразена — Пол бе получил плътни зловни вежди, брада, дяволски рога и заострени уши. А не много отдавна той бе едва ли не герой за Линдзи и познанството му със семейството им — повод за завист у съучениците ѝ. Според Марая тази враждебност произтичаше от простия факт, че нищо не бе в състояние да превърне Пол в онзи другия обичан и безвъзвратно изгубен човек.

Всъщност той какво очакваше от връзката им? Би могъл да има всяка жена, попаднала в полезрението му. Защо изобщо полагаше усилия да я обгръща с внимание? Нима не виждаше къде ще свърши всичко това? Що се отнася до Марая, ако трябваше да избира между Пол и дъщеря си, то всичко бе ясно още отсега. Защо тогава отлагаха неизбежното?

С напрегнати до край нерви тя се измъкна от леглото. Тъй като изключваше възможността да крачи напред-назад из стаята, докато се успокои, тя се насочи към банята. Там също имаше телефон, припомни си тя, макар че не проумяваше на кого би потрябвал. Може би беше някаква мода, задължителна за големите градски хотели. Твърде рано беше, за да позвъни на Линдзи, но на приземния етаж в хотела имаше басейн. Можеше да се обади да провери кога го отварят. Когато всичките ѝ други опити оставаха напразни, плуването ѝ помагаше да проясни главата си и да прогони тревожното безпокойство.

Докато се върне, Пол сигурно ще се е събудил и ще могат да си поръчат закуска. Предишната вечер така и не позвъниха на румсървиса. Тя чувстваше ужасен глад, а за разлика от него беше вечеряла. Тогава може би щяха и да си поговорят.

Влезе в банята и забеляза, че върху апарата примигва лампичката за съобщения. Марая се намръщи и надникна в спалнята. Ризата му бе метната върху апарата. Нищо чудно, че не бе забелязала светлинния сигнал, когато се прибра. Тя потръпна от студ, стъпила на хладните

плочки, издърпа дебелата хавлия от най-близката кука и я навлече, след което потърси инструкцията за получаване на съобщения. Набра номера и нечий безизразен глас обяви, че има едно съобщение, записано в шест и двайсет предишната вечер. После чу гласа на Франк Тъкър: „Марая? У мен е онова, което искаше. Предлагам да поговорим“.

„Добрият Франк, който никога не си губи времето в празни приказки“, рече си тя. Оставя ти характерното лаконично съобщение, което почти нищо не казва. Понякога може направо да те влуди. Господи, колко много ѝ липсваше той сега.

Тя се обърна към огледалото, пристегна хавлията с колана, прокара пръсти през косата си и се замисли как да извади банския си костюм от сака в гардероба, без да събуди Пол. В следващия момент застина. Насреща я гледаше жена с мътни очи, разрешена коса и подути устни. „Погледни се, Марая, безмълвно рече тя. Коя си ти? Мата Хари? Лоша майка? Мацка, на която е провървяло? Или играчка на съдбата?“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Детектив Джим Шайбър от отдел „Убийства“ в Нюпорт Бийч получи обаждането малко след седем сутринта. Имаше поне още два часа до началото на работното му време. Когато телефонът издрънча, той бе у дома в леглото до жената, която от единайсет дни бе негова съпруга.

— О, господи! Не сега! — изръмжа той, заровил лице във възглавниците.

Не беше честно. Лиз бе тъй топла, кадифено мека в прегръдките му, точно сега не биваше да го прекъсват. Още малко и щеше да изтръгне кабела от стената. Закъсня с част от секундата. Лиз вече се бе изплъзнала под него и посягаше към дяволския апарат. Тя вдигна слушалката. В същото време с другата ръка грабна нощницата си от пода, сръчно пъхна глава в прореза, като си помагаше само с едната ръка. Удивително постижение за този ранен час, отбеляза Джим.

Причината за нейната бързина нададе вик от съседната стая. Шайбър чу тупване, последвано от тропота на малки боси крачета. А междувреме Лиз бе успяла дори да спусне нощницата си. Когато вратата на спалнята се отвори с трясък, тя седеше в леглото, опряла ухо в слушалката.

— Моля? — изрече в мембраната съвсем спокойно, сякаш отдавна беше будна.

Шайбър я бе зяпнал изумено. Как тъй го постигаха майките — да реагират на онова, което ще им сервираат децата, преди още те самите да са си го помислили? Хиляди пъти бе ставал свидетел на това явление, ала то не преставаше да го удивлява. Все едно тя бе героиня от някакъв комикс. Той придърпа чаршафа, в макар и закъснял пристъп на скромност, а и чувство за самосъхранение, защото в този момент шестгодишният малчуган вече хвърчеше към леглото. Дюшекът отскочи и Шайбър си удари главата в рамката на леглото.

— О! Всемогъщи боже! — Лиз го погледна многозначително и вдигна пръст към Лукас. Шайбър мрачно се усмихна на детето,

неспособен на нищо повече.

— Здравсти, приятел — промърмори и взе да разтърква удареното. — Телефонът ли те събуди!

— Да. Какво има за закуска?

При всяко „з“ и „с“ детето бълваше пръски слюнка, тъй че Шайбър избърса бузата си. Направи усилие да не насочва яда си към детето. Бяха му паднали двете предни зъбчета, тъй че вероятно в момента пораженията бяха неизбежни. С тази дупка в устата, чорлава коса и омачкани боксерки, той приличаше на някакво джудже борец.

— Какво ще кажеш за овесена каша? — предложи Шайбър. — Това и сам май можеш да си приготвиш? Май имаме и с шоколад. Искаш ли да идеш долу да провериш? Ако искаш пусни си детското филмче.

Малката тъмнокоса глава се тръсна в решителен отказ.

— Тцъ. Искам вафли. Ваф-ли! Ваф-ли! — Детето се изправи на крака и започна да се друса върху леглото.

— Лукас престани! — рече майката. — Познай кой се обажда? — добави тя и подаде слушалката на Шайбър.

Гласът в другия край прозвуча дразнещо развеселен.

— Здравсти, Ромео! Будим се с усмивка, а?

— Животът ти виси на косъм, Екърт.

— Не искаш да си помислим, че можем да се справяме и без теб, нали? Върна се преди цели два дни. Вчера беше повече от кротко, наречи го сватбен подарък от примерните жители на Нюпорт. А сега е време отново да се качиш на седлото, партньоре.

— Ясно — отвърна Шайбър и разтърка лице. — Кажи за какво става дума.

— Открит в гореща вана. Старчок. По всичко изглежда, че вкочаняването вече е започнало, тъй че сигурно кисне там, свит на топка, от вчера. Докторът доста ще се измъчи, додето го сложи на носилка. Ако не внимават, ще се изхлузи и ще се търкулне по улицата като изтървана гума.

— Интересно разказваш, Дейв. Кажи адреса. — Той направи гримаса на извинение към Лиз.

— Хайде, Лукас — прошепна тя. — Ела да видим какво ще закусваш.

Детето скочи от леглото, но не престана да припява:

— Ваф-ли! Ваф-ли! — Втурна се по коридора, с гръм и трясък, сякаш гонеше стадо слонове.

— Ей! Какво беше това? — сепна се Екърт.

— За шума ли питаш? Последна мода — отвърна Шайбър. — Най-новото постижение на техниката. Контрол върху раждаемостта посредством звукова терапия.

Лиз го шляпна по ръката и се усмихна. Опита се да отметне завивките, ала Шайбър се протегна, уви ръка около талията ѝ, придърпа я и зарови нос в шията ѝ. Кожата ѝ ухаеше на сън, мускус и трева, а дългата до раменете тъмноруса коса — на дим от снощното барбекю.

— Случаят е твой — не млъкваше Екърт. — Мен ако питаш, бих се придържал към старите методи. А, не ти казах за къщата. Намира се на „Еджуотър“, близо до Медина. Направили сме заграждение. Оттам ти се обаждам.

— Раничко си станал днес.

— Отидох по-рано на работа, за да използвам тъмната стая. Щом влязох и телефонът иззвъня.

— Ясно. Ще бъда при теб до половин час — рече Шайбър и в този момент Лиз успя да се отскубне. Той се облегна назад, поне да се наслади на гледката — само след миг нощницата покри най-красивите крака в Ориндж Каунти. Навремето професионална танцьорка, тя бе загубила три години като домакиня в дома на бащата на Лукас, никому неизвестен актьор в Холивуд, който все ѝ обещаваше да направи от нея честна жена, докато един ден не се ожени за друга. За да издържа себе си и детето, Лиз бе започнала да преподава модерни танци и балет на малки момиченца в розови трика, едно, от които бе дъщерята на Шайбър от първия му брак.

— Човекът няма да тръгне да бяга — рече Екърт. — Не бързай толкова.

— Много съм ти признателен, Дейв. Това вече е приказка. Скоро ще се видим.

Шайбър затвори телефона, а Лиз седна в края на матрака.

— Ще направя кафе, докато си вземеш душ. Ти ще хапнеш ли вафли, преди да излезеш? Или предпочиташ яйца?

— А не искаш ли двамата заедно да си вземем душ?

Тя се усмихна, приглади мустаците му, след което прокара ръка по наболата брада.

— На същински бандит приличаш. По-добре се обръсни, преди да се покажеш на улицата. А душа просто го отлагаме. Какво ще кажеш за довечера?

— Да чакам до довечера?! — възкликна той. — Че аз дотогава ще умра! — Знаеше си, че няма да я склони. По дяволите, допреди няколко минути си мислеше, че денят започва чудесно.

— Горкичкият! — измърка Лиз и погледна към телефона. — За убийство ли ти се обади Дейв?

— Не ми се вярва. Някакъв старчок преседял във ваната и отишъл твърде далеч. Нищо не може да се каже, докато не изключим малко вероятните варианти. Не е нещо, което да не може да се отложи с няколко минути, миличка.

— Няколко минути, а? Ти какво се опитваш да ми кажеш? Няма и две седмици, откак се оженихме и вече ще чувам „бум, бам, чао, мадам“?

— О, не, определено не. Просто исках...

Тя му се усмихна, целуна го и разроши косата му. Той побърза да я приглади с надеждата, че Лиз не е забелязала колко бързо оредява на темето му в последно време. Все още не можеше да повярва, че тя бе казала „да“ на един уморен стар работяга като него. А никак не беше лесно да я склони. Бяха се срещнали случайно след развода му — дълго след като дъщеря му Джули бе заминала за Портланд, Орегон, с бившата му съпруга и нейния нов избранник. Двамата с Лиз си бяха допаднали от пръв поглед, но за нея не беше тайна, че работата му бе станала причина да се провали първият му брак, пък и тя самата се надяваше на по-успешен втори опит. Едва когато той напусна отдела „Въоръжени грабежи и убийства“ в Лос Анджелис и прие тази работа в Нюпорт, Лиз бе разбрала, че той сериозно иска да промени нещата.

— С удоволствие бих се пъхнала под душа с теб — рече Лиз, — но ако не нахраня малкия гладник, няма да имаме и миг спокойствие. Прощаваш ли ми?

— Май нямам друг избор — примири се Шайбър. Проследи я как се изправя и вдига халата си от леглото, след което добави: — Лиз? Наистина съжалявам. Знам си, че става адски напечено в първия уикенд след Четвърти юли, но това наистина не го очаквах.

Телевизорът на долния етаж внезапно прогърмя. Лиз трепна, но се постара да запази спокойствие.

— Не е нужно да се извиняваш.

— Обещавам ти, няма да стане като с първата ми жена. Няма да ти се наложи...

— Знаех, че се омъжвам за ченге — кротко рече Лиз.

— Поне един от нас е бил наясно. Тук натоварването не е толкова голямо, Лиз, кълна ти се.

— Зная, любов моя. Зная, че го направи заради мен... и Лукас. — Лека бръчка се появи на челото ѝ. — Все пак сигурен ли си, че големият град няма да ти липсва? Ти се отказа от нещо толкова важно...

— Сега искам теб, а не онази ужасна лудница. Сериозно ти говоря.

— Добре тогава — кимна Лиз. — Все пак и аз не съм Алисън. Подписах с отворени очи. Върши си работата и не се тревожи.

— Разбрано. Обичам те.

Тя го целуна горещо.

— Аз също. Повече, отколкото можеш да си представиш. А сега ме остави да отида да намаля телевизора, че иначе съседите ще подпишат петиция да изгонят новодомците от квартала. — Тя пъкна крака в чехлите си и тръгна към вратата.

— Мислех си на път за работа да се отбия да купя ключалка или резе за спалнята — рече Шайбър. — Мислиш ли, че Лукас ще получи комплекс за цял живот, ако го сторя?

— Идеята не е лоша.

— По-добре така, отколкото всеки път да заварва втория си баща да се бори с любимата му майка.

— Не се тревожи, той е луд по теб. А също и аз... и обичам да се бориш с мен. Впрочем казах ли ти, че Лукас е канен следобед на гости у новия си приятел Арън?

— Виж ти! И това ако не е стимул да се прибера навреме, здраве му кажи. Уговорихме се.

Тя отново го дари с усмивка, а Шайбър тръгна към банята, подсвирквайки си. Предстоящият ден отново го изпълни с надежда.

Когато наближи алеята зад къщата, чийто адрес бе получил от Екърт, той видя, че мястото е оградено, а отпред се бяха струпали любопитни зяпачи. „Смъртта навести това кътче от рая“, рече си той. Любимото зрелище на тълпата. Паркира колата си до полицейските, излезе навън и примижа на силното слънце, макар да си бе сложил тъмните очила. Очертаваше се адски горещ ден. Над червените покриви трептеше мараня, белите врати на гаража хвърляха ослепителни отблясъци.

Мирисът на солена вода и морната горещина го накараха отново да се размечтае за медения месец на Байя. Една сладостна седмица в Розарита — това съвсем не му бе достатъчно. Макар да бе се съгласил да задържи Лукас две седмици, в последния момент бащата на момчето бе обявил, че новата му съпруга най-неочаквано купила билети до Венеция. Не, не можели да променят плановете си. В крайна сметка Лукас бе отведен при майката на Лиз, а не се знаеше колко дълго тази шейсет и пет годишна жена ще бъде в състояние да усмирява малкия разбойник.

Ето как се бе наложило да съкратят престоя си. Шайбър се бе върнал на работа преди два дни, а имаше чувството, че изобщо не е заминавал. Тук рядко се случваше телефонът да иззвъни със съобщение 929-Д, което означаваше открит труп и сега всички ченгета се бяха събрали поне да хвърлят един поглед. На входа на заграждението той кимна на оставения за охрана. Униформеният му кимна в отговор, ала когато Шайбър се приведе да се пъкне под жълтата лента, нечия тлъста ръка прегради пътя му.

— Извинете. Не можете да влезете.

Шайбър въздъхна. Човекът имаше право. Той не носеше униформа — беше облечен в спортно сако и риза без връзка и макар да бе единственият в тъй наречения отдел „Убийства“, работеше тук отскоро и не всички униформени го познаваха. Колата му също нямаше отличителни знаци. От друга страна, нима някой друг, освен ченгетата си купуваше шевролет „каприз“.

— Шайбър — представи се той и извади значката си.

— Опа! Извинете, детектив. — Младокът вдигна лентата и му подаде ръка.

— Няма проблеми. — Шайбър погледна изписаното на значката име. — Каткарт?

— Кен Каткарт, да.

— Приятно ми е. Пръв ли дойдохте тук?

— Не. Пръв е бил сержант Ливърмор. Той е горе.

— Кой се е обадил?

— Съсед, струва ми се. Ливърмор знае със сигурност.

— Погрижете се алеята да се отцепи в двата края. Да се пускат само тукашните жители, и то ако имат документи. Накарайте хората да отстъпят малко по-нататък. Някой от тях да е видял нещо?

— Моля? В смисъл, свързано със случая ли?

— Да. Някой разговарял ли е с тях?

— Не, струва ми се. Ливърмор каза, че старецът се задушил във ваната. Според него е получил сърдечен пристъп, така че...

— Все пак някой трябва да поговори с тия хора, за всеки случай. Опитайте се да разберете дали някой не е забелязал нещо необичайно напоследък.

— Веднага ще се заема.

— Много благодаря. Отивам да огледам вътре и после ще поговорим. Откъде да вляза?

— Отворена е страничната врата на гаража. Минералната баня е горе на покрива. До голямата спалня.

— Ясно.

Шайбър свали тъмните си очила и влезе в гаража. Поспря само за минута, колкото да се възхити на сребристия ягуар. Беше от по-старите модели, преди форд да купи компанията — всеизвестно бе, че е ненадеждна, ала гледката бе поразителна. Новите модели в максимална степен бяха запазили формата, а сигурно имаха и по-добри мотори, ала на външен вид и сравнение не можеше да става.

Вратата към къщата бе леко открехната. По навик той си отвори с лакът и влезе в пералното помещение, като се стараеше нищо да не докосва. После мина в кухнята, твърде малка, но много удобна, с уреди от неръждаема стомана, шкафчета от клен и гранитни плотове.

Къщата изглеждаше най-малко на трийсет години, тъй че вероятно това бе ново обзавеждане, при това доста скъпо. Останалото бе в синьо и жълто — ръчно рисувани чинии по стените, кобалтовосини шишета в шкафове със стъклени врати — усещаше се участието на жена в обзавеждането. Ала в същото време лекият мирис на пури и бъркотията върху плота — неотворена поща, ключове,

купчинка дребни монети — говореха, че тук е живял самотен мъж. Камара вестници бяха струпани на едно от столчетата край бар плота. „Ню Йорк Таймс“. Човекът не беше местен. Но пък тук малко хора бяха кореняци.

От съседната стая излезе полицай. Шайбър го познаваше. Алан Ливърмор, червенокос като морков, целият в лунички, твърде млад за нашивките на сержант на черния си ръкав. Наперен. Твърде решен да стане детектив и все още ядосан, че са назначили външен човек на единственото място в отдел „Убийства“.

Дебел и лъскав черен котарак следваше полицаия по петите, ала щом зърна Шайбър, се поколеба и започна да мести поглед от единия мъж към другия. Очевидно опитът с Ливърмор му помогна да реши, тъй като котаракът изгича при Шайбър и с жално мяукане започна да се търка в краката му, търсейки съчувствие.

— Ей, котак. Какво има? — Шайбър се наведе да го почеше между ушите, ала котаракът се отдръпна и спря на разстояние, където не можеше да го достигне. Каквото и да търсеше животното, то не бе проява на обич.

— Гладен е — рече Ливърмор. — Оплаква се на всеки, който се изпречи на пътя му. Точно това привлякло съседа.

— Този, който открил трупа?

— Аха. Живее в съседната къща. Излязъл около шест сутринта да разходи кучето си, казва, че чул котаракът да мяука жално. Когато се връщал от разходката, котаракът бил все тъй жален. Сторило му се странно, казва той, затова приближил да погледне през вратата на верандата. Котаракът очевидно бил полудял вътре.

Шайбър измъкна бележник от джоба си.

— Съседът влязъл ли?

— Да. Казва, че вчера видял Корман да работи в двора и не му се сторил съвсем добре. Разтревожил се, като видял, че старецът не прави нищо за котарака.

— Корман. Това мъртвецът ли е?

Ливърмор измъкна своя бележник и го разлисти.

— Албърт Джейкъб Корман. Седемдесет и седем годишен според шофьорската книжка, която намерих в портфейла му.

— А съседът? — попита Шайбър.

— Портър. Дъглас Портър. — Ливърмор вдигна ръката и я пречупи в китката, след което добави с изтънял глас: — Истинско сладурче, казвам ти. Бил ужасно, ужасно разтревожен за горкия старец.

Шайбър не обърна внимание на представлението.

— И как е влязъл Портър?

— Каза, че почукал на вратата на верандата и натиснал звънеца. След като никой не отворил, заобиколил отстрани и намерил вратата на гаража отворена.

— Била ли е наистина отворена, или само отключена?

Ливърмор се поколеба, сетне премина в отбрана.

— Той каза „отворена“.

Котаракът ставаше наистина нетърпелив, плачеше и се умилкваше около краката на Шайбър.

— Да видим какво можем да направим, за да нахраним тоя приятел.

Той измъкна чифт гумени ръкавици от джоба на спортното си сако. Докато обикаляше набързо кухнята, котаракът го следваше неотлъчно, без да спира да мяука. Шкафът до хладилника бе пълен с котешки консерви. Шайбър подаде една на Ливърмор и кимна към празната чинийка върху килимчето на пода точно до паничка с вода.

— Би ли се погрижил?

Ливърмор пое консервата с гримаса. Отвори я и я изсипа върху чинийката, а Шайбър отвори хладилника. Оскъдни запаси — малко сирене, няколко кофички кисело мляко, кутия портокалов сок. Нямаше грижливо прибрани остатъци от готвено. Няколко бутилки „Хайнекен“ и „Гинес“ на вратата, а също кока-кола и тоник. Два сбръчкани лимона в най-долното чекмедже. Неразопаковано парче бекон и няколко резенчета салам, увити в хартия в чекмеджето за месо. Кухнята бе добре обзаведена, ала хладилникът издаваше човек, който не бе голям готвач. Шайбър затвори вратата и продължи огледа. Върху гранатовия плот имаше печка с шест котлона, ала прахта върху нея показваше, че не използвана поне от седмица. На дъската до умивалника имаше чаша за кафе и синя чиния, очевидно изплакнати набързо и оставени да съхнат. Миялната машина беше празна.

Ливърмор остави чинийката с храната обратно на килимчето и котаракът се нахвърли върху нея.

— Господи! Ще си помисли човек, че не е хранен от месец.

— Само ако не си живял с котка — подхвърли Шайбър, спомняйки си за двете шарени котки на дъщеря си и твърде късата им памет що се отнасяше до последното им хранене. — Притежават особен талант да карат собствениците си да се чувстват неудобно с тази редовна демонстрация, че са забравени. Може да е бил нахранен преди два часа, а може и да не е ял два дни.

Ливърмор бе стъпил на педала на кошчето за боклук.

— По-добре остави консервата на плота засега — рече Шайбър. — Може да се наложи да прегледаме кошчето.

— Боклукът? Защо? Човекът е получил сърдечен пристъп. Или инфаркт, може би. Няма следи от насилие.

— Да, добре, но тъй като все още не сме напълно сигурни, тук е местопрестъплението. След като страничната врата е била отворена, някой може да се е промъкнал вътре. Няма да е първият случай, когато собственикът е бил убит от крадец, изненадан по време на обира.

— Не, не — тръсна червената си къдрава глава Ливърмор. — Намерих портфейла му в чекмеджето на тоалетката на горния етаж. Вътре има почти две стотачки.

— Да, добре... — рече Шайбър. — И все пак, докато не установим със сигурност причината за смъртта, най-добре да не зацапваме местопрестъплението. — Това беше напомняне на Ливърмор, че работата му е да изолира мястото, а не да рови и пипа доказателствата. — Ще се кача да огледам горе. Къде е съседът?

Ливърмор посочи с палец през рамото си.

— Пратих го вкъщи. Казах му, че някой ще отиде да поговори с него по-късно. Няма да съм аз обаче, ако нямаш нищо против. Твърде интимна дистанция поддържа за моя вкус.

Потръпването му беше прекалено силно. Шайбър бе сигурен, че в учебниците по психология на Алисън се казваше нещо за скритите тенденции при твърде яростната омраза към хомосексуалистите.

— Момчетата отвън трябва да отдалечат зяпачите и да разчистят улицата за съдебния лекар — рече той на Ливърмор. — Освен това трябва да разберем дали някой е забелязал нещо необичайно през последните два дни.

Кутията от котешката консерва изтрака на гранитния плот и младият сержант забърза към гаража.

— Ще се погрижа — заяви той, очевидно нетърпелив да се заеме със задача, по-подходяща за ръководните му умения.

— Благодаря.

Зърнал как Ливърмор посяга към бравата, Шайбър трепна, ала си замълча. Беше нов в това полицейско управление и нямаше да си спечели никакви приятели, ако непрестанно важничи и поучава колегите си. Ала наум си отбеляза да провери за замърсени отпечатъци, ако се стигнеше дотам, че да проверят мястото.

Насочи се към предната част на къщата. Тук също явно бе направен основен ремонт. Бар плот разделяше кухнята от трапезарията, която преминаваше в просторна всекидневна. Далечната стена на стаята бе изцяло заета с френски прозорци. Обзавеждането бе модерно и създаваше чувство за простор — светлобежови стени, високи тавани и лакирани дъсчени подове, скъпи персийски килими и хубави мебели. Шайбър приближи до френските прозорци. Слънчевите лъчи струяха през малките стъклени панели. Дворът навън бе пълен с цветя в саксии и сандъчета. Отвъд пътеката, от другата страна на ниската дъсчена ограда, закотвените в пристанището на Нюпорт яhti подскачаха на сутрешния прилив, мачтите им люлееха като обърнати обратно махала.

— Ей! Джимбо! Какво те задържа, човече?

Шайбър се извърна към витата стълба в средата на къщата. Водеше към просторното таванско помещение горе, а Дейв Екърт му се хилеше, подпрян на парапета.

— Видях колата ти да спира преди десет минути. Какво правиш?
— Екърт бе облечен в черна риза с висока яка и маскировъчни военни панталони, трийсети пет милиметровият му „Никон“ висеше на врата му, а в ръката му бе служебният „Полароид“.

Шайбър тръгна нагоре по витата стълба, чувствайки с всяка стъпка своите четирийсет и четири години.

— Ами, опитвам се да добия представа за мястото и жертвата. Нахраних котарака. Старецът е живял сам, предполагам?

— Да. Очевидно е бил вдовец.

Шайбър спря на върха на стълбището.

— Задъха ли се, старче? — ухили се Екърт. — Меденият месец явно здраво те е изтощил, а?

Шайбър се намръщи.

— Ще ти дам аз едно „старче“. И обърни тая шапка като хората, чуваш ли? Приличаш на някой рапър.

Той обърна черната бейзболна шапка с инициалите на полицейското управление в Нюпорт Бий, която Екърт бе нахлупил на обратно, както винаги. Тя рядко напускаше главата му. Цивилен служител на управлението, Екърт бе работил като професионален фотограф, преди да започне втората си кариера и да снима местопрестъпления.

— Иначе е по-удобно — възрази Екърт. — Козирката ми пречи, като снимам, пречи на светломера.

— Да бе. Пречи и на сваляческия вид, който се опитваш да си докараш.

Екърт се ухили.

— Изяж се, старче. Хайде. Трупът е натам.

Шайбър го последва по коридора, спря за момент на прага на стая, която приличаше на огромен кабинет. Стените бяха закрити от претъпкани орехови библиотеки, а голямото бюро в центъра на стаята бе покрито с книжа и дебели документи.

— Ливърмор ми каза, че човекът е бил на седемдесет и седем години — подхвърли Шайбър. — На тая възраст повечето хора са пенсионери.

— Аз със сигурност ще бъда.

— А с какво се е занимавал тоя Корман?

— Струва ми се, съседът каза, че бил някакъв агент.

— Агент. Имаш предвид импресарио? — зачуди се Шайбър и пристъпи в кабинета. — Дали това са сценарии тогава? — Без да сваля ръкавиците, той прелисти най-горния ръкопис от една купчина. — „Време за всяка цел“ — прочете. — Роман от П. К. Лестър.

— Литературен агент? — предположи Екърт.

— Да, явно. — Шайбър затвори ръкописа така, както си беше.

На стената с прозорците, единствената, която не бе покрита с библиотеки от пода до тавана, бяха окачени снимки на различни хора, на групи и поединчно, в най-различна обстановка, повечето вдигнали чаши за тост. Един мъж присъстваше на почти всички, прегърнат през раменете или той прегърнал другите, усмихнат срещу камерата. Сигурно е Корман, реши Шайбър, може би с някои от най-известните си клиенти. Не че можеше да разпознае някого. За разлика от

филмовите звезди писателите не се радваха на такава широка известност. Той се извърна към Екърт.

— Добре, води, Макдъф.

Върнаха се в коридора и поеха към главната спалня. В стаята преобладаваха приятни нюанси на кремаво, жълто и синьо, но също като долния етаж бе малко разхвърляна и прашна. Шайбър бе готов да се обзаложи, че чистачката на господин Корман идваше през седмица. Достатъчно често, за да не бъде къщата занемарена и все пак не дотолкова, че да се пречка в краката на стареца. По всичко личеше, че поредното ѝ посещение се очакваше тия дни.

Леглото бе пооправено, ала нощните шкафчета бяха претрупани с четива. По дебелия син килим бяха разхвърляни дрехи, очевидно не улучили коша за пране в ъгъла. На едно от нощните шкафчета до каната с вода и чашата, Шайбър забеляза малко кафяво шишенце.

— На етикета пише далмейн — обади се Екърт, проследил погледа му. — Имаш ли представа какво е?

— Сънотворно, предполагам.

— Охо! — Екърт застана пред шкафчето и направи няколко снимки на шишенцето, първо с единия фотоапарат, а после и с другия. — Може би не е получил сърдечен пристъп, в края на краищата. Защото както виждам си е пийнал и алкохол.

Шайбър забеляза полупразната бутилка „Гленливет“ на другото шкафче. Взря се по-отблизо в хапчетата.

— Добра теория, но в този случай не съм много убеден. Шишенцето изглежда почти пълно. Повечето самоубийци, които използват алкохол и хапчета, обикновено не оставят нищо на случайността. Изгълтват цялото шишенце. Може обаче да се помисли за нещастен случай, ако е взел едно-две и после е заспал във ваната. Трябва да се погрижим в лабораторията да направят пълно токсично изследване.

Той се обърна и излезе на терасата, следван по петите от Екърт. Присви очи срещу яркото слънце и кимна на полицаите, застанали на пост, сетне извади слънчевите си очила от джоба.

— Подводният масаж беше все още включен, когато пристигнах — рече Екърт. — Направих няколко снимки и после го изключих, за да можем по-добре да виждаме трупа.

Шайбър надникна през ръба на ваната. Старецът лежеше на една страна, свит на кълбо, точно както му бе казал Екърт по телефона. Ръката под него бе свита в лакътя и пъхната под главата му. Очите му бяха затворени и мъжът изглеждаше като заспал на дъното на ваната.

— Казваш, че масажът е бил включен? — обърна се той към Екърт. — Тия неща не са ли с таймер?

— Така е. Копчето е тук отзад. Не зная, може би таймерът се е повредил.

Шайбър се намръщи. Тежка чаша бе търкулната на една страна близо до ваната. Цялото ѝ съдържание се бе изляло, с изключение на една-две капки.

— Снимал ли си я? — попита Шайбър. След като Екърт кимна, той вдигна чашата и я помириша. — Определено мирише на „Гленливет“. Донеси няколко найлонови торбички за веществени доказателства.

Екърт приближи до куфарчето, оставено до вратата, измъкна няколко торбички и хартиен плик. Шайбър кимна одобрително и пъкна чашата в найлоновата торбичка, внимавайки да запази няколкото капки течност. Сетне взе няколко проби от дървото, където се бе изляла чашата и ги пъкна в хартиения плик. Надписа всичко и го остави настрана.

— По-добре да вземем и хавлиената кърпа — рече той на Екърт и кимна към един от плетените столове. Пухкава хавлия лежеше върху възглавничката на седалката.

Ливърмор бе казал, че в портфейла на Корман има двеста долара. На долния етаж имаше доста скъпа стереоуредба, Шайбър бе забелязал и три телевизора — един долу, един в кабинета и един в спалнята. Картините по стените бяха оригинални и явно доста скъпи, доколкото можеше да прецени. Албърт Джейкъб Корман очевидно не беше бедняк. Кой знае какви други ценности е имало тук? Ала не се виждаше да е взето нищо. Сякаш Корман просто бе решил да изпие едно питие, да накисне старите си кости и да поспи на дъното на ваната.

— Добре, достатъчно — заяви Шайбър. — Искам да огледам по-добре тялото. Да извикаме съдебния лекар и да измъкнем човека оттам.

— Мислиш ли... — започна Екърт.

— Мисля, че денят е прекалено хубав, за да киснем тук повече, отколкото се налага — отвърна Екърт. „И освен това си мисля, че пропускам нещо“, добави той наум.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Да преспиш с погрешния мъж не беше чак толкова трудно, помисли си Марая. Самотната мъгла на нощта маскира множество съмнения, а нуждата задушава съпротивата. Да се събудиш до погрешния мъж бе нещо съвсем друго. Студената светлина на утрото не прощава.“

Тя се вгледа в Пол, отпивайки от кафето си. Бе се излегнал на една страна, подпрял се с лакът на матрака. Когато сервитьорът от румсървиса почука на вратата, Пол просто се уви в чаршафа. Строен и мускулест, той нямаше и грам излишен по себе си. Чаршафът му стоеше като тога. Сервитьорът го поглеждаше крадешком, докато подреждаше подноса със закуската. Марая бе сигурна, че го е познал, ала Пол сякаш изобщо не си даваше сметка за това.

Тя лежеше срещу него, също подпряна на лакът, остатъците от закуската бяха на подноса между тях. Двойка римляни на оргия. За нея обаче нямаше тога. Бе се загърнала в дебелата хотелска хавлия, мокрият ѝ бански висеше в банята. Шейсет дължини в басейна на първия етаж бяха помогнали да премахне нервното напрежение, ала не бе успяла да се отърси от чувството, че не ѝ е тук мястото. Искаше да се обади на Линдзи. И на Франк. Но не и докато Пол беше тук.

За трети път излизаха с Пол и вече бяха успели да прекарат цяла нощ заедно. Обикновено се случваше така, че тя трябваше да бърза за вкъщи, за да се върне при Линдзи. Всичко бе толкова необичайно — затова ли изпитваше съжаление? Или имаше по-дълбоко послание относно това доколко са подходящи един за друг — или неподходящи може би?

Или може би просто присъствието на Пол ѝ напомняше за Дейвид — и за нападението над съпруга и дъщеря ѝ, което всъщност бе предназначено за нея? Ако не бе разследването на Пол, тя може би никога нямаше да научи истината. Дали беше това? Дали дълбоко в себе си тя мразеше Пол, задето бе измъкнал наяве тези спомени и вината, която изпитваше за смъртта на Дейвид?

— Какви са плановете ти за днес? — попита Пол.

— Трябва да проверя пощата си в сградата на ЦРУ — отвърна тя, надявайки се да няма повече съобщения от заместник-директора на оперативния отдел. — А трябва и да проведе няколко разговора. А твоите?

— Ще отида до телевизията да си подготвя домашната работа. Приятелят ти Беленко каза, че днес следобед ще имат прозорец. Трябва да съм подготвен, ако се окаже, че ще имам възможност да интервюирам Захаров.

— Впечатлена съм. Наистина работиш бързо. Страхотен удар ще направиш, ако Захаров бъде обявен за премиер.

— Просто щастлива случайност. Показах се на подходящото място в подходящото време. Първото нещо, което Беленко поиска да узнае бе дали интервюто ще се излъчи веднага. Ще се предава по сателит, така че вероятно техните хора ще искат да го излъчат и там. Вероятно ще помогне за издигане на репутацията му при кандидатстването за поста. Сигурен съм, че това е единствената причина да се съгласят толкова бързо.

— Той те използва, разбираш го, нали?

— О, не, Марая! Така ли мислиш? — Той се хвана за гърдите с една ръка, притисна другата към челото. — Чувствам се толкова мръсен!

— Ти, евтина уличница такава! — подхвърли тя.

Мъжът се ухили и се подпря на възглавниците, скръстил ръце на плоския си корем.

— Няма да го представя само в добра светлина, повярвай ми. Знае се, че Захаров е направил няколко доста грозни маневри, за да си разчисти пътя към върха. Нямам намерение да помогна на такъв човек да циментира позицията си във властта. Когато свърша с него, хората му може и да поискат да заглушат сателитния сигнал.

— Явно ще бъдеш доста зает днес.

— Така е. Но въпреки това планирам по-късно да взема ключовете от къщичката на плажа. Какво ще кажеш да се срещнем за вечеря?

Е, това даваше отговор на един от въпросите. Той нямаше намерение да си тръгне днес.

— Нека видим как ще се развие денят — отвърна Марая.

Пол се намръщи. Той бе специалист по интервютата и умееше да разпознава уклончивите отговори.

— Имаш съобщение от Франк Тъкър, забелязах.

— Прослуша ли го?

Той сви рамене.

— Лампичката за гласова поща светеше, когато се прибрах снощи. Помислих, че може продуцентът да ме е търсил във връзка с интервюто. Щом разбрах, че съобщението е за теб, оставих го, за да го чуеш. — Той леко побутна трохите в чинията си. — Какво иска той?

Тя се поколеба, не искаше да споменава за Чап Корман и историята предположенията на професора от Калифорнийския университет за Бен. Пол бе твърде ентусиазиран по отношение на баща ѝ. Ако не беше мисълта за неговата реакция и реакцията на Линдзи, тя щеше да послуша инстинкта си и да изхвърли онези мухлясали книжа, които бе намерила в наводнената барака. Искаше ѝ се да го бе направила. Ето какви главоболия ѝ бяха донесли.

— Просто служебен въпрос — отвърна тя.

— Мислех, че е въвн от картинката — подхвърли Пол.

— Кой? Франк? Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че двамата вече не работите заедно.

— Така е. Но това не означава, че пътищата ни не се пресичат. Вчера трябваше да провери нещо вместо мен.

— Разбирам — рече Пол. По начина, по който го произнесе, беше трудно да се каже какво точно разбира. — Как е старият Франк напоследък?

— Малко по-добре. Не е както едно време обаче. Тревожа се за него. Прие много трудно смъртта на сина си, а няма дори с кого да сподели скръбта си — с изключение на Керъл, предполагам, но тя е заета с децата си. А Франк по никакъв начин не желае да ѝ бъде в тежест. Стивън бе неин брат близък в края на краищата. Тя също скърби. Казва, че Франк се появява от време на време за вечеря и не издава какво му е, но все още изглежда като ударен от товарен влак. На работа е същият. Просто се носи по течението.

— Виждаш ли се често с него?

— На работа ли имаш предвид?

Той сви рамене.

— Там или пък лично.

— Не съвсем.

— Не съвсем? Значи все пак се виждаш с него?

— Какво означава това?

— Ами, струва ми се, че аз не те виждам често и... — Той отмести поглед. — Виж, съзнавам, че никой няма вина, задето се виждаме толкова рядко. Програмата ми е винаги натоварена, а и ти си заета с работата си и Линдзи.

— Точно така. И какво общо има Франк?

— Приятелката му го напусна, нали? Сега е сам?

— И какво?

— Хайде, Марая! Съвсем очевидно е, нали? Виждам как те гледа Тъкър, когато си мисли, че никой не го наблюдава. И не мога да не се чудя дали отвърщаш на погледа му.

— Защо говориш така?

— А ти защо се браниш толкова ожесточено?

— Не е вярно!

— Вярно е. Настръхна в мига, в който споменах името му.

— Защото той е най-старият и най-скъпият ми приятел. Знаеш това. Знаеш го от самото начало.

— Да, предполагам, че е така — рече той. Сетне тежко въздъхна. — Виж, съжالياвам. Не исках да прозвучи така, сякаш се съмнявам в теб. Що се отнася до Франк... Е, беше по-различно, когато беше все още с Пати. Но явно тя най-после е разбрала как стоят нещата. Вероятно точно затова го е напуснала, не мислиш ли? И ако той започва да те търси точно сега, Марая, причината може да е само една.

— Това е нелепо. Аз го потърсих, а не той мен. Казах ти, трябваше да провери нещо вместо мен. Имах нужда от някой, който да го стори и той бе най-подходящият.

Дългите му пръсти забарабаниха по матрака.

— Извинявай — рече той накрая.

— Защо се държиш така?

— Не зная. Чувствам се несигурен, предполагам.

Съмняваше се някога през живота си да се бе чувствал несигурен. Той леко се усмихна — глуповато? „От нея се очакваше да направи нещо, предположи тя. Да се наведе към него и да го целуне? Да прогони тревогите му, да му каже, че са безпочвени? О, Пол, как би

могъл някой да заеме твоего място?“ Наместо това тя затегна колана на хавлията.

— Както и да е, ще се обадя на Франк по-късно. Първото нещо, което искам да направя тази сутрин, е да позвъня на Линдзи. — Тя се плъзна от леглото и посегна за подноса от закуската. Време беше да пристъпи към действие.

— Тя се обади — рече Пол.

— Моля? Линдзи се е обадила? Кога?

— Снощи към девет.

— Защо не ми каза?

— Сега си спомних. И без това беше прекалено късно да ѝ се обадиш, когато се върна.

Тя остави подноса на масата.

— Съобщението ѝ не беше записано. Какво каза?

— Нямаше съобщение. Позвъни точно когато влизах. Говорих с нея.

Марая се втренчи в него, ледени тръпки плъзнаха по гърба ѝ. По дяволите! Линдзи е разбрала, че той е тук.

— Както казах — припряно продължи Пол, — чаках обаждане от продуцента и помощника си. Когато телефонът иззвъня, помислих, че може да е някой от тях, затова вдигнах.

— Как звучеше тя? — попита Марая.

Глупав въпрос. Можеше да си представи как е реагирала Линдзи, като е разбрала, че Пол е в стаята ѝ, когато нейното предложение да я придружи, бе отхвърлено.

— Малко изненадана — отвърна той.

„Слабо казано, без съмнение.“ Марая се свлече на близкия стол.

— Сигурно. По дяволите!

— Май трябваше да я предупредим, че може да съм тук?

— Да, може би, но аз самата не знаех. О, по дяволите, Пол! Тя ще е направо бясна. Искаше да дойде с мен, а аз ѝ отказах. И сега ще си помисли, че е било само заради теб.

— Само заради мен. — Отново малко вероятната несигурност.

— Знаеш какво имам предвид.

— Всъщност не, Марая, не зная. Защо е толкова ужасно? Тя със сигурност е разбрала, че двамата с теб сме повече от обикновени

познати. А може би не е? Имам предвид, говорила ли с нея за мен? За нас?

— Пол, аз самата не съм сигурна за нас. Казах ти, след смъртта на Дейвид имам нужда нещата да се развиват бавно.

— Едва ли биха могли да се развиват по-бавно? Нима се оплаквам, че се чувствам късметлия, ако успея да те видя два пъти месечно?

— Не можеш да обвиняваш само мен за това. Сам каза, че твоята програма е по-натоварена и от моята.

— Зная това — призна той. — Но дори когато сме заедно, никога не съм сигурен дали не желаяш да си някъде другаде. Като снощи в музея. По лицето ти не бе изписана само изненада, Марая. Ти беше раздразнена. Не ме искаше там.

Тя въздъхна тежко.

— Това не е съвсем вярно. Наистина ценя, че дойде да ми окажеш морална подкрепа, съзнавайки, че вероятно ще се натъкна на Рената. Но бях разсеяна. Бях изнервена заради Рената. Търсех руснака, с който трябваше да си побъбря, тревожех се как ще се справя.

— Юри Беленко? Мъжът, с когото си тръгна от музея?

— Тръгнахме си отделно — намръщи се Марая.

— Да, но от балкона те видях да се качваш долу в колата му.

— Едно на нула за разследващия репортер. Само не ми казвай, че ще започнеш да се чувстваш несигурен и заради това.

— Ще го отмина. Знам, че беше по работа.

— Е, благодаря ти. И ми направи една услуга — не казвай какво си видял, чу ли? Не че това е национална тайна или нещо такова. И неговите хора, и моите знаят, че сме вечеряли заедно. Членовете на различни делегации често правят това, човъркат си из мозъците. Това е всичко.

— Слушам, госпожо — отдаде чест Пол.

— Благодаря ти. А снощи в музея — бях притеснена заради Рената и Беленко, а и все още разстроена от разправията с Линдзи преди тръгването ми. Когато се появи така изведнъж, просто ми дойде малко в повече. — Марая се намръщи. — Но трябва да ти кажа, Пол, това е голямо усложнение, фактът, че те е открила тук.

— Честно казано, наистина не бе никак радостна от това — призна той. — А и не ми се случва за пръв път да го забележа. Не го

разбирам. Мислех, че с нея сме приятели, но напоследък като че ли не се ползвам с благоразположението ѝ. Не мога да разбера къде сбърках.

Марая въздъхна, приближи и седна до него на леглото. Когато мъжът протегна ръка, тя се поколеба, сетне неохотно се сгуши в прегръдките му. „Това е съвсем нов феномен за него“, осъзна Марая. Едва ли имаше много хора в живота на Пол Чейни — и особено жени — които да можеха да устоят на чара му.

— Не става дума лично за теб — рече Марая. — Тя се опитва да защити паметта на Дейвид. Вероятно щеше да намрази всеки, за когото смяташе, че се опитва да го замести. Ако е нещастна с някого, всъщност това съм аз.

Мъжът галеше косата ѝ, ала Марая не позволи на ласката да притъпи сетивата ѝ. Трябваше да разсъждава трезво, да реши как да се справи с това ново усложнение, преди да се обади на Линдзи.

— Може би почивката ще помогне — обади се Пол.

— Надявам се. Наистина сме ти много благодарни, задето уреди къщата за нас, Пол. И двете сме ти задължени. Говоря сериозно.

— Готов съм на всичко, за да си вдигна рейтинга. Честно казано, надявах се да си открадна малко плажно време с двете ви.

„Олеле.“ Марая трепна и се отдръпна от него. Пази се от гърците, когато правят подарък.

— Имаш предвид, че искаш да се присъединиш към нас?

— Само ако нямате нищо против. Може би за няколко дни? Не е задължително да стане тази седмица, ако това е проблем, особено пък след гафа с телефона. Мога да дойда пак следващия уикенд. Или последващия?

— О, Пол... Не съм сигурна, че идеята е добра. На Линдзи не ѝ беше никак лесно през последните няколко месеца. Нужно ми е малко време, за да разбера какво става в малката ѝ главица.

— Насаме, имаш предвид.

— Така смятам. Наистина съжалявам. Ако това променя условията за ползването на къщата, ще разбера, но...

Той решително поклати глава.

— Не, нищо не променя. Разбирам те напълно.

„Наистина ли“, помисли си Марая.

— Не мисли повече затова. Ще опитаме ли да се срещнем за вечеря обаче? Ако предположим — добави той, — че аз свърша

навреме със Захаров, а ти нямаш повече руснаци за ухажване.

— Нека опитаме да се чуем следобед — отвърна тя. — Обади се тук, щом се освободиш. Дотогава ще знам дали съм приключила с работата. Ако не съм, ще оставя съобщение за теб.

— Ще се задоволя с това... засега. — Той лениво се протегна, сетне ръката му небрежно падна върху бедрото на Марая и пръстите му нежно погалиха кожата. — Имаме ли време за още едно...

— Не, Пол, късно е — възрази тя. — И двамата трябва да се приготвяме за излизане.

Сините му очи дяволито проблеснаха.

— Щях да кажа още едно кафе.

— Не се съмнявам.

— Наистина. Хайде! Само едно. — Той посегна към нощното шкафче да вземе чашата си.

Марая стана от леглото да донесе каната с кафето. Колкото и да не ѝ се искаше да се мотае, неприятно ѝ бе да го пришпори да си тръгва, след като бе проявил такова разбиране.

— Забелязах, че снощи двете с Рената имахте възможност да си поговорите — рече той. — Зачудих се дали да се присъединя, но всичко ми се стори наред. Тя дори те целуна, като си тръгваше.

Марая направи гримаса и напълни чашата си.

— Целувка във въздуха. Не беше топлата прегръдка на сродни души след дълга раздяла.

— За какво си говорихте?

— Не говорихме много — отвърна тя, — нито пък дълго. Синът ѝ Нолан дойде и заяви, че пренебрегвала гостите си, предполагам, имаше предвид важните гости, след което я отведе. И по-добре. Доста решително действа този младеж, нали? Бива го в сделките. Юри Беленко ми каза, че той е един от партньорите в плана да се превърне Крим в руски Монте Карло.

— Чух за „Нова Кримски“, но не знаех, че и той участва.

— Според Юри идеята била на Арлън Хънтър. Чувала бях за проекта разбира се, но не съм и подозирала, че съществува подобна връзка.

Пол кимна.

— Действително прилича на идея на стария Арлън. А и руснаците отдавна сътрудничат в бизнеса на Хънтър, така че съвсем

естествено е Нолан да участва в проекта, след като най-сетне е започнат. Всеизвестно бе, че младежът води доста разгулен живот, но предполагам, започнал е да влиза в правия път. Защо казваш „и по-добре“, задето е отвел Рената?

— Смятам, че е наела частен детектив да рови из живота ми — отвърна Марая.

— Защо би направила такова нещо?

— Нямам представа. Нолан изникна, преди да успее да ѝ поискам обяснение. Едно е ясно обаче. Доста е разстроена от перспективата за издаването на онези творби на Бен.

— Вероятно не е единствената. Някои хора смятат, че неиздадените произведения на автора трябва да умрат с него. Че след като не са били публикувани приживе, издаването им след смъртта му е накърняване на правото му на личен избор.

— Но ти не мислиш така, нали? Та нали именно ти предложи да ги изпратя на Чап Корман?

— От малкото, което ми показва, заключих, че това е творба, с която баща ти би се гордял. Кой знае защо сам не я е изпратил?

— Може би просто липса на организираност?

Дневниците, стихотворенията и ръкописа на романа, които бе открила в подгизналия кашон, са били грижливо прибрани от майка ѝ преди години. Част от нещата изглеждаха написани малко преди смъртта му, ала Марая нямаше представа как се бяха озовали при майка ѝ, след като толкова други негови творби се бяха появили години по-късно в мизерния парижки апартамент, където бе починал. Ала Марая помнеше как майка ѝ, изпълнена с неугасващ оптимизъм по отношение на Бен, винаги бе смятала, че той ще се върне вкъщи. Бе го очаквала непрестанно чак до деня, в който бе разбрала, че е мъртъв.

Ала един ден, когато се прибра от училище, Марая завари майка си на изкорубеното канапе във всекидневната да кърми Кейти, обляна в сълзи. Следобед някой се бе обадил, за да ѝ съобщи, че Бен е мъртъв.

Сега Марая предполагаше, че е изпратил книгата по пощата, преди да се разболе. Кой знае защо?

— Подозирам причината за безпокойството на Рената — подхвърли тя и остави чашата си. — Заради целия шум около шейсетгодишнината на Бен хората ровят, за да напишат нещо ново за него. На какво искаш да се обзаложиш, че е разтревожена заради

дневниците? Тази жена години наред дължи славата си на скандалната си афера с покойния велик Бен Болт. Ако се окаже, че в личните си дневници е споделил, че изобщо не я харесва, тя ще се окаже в доста глупаво положение.

— Вероятно заслужава да се обезпокои малко — рече Пол, — макар че, ако трябва да бъдем честни, Марая, това е било отдавна и двамата са били доста млади.

— Наближавали са трийсетте. Достатъчно възрастни, за да си дават сметка как егоистичното им поведение се отразява на другите хора — отсече тя. — Знаеш ли кое е най-забавното обаче? Ако Бен наистина е написал нещо за Рената, добро, лошо или каквото и да е, аз не съм го видяла. Чап също не спомена за подобно нещо. И все пак нека я оставим да се поизпоти.

— Не си поне малко любопитна?

— За какво?

— Затова, което би могла да ти разкаже за баща ти. Какво се е случило през последната година. Как е умрял.

— Зная как е умрял. От хепатит, изоставен съвсем сам. Живял е в мръсна стая на последния етаж в порутена къща в Джентили, извън Париж. Видях мястото.

— Самата къща?

— Именно. Когато двете с Линдзи бяхме в Париж през март. Идеята беше нейна. Проведохме „Пътешествие в памет на Бен Болт“. Тя искаше да мине по стъпките му, да види някои от местата, където е бил. Никога досега не бе отдавала такова значение на роднинската си връзка с него, но тази година, озовала се между изучаването на творчеството на Бен и...

— Мъчителната загуба на Дейвид — довърши мисълта й Пол.

Марая кимна.

— Предполагам, мисли за семейството, за духовното наследство и къде точно е нейното място в глобалната схема. Както и да е, що се отнася до последните дни на Бен, не мисля, че Рената би могла да ми каже нещо ново. Баща ми, както изглежда, е бил типичен смахнат учен. Прекрасен майстор на словото, ала пълен смотаняк, що се отнася до личните взаимоотношения. Заради начина, по който е умрял, бих казала, че не е бил в състояние да се грижи за себе си по-добре,

отколкото за близките си хора. Рената вероятно е имала достатъчно основания, за да го зареже в Париж.

— Състрадание ли долавям?

Марая поклати глава.

— Не бих отишла толкова далеч. Но след като избягали заедно, двамата отседнали в апартамент близо до Шанз-Елизе, който бил собственост на баща ѝ. Чудесно уредено, докато Рената разбира, че Бен ѝ изневерява — съвсем удобничко забравила, че в края на краищата това е нещо съвсем обичайно за него. Защо иначе се намираше с нея в Париж, след като имаше съпруга и дете — тогава вече две деца — в Калифорния? — Марая се протегна за чашата си, отпи от студеното кафе, намръщи се и го остави отново на масата. — Бен изневерявал на Рената, Рената го зарязала, той се разболял и починал. Край на историята. Поне това е версията, която успях да сглобя.

Версията на майка ѝ бе малко по-различна, спомни си Марая. Там Бен беше мъченик. „Ние не го заслужавахме, миличка. Той имаше нужда от нас, а ние го подведохме.“

„Да, добре, но не и аз, мамо. Аз не съм го подвела.“

Марая усети изблик на гняв както всеки път, когато се сетеше за извиненията, които майка ѝ намираше за безочливото поведение на Бен. Как го наричаха психоаналитиците? Даване на възможност? Можеше да звучи така, сякаш обвинява жертвата, ала именно тази роля бе играла майка ѝ. Дори след смъртта му тя бе продължила да пази паметта му, отричайки дори пред себе си невъобразимата му себичност.

Пол се отпусна назад върху възглавниците.

— Двете с Линдзи посетихте ли гроба му?

— Да, още една редовна спирка по пътя. Линдзи искаше да направи снимки за часа по английски.

Марая си припомни невероятния шок, който изпита, като зърна лицето на баща си, макар всъщност никога да не бе го забравила напълно, на снимката под стъклото върху мраморната надгробна плоча. През годините много хора бяха отбелязвали приликата ѝ с него, ала до този ден в Париж, тя никога не бе обръщала внимание на това. Беше наистина странно преживяване да види собствените си дълбоко разположени сиви очи да се взират в нея от гроба.

— Винаги съм смятала, че е доста странно да бъде погребан в Пер Лашез — рече тя. — Доста луксозно последно убежище. Майка ми никога не би могла да си позволи да плати за парцела, какво остава за фрапантния мраморен паметник.

Пол вдигна вежда.

— Заключение е доста очебийно, не мислиш ли?

— Че Рената е платила за това? — Марая кимна. — Сигурно. Няма кой друг.

— И аз веднъж съм ходил на гроба му — рече Пол, — преди години, когато провеждах моя вариант на пътешествието по стъпките на прочутите писатели — щандовете за книги покрай Сена, кафенетата покрай тротоарите и всичко останало. Пер Лашез, разбира се. Бен се е озовал в доста знаменита компания, доколкото си спомням, някъде между Пруст и Оскар Уайлд.

Марая взе празната му чаша, остави я настрана и кимна.

— И е в списъка точно след Балзак и Сара Бернар на онези пътеводни карти, които раздават при портата — Бенджамин Болт, американски писател. Разбира се, според баща ми това щеше да е съвсем в реда на нещата. Доколкото си спомням, той никога не е изпитвал съмнения относно полагащото му се място в културния пантеон.

— А какво смята Линдзи?

— Беше развълнувана, разбира се. Това е все едно да имаш рокзвезда в семейството. Всъщност преброихме толкова дарове от почитатели, колкото и на гроба на Джим Морисън.

Пристрастеният към наркотиците вокал на Доорс също бе погребан в тази парижка Мека за почитателите на културата. Очевидно, помисли си Марая, проваленият личен живот не бе пречка за неугасващата преданост на феновете. Линдзи бе прекарала повече от час, разглеждайки върху гроба на дядо си не само свежите цветя, но също кичурите коса, прочувствените писма и пропитите със сълзи стихотворения на няколко езика — и всичко това за човек, мъртъв от почти три десетилетия.

Междувременно мислите на Пол бяха поели в друга посока.

— Не смяташ ли, че си заслужава да поговориш с Рената, докато така и така си тук, Марая? Тя може и да е прекалено настойчива стара мръсница, но вероятно за нея е не по-малко неловко, отколкото за теб.

Може съдбата да има пръст в това, че ти бе възложена задача да присъстваш на събитие в музея на баща й. Може би ви е било писано да се срещнете, за да се помирите завинаги с миналото.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Умението да прецени характера, дори на човек, когото никога не е срещал — ето в това отношение Навигатора се проявяваше като истински гений“, реши Тъкър. Ключът към желязната хватка на злодея. Измежду всички възможни кандидати тук на запад, Дерябин бе избрал именно него да получи този съмнителен подарък — тайните досиета. Този ход не бе лишен от смисъл. Избираш човек, който почти няма какво да загуби в личен план, но не би се поколебал да осигури закрила. Никой не би могъл да предвиди на какво е способен такъв човек в екстремни обстоятелства.

Тъкър направи завой и пое по улицата, на която живееше дъщеря му в Александрия, на пет-шест километра от собствения му дом. Сутринта бе уредил неплатените сметки, бе спрял абонамента си за вестници, а пощата да му се събира. Взе си дрехите от пералнята. Сложи най-необходимото в малък сак. Изтегли малко пари от банката, а после се отби до личния си сейф. Направи си резервация за самолет и кола под наем, като използва кредитната карта, която взе от сейфа заедно с други лични документи — всички на името на Грант М. Луис. Този псевдоним не бе използвал от времето, когато работеше в оперативния отдел, цели двацет и пет години не се отказваше от него, но бе го държал в тайна. За всеки случай.

Влажна жега тегнеше над града цяла сутрин, ала щом преваля обяд, слънцето се скри зад огромен гръмотевичен облак. Температурата бързо спадаше, скоростта на вятъра дотолкова се усили, че сякаш щеше да катурне експлоръра, когато мина край паркинга пред търговския център. Усети как косъмчетата на ръката му, опряна в рамката на спуснатото стъкло, настръхват от статичното електричество, предвещаващо скорошната буря.

„Няма да допусна да си играят с мен“ — каза си Тъкър. Навигатора правилно бе предвидил, че ще реагира на предоставените му сведения. Което съвсем не означаваше, че той ще следва сценария на онзи старец. Унищожаването на част от досиетата на Дерябин и

кражбата на останалите представляваха първи стъпки към собствената му версия.

А междувременно бе извършил и едно-две осъдителни нарушения. И те съвсем не бяха последните.

Докато стигне края на алеята пред дома на Керъл, дъждът вече се сипеше на големи като балони капки. Къщата на дъщеря му представляваше малка, строена след войната, вила с лепнат до нея гараж. Тъкър спря отпред и видя паркирания на сухо червен микробус.

— По дяволите — изруга под нос.

Беше се обадил предварително, но се включи само секретарят. „Чудесно“, беше си помислил. Ако Керъл и Линдзи бяха навън с децата, той можеше да влезе със собствения си ключ, да вземе онова, което му бе нужно и да си тръгне, без да дава обяснения. А и без да замесва когото и да било.

Изгаси мотора и ето че с периферното си зрение долови някакво раздвижване в двора отзад. Облечена в дълга памучна риза и избелели панталонки, Керъл се бореше с плющящите на вятъра чаршафи и хавлиени кърпи, останали на въжето. И Линдзи беше с нея. Нахлупила качулка на главата си, тя събираше безбройните шарени камиончета, пръснати по моравата. Тъкър изскочи от колата и се втурна към тях. Грабна последните камиончета, с ловко движение ги хвърли право в червения пластмасов кош за играчки на задната веранда и побърза да помогне на Керъл.

— Здравсти! — извика тя. — Тъкмо навреме!

— За какво ти е притрябвало да изнасяш прането, като виждаш, че приближава буря — изрева Тъкър.

— Не чух прогнозата. Няма значение. Всичко вече е сухо. Хайде да влизаме вътре. Вземи коша да не се намокри. Аз ще прибера кърпите.

Стиснал коша под мишница, Тъкър дръпна последните кърпи от въжето, приведе се и се насочи към площадката от кедрово дърво до задната врата. Линдзи вече се беше прибрала. Дъждът вече се лееше, ала като стигна стъпалата, Тъкър спря за секунда и вдигна очи към небето. Обляха го студени капки и той си спомни друг подобен ден, друга подобна буря. Беше много отдавна, още преди да се родят близнаците — горещ летен ден, започнал тъкмо като този.

Той и съпругата му бяха сами в къщичката на родителите ѝ на брега на Съскуахана и се печаха на слънце. Неочаквано дървената скара под тях потрепери от внезапния гръм. За няколко минути небето потъмня и после се отприщи.

Онова, което последва, напомняше играта на деца, убедени, че няма жив човек наоколо. Наместо да се приберат на сухо, те и двамата вдигнаха лица към небето, разтвориха устни, жадни за дъжда. Най-малките капчици бяха кацнали като кристални призмички върху дългите ѝ мигли. Тя бе толкова млада, а и все още здрава; бебетата щяха да се родят, преди коварната болест да покаже злоещото си лице. Той бе разтворил устни, изплезил език, за да усети вкуса на дъжда, не бе устоял на изкушението да я целуне. Глупаво беше да останат навън в бурята, но пък и много вълнуващо. Много скоро свалиха банските, плъзнаха се в коприненомеката вода и се любиха, докато наоколо им бурята бушуваше като във вагнерова опера.

Тъкър не успя да се отърси бързо от спомена. Сладостен и в същото време мъчителен, той го последва в къщата, когато влезе в кухнята на дъщеря си. Линдзи бе коленичила на пода и сортираше играчките на внука му. Беше изритала сандалите си до вратата, ала мокри стръкчета трева все още лепнеха по стъпалата ѝ. Мократа ѝ блуза с качулка бе с къси ръкави и когато забеляза китките и ръцете ѝ, Тъкър едва не подскочи.

Татуировки? Миг по-късно си отдъхна с облекчение. Не, не бяха татуировки. Тя сама си бе нарисувала някакви неразгадаеми картинки със син химикал. Но защо го беше направила?

Стъпките му я накараха да се извърне и тя плахо му се усмихна. Мокри къдрици с цвят на кована мед се подаваха от качулката, залепнали по страните на малкото ѝ кръгло личице. Огромните ѝ тъмни очи, красиви както винаги, изглеждаха тъжни и някак хлътнали в орбитите. Беше си сложила напълно ненужен грим, сега размазан от дъжда. Тъкър си спомни, че някакви си два месеца бяха изминали от последната им среща, когато празнуваха втория рожден ден на внука му. Какво се бе случило с това красиво младо същество?

„Не прибързвай, господине, каза си той. Децата порастват и узряват на резки подскоци. Този измъчен поглед ще да я някакво временно явление. Ще мине. Припомни си какъв бе Стивън на тази възраст — изпълнен с гняв, обявил безсмислен бунт срещу всичко и

всички. Защо не беше се опитал да разбере какво преживява момчето? Стивън бе изгубил майка си, за бога! А даде ли му Франк Тъкър време да преживее загубата? О, не. Мълчи и търпи, момче! Престани да хленчиш! Дръж се като мъж!“

Ама че глупак. Сега синът му го нямаше и бе твърде късно да му каже колко много съжалява. Официално смъртта на Стивън бе определена като самоубийство, ала до края на дните си Тъкър щеше да живее със съзнанието, че собствената му неспособност да разбере защо страда детето бе накарала сина му да натисне спусъка.

— Страшна буря, а? — подхвърли Линдзи.

— Уха! — отвърна Тъкър. Тънка струйка се стече по главата му и намокри черното му поло. Той остави коша на пода и се избърса с една от кърпите, които току-що бе грабнал от простора. — Как си?

Момичето смутено сви рамене и отново се зае с играчките, разпределяйки количките, камиончетата и фигурките в отделни пластмасови кошчета.

— Добре съм. Бях излязла с колелото, но забелязах, че небето потъмнява. Дойдох си тъкмо преди да завали.

Тъкър отмести очи и се зае да изтрие мокрите си обувки в постелката до вратата. Понякога му беше трудно да гледа Линдзи. Неизбежно се замисляше за майка ѝ, а и за други, недопустими неща. Фантазии, които никога нямаше да се сбъднат.

Той бутна мрежестата врата и отново огледа двора.

— Къде ли отиде Керъл? — зачуди се той. В следващия момент зърна бялата блуза на дъщеря си през прозореца на гаража. Затвори вратата и отново се обърна се към Линдзи: — Къде са малките?

— Сигурно още спят. Алекс пръв се предаде. Май го мъчи хрема.

— Добре ли е?

— Керъл казва, че било само лека лятна настилка. Предполагам, от лекарството го унася. Рано му дадохме обяда, но той заспа още на столчето, забол нос в спагетите.

Тъкър усети болката в гърдите му отново да се надига. Момичето имаше прекрасна усмивка. Не приличаше много на майка си, като изключим изящната костна структура. Беше поне една глава по-висока от Марая. Тъмните очи, буйните коси и невероятната упоритост, която като че ли бе неразделна част от подобна външност.

При катастрофата, която бе преживяла заедно с Дейвид, единият ѝ крак бе счупен на няколко места. Марая твърдеше, че все още накуцва, когато се измори, но никак не ѝ пречеше да спортува — тя участваше в отбора на гимназията по плуване, а в смесения отбор по хокей играеше дясно крило — увлечение, с което я бе заразил Дейвид, самият той аматьор хокеист. Без съмнение момичето имаше характер.

Стълбите към верандата изскърцаха, Тъкър отвори вратата и Керъл се втурна като вихър, нарамила последните кърпи.

— Благодаря — възкликна тя.

— Защо се забави? Сигурно цялата си мокра.

— Колелото на Алекс беше останало на тревата. Мислех само да го метна в гаража, но видях, че топките за тенис са пръснати по целия под.

— Уф! Аз съм виновна, съжалявам — рече Линдзи. — Сутринта го учих да забива. Използвахме старата мрежа за бадминтон. Бях я вързала за пейката и мотора.

— Добре, че ги събрах — усмихна се Керъл. — Представих си как Майкъл се връща от работа по тъмно и се плъосва на цимента като муха. — Съпругът ѝ работеше като патрул в полицията на окръг Феърфакс. Керъл се обърна към баща си: — Какво те води тук по това време? Не си ли на работа?

— Трябваше да свърша някои неща у дома. Питам се дали лаптопът на брат ти все още е у теб.

— Да, разбира се. Трябва ли ти?

— Искам да го взема за няколко дни.

— В бърлогата е, струва ми се. Ние не го използваме много-много. Задръж го колкото искаш. Какво му е на твоя компютър?

— Нищо му няма, но се налага отново да замина. Ако взема лаптопа, ще мога да си свърша едно-друго. — Не му стана приятно, че се налага да я излъже.

— Предполагам, не бива да те питам къде отиваш.

— Нали знаеш — сви рамене Тъкър.

— Ей сега ще го донеса — рече Керъл и поклати глава. — Искаш ли кафе? Има пълна кана горещо кафе.

Тъкър се поколеба, подритна коша.

— Може да изпия едно набързо. Къде да сложа това пране?

— Аз ще го взема. Бездруго трябва да се преоблека.

— Тогава аз ще донеса лаптопа — предложи Линдзи. — На библиотеката е, до разтегателното канапе. Снощи го видях там.

— Аз ще го донеса на слизане — рече Керъл. — Вие останете тук и си поприказвайте.

Щом тя затвори вратата, Линдзи се обърна и видя, че Франк се е втренчил в ръцете ѝ. Момичето неволно ги напъха в джобовете на късите панталони. Тъкър се подпря в рамката на вратата и смутено заби поглед надолу.

— И тъй — рече той накрая, — майка ти замина за откриването на изложбата на съкровищата на Романови.

— Поне такава е официалната версия.

Тъкър отбеляза категоричния тон, лекомисленото презрение, присъщо единствено на тийнейджърите.

— Ти смяташ, че истината е друга?

— Съвсем случайно и Пол Чейни се озовава там. Твърде удобно, не мислиш ли?

Тъкър усети как стомахът му се сви, но запази безизразния тон.

— Изложбата е голямо събитие. Руският външен министър дойде специално за откриването. Чейни обикновено отразява подобни събития. Не се учудвам, че се е озовал там.

— Може и така да е, но аз поне знам истинската причина.

— Виж, Линдзи...

— Въобразяват си, че съм празноглава глупачка. Това известно ли ти е? В Париж ме взе. И този път исках да бъдем заедно, но тя ми отказа. Щяла да бъде много заета. Да, бе. Заета да забавлява Пол в собствената си хотелска стая.

Тъкър реагира моментално.

— Не бива да говориш така — строго отсече той.

— Това е самата истина! Снощи ѝ позвъних в хотела и познай кой се обади. Звучеше все едно е самият собственик.

— Това няма значение. Става дума за майка ти и според мен не бива да говориш по този начин за нея.

Линдзи се умълча, лицето ѝ отново помръкна.

— Съжалявам. Но знаеш ли как ме дразнят?

Тъкър чудесно я разбираше, но знаеше, че няма право да взема страната ѝ. Ако Чейни е приятна компания за Марая, така да бъде.

— Мислех, че го харесваш — рече той.

— Ха!

— Приятелите ти сигурно смятат, че е супер да го познаваш.

— О, разбира се — презрително отвърна Линдзи. — Непрестанно искат да знаят дали той ще бъде у нас, за да могат уж случайно да се отбият. Хора, дете досега изобщо не са ми говорили, започнаха да се държат много дружелюбно, след като във вестника публикуваха онази снимка на мама и Пол от вечерта, когато той получи наградата. И разбира се — добави тя, — никак не ти е чудно, че Пол е казал на репортера коя е мама и кой е бил баща ѝ, сякаш това е единствената причина важна клечка като него да се появи с нея. Сега всички надути ученици ми казват здрасти, докато преди бях само неприятно насекомо.

Тъкър едва сдържа усмивката си. Е, момичето имаше съвсем подходящ за червената си коса темперамент, нали?

— Чудиш се кои са истинските ти приятели, така ли?

— О, аз зная кои са моите приятели — твърдо отвърна Линдзи. — Не съм сигурна обаче, че мама знае.

Керъл се върна в кухнята, облечена в сухи дрехи, сресала грижливо косата си. Отиде до шкафа и безшумно извади три чаши за кафе, стремейки се да не прекъсва разговора им. По изражението ѝ Тъкър си даде сметка, че двете с Линдзи вече са говорили за това. Е, добре. За разлика от Стивън, Линдзи поне имаше с кого да поговори за нещата, които я тормозеха. Радваше се, че е така. От друга страна, на Марая явно не ѝ беше никак лесно напоследък.

— Пол помогна много на майка ти, когато баща ти почина — напомни той на Линдзи.

— Чудесно. Той беше приятел на татко. Това не означава, че трябва да излиза на срещи със съпругата му. И знаеш ли какво? Ако тя не беше дъщеря на Бен Болт, обзалагам се, че нямаше да го стори.

Без съмнение, момичето беше умно. Дълбоко в себе си Тъкър хранеше същото подозрение относно Чейни, макар да нямаше никакво намерение да го сподели с Линдзи. Не беше негова работа да се намесва в живота на Марая. Искаше това, което е добро за нея — заради нея самата, а не заради баща ѝ, чиито книги никога не бе чел и за чиято репутация нямаше особено високо мнение.

— Е, ще пийнем ли кафе? — рече Керъл, хванала дръжките на три чаши в едната ръка и посягайки с другата към каничката.

Линдзи измъкна ръцете от джобовете си и се втурна да помогне.

— Дай ги на мен.

— Малко ще ми е трудно — рече Керъл. — По-добре...

Тя застина и Тъкър установи причината веднага щом проследи погледа ѝ.

— Линдзи, косата ти! — възкликна Керъл.

Качулката на момичето се бе плъзнала от главата ѝ и буйната коса, която Тъкър смяташе, че е скрита отдолу, просто я нямаше. Бяха останали само къси остри къдрици.

Остана поразен.

— Отрязала си я цялата — отбеляза очевидното.

Линдзи неволно докосна главата си.

— Мислех си да го сторя от известно време. Когато минах покрай салона с колелото, вътре нямаше никакви клиенти. Така че реших какво пък? Ще взема да го направя — някак прекалено жизнерадостно заяви тя.

— О, боже — промълви Керъл.

Лицето на Линдзи посърна.

— Наистина ли е ужасно?

— Не, не — припряно отвърна Керъл, — не е. Честно. Всъщност много си сладка. Просто беше твърде изненадващо, това е всичко.

— Чичо Франк? Ти какво мислиш?

— Ами, май съм съгласен.

Тъмните ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Никак не ти харесва.

— Не, не е така. Изглежда добре. Просто... ами... защо?

— Защото ми беше горещо и ми тежеше, пречеше ми, като плувам и... — Сълзите се търкулнаха по бузите ѝ. — О, боже, не трябваше да го правя, нали? Изглеждам ужасно. Чувствам се толкова глупаво.

Керъл остави каничката и чашите.

— Няма причина да се чувстваш глупаво — рече тя и прегърна момичето. — Харесва ми, Линс. Наистина. Изглежда различно, това е всичко. Всички сме свикнали да те виждаме с дълга коса, откакто си малко момиченце, затова естествено ще ни трябва малко време, за да свикнем. Но изглеждаш великолепно. Много изискано.

Линдзи се отдръпна, за да я погледне в очите.

— Честно? Наистина ли мислиш така?

— Абсолютно — усмихна се Керъл и избърса сълзите от страните на девойката, сетне прокара пръсти през късите медночервени къдрици. — Толкова е мека! И ще бъде много по-лесно да я поддържаш. Ще ти хареса. Както и да е, хубавото на косата е, че ако си промениш мнението, може да порасне отново. Но как ще знаеш какво ти харесва, ако никога не опиташ нещо ново?

— Знае ли майка ти, че си планирала да направиш това? — попита Тъкър.

Тъмни очи на Линдзи предизвикателно проблеснаха.

— Не. Снощи исках да ѝ кажа, че възнамерявам да се подстрижа, преди да замина, ала нея я нямаше. А нямах абсолютно никакво намерение да искам разрешение от Пол Чейни.

— Тя дали ще има някакви възражения? — настоя Тъкър.

Керъл предупредително го стрелна с поглед.

— Стига, татко, не го превръщай във федерален въпрос.

Линдзи скръсти ръце.

— Това си е моята коса. Както и да е, никога не е казвала, че не мога да го направя. По-добре беше да го сторя, докато я нямаше. Всеки път, щом станеше дума за това и тя едва ли не се разплакваше: „О, боже! Детето ми! Не режи красивата си коса!“. — Гласът ѝ се извиси в пресилена отбрана. Предизвикателен и в същото време нуждаещ се от подкрепа.

Керъл се засмя и я прегърна, опитвайки се да разсее напрежението, даде си сметка Тъкър и да му напомни да не се бърка там, където не му е работата.

— Ти си нейното дете, Линс — рече тя и взе отново каничката с кафе. — Ще трябва да се примириш. И това никога няма да се промени. Гарантирам ти, че когато Шарлот стане на твоите години, аз ще бъда пълна невротичка. Дъщеря ми ще ме намрази.

Линдзи взе чашите, сложи ги на масата, сетне прегърна Керъл през раменете.

— Не, ти ще си страхотна. А мама няма да се ядоса — добави тя и се обърна към Тъкър. — Поне не много. Както каза Керъл, това е просто коса. Ще порасне пак.

— Говори за себе си. — Той прокара длан по главата си.

Линдзи се усмихна широко.

— Сядайте — рече Керъл.

Той се настани на дъбовия стол с карирана възглавничка. Линдзи подви дългите си крака на стола отсреща, подпря лакти на масата, положи брадичка върху дланите си и се взря в него.

— Защо никога не оставяш косата си да порасне? — попита тя.

— Не зная. Навик. — Тъкър сви рамене.

— Винаги ли си я бръснал?

— Откакто бях във флота — кимна той.

— Татко беше водолаз разузнавач — рече Керъл, остави каничката на плота и се настани в стола до баща си. — Истински „Разрушител“.

— И тогава ли си започнал да я бръснеш? — попита Линдзи.

— По-практично е за работа под водата.

Керъл го смушка в ребрата.

— Лъжец. Беше си чиста суета. Ще ти покажа снимката му, когато е завършил гимназия, Линдзи. Още тогава косата му е оредяла. Наследил е външния вид на шотландските си прадеди с малко коса над ушите, та затова я бръсне цялата, за да изглежда мъжествен и да сваля мадамите. Нали, татко?

Той поклати глава и се намръщи към чашата си. Линдзи затвори едното си око, сви ръката си като бинокъл и го погледна през дупчицата.

— Опитвам да си те представя с коса. Черна е като веждите ти, предполагам?

— Това е сиуксът Лакота — рече Керъл. — Прапрадядо му е бил прериен войн в Южна Дакота. Знаеше ли това?

— Като в „Танцуващия с вълци“? Супер.

— Стара история — подхвърли Тъкър, поласкан от цялото това внимание. — Във всеки случай сигурно вече е по-скоро сива, отколкото черна.

— Като на застаряващ клоун — предположи Керъл.

— Внимавай, малката — нежно я потупа по бузата той.

Двете жени се усмигнаха.

През следващия половин час гръмотевиците навън тътнеха, дъждът ритмично барабанеше по покрива, ала в жизнерадостната жълто-синя кухня на Керъл тримата седяха уютно и пиеха кафето си.

В един момент се дочу странен звук, като вода, стичаща се по медна тръба. Керъл замълча и се заслуша в двата бебелефона на плота, лицето ѝ бе съсредоточено и напрегнато — характерно изражение за младите майки. Наблюдавайки я, Тъкър сякаш зърна Джоан, застанала на вратата на детската стая, напрегнато заслушана в дишането на близнаците, спящи в своите малки легла — синьо за Стивън и розово за Керъл.

Керъл бе дъщерята на първата му голяма любов, помисли си той. А от другата страна на масата, тази прекрасна червенокоса девойка, която скоро щеше да се превърне в жена, бе дъщерята на другата му любов. Той би се радвал да се опита да бъде баща и на нея, защото тя имаше нужда от бащински грижи. Никога не би могъл да заеме мястото на Дейвид, знаеше това, но вероятно можеше да ѝ помогне през тези трудни години. Искаше му се да мисли, че ще се справи по-добре, отколкото с Керъл и Стивън. Какъв бе смисълът да остаряваш, в края на краищата, ако не станеш поне малко по-умен, не се поучиш от болезнените уроци?

Телефонът извънтя и след като Керъл кимна, Линдзи стана да го вдигне.

— Започвам да добивам представа какъв е животът с тийнейджър — рече Керъл на баща си. — Телефонът почти не престава да звъни, откакто Линдзи е тук, ала никога не търсят мен.

— Ха! — изкикоти се той. — Хубаво, че ти трябва да се примиряваш с това наместо твоя старец. Аз също звънях малко по-рано, между другото.

— Чух телефона — кимна Керъл. — Линдзи беше излязла с колелото, а аз хранех бебето, затова оставих да се включи секретарят.

— Ало? — рече Линдзи, сетне направи гримаса към двамата. — Здравей, мамо.

Мислите на Тъкър веднага се насочиха към дискетата в задния му джоб и пратката от Чап Корман в колата му. Той срещна погледа на Линдзи и ѝ даде знак, че иска да говори с майка ѝ.

Линдзи кимна.

— Чичо Франк е тук — рече тя. — Искан да говори с теб. — Девойката се отпусна отново в стола си. — Аз ли? Ами, нищо. Само дето... е, подстригах се. — Тя погледна Керъл и мелодраматично извъртя очи. — Преди малко. Излязох да покарам колело и беше

наистина много горещо. Минах покрай фризьорския салон, който е наблизил и реших да го направя... Доста късо... На Керъл ѝ харесва. Сама можеш да попиташ чичо Франк. Е, забавляваш ли се там? — попита тя, внезапно сменяйки темата. Разсеяно прокара пръст по шарките върху покривката и стисна устни. — Да, майко, наистина беше голяма изненада. Можеше да ме предупредиш. Почувствах се като пълна идиотка... Виж, няма значение. Не ме интересува, разбираш ли?

Ала зърнал сълзите, напълнили очите ѝ, Тъкър си даде сметка, че съвсем не ѝ е все едно.

— Просто се чудех кога си възнамерявала да ми кажеш, че той е там. Или изобщо не смяташе да го споменаваш? Знаеш ли, мамо, хубаво щеше да е от твоя страна да бъдеш честна и да ми кажеш, че това е истинската причина да не искаш да дойда с теб.

Залюля се на стола, притиснала слушалката с рамо и предизвикателно скръстила ръце. Тъкър отмести поглед към Керъл, която се изправи.

— Забравих лаптопа — тихо рече тя и тръгна към кабинета.

— Няма значение — рече Линдзи. — Виж, мамо, прави каквото искаш. Трябва да вървя. Давам ти чичо Франк.

Тя подаде слушалката на Тъкър, сетне стана и приближи до плота. Отвори миялната машина, сложи чашата си вътре, сетне затвори машината и остана с гръб към него, втренчена през прозореца.

Той я проследи с поглед, сетне пое дълбоко въздух.

— Здравей, Марая.

— Предполагам, това означава, че съм извън състезанието за Майка на година, а? — попита тя.

— Не питай мен.

— Знаеш ли защо е ядосана?

Той се зачуди дали да излъже, ала реши, че е напълно безсмислено.

— Да, спомена ми.

— Нямах никаква представа, че Пол ще се появи на това събитие — въздъхна тя.

„Това не обясняваше как Чейни се бе озовал в стаята ѝ, разбира се, ала подробностите бяха без значение“, реши Тъкър.

— Аха — беше единственото, която успя да изрече. Какво друго би могъл да каже.

— Разбрах, че Линс си отрязала косата. Как изглежда?

— Изглежда добре — отвърна той, изпитал облекчение от смяната на темата, — след като преодолееш шока.

— Шок? Колко е къса?

— Колко е къса — замислено повтори той. — Добър въпрос. Линдзи, как беше името на онази ирландска певица? Онази, която излезе по телевизията и скъса снимката на папата?

Линдзи се обърна към него, учудено вдигнала вежди, клепачите ѝ бяха леко зачервени, очите ѝ блестяха.

— Шиниъд О'Конър?

— Точно така. Като Шиниъд О'Конър — рече той в слушалката.

— Шегуваш се! — възкликна Марая. — Не може да бъде.

— Наложило се е.

— Защо?

— Ами как иначе ще може да си покаже татуировката?

— Какво?

— Татуировката. Нали се сещаш — мастило и игла? На врата ѝ? Как му викаш на това, Линс? Нещо като бодлива тел, нали?

Линдзи поклати глава и се ухили. Керъл тъкмо се бе върнала в стаята с лаптопа. Бе чула достатъчно, за да приближи и да го тупне по рамото.

— Престани — засмя се тя.

Той се облегна назад и кимна.

— Аха. Бодлива тел. Точно така.

— Франк? — рече Марая. — Аха?

— Разкарай се, чуваш ли?

Той се ухили и вдигна палец към Линдзи. Тя се наведе през масата и двамата се поздравиха, като леко плеснаха ръце.

— Отбих се до Фолс Чърч, както ме помоли — рече той в слушалката.

— Разбрах. Благодаря ти. Много си съобразителен, но ти прощавам всичко. Какво пише в писмото.

— Ами... моментът не е подходящ.

Марая замълча за момент, сетне рече:

— Знаеш ли какво? Не ме интересува, ако Керъл и Линс чуят. Омръзнаха ми тия семейни тайни.

— Не. Не е за телефон.

— Е, можеш ли поне да ми намекнеш? Този Търкърт наистина ли твърди, че баща ми е бил убит?

— Аха — потвърди Тъкър.

— И? Ти вярваш ли? Не смяташ ли, че е някакъв опит да направи сензация във връзка с шейсетгодишнината му и да се привлече пресата?

Тъкър хвърли поглед към Керъл и Линдзи, които очевидно бяха заинтригувани от разговора. Въздъхна тежко.

— Разполагам с нещо от друг източник, което ме навежда на мисълта, че може да е попаднал на вярна следа.

— Какъв друг източник?

— Помниш ли Навигатора?

— Разбира се.

— Моето пътуване? — намекна той.

От другата страна на линията настъпи изумено мълчание, сетне Марая пое дълбоко въздух.

— Шегуваш се! Значи там си бил?

— По негова молба. Не мога да говоря по телефона, обаче...

Тя припряно го прекъсна.

— Франк, Навигатора е мъртъв.

Тъкър рязко се надигна в стола.

— Какво?

— В момента съм в компютърния център на федералната сграда. Дойдох да проверя съобщенията си и това беше в сутрешния бюлетин от московското управление. Не си ли осведомен?

Той прокара ръка по главата си.

— Днес не съм ходил на работа. А и вече съм толкова далеч от всекидневните събития, та едва ли щяха да ме осведомят.

— Но ако си бил там по работа...

— Управлението не беше информирано — умишлено. Съвсем строгите правила „да се знае само необходимото“. Не беше необходимо. Кога се предполага, че е станало?

— Казаха, че е намерен в дачата си вчера. Че е бил болен, ала смъртта му е твърде внезапна, дотолкова, че да е подозрителна. Във

вестниците там пишело, че полицията желае да разпита чужденеца, който го е посетил преди два дни. О, господи, Франк! Кога си се срещнал с него?

— Онзи ден.

Линията замлъкна. Дъждът по кедровата веранда отвън затропа нервно в унисон с нарастващото му безпокойство. Беше един от последните хора, видял Навигатора жив. Може би последният, като изключим шофьора му. Знаеше, че е оставил стареца жив, но кой щеше да му повярва? Със сигурност не и руските власти. Що се отнася до американския екипаж на самолета, те всъщност не бяха зърнали мъжа, останал зад затъмнените стъкла през цялото време, докато лимузината беше на пистата.

Тъкър отново изпита неприятното усещане, че се разиграва сценарий, в който той има отредена роля — само дето бяха забравили да му дадат репликите. Дали част от макиавелския план на Навигатора бе да го превърне в преследвана жертва? С каква цел? Възможно ли бе Дерябин да е извършил самоубийство, ускорявайки неизбежното? Или враговете му най-сетне го бяха докопали?

Тъкър си спомни жълтеникавата кожа на стареца, хриптящата кашлица и кльощавото тяло. Смъртта е най-сигурният лек за всяка болест, ала малцина я приемат с желание. Не можеше да възприеме Дерябин като самоубиец. Тази измамна слабост не бе успяла да го заблуди. Зад бляскавите трескави очи Тъкър бе зърнал обсебен от самия себе си социопат. Дерябин бе унищожил колеги, приятели — дори, твърдеше се, любовници — през петдесетте години, докато се бе домогвал до тайната власт и се бе старал да я задържи. Въпреки лошото му физическо състояние, той очевидно все още притежаваше властта по своя воля и приумица да изпрати тайно послание до Тъкър, сетне да уреди пристигането му със самолет, придвижването му и напускането на Москва. Мъжът, с който Тъкър се бе срещнал, никога не би се отказал охотно от властта, а изглеждаше, че болестта няма да го довърши скоро. Явно трябва да е бил убит.

— Франк? — рече накрая Марая.

— Какво?

— Каза, че Навигатора е имал да каже нещо за баща ми?

— Донякъде. Много скоро ще ти покажа всичко, с което разполагам, но междувременно ми кажи какво си уредила с

литературния агент?

— Щяхме да опитаме да се срещнем с професор Ъркърт, преди пристигането на Линдзи утре. Само че сега съм решила да сменя билета ѝ, за да може да тръгне още тази вечер. Направих голяма грешка, дето не я взех с мен веднага. Тя е най-важна за мен. Ако оставя това недоразумение да продължи още един ден, ще стане отвратително.

— Чудесно. Направи го, но задръж другата работа. Трябва да проверя някои неща.

— Франк, не искам да отнемам от времето ти за работа.

— Нямам нищо спешно в момента. Както и да е, превърнах се в самостоятелна проучвателна единица.

— Какво означава това?

— Нищо. Виж, ти просто си върши работата, а аз ще се свържа с теб веднага щом мога.

Когато миг по-късно затвори телефона, Керъл и Линдзи седяха на столовете си, скръстили ръце в очакване.

— Какво? — попита той.

— Нали не смяташ, че ще те пуснем да си тръгнеш оттук, без да ни кажеш какво става? — рече Керъл.

— В опасност ли е мама? — попита Линдзи.

— Как ти хрумна това?

— Изглеждаш разтревожен — отвърна тя. — Не ми казвай, че не си. Не съм дете, а и не съм глупава. Какво става?

— Нищо няма да ѝ се случи, обещавам. Всъщност тя се опитва да смени билета ти, за да вземеш полета тази вечер наместо утре. Сама ще се увериш, че е добре. Липсваш ѝ. — Сетне той бутна стола си назад. — По-добре да тръгвам. — Грабна лаптопа, сетне се поколеба и се намръщи.

— Какво има? — попита Керъл.

Тъкър отново вдигна телефона.

— Нищо. Просто трябва да проверя съобщенията си.

Като се вземеха предвид обстоятелствата, не остана особено изненадан, като чу раздразненото съобщение от Джак Гайст на служебната си гласова поща:

„Франки! Джак е. Докъде стигна? Трябва да говорим. Получихме тревожно съобщение за нашия болен приятел. Вече ми се обадиха от

руското посолство. Сигурен съм, че не знаеш нищо за това, но става дума и за папките. Отворихме шкафа ти, ала не успяхме да ги намерим. И доста странно — кошчето на машината ти за рязане на хартия е пълно с мухлясали стари конфети. Да кажем, че ме гризе ужасно любопитство. На мига щом получиш това съобщение, те искам в кабинета си. Ясно ли е?“

„Да, точно така ще стане“, помисли си Тъкър, направи гримаса и затвори телефона.

— Татко? — настоя Керъл.

Той се протегна и разроши косата й.

— Благодаря за кафето, малката. Трябва да тичам.

Обърна се и пое в дъжда, преди Керъл и Линдзи да успеят да възразят.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

То бе нещо, което трябва да видиш с очите си, за да повярваш. Не за пръв път Шайбър виждаше тяло, извадено от топла вода, тъй че бе подготвен за онова, което предстоеше да се случи. След беглия разпит обаче той установи, че Дейв Екърт и двама от младичките от полицейския участък в Нюпорт Бийч, озовали се на покрива на вече покойния господин Корман, това им се случва за пръв път.

„Би могъл да ги предупреди“, рече си Шайбър. А струваше ли си да се лиши от гледката на шокираните им лица? Ето защо той отстъпи встрани в очакване на реакциите им. Помощникът на съдебния лекар даде знак и ето че повдигнаха голото, леко свито и вече сковано тяло от горещата вана и го положиха на дъските. Останалите се стреснаха, и то меко казано.

— Кучи син! — прегракнало възкликна Екърт като момче от църковен хор, за първи път усетило, че гласът му мутира. Огледа се притеснено, но установи, че не е единственият, реагирал така неочаквано. Единият от униформените бе пребледнял като платно.

— Добре ли си, Милър? — попита Шайбър. — Ако искаш, иди да седнеш някъде и си сложи главата между коленете за няколко минути.

— Не, нищо ми няма — някак глупаво отвърна Милър. — Просто не очаквах... Мили боже! Какво става, по дяволите?

Всички едновременно — Шайбър, Екърт, полицаите и помощниците на съдебния лекар — отново погледнаха към тялото, чийто вид се променяше пред очите им, цветът на кожата от розов преминаваше в сиво-бял, покриваше се с жилки като пукнатини върху мраморна плоча като ефект, който само експертите в Холивуд биха измислили. След няколко минути тялото заприлича на роденова скулптура, издялана от жилест алабастр.

— Доколкото схванах първия път, когато ми го обясниха — рече Шайбър, — бързата трансформация се дължи на развитието на микробите след смъртта. Каква е температурата на водата, Дейв?

Екърт вдигна плаващия термометър, прикрепен с въженце към стената на ваната.

— Четирийсет градуса. Проверих и нагревателя — добави той. — Термостатът е нагласен на висока температура и като имаме предвид, че и таймерът се е повредил, цяла нощ се е варил. Нищо чудно да е искал да бъде включен през цялото време, но защо да се прахосва газ и електричество, когато подобно съоръжение се загрива до десет-двайсет минути?

— Нямам обяснение — намръщи се Шайбър. — Много скоро системата е щяла да гръмне, тъй мисля.

— Аз също. Предполагам, при тази температура на водата гадните микроби адски бързо се размножават.

— Прав си — отвърна Шайбър. Сетне се обърна към Милър, чието лице постепенно добиваше нормалния си цвят. — Достъпът до кислород е ограничен, докато тялото е под вода, нали тъй? Пречи на бактериите да се развиват. Пречи им да се развихрят, тоест да разложат тъканите. Все едно всички войници са в готовност, но атаката се отлага. В мига, когато тялото бъде изложено на въздух, разлагането започва мигновено, и то с двойно по-голяма скорост. Без съмнение Айрис ще ни даде по-точно обяснение.

Айрис Класен бе приклепнала край тялото, отворила бе куфарчето с многобройни, наредени едно над друго, чекмедженца и в момента си слагаше тънки гумени ръкавици. На гърба на бялото й поло пишеше: ОТДЕЛ „СЪДЕБНА МЕДИЦИНА“.

— Въпрос на аеробна и анаеробна реакция, с и без кислород — рече тя. — Ти всъщност даде съвсем точно определение.

Застанал зад нея, Шайбър я наблюдаваше как работи, търсеше признаци за насилие или нещо необичайно по тялото. Екърт правеше снимки.

— Какво е според теб, Айрис? — попита той. — Инфаркт?

— Дай ми поне една минута. Разбирам си от работата, но не твърдя, че съм врачка. — Тя измери температурата на тялото и си записа на листа, защипан върху твърдата папка. — Ако действително е претърпял инфаркт, това ще стане ясно едва след аутопсията.

— Каква е температурата? — попита Шайбър.

— Трийсет и седем и пет, но това е заради горещата вода. Вкочаняването говори, че тоя приятел е мъртъв от доста време. Щеше

да се е охладил досега, ако не се беше варил цяла нощ в собствения си бульон.

Тя прегледа тялото сантиметър по сантиметър първо от едната страна, после от другата. Шайбър и още двама ѝ помогнаха да го обърне, което не беше никак лесно предвид степента на вкочаненост, сигурен знак, че смъртта бе настъпила най-малко преди девет-десет часа, дори да се вземеше предвид факта, че температурата на водата е ускорила процеса. Нищо необичайно не откриха.

— Следа от удар в слепоочието — отбеляза Класен, като се приведе и опипа леко главата на жертвата. — Нараняването не е много голямо, но го е получил определено преди смъртта. — Пръстите ѝ опипаха целия скалп, отметнаха рядката бяла коса. Други следи от травма не се откриха.

— Да предположим, че е повален от рязък удар по главата, тъй ли? — зачуди се Екърт.

Шайбър опита няколко удара, застанал срещу партньора си, после посегна и с другата ръка под различни ъгли, старайки се да определи от какво положение би се получил белегът на челото.

— Не ми е ясно — рече той. — Някак не се получава, освен ако той не е лежал по гръб в момента на удара. — Погледна ваната със стени от твърда пластмаса, после отново погледна тялото, плъзна поглед надолу. Посочи десния крак. — Ей тук се виждат синини, но не ще да са скорошни. Може да си е ударил главата с ръба на ваната още когато е влизал.

Класен разгледа костите на краката и кимна.

— Това наистина са стари белези. — Тя се приведе още по-близо и подуши тялото. — Усецам предимно миризмата на хлор — рече тя, — но има и алкохол. Нещо да показва, че е пил?

— Странно е, че го споменаваш — рече Екърт. — Открихме стъклена чаша отстрани до ваната. Течността беше се разляла, но миришеше на шотландско малцово уиски. Прибрахме я заедно с остърганото от покритието, но съм готов да се обзаложа, че от лабораторията ще докажат чисто „Гленливет“.

Класен учудено вдигна вежди.

— Гледай ти! Какъв нюх!

— Не беше трудно да отгатна — призна Екърт и сви рамене. — Бутилката открихме на масата в спалнята.

Класен се засмя и се отмести встрани.

— Искаш ли да снимаш белезите за всеки случай?

— Благодаря ти — отвърна Екърт и направи крачка напред.

Шайбър ги наблюдаваше с любопитство. Дали и в други случаи си бяха бърбили така приятелски? Или пък нещо се бе случило по време на сватбеното му пътешествие?

За повечето хора би прозвучало невероятно мъж и жена да се сближат при подобни обстоятелства, ала на полицаите бяха известни не един и два случая на внезапно сближили се двойки, работили заедно върху някое убийство. Засега нямаше доказателства, че имат работа с убийство. Засега причините изглеждаха естествени, а към това се добавяше и злополучен елемент като подхлъзване във ваната например.

Той опита да си спомни последните случаи, когато бе работил с Класен на местопрестъплението. Бяха ли се зяпали тия двамата така открито тогава? Всъщност, защо пък не. И двамата не бяха обвързани, и двамата бяха здрави и с нормални предпочитания към противоположния пол.

„Като си помислиш, мрачно отбеляза Шайбър, Алис бе необичайно благовъзпитана този ден.“ Първия път, когато се бе сблъскал с нея, бе останал изненадан от неприкритата ѝ склонност към флирт, а и някак дръзкото ѝ чувство за хумор. Ставаше му неприятно, когато жени, работещи с полицаи, смятаха, че на всяка цена трябва да им съперничат по цинизъм.

Много бързо бе решил, че не бива да съди Айрис, след като научи за съпруга ѝ, полицай от Санта Ана, прострелян в главата от някакъв гангстер, преди да са изтекли и шест месеца от назначението му. Тя го бе гледала като бебе в продължение на две години, преди фатална емболия да сложи край на надеждите ѝ. Едва след смъртта му тя се бе дипломирала като сестра, за да работи в „Съдебна медицина“, твърдо решена да си извоюва място в предната линия при разкриването на престъпления.

Съпругата на Дейв Екърт го бе изоставила заради хирурга ортопед, поставил пирон в крака му, счупен по време на ски. Екърт сигурно си мислеше, че верността на Класен ѝ отрежда място на светица.

— Ръцете му са доста издраскани — отбеляза Класен, като ги обърна с дланите нагоре. — Ето погледни, Джим. — Шайбър приклепна от другата ѝ страна. — Следите не личат ясно, защото цяла нощ е прекарал във водата, но ако се вгледаш внимателно, виждат се множество порязвания и одрасквания.

— Един от съседите вчера го е видял да работи в градината — отбеляза Екърт. — Забелязах розови храсти.

— И какво от това? Да не ги е кастрил с ръце? — намръщи се Шайбър. Версията за грабеж, продължаваше да се върти в главата му като стар кинопреглед. — Малко вероятно е порязванията да е получил при защита, нали, Айрис? Можем ли да предположим, че се е опитал да отблъсне човек, въоръжен с нож?

— Съмнявам се. Раните са прекалено къси, за да бъдат причинени от нож. Някои са просто като малки убождания. Предположението на Дейв за розите може да се окаже вярно.

— Ясно — въздъхна Шайбър, като се вгледа по-отблизо. — Всъщност по-вероятно би било в такъв случай порязванията да са върху дланите, а не в сгъвката на пръстите, както тук.

— Ноктите са абсолютно чисти — добави Класен, — но и това може да е от водата. — Тя довърши внимателния оглед на тялото, след което даде знак на помощника си, който прибута носилката.

Шайбър се изправи и коленете му изпукаха недоволено.

— С нетърпение очаквам резултатите от изследванията за токсични вещества — рече той.

— Защо? — учуди се Класен и също се изправи. — Откриваш ли нещо, което да сочи самоубийство?

— Не мога да кажа със сигурност. На нощното шкафче има хапчета за сън. На етикета пише „Далмейн“.

Класен си записа и това.

— В аптечката в банята открихме и „Прозак“ — добави Шайбър. — Преброих ги и установих, че липсват само единайсет хапчета, а рецептата е била за шейсет. Останали са дванайсетина, а рецептата е била написана преди близо година.

— Някой май спомена, че съпругата му е починала миналото лято.

— Да, някой от съседите ни го каза — потвърди Шайбър. — Длъжен съм да проверя. Нищо чудно да е бил потиснат и затова да са

му предписали „Прозак“. На етикета обаче пише, че предстои да получи още две дози. Освен ако не е сменил шишенцата, като че ли изобщо не ги е използвал. Същото се отнася и за приспивателните. Ще проверя в аптеката, но по всичко изглежда, че господин Корман не си е падал много-много по хапчетата.

— Добре тогава. Ей, момчета — обърна се Класен към униформените, — ще ни помогнете ли да го качим на носилката? Няма как да го пхнем в найлоновата торба, виждате какво представлява тялото. Ще го сложим на носилката и ще го вържем.

Двамата помощници от съдебната медицина, Шайбър, Екърт и двамата униформени полицаи се наредиха около тялото.

— Броя — даде знак Класен. — Едно, две, три!

Чу се хорово изръмжаване, когато повдигнаха сгърченото тяло върху носилката. След като най-сетне го закрепиха неподвижно, Класен и помощникът ѝ го покриха с дебел чаршаф, който също се постараха да фиксират. И все пак коленете и единият лакът останаха да стърчат. Класен разтвори голямата черна найлонова торба и я нагласи така, че поне частично да скрива трупа.

— Не ми се иска да стреснем някое дете — рече тя. Записа си още нещо, след което попита: — Някаква друга рецепта открита ли е?

— Празна опаковка от тетрациклин, също и тагамет — отвърна Шайбър. — Горедолу това е всичко. За човек на тия години е бил в доста добро здраве.

Класен и това си отбеляза.

— Сам ли е живял тук?

— Поне така изглежда.

— Знаем ли нещо за роднини?

— Още не. Ще те държа в течение — обеща Шайбър.

— Ще се наложи да запечатаме жилището. Ти ли ще го направиш, или ще оставиш на мен?

— Аз ще го направя — увери я Шайбър. — Не искам да избързвам, преди да получа потвърждение за причината за смъртта.

— Както кажеш — кимна Класен. — Ще ти звънна, щом разбере кога ще се извърши аутопсията. Не вярвам да стане преди другиден. Персоналът в моргата се оголва като скелет по празниците.

— О, Алис! — намръщи се Шайбър. — Това е лоша шега.

— Така ли мислиш? Гледай да не се доближаваш до мен в Деня на Все светии — ухили се тя. — Ще имаме нужда от помощ да свалим носилката по това вито стълбище — добави и отмести поглед към Екърт.

— Можете да разчитате — откликна той, като побърза да нареди фотоапаратите си върху един от фотойлите.

Шайбър приближи към парапета. Тълпата долу бе по-многобройна, макар никой да не смееше да прекрачи опънатата жълта лента.

— Изчакай секунда, Дейв — повика той Екърт. — Донеси си „Никон“-а.

Екърт взе отново трийсет и пет милиметровия апарат и се приготви.

— Какво има?

— Снима ли зяпачите?

— Направих една-две снимки — отвърна той и вдигна фотоапарата. — Нали не смяташ, че сред онези долу се мотае и убиец?

— Няма да е за пръв път. И все пак се съмнявам. По всяка вероятност старецът е попрекалил в желанието си да се натопли. И все пак по-добре да се подсигури.

Екърт насочваше обектива напред-назад по алеята. Внезапно изсумтя и отпусна апарата на гърдите си.

— Господи! Виж онзи негодник Ливърмор!

Класен се бе присъединила към тях и сега също оглеждаше събралите се.

— А, да — рече тя, — божият дар за цялото женско съсловие.

Ливърмор крачеше напред-назад със сериозно изражение, поспираше тук и там да направи някоя и друга знаменателна забележка. Две красиви млади създания по шорти и къси фланелки без ръкави бяха застанали току пред жълтата лента. Едната от тях подхвърли нещо към Ливърмор, другата се изкиска. Ливърмор се насочи към тях, като пътем намести слънчевите си очила.

— Погледни го само — рече Класен. — Вече изследва деколтетата им.

— Това е то униформата — отбеляза Шайбър. — Всеки път действа безотказно.

Екърт изглеждаше раздразнен, ала никое ченге, включително и той самият, отбеляза мислено Шайбър, не би се отказало от това мъничко преимущество на занаята.

— На някои може и да действа — рече Класен, — но лично мен Ливърмор не е в състояние да ме развълнува.

Нещо като облекчение отпусна чертите на Екърт. В този момент звънна телефонът в къщата. Шайбър и Екърт се спогледаха.

— Ще се обадиш ли? — попита Екърт, когато и двамата се отправиха към спалнята.

— Почакай. Да видим дали ще се включи секретар.

Защитената от гумена ръкавица ръка на Шайбър вдигна преносимата слушалка до леглото, но без да натиска копчето, а когато телефонът звънна за втори път, той излезе в коридора и погледна на долния етаж. На третото позвъняване забеляза телефонния секретар върху плота, отделящ кухнята от дневната трапезария и си отбеляза да огледа помещението по-внимателно, преди да си тръгне. Устройството се включи и прозвуча записан мъжки глас: „Тук е литературна агенция «Корман». Оставете съобщение. Очаквам да се чуем“.

Думите бяха произнесени отсечено, рязко, с доловим акцент. По нищо не личи гласът да принадлежи на човек, оттеглил се в пенсия, рече си Шайбър. Без съмнение нюйоркчанин. Там всеки се научаваше на безкомпромисна решителност.

След сигнала се чу женски глас, чийто акцент бе далеч по-трудно да се определи. Все пак личеше, че не е от Ню Йорк.

„Здрасти, Чап. Марая се обажда. Надявах се да те хвана, преди да си уредил срещата с професор Ъркърт. Според мен, налага се да я отложим, за да обсъдим нещата. Колкото повече мисля, толкова по-неоснователна ми се струва идеята за плагиатство... Да не говорим пък за теорията за убийство.“

Екърт и Шайбър се спогледаха и едновременно повдигнаха вежди. „Убийство?“ — беззвучно произнесе Екърт.

— Ти познаваше баща ми. Каквото и да му е липсвало от гледна точка на морала, Бен Болт не се е нуждаел от чужди идеи, за да има за какво да пише, нали тъй? В тази връзка продължавам да си мисля, че този Ъркърт се опитва да ни издои.

По линията прозвуча дълга въздишка.

— Сега си давам сметка, че трябваше да прочета по-внимателно непубликуваните ръкописи, преди да ти ги дам. Съжалявам за това, Чап. Но преди срещата с Луис Ъркърт, държа да ги прочета, така че да си съставя някаква преценка за неговата изходна позиция. Тъй или иначе, май с това ще се занимавам през цялата си почивка. После ще решим какво да правим с професора. Стига да си съгласен, разбира се. Когато се видим, ще върна ръкописите. Надявах се днес да съм свободна, но шефовете, дявол ги взел, още не са готови да ме пуснат. По всяка вероятност утре по някое време ще пристигнем с кола, но ако междувременно искаш да се свържеш с мен, просто остави съобщение в „Бевърли Уилшър“. Във всеки случай утре ще се видим. Доскоро!

Шайбър и Екърт дълго мълчаха.

— Е — рече накрая Шайбър, — сега вече съм сериозно заинтригуван. Никой, абсолютно никой няма да бъде допуснат тук, без моето лично разрешение, докато не разберем за какво точно става дума.

— Тя го нарече „Чап“ — вметна Екърт. — Това според теб прякор ли е?

— Сигурно. Щом става за литературен агент, нещо такова ще е. Кой знае?

Зад тях проскърцаха колелетата на носилката.

— Какво има, момчета? — попита Айрис Класен, насочила количката към коридора. Шофьорът ѝ и двама от униформените полицаи придържаха краищата на черната найлонова торба, за да не се закачат във вратата на спалнята. На два пъти засядаха, удряйки коленете на жертвата в рамката, наложи се да се върнат и да опитат отново. „Толкова е унижително, помисли си Шайбър, мъртвото ти тяло да е заобиколено от напълно непознати.“

Класен като че ли бе споходена от същата мисъл.

— Ей, момчета! — повиши глас тя. — Нека се опитаме да откараме тялото на нещастника в моргата, преди да се е разпаднало, а? — Сетне тя отново се обърна към Шайбър и Екърт. — За бащата на тази жена ли става дума?

— Изглежда дъщерята на Бенджамин Болт остави съобщението — обясни Екърт. — Нали го знаеш, писателя. Корман е бил литературен агент, така че предполагам, Болт е бил негов клиент.

— Доста известен е, нали? — намръщи се Шайбър.

— Как иначе, Джим, разбира се, че е известен — отвърна Екърт.
— Почти толкова, колкото и Търнест Хемингуей.

— И това беше дъщеря му, така ли? — настоя Класен.

Шайбър кимна.

— Трябвало е да се срещне с Корман. По всяка вероятност живее в друг щат. Отседнала е в „Бевърли Уилшър“.

— Дрън-дрън.

Шайбър стисна устни и почука с молива върху бележника си.

— Следователно ако господин Корман е разполагал с непубликувани ръкописи на Бен Болт, те щяха да са доста ценни, нали?

— Така си мисля — рече Екърт.

— Мммм...

— Какво?

— Нищо — отвърна Шайбър. — Вие вървете да натоварите тялото в микробуса. Аз ще остана да огледам още веднъж, преди да запечатам жилището, после ще ида да поговоря с онзи съсед.

Той проследи групата, която крепеше носилката надолу по витата стълба, сетне се върна в кабинета с отрупаните с книги етажерки. Настани се в кожения фотьойл зад голямото бюро и се зае да пресява купищата ръкописи и други книжа, с които бе затрупано. После взе да дърпа чекмеджетата и да се рови в тях. Когато Дейв Екърт се върна, Шайбър бе в дрешника, където разместваше кутиите и прокарваше ръце по стените.

— Какво търсиш?

— Сейф. Изглежда тук навремето е имало две малки спални, стената, между които е била съборена, за да бъдат превърнати в просторен кабинет. Един от дрешниците е превърнат в библиотека, ето онзи. Предположих, че в този Корман си е сложил сейф, но не го откривам. Не си забелязал някой друг да се мотае из къщата, нали?

— Не, но пак ще обиколя, за по-сигурно. Да не е зад някоя картина? Тук няма много свободно място по стените, но някое от платната на долния етаж са тъкмо с подходящия размер, който би прикрил сейф.

— Съгласен съм. Да вървим да огледаме.

Прегледаха всички помещения на долния, както и на горния етаж и накрая отново се озоваха в кабинета.

— Няма сейф — заключи Екърт.

— Няма.

— И какво означава това?

— Означава, че ако можем да се доверим на дамата, обадила се по телефона, господин Корман е разполагал с ценни ръкописи, оставени в къщата. Тук обаче ги няма. Търсих ги навсякъде и не ги открих.

— Като казваш ценни, какво имаш предвид? — попита Екърт.

— Нека поставим въпроса така: ако някой разполага с неиздаден роман на Ърнест Хемингуей или пък неговия личен дневник, колко ценен би бил този материал?

— Мили боже! Цяло състояние.

— Видя ли, че знаеш — рече Шайбър и разпери ръце. — Тук обаче нищо не открихме, нали тъй?

— А-ха — злокобно проточи Екърт. — Мотив.

— Мотив — кимна Шайбър.

В този момент нещо, което не бе забелязал преди, привлече погледа му. Той приближи до отворения дрешник, вгледа се в рафтовете, приклепна и се вторачи в най-долния.

— Ако обичаш, Дейв, направи ми една снимчица.

— На кое? На празния рафт ли?

— На празния — кимна Шайбър. — Не е ли странно? Останалите просто преливат. Този неслучайно е празен. Виждаш ли тук? Корман не е бил особен къщовник. Доскоро тук определено е имало нещо. Погледни, мястото по средата е чисто. А тук има прах, нали виждаш? Прах, който очертава липсващ предмет с правоъгълна форма.

Екърт нагласи светломера и направи снимката.

— Още книги? Или ръкописи?

— А, не. Мястото е по-голямо. Кутия, бих казал. Дори кашон. Виждаш ли следите от издърпването. — Той седна на петите си, а апаратът зад гърба му започна да щрака.

— А какво ли е имало в кашона?

— И къде е отишъл той? — добави Шайбър. — И по-точно казано, кой го е преместил и кога?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Нищо не е просто и никое добро дело не остава ненаказано. Основни житейски истини“, рече си Марая и въздъхна. Лаконичният коментар на заместник-директора на оперативния отдел в отговор на нейния доклад проблясваше на компютърния екран пред очите ѝ.

„Перспективите изглеждат обещаващи. Ще присъстваш на официалния обяд. Бъди нащрек, ако се удаде допълнителна възможност за евентуално обсъждане на взаимноизгодно сътрудничество с обекта. Очаквам доклад.“

Задачата ѝ не беше приключила. Джак Гайст искаше тя да иде да наблюдава двубоя между Шелби Кид и Валери Захаров по време на безкраен обяд с жилаво пиле и междувременно да намери начин да притисне Юри Беленко и да го попита как му се струва перспективата да стане двоен агент.

— Страхотно — промърмори тя. — Повече от страхотно дори.

Наоколо извън очертанията на малката кабинка с дебели шумопоглъщащи стени в компютърния център на федералното правителство тихо потракваха клавиатури. Тук се помещаваха безброй работни станции, всеки терминал, свързан с някое от тайните разклонения на федералната мрежа, в която машините общуваха една с друга посредством криптирани кодове, за които се смяташе, че е невъзможно да бъдат разгадани. Проектирани за извънредни ситуации, подсилените стени и тавани бяха достатъчно устойчиви, за да издържат на всяко природно или предизвикано от човека бедствие, стига да не е пряк удар на балистична ракета.

Съоръженията биваха предоставяни на временно пребиваващи оторизирани лица като нея, но в навечерието на дългия уикенд преди Четвърти юли тук беше пусто, както и в полунощ предишния ден,

когато се бе отбила, за да изпрати доклада си по повод първата среща с Беленко. Марая се огледа, но малкото лица край нея ѝ бяха непознати. Нищо изненадващо, предвид невероятните размери на федералната бюрокрация.

Тя се намръщи срещу съобщението, светещо на екрана. Нормалните хора сигурно правеха планове за празниците, ала Джек Гайст очевидно предпочиташе съвсем други забавления. Кодът за изпращане, придружаващ електронното съобщение, говореше, че е изпратено от Лангли в пет и трийсет и седем сутринта източно време, не повече от час, след като бе изпратила своя доклад. Този човек нямаше ли дом? Нямаше ли нужда от сън?

Нямаше и най-малко желание да присъства на какъвто и да било официален обяд, но той не ѝ бе оставил никаква възможност да откаже. Чудесно. Излизаше, че задачата ще отнеме два дни. Налагаше се да присъства на официален обяд. След което щеше да изчезне от сцената. „О, господи, отпрати молитва тя, не допускай Рената да присъства.“ Надяваше се поне това усложнение да ѝ бъде спестено, бездруго си имаше достатъчно тревоги с дъщеря си, обхваната от желанието за бунт.

Вдигна телефона и потвърди, че очаква поръчаната кола, която очакваше да я вземе следобеда. Да смени билета на Линдзи означаваше нещо съвсем друго. В крайна сметка, в навечерието на празника, успя да направи резервация за полет в полунощ, което ѝ осигуряваше отсрочка от няколко часа, но пък за предпочитане пред алтернативата да остави Линдзи в Александрия да беснее още един ден.

Когато се обади в дома на Каръл да я уведоми за променения полет, дъщеря ѝ не изглеждаше никак въодушевена.

— Чудя се защо изобщо си правиш труда — рече тя.

— Защото искам да бъдем заедно — отвърна Марая. — По-добре късно, отколкото никога.

— Ами Пол?

— Днес ще вземе ключовете за вилата на брега. Можем да отидем направо там, но ти ще пристигнеш толкова късно, тъй че сигурно ще е по-разумно да ноцуваме в хотела и да отидем на сутринта.

— Той с нас ли ще бъде на вилата?

— Пол ли? Не — отсече Марая. Не, че нямаше такава опасност. Още не бе отминало раздражението ѝ от начина, по който се бе самопоканил. — Докато не си преодоляла недоволството си от него — добави Марая, — припомни си, че тъкмо той се погрижи да ни подсигури вилата. Би било неблагодарно от твоя страна да го третираш като враг номер едно.

— Е, ти все пак преспа с него, мамо, тъй че сигурно си е получил търсената благодарност.

Марая усети как кръвта се отцежда от лицето ѝ. Преброи наум до десет, преди да си позволи да проговори и накрая отвърна с тих, равен и застрашително овладян глас:

— Виж, Линдзи, никога досега не съм те удряла, но се радвай, че в момента не си наблизко. Слушай внимателно какво ще ти кажа. Ако някога те чуя да ми говориш по този начин или с този тон, ще има сериозни последствия. Разбра ли ме? — Отсреща настъпи мълчание. — Разбра ли ме?

Получи правилния отговор, но с тон, който говореше за нещо повече от съпротива.

— Да, госпожо.

— Виж — продължи Марая, — давам си сметка, че снощи си била изненадана. За което съжалявам. Ако знаех, че Пол ще е там, щях да ти кажа, но изненадата и за мен не бе по-малка. Все пак този път ти прощавам. Съществуват обаче известни ограничения дори за теб, любимо мое дете, граница, която не бива да прекрочваш. Говоря за речника ти спрямо мен, а и за личния периметър, който е единствено и само мой. Изяснихме ли въпроса?

— Той беше приятел на татко, мамо! Няма право дори да се опитва да заема неговото място!

Марая се отпусна в люлеещия стол и затвори очи, положила ръка на челото си.

— О, Линдзи, не си и помисляй, че може да заеме мястото му. Никой не би могъл.

— А защо непрестанно се навърта около теб?

— Опитва се да помогне като приятел. Ако си спомняш, в началото на теб ти се стори страхотен, а аз се опитвах да го отблъсна. А сега... — Тя неволно нави кабела на телефона около ръката си. — Нямам представа как се получи така, Линс. Колкото и да не ти се

вярва, ние, майките, не сме нито всезнаещи, нито безгрешни, независимо, че твърдим обратното. Ще те излъжа, ако кажа, че знам как да постъпя по отношение на Пол, а също и за много други неща. Единственото нещо, в което съм сигурна е, че ти си най-важният за мен човек на света. Така че, моля те, можем ли да сключим примирие за известно време и да опитаме да прекараме една приятна почивка?

Марая усещаше, че Линдзи е на ръба да се разплаче, ала по линията не се чуваше нито звук. Ако дъщеря ѝ бе развълнувана от чутото, очевидно нямаше намерение да ѝ позволи да го разбере. А очевидно нямаше намерение и да ѝ прости толкова лесно.

— Ще се видим довечера — рязко рече Линдзи.

И в следващия момент Марая вече чуваше сигнала на свободната телефонна линия.

Яркото слънце заслепи Марая, когато излезе от компютърния център. Спря за момент при вратата, за да привикнат очите ѝ и бръкна в чантата си за слънчевите очила. Въздухът бе топъл и сух като в пустинята, както в спомените ѝ от детството в Южна Калифорния. Логиката ѝ подсказваше, че сигурно е вляло и дъжд, но тя нямаше такъв спомен — сякаш подсъзнанието ѝ, подобно на някоя блага добронамерена дама, правеше усилия да смекчи мрачните впечатления от миналото, предлагайки захаросани картини на слънчеви дни и топъл вятър. Най-сетне откри очилата, сложи си ги и се насочи към паркинга. Беше си поръчала такси, което да я откара в ресторанта, където Шелби Кид даваше обяд в чест на руския външен министър.

Само правителствени сгради заемаха голямото четвъртито пространство, отделено от околните улици. Бетонни колони ограждаха квартала, подобно на войници, предна линия от защитници срещу някой фанатик, натоварил бомба в колата си. Редица заострени в горната част кипариси се възправяха като втори защитен ешелон пред бялата кула. Площадката отпред бе осеяна с чиновници, излезли да изпуснат по цигара, както и поток посетители, насочващи се към имиграционните офиси и други федерални агенции, приютени в огромната сграда.

В единия ъгъл на откритата площадка бяха разположени сгъваеми маси, наредени с цветя в саксии. Писана на ръка табела рекламираше билки и стайни цветя, отгледани от пациентите на болницата за ветерани, разположена от другата страна на улицата.

Двама мъже се въртяха около масите, облечени във всекидневни панталони и спортни ризи. Третият, на каменна пейка зад тях, привлече погледа на Марая. Беше едър като мечка, с дълга брада и прошарена коса, вързана на опашчица, носеше очила с телени рамки. Мъжът представляваше приятна гледка — омачканите дрехи го оприличаваха на самобитен певец или поет, държеше в ръка плик, от който току измъкваше шепа трохи и хранеше врабчетата, подскачащи в краката му, като само от време на време вдигаше поглед към приятелите си.

Марая тъкмо бе решила, че този е социален работник или психолог от болницата, изпратен като надзирател, но ето че единият му каза нещо. Едрият внимателно остави плика с хляба и взе малка тенекиена пръскачка. Надигна се тежко и се насочи към растенията, като си мърмореше нещо под носа.

Марая бе направо изумена. Човешките същества измислят милиони жестоки начини да се нараняват едно друго, а и самите себе си. „Каква ли бе историята на този човек? — запита се тя. Твърде стар бе, за да е ветеран от войната в Залива. Да не би пък да бе участник във Виетнамската? Горкият. Колко ли бяха обичните му близки, чиито надежди за бъдещето им с него са били сломени от сполетялото го.“

Таксито изглежда още не беше дошло и тя спря пред масите, за да разгледа растенията, вдигна саксийка с босилек, вдъхна сладкото ухание и ето че то извика отдавна забравен образ: майка ѝ пред печката в кухнята.

Едрият с омачканите дрехи внезапно изрева:

— Атака от въздуха! — Рамото му се блъсна в Марая, тя политна и саксията с босилек изхвърча. Марая сграбчи ръба на масата, за да запази равновесие. — Атака от въздуха! Залегни! — отново извика мъжът. Пръскачката издрънча, водата плисна върху обувките на Марая, а мъжът разпери ръце, за да я защити.

— Що за... — изпищя Марая.

Мъжът вече я бе закрил с тялото си и в този момент някакъв мотоциклетист с шлем се блъсна в протегнатата му ръка. Той закова на място, но вместо лицето му в стъклото на шлема се виждаше само отразеното ярко слънце. Двамата размениха няколко удара, едрият отново извика и в този момент мотоциклетистът успя да го отблъсне. Натисна яростно педала, проправи си път между тълпата, спусна се по

няколкото стъпала до платното и отпраши нанякъде. Марая го зърна как направи завой наляво и изчезна като някакъв смахнат вестител от ада.

— Мартин! — извика един от продавачите и се спусна към едрия, който бе паднал на колене.

— Атака от въздуха — за трети път рече мъжът, този път по-кротко и кръстоса ръце, като пхна пръсти под мишниците си.

— Не, не, просто някакъв идиот с мотор — опита се да го успокои приятелят му. След което се обърна към Марая и я прихвана под лакътя. — Добре ли сте?

Марая вдигна чантата си от земята, нагласи дръжката на рамото си.

— Добре съм. Откъде се появи този с мотора?

— Един господ знае. Изневиделица връхлетя.

— Ами той? — попита тя и посочи едрия, който се бе проснал на земята и криеше главата си с ръце. — Опита се да ме защити. — Тя приклекна до мъжа, посегна да хване ръката му, но онзи се дръпна, сви се на топка. — Ръката му кърви — рече Марая тревожно.

— Сигурно се е порязал на пръскачката — рече другият и приклекна до тях. — Мартин, всичко е наред. Някакъв луд на мотор. Дай да видя ръката ти. Порязал си се. — Мъжът, когото бяха нарекли Мартин, вдигна глава. Очилата му бяха изкривени настрани, той се оглеждаше уплашено, сякаш внезапно бе ослепял. — Нали ти казвам, най-обикновен моторист — повтори приятелят му.

— Добре ли сте? — попита Марая.

Шарещият поглед на мъжа се спря върху нея само за миг.

— Врагът напада — рече той с треперлив глас.

В следващия момент клепачите му също трепнаха и той отново се сви.

— По дяволите — процеди приятелят му, като го огледа внимателно. После извика към другия при масата: — Най-добре се обади в клиниката, Джон, да дойдат да го вземат. Стана му нещо.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Марая.

— Не, ще се справим. Той бездруго не е добре. Мартин? — повиши глас мъжът и се приведе още по-ниско. — Какво си взел, приятел? Откъде? Хайде, кажи. Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво си взел.

Едрият вдигна кървящата си ръка, за да скрие лицето си, за да спре настоящите въпроси. Другият избута ръцете му. След кратка съпротива Мартин се просна по гръб и в следващия миг подбели очи.

Другият при масата затвори клетъчния си телефон и го пхна в джоба си.

— Линейката идва насам — рече той и поклати тъжно глава. — За бога, Марти! Защо правиш тия номера?

— Сигурни ли сте, че с нищо не мога да помогна? — отново се обади Марая. — Струва ми се ужасно пребледнял.

— Боя се, че не. Сигурно е докопал някакви лекарства. Нямам представа нито как, нито защо. Възстановяването му вървеше толкова добре.

— Сигурна съм, че се опита да ме защити от смахнатия моторист.

— Такъв си е Марти. Готов е да спаси всеки друг, но не и себе си. Вижте, госпожо, наистина не е нужно да стоите повече тук. Линейката идва насам, ще се погрижим за него.

— Сигурен ли сте? — Марая забеляза едно такси да спира до пешеходната пътека. Шофьорът нетърпеливо се озърна. Марая погледна часовника си. Закъсняваше. В този град бездруго човек трудно можеше да хване такси. — Ако действително с нищо не мога да помогна...

— Така е наистина. Не ни е за пръв път, повярвайте.

— Като се пооправи, ще му кажете ли колко съм му благодарна?

— Ще му кажа.

Марая се изправи, не ѝ се искаше просто да се обърне и да си тръгне, докато човекът, опитал се да я защити, лежеше безпомощен на земята. Той сякаш се бе вцепенил, отметнатите ръце бяха отпуснати, сгънатите крака — също. Тя чу приближаващия се вой на сирена и макар и неохотно, тръгна към таксито. „Себеотрицание и себеунищожение, рече си тя, обмисляйки чутото. Какво трагично смъртоносно съчетание.“

В следващия момент ѝ просветна. Навярно защото се бе замислила за майка си тъкмо преди да я бутнат встрани от пътя на смахнатия моторист, но когато тръгна към таксито, прозрението я зашемети все едно я бе ударил камион — прозрението за истинския

източник на гнева, който бушуваше в нея, откакто се помнеше. Нещо, което никога не бе си позволявала да признае пред себе си.

По-лесно се прощава изоставянето, отколкото саможертвата.

Причината не бе само баща ѝ, проумя тя — той бе изоставил семейството си, когато тя бе седемгодишна и оттогава Марая много рядко се доверяваше на хората, неизменно очакваше предателство. Затова бе допринесла и майка ѝ — с нейната сляпа глупава, самоотвержена преданост към децата си. Също и лекотата, с която бе поверила живота си на Бен, бе стояла безучастно, когато той го захвърли — захвърли всички тях, — сякаш това нищо не означаваше за него. Също и лекотата, с която бе допуснала той да ограби младостта ѝ, жизнеността, смеха. И като капак на всичко, бе постановила в нейно присъствие да не се изрича и една лоша дума срещу него.

„Жестоко се отнесоха с теб, мамо! Но къде беше гордостта ти? Къде беше гневът? Защо винаги го защитавахте?“

Дори при самата мисъл я връхлетяха угризения. Как е могла да вини тая нещастница. Андреа Ларсен е била осемнайсетгодишна, само две години по-голяма от Линдзи, когато е срещнала Бен в някакво кафене в студентското градче на Чикагския университет. Омаяна от чара му, тя бе напуснала колежа и седмица по-късно бе избягала с него за ужас на родителите си. През следващите осем години бе го издържала, докато той напише онези творби, които почитателите му помнят и до ден-днешен — и ето че той я бе изоставил, за да отгледа сама двете си деца.

Въпреки огромната ѝ вяра в таланта на Бен, проумя Марая, майка ѝ не бе живяла достатъчно дълго, за да види с очите си до какъв висок пиедестал го бяха издигнали. Така и не бе узнала доколко написаното от него ще издържи проверката на времето и че дори трийсет години след смъртта му читателите се множаха, докато тя, която в най-голяма степен бе допринесла за изявата му, бе напълно забравена, останала в спомените само на едното си дете. Майка ѝ бе красива жена. Бяха я ухаждали и други мъже, ала тя създаваше впечатлението за рядка орхидея, която се нуждае от специални условия, за да цъфти. Изчезването на Бен от живота ѝ бе станало причина тя да повехне, сякаш е била лишена от най-важната си хранителна съставка. Причината за смъртта ѝ бе рак на яйчниците, ала духът ѝ бе умрял далеч преди последния физически удар.

Марая махна на таксито, гумите изскърцаха по чакълената настилка и колата спря до нея. Защо сега, след толкова много години, самата мисъл за тази саможертва предизвикваше бурния ѝ гняв? Тя примига, за да прогони сълзите, вдигна поглед към лазурното небе без нито едно облаче. Как тъй човек допускаше, макар и една лоша мисъл, какво остава за униние, под това тъй красиво небе?

„Миналото отдавна е загърбено“, реши Марая. Тя не бе в състояние да промени живота на родителите си. Можеше да продължи единствено напред с мисъл за опората, която тя самата създаваше в живота на Линдзи. Баща ѝ бе сторил онова, което бе видял от родителите си, които го бяха изоставили, дълго време го бяха прехвърляли ту на един, ту на друг, намусен, взискателен роднина. Може би на това бе откликнала майка ѝ — на тъжното малко момче в бъдещия талантив писател. Всеки е склонен да прави отстъпки на гения. Очевидно това важеше и за майка ѝ. Тъкмо заради нея Марая се надяваше жертвата да си е струвала.

Тя седна в колата и даде на шофьора адреса на ресторанта. Вляха се в потока коли тъкмо когато линейката приближаваше. Марая се извърна и проследи санитарите в бели престилки, които пъргаво изскочиха и издърпаха носилката.

В следващия момент отново забеляза тъмната лимузина — същата онази с тъмните огледални прозорци, която бе видяла пред хотела предишната вечер. Залепи се толкова плътно за таксито, че бе невъзможно да види регистрационния номер. Когато таксито зави по булевард Уилшър, лимузината все още го следваше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Господин Луис? Да ви предложи ли шампанско преди обяда?

Франк Тъкър откъсна поглед от плавните зелени склонове на Апалачите, простиращи се на девет хиляди метра под самолета. Огромните двигатели кротко и успокоително бръмчаха. От дъното на пътеката се носеха приятни аромати. Русокоса стюардеса с вързана на опашка коса стоеше край него и държеше висока конусовидна чаша. Той усети парфюма с ухание на свежа трева, когато тя се приведе да му покаже етикета върху тъмната бутилка в другата си ръка.

— Защо не? — кимна той.

Мъжът на име Франк Тъкър сигурно щеше да пътува с белезници по обратния път, сместен на последната седалка в туристическа класа между двама полицаи. Грант М. Луис обаче беше бизнесмен, настанен в кожения салон на първа класа, където широките седалки удобно обгръщаха едрото му тяло. Защо пък да не се порадва на облагите от фалшивата си самоличност.

— По работа или за удоволствие отивате в Лос Анджелис? — попита младата жена.

— По-скоро по работа.

— Работа значи... Нека да позная. Много рядко греша.

Стюардесата опря лакът на облегалката пред него, сбърчи чипото си носле и се вгледа в лицето му. Тъкмо тя бе поела спортното му сако и бе го закачила в гардеробчето в предната част на кабината. Почувствал се неловко под нейния напрегнат изучаващ поглед, Тъкър се зарадва, че поне черната му риза от трико е нова — подарък за рождения му ден от Керъл, която всякак се стараеше да му попречи да се занемари. Самотният живот през последните няколко месеца значително бе понижил теглото му. Някои хора се сепваха от широките му плещи, а и от пронизателните черни очи, ала тази млада жена ни най-малко не се смущаваше.

— Нещо в развлекателния бизнес? — бе първото предположение.
— Агент? Не, не... Не приличате на човек, който би се застоял дълго

зад някое бюро. Нещо, свързано с повече движение ще да е. — Тънкият пръст с розов маникюр се опря в брадичката ѝ. В следващия момент лицето ѝ грейна. — Сетих се! Помощник-режисьор по каскадите! Експлозии, преследване с коли, такива неща. Близо ли съм?

Предположението му се стори забавно, но той не побърза да отговори. Тя грешеше, но не бе твърде далеч от истината. Макар семейните му задължения и особено продължителното боледуване на съпругата му да го бяха принудили години наред да седи зад бюро, дейната му натура дълго се бе бунтувала. Пък и неведнъж се бе случвало да подготвя експлозии.

„От друга страна, напомни си той, това се бе случило в живота на Франк Тъкър. А с какво се занимаваше Грант Луис?“

— Занимавал съм се с каскади наистина — рече той на глас, — но сега по-скоро издирвам таланти.

— Виж ти! Почти познах, нали?

Той кимна и остави жената сама да направи своите изводи.

— Нали ви казах, че рядко греша. От шест години съм стюардеса. По самолетите срещам всякакви хора. Минава време и в някакъв момент започваш да се досещаш кой какво работи. Нали разбирате?

— Шесто чувство.

— Благодаря. И тъй — продължи тя, като се настани върху подлакътника на празната седалка пред него, — в някое от големите студиа ли работите?

В салона на първа класа имаше само още двама пътници и в момента никой от тях не се нуждаеше от вниманието на жената. „Рядко ми се случва, отбеляза Франк, да попадна в компанията на толкова красиви жени. Първо Керъл и Линдзи, а ето сега това приятно младо същество.“

— Предпочитам да работя сам — рече той.

— Сигурно е много хубаво да нямаш шеф. Приятелят ми също към това се стреми. В момента работи като програмист за „Майкрософт“, но иска да основе самостоятелна компания. Харесва ли ви сам да сте си господар?

— Не ме бива да изпълнявам чужди нареждания — сви рамене Франк.

Чу се приглушен сигнал, жената направи гримаса, погледна към пилотската кабина и неохотно се изправи.

— Завиждам ви — рече тя. — А на мен ми напомнят какви са задълженията ми. Мога ли да направя още нещо за вас? Да ви пусна ли видеото? Разполагаме с богат избор от касети.

— Не, благодаря. — Тъкър посочи куфарчето на седалката до себе си. — Имам малко работа. Мога ли да използвам лаптопа?

— Разбира се. Няма да имате проблеми, докато не започне снижаването. — Усмивката ѝ отново го обгърна приятно. — Скоро пак ще дойда, господин Луис. Предстои да сервираме обяда, но ако имате нужда от нещо, веднага ме повикайте.

— Благодаря.

Ръката ѝ леко докосна рамото му, след което жената се отправи към пилотската кабина. Тъкър затвори очи, сякаш за да задържи топлината на това докосване, неспособен да даде име на копнежа, който то бе предизвикало. А усещането нямаше нищо общо с тази млада жена. Нито пък се свеждаше до елементарното желание за секс. Потребността от човешки контакт, от чувство за принадлежност, задействаше тъй първични инстинкти, че той самият не знаеше какво ще е следващото му действие. Чувстваше единствено, че се движи в желаната от него посока. И осезателно усещаше как животът пулсира в него — за пръв път от много години.

Отпи голяма глътка шампанско, после остави чашата на широкия подлакътник и посегна към куфарчето. Щракна закопчалките, повдигна капака и ето че пликът за Марая с печата на „Куриер Експрес“ се плъзна. Тъкър се поколеба, сетне го вдигна, обърна го настрана. Отвътре изпаднаха три листа розово-червена хартия, изписани с наклонен ситен почерк. „Писането на ръка е твърде рядко в наши дни, рече си той. Или професор Търкърт бе враг на съвременните технологии също като него, или просто не бе посмял да се довери на компютрите.“

В ъгъла бе поставена жълта самозалепваща се бележчица от Корман, литературния агент:

„Марая, това писмо дойде в отговор на шума в пресата по повод ръкописите на баща ти. Обвиненията са

новост за мен, но се налага да решим как да постъпим, преди изобщо да обсъждаме въпроса с издаването на романа. Ще поговорим, щом дойдеш тук. Чап“

Приложеното писмо бе написано върху бланка на университета с името и титлата на професора, изписани в горния край:

ЛУИС Б. БЪРКЪРТ, ПРЕПОДАВАТЕЛ ПО АМЕРИКАНСКА ЛИТЕРАТУРА И
ОБЩЕСТВОЗНАНИЕ, КАЛИФОРНИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ В ЛОС АНДЖЕЛИС.

„Уважаеми господин Корман,

Лин Барнард, главен редактор в «Уъркман-Браун», издатели на Бенджамин Болт, бе така добра да ми предостави вашия адрес. Тя навярно ви е казала, че в момента работя над задълбочен труд върху живота и творчеството на Болт. Сигурно ви е известно, че получих наградата «Пулицър» за биографията на Джек Керуак. Споменавам този факт само за да ви обърна внимание върху сериозната ми репутация като учен.

От госпожа Барнард научих, че поддържате връзка с дъщерята на Болт, Марая, която е и единствен негов наследник. Известно ми е, че досега е отказвала всякакви интервюта, но се надявам да ме свържете с нея. Сигурно разбирате колко огромно е желанието ми по някакъв начин да науча спомените ѝ за нейния покоен баща. В същото време не се съмнявам, че и тя ще пожелае да научи новооткритите сведения за последните дни на баща ѝ, които аз получих съвсем наскоро. Много ви моля, убедете я, че аз не търся скандал, по-скоро преклонението ми пред Бенджамин Болт и неговото творчество ме подтиква да наруша мълчанието.

Позволете ми да обърна внимание върху контекста на моите предстоящи писания:

Както знаете, в началото на шейсетте години, когато Болт написва повечето от произведенията, с които ще го помнят, е период на бурна политическа активност в

страната ни и напрежение в другите държави: идеализмът на правителството на Кенеди, Движението за граждански права, Студената война, Кубинската криза и началото на американската намеса във Виетнам. Вън от всякакво съмнение, тези събития са повлияли върху мисленето на Болт, а и неговата работа. Все пак ще отбележа, че никой от изследователите на биографията му не споменава едно случайно събитие, предхождащо смъртта му.

Дори не мога да бъда сигурен дали вие като негов агент знаете за краткотрайната му връзка с една организация, наречена «Писатели за мир». Навремето мнозина са смятали това международно сдружение на поети и писатели за комунистическа организация, финансирана от Москва. Досега това не е доказано със сигурност, но моите проучвания сочат, че съветското ръководство най-малкото е смятало организацията «Писатели за мир» подлежаща на манипулация — «клуб от невежи», ако трябва да използваме термина на съветската пропаганда: либерално настроени интелектуалци, посредством които би могло да се прокара добронамерено отношение към Съветския съюз.

През юни 1964 г. в Париж се провежда конференция на «Писатели за мир», на която присъстват близо шейсет писатели от различни страни. Няколко месеца преди това президентът Кенеди е убит. Предвид факта, че страната ни затъва в тресавището на Виетнамската война, Движението за граждански права прибягва към насилие на юг, конференцията на «Писатели за мир» дава определени признаци, че ще добие антиамериканска насоченост.

С надеждата да се възползва от създалите се настроения и като един вид знак за откритост, Москва прави неочаквана стъпка, позволява на известния руски писател Анатоли Орлов да присъства на конференцията. Герой от Втората световна война и официално признат в Съветския съюз, Орлов като че ли замлъква след края на войната. Плъзват слухове, че по-късните му произведения обиждат комунистическото ръководство. Някои дори

намекуват, че е живял под домашен арест. Самият факт, че получава виза, за да присъства на конференцията на «Писатели за мир» е може би най-доброто доказателство за увереността на Москва, че е в състояние да повлияе върху обсъжданите проблеми. Нищо чудно Кремъл да си е направил сметката, че седемдесет и две годишният Орлов е твърде възрастен, за да им създаде неприятности и неговото присъствие не носи рискове.

Малцина от присъствалите на конференцията са живи днес, но аз успях да открия източник, от когото научих, че Анатоли Орлов и Бенджамин Болт не само са се срещали, но са установили и връзка. Породил се дори слух, че двамата са готови да започнат сътрудничество. Тъкмо в този момент Орлов получил пристъп и спешно бил върнат в Москва. Три месеца по-късно «Правда» съобщава за смъртта му. Орлов е изпратен с тържествено погребение, на което присъства цялото Политбюро. Хиляди обикновени руснаци са стичат покрай ковчегата му, изложен в Кремъл. До ден-дневен обаче не е издадена нито една творба на Орлов, написана след 1945 г.

Междувременно Болт изчезва от поглед. Същият източник, когото разпитах, твърди, че Болт споделил с приятели за работата си по нов роман, ала без да навлиза в подробности, а след конференцията на «Писатели за мир» малцина го виждат отново.

Бенджамин Болт умира в Париж на 4 септември 1964 г. — същият ден е съобщено за смъртта на Орлов в Москва. Смятам, че това не е случайно съвпадение. Убеден съм, че Болт е бил убит, както съм сигурен и за Орлов.

Господин Корман, нямам никакво желание да разстройвам безпричинно дъщерята на господин Болт. Поради тази причина не съм казал на никого, включително и на издателя му, какъв според мен е случаят: ръкописът, за който се споменава, и е открит сред книгата, които Болт е изпратил от Париж само дни преди смъртта си, изобщо не е негова творба, а английски превод на роман от Анатоли Орлов, контрабандно измъкнат от Съветския съюз по

времето на конференцията на «Писатели за мир». Предположението ми е, че Орлов го е поверил на Болт, за да го предаде на западен издател.

Рано или късно истината ще излезе наяве, особено след падането на комунизма в Русия и постепенното отваряне на засекретените досиета. Ако позволите романът да бъде издаден като творба на Болт, неизбежно ще поставите в неудобно положение семейството му и ще хвърлите незаслужено петно върху безупречната му литературна репутация.

Смятам, че е необходимо да се срещнем много скоро, за да обсъдим най-добрият начин за действие. Междувременно настоятелно ви съветвам да задържите публикуването на ръкописа.“

Искрено ваш: Луис Б. Ъркърт

Тъкър бавно сгъна писмото и го прибра обратно в плика.

Чап Корман може и да не знаеше за участието на Бен Болт в „Писатели за мир“, ала на ЦРУ това бе много добре известно. Като повечето групи, заподозрени, че симпатизират на комунистите, „Писатели за мир“ бе проучена от оперативните агенти, които стриктно бяха записали имената на онези „невинни“, които Кремъл се надяваше да манипулира. Конференцията през 1964 г. бе незначително пиукане на радара по време на дългата и напрегната история на Студената война, ала петнайсет години по-късно бе изплувала отново в процеса на вербуването на Марая за ЦРУ. Именно тогава, по време на рутинна проверка бе разкрито участието на баща ѝ в „Писатели за мир“.

Тъй като Франк Тъкър бе човекът, отговорен за привличането ѝ на работа в ЦРУ, той се бе заел да проучи нещата по-подробно. И в процеса на работата бе достигнал до същото заключение като Луис Ъркърт — че има голяма вероятност Бен Болт да е бил убит от агентите на КГБ, изпратени да приберат ръкописа, за който се носел слух, че Орлов нелегално е изнесъл от СССР. Служителите на съветските тайни служби си бяха свършили добре работата по погребването на доказателствата — съвсем буквално, като се имаше

предвид броят на другите свидетели, починали в месеците след конференцията на „Писатели за мир“. Търкърт беше прав. Малцина от свидетелите на срещата между Болт и Орлов бяха оцелели. Не бе нужно да си ядрен физик, за да разбереш, че едва ли е обикновено съвпадение толкова много хора да умрат почти едновременно.

Тъкър обаче не бе споделил подозренията си с никого. Нито тогава, нито когато и да било. Защото по време на проучването на Марая като бъдещ агент, интересът му към нея бе надхвърлил професионалните граници. Колкото повече научаваше за нея и за миналото ѝ, толкова по-силно ставаше желанието му лично да се погрижи за благополучието ѝ. Баща ѝ бе изчезнал, когато е била едва седемгодишна. Паметта му и оставеното от него наследство ѝ бяха чужди. Бе работила упорито, за да превъзмогне последствията от това, че е израснала бедна и изоставена, преживявайки поредица от семейни трагедии — първо загубата на баща си, после по-малката си сестра и накрая майка си. Въпреки всичко тя бе продължила да се бори, имаше добро образование и способности, които Управлението можеше да използва.

Най-важното: Марая искаше работата, а Тъкър искаше тя да работи с него. Единствената пречка бе папката с проучванията.

При нормално развитие на събитията, нито един човек, чиито родители са попадали дори под най-леко подозрение, не би бил допуснат до поверителна работа. Като се имаше предвид, че баща ѝ бе замесен в група, подпомагана от Съветския съюз, кандидатурата на Марая трябваше да бъде отхвърлена. „Но защо действията на Бен Болт трябваше вечно да хвърлят сянка върху живота ѝ“, бе си помислил Тъкър. Това беше стара история и той се бе захванал да я промени.

Папките на Навигатора не бяха единствената собственост на ЦРУ, която Франк Тъкър бе унищожил по време на кариерата си. Наместо да позволи да накърнят перспективите на Марая, той систематично бе премахнал от досието ѝ всички бележки относно краткото сътрудничество на баща ѝ с „Писатели за мир“, преди който и да било друг от Управлението да има възможността да научи за тях.

Ала ето че сега миналото се завръщаше да го преследва — и него, и Марая. Преди Търкърт никой не бе успял да подреди парченцата от мозайката. Истината най-сетне изплуваше наяве и последиците можеха да бъдат опустошителни. Изобщо не го беше грижа, че ще

пострада за това, което бе извършил преди осемнайсет години. „За Марая обаче — а също и за Линдзи, помисли си той, — нещата стояха съвсем другояче.“

Време беше за проверка на щетите.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Розите в слънчевия преден двор на господин Корман цъфтяха, буйни розови, жълти и златистопрасковени багри. Два шезлонга, застлани с пухкави покривала, подобни на онези на горната веранда, бяха разположени така, че който седне, да улавя този сладък омайващ аромат. Показанието на термометъра вече преминаваше трийсет градуса. „Ако живееш тук, рече си Шайбър, щях да се изкуша да си отворя една студена бира и задълго да се настаня на някой от тия пухкави дюшечета на сини райета.“ По дяволите, изкушението бе трудно преодолимо — само дето той вече не пиеше, тъй че студеното питие би било някакъв газирен сок.

Изборът на питието, както и подтикът да забави оборотите, показваха какъв дълъг път бе извървял, откакто напусна лосанджелиската полиция. Предстоеше му да разчепка една съмнителна злополука — а съмненията се породиха след прослушването на онова странно съобщение от дъщерята на един от клиентите на мъртвеца, — а ето, че той не усещаше буйния тласък на адреналина, който го бе спохождал след всяко обаждане през осемте години, прекарани в отдела „Грабежи и убийства“.

Той стоеше насред дворчето, поглаждаше мустаците си с надеждата да събере достатъчно ентузиазъм, за да разпита съседа. Вълнение не усещаше, но имаше спомен за него. То бе опиянението, за което говореха надрусали се наркомани, тъй че пристрастиш ли се, гледаш редовно да си осигуриш нужната доза. Първият опит обаче винаги бе най-разтърсващият. Подобно на първата инжекция за наркомана, сблъсъкът с първото потресаващо убийство бе така наситен с емоции, че въввлеченият до края на дните си се опитва отново да постигне тази главозамайваща тръпка. И все пак това не беше печеливша игра. Важеше в еднаква степен и за детективите, и за наркоманите. Без съмнение вълнението и разнообразието бяха налице, защото човек никога не знае с какво ще се сблъска на

местопрестъплението. И все пак никога нямаше да се натъкне на онази най-първа, предизвикана от адреналина екзалтация.

А докато работеше в лосанджелиската полиция той се бе стремил точно това да почувства. Казваше си, че прави тези усилия, защото е добро ченге, добросъвестно отчитащо всички подробности. Съпругата му обаче бе прозряла истината.

По това време тя отново учеше в колеж, подготвяше дисертацията си по психология. Господи, колко неприятно му беше да го използва за опитно зайче.

— Работата ти позволява да избегнеш емоционалната ангажираност. Ти я вършиш добре и тя ти се отплаща с уверението, че живееш правилно. Създава ти това чувство, че си незаменим. Скъпи мой, толкова си суетен, че дори сблъсъците с пресата ти харесват. Стоманеният поглед и посребрените ти коси действат успокоително в Града на ангелите и всички вярват, че могат спокойно да заспят, защото Джим Шайбър, техният ангел пазител, непрестанно бди.

— Това са глупости — бе поклатил глава той. — Можеш да ме анализиращ колкото си искаш, Алисън, но това просто ми е работата.

— Не, не е просто твоята работа. Това е животът ти.

На Шайбър му бе станало неприятно, че тя може и да излезе права. Не беше предвидил, че ще се окаже недотам добър съпруг и баща. Бе обичал жена си. Сигурен бе в това, поне в началото. По-късно, след поредицата разгорещени спорове и промеждутъци, изпълнени с мълчание, му бе трудно да различи кое е любов и кое е само спомен за любовта. Що се отнася до дъщеря му, то той нямаше никакво колебание. Бе готов да умре за Джули. Но дори в онези вечери, когато успяваше да се отбие у дома и да вечеря с нея, умът му бе все така зает със случая, върху който работеше, очакваше следващото първично вълнение на откритието.

Напоследък много рядко и за кратко се виждаха. Животът на тринайсетгодишната Джули вървеше по наситена програма и тя с неохота оставяше приятелите си в Портланд, за да си дойде. Освен това до този момент отказваше да разкрие как гледа на факта, че той се ожени за бившата ѝ учителка по танци. Държеше се неизменно приятелски към Лиз, ала посещенията ѝ бяха започнали да се скъсяват горе-долу по времето, когато той и Лиз започнаха да се срещат. Много скоро, опасяваше се той, тя щеше да се обади, за да му съобщи, че

изобщо не е в състояние да намери време за него. Заради работата бе изгубил дъщеря си, разсъждаваше Шайбър, пък и от дълго време не бе усещал истинската тръпка на професионалиста. Може би действително съществуваше връзка между двете.

Той хвърли поглед назад към дървената вила, опасана от храсти бугенвиллия, кацнала досами пристанището. Някакъв богат дъртак бе издъхнал във ваната си. Дори фактът, че смъртта може и да не е случайна злополука, не бе достатъчен, за да възпламени някогашната искра. Той си мислеше за своята изгубена дъщеря и за новата си съпруга, а и за това кога ще може да се прибере. Не мислеше за преследване на виновници, нито искаше да бъде герой във войната срещу престъпността. Това обаче не променяше факта, че Албърт Джейкъб Корман — очевидно „Чап“ сред своите приятели — пътуваше към моргата на Ориндж Каунти. Къщата му на полуостров Балбоа бе заключена, вратите — запечатани с жълта лепенка. Независимо дали му се харесваше или не, предстоеше да разследва причините за тази смърт.

Някъде над главата му изписка чайка и Шайбър погледна нагоре. Птицата се спусна към водата, бръсна повърхността, сетне направи плавен завой и меко кацна върху едно от колчетата, ограждащи периметъра. Лентата помежду им заподскача.

— Господи! — изпъшка Шайбър. — Гадно е да умреш в такъв ден, нали?

— Защо, има ли дни, в които да не е гадно да умреш? — попита Екърт.

Шайбър се извърна към партньора си, чийто поглед бе вторачен в една отдалечаваща се яхта. На предната палуба две жени по бикини лежаха в отпуснати назад шезлонги и се мажеха с масло против изгаряне. Едната бе развързала връзките на горнището и двете триъгълни парчета сякаш всеки момент щяха да се плъзнат надолу по заоблените гърди. „Иска ти се“, рече си Шайбър, уловил настойчивото очакване на Екърт.

Жената пръсна бяло кръгче крем върху едната си ръка и се зае да маже гърдите си с бавни кръгови движения.

— Господи — поклати глава Екърт. — Нещо в живота ми определено не е наред.

— Напълно те разбирам.

— Как не — рече Екърт и с неохота откъсна поглед от жената, която вече оправяше банския си, сякаш решена да попари надеждите му. — Ти нямаш от какво да се оплакваш. Цяла седмица на плажа с красивата Лиз... едва ли ти е било зле.

— Хубаво беше — призна Шайбър. — Не бихме се отказали от още някой и друг ден. За което е виновен бащата на Лукас с тоя номер в последния момент.

— Тоя трябва да е голям гадняр. Не беше ли обещал да се грижи за момчето, докато ви няма?

— Мен ако питаш, у тях кокошката командва петела. Това внезапно пътуване до Италия е последният ѝ номер.

— Как ти се струва бащинството? — попита Екърт и го последва.

— С това се занимавам вече тринайсет години. Всичко щеше да бъде наред, ако можех да виждам Джули по-често. Що се отнася до малкия Лукас... — Той примирено сви рамене. — Нужно е време. В момента все още се дебнем кой ще бъде любимец номер едно в къщата. Досега майка му е била изцяло на негово разположение. При тези обстоятелства и аз бих намразил натрапника. Както и да е — добави Шайбър, — да оставим моите домашни проблеми. Кажете ми какво става между теб и прекрасната госпожа Класен? Не съм ли ти казвал да внимаваш да не зяпаш с отворена уста, докато си на работа, Дейв? Току-виж си объркал показанията за ДНК.

— Я се разкарай.

— Ти какво, изчерви ли се?

— Престани, Фарли — рече Екърт, извади слънчевите си очила от джоба на ризата и ги сложи.

Шайбър се ухили, ала усмивката се стопи, когато приближиха двора на съседа.

— Каквото и да говорим — сухо рече той, — работата ни в момента е съвсем друга.

Докато къщата на Корман правеше впечатление с дървените летвички по облицовката, капациите на прозорците и бялата ограда, къщата в съседство представляваше някак отблъскваща купчина бетонни панели в мътни цветове, наредени един върху друг под различен ъгъл и прорязани на места от непрозрачни стъклени тухли. Лъснати до блясък греди обикаляха двора, прекъснати само от едната страна, където се възправяше нелепата на вид дървена ограда,

издигната от Корман. Заострените летви сигурно се бяха появили първи, прецени Шайбър, но трябва да бяха подразнили вкуса на дизайнера. Очевидно бе предприето усилие да бъдат прикрити с фонтан, който се простираше от край до край от тази страна, дълга ниска стена от плочки, по които се стичаше вода. Същите плочки, но с цвят на кафе, покриваха двора, майката природа едва ли би посмяла да даде знак за съществуването си, като накара помежду им да поникне трева.

— Прилича на Хиросима в деня след падането на бомбата — рече Шайбър.

Във вътрешния двор се виждаха само два ниски дървени стола, които изглеждаха крайно неудобни. Камък с плоска повърхност между тях по всяка вероятност бе поставен да служи като маса, макар да се създаваше впечатлението, че се е изтърколил от възвишенията на Сан Габриел по време на последното голямо земетресение и се е спрял на няколко крачки от къщата. Не я е улучил за жалост, биха казали някои.

— Не знам какво да мисля — рече Екърт. — Все пак събужда любопитството.

Шайбър го изглежда скептично.

— Не се учудвам, че мислиш така. — Понякога му се струваше, че Екърт се преживява като културолога на полицейския участък в Нюпорт Бийч. — Както и да е — добави той, — обсъждахме Айрис и любовния ти живот. Изплюй камъчето, приятел. И не ми казвай, че не разбираш за какво ти говоря. Жената те набеляза в момента, когато се появи. Като те гледах как си изплезил език, а тя пък пърха с клепачи, реших, че ще се наложи и двамата да ви пъхнем под студения душ.

Екърт спря в края на плочника.

— Ходихме да слушаме джаз през почивните дни, това е всичко.

— Джаз казваш?

— Ами, да. Тя действително обича джаз.

— Тъй ли? Ти заведе ли я у вас да ѝ покажеш колекцията си от записи? Позволи ли ѝ да докосне тонколониите ти, а, Дейв? Кажи де!

— Ти направо си болен, казвал ли ти го е някой?

Шайбър се ухили. Беше ходил веднъж в апартамента на Екърт в Коста Меса и бе установил, че там цари пълен порядък, за разлика от неговото собствено бъдеще. Стереоуредбата му, произведена в Европа, бе направо мечта, а всичките му записи, на касети и дискове — повече

от триста, бе отбелязал Екърт — бяха внимателно подредени по азбучен ред, от Луис Армстронг до Лестър Янг, албумите на всеки, подредени в хронологична последователност. Тъмната му стаичка имаше същия вид — химикалите носеха четливи надписи, шишетата бяха наредени в прави редове, бамбуковите машини, наредени върху стойката като безлистна малка гора. Дори оставените да съхнат снимки и негативи при Екърт бяха разположени на абсолютни еднакви разстояния. „За човек, който не можеше и шапката си правилно да сложи, той беше твърде придирчив към реда, размисляше Шайбър, а Айрис Класен, от друга страна, като че ли изобщо не притежаваше ютия. Може би това бе класическият случай на привлечени една от друга противоположности.“

— Айрис притежава чудесни качества — рече той примирено. Горкият Дейв, добре би му се отразил малко безпорядък.

Тъкмо пресичаха плочника и ето че зад матовите стъкла край вратата се появи сянка. Шайбър натисна светещото стъклено копче и отвътре му отвърна приглушен гонг като от филм на „Нашънъл Джографик“, посветен специално на тибетските манастири. В същото време, сянката в долната част на стъклото пощуря. Пронизително застъргване придружи придвижването на закривени нокти по метала. Вратата, с цвят на засъхнала кръв, сякаш бе от закалена стомана.

Приглушен глас иззад вратата извика:

— Долу, Кърмит! Долу казах! Дръпни се от вратата!

Дращенето на дебели нокти по метала се проточи и Шайбър потръпна като си представи как се отразява това върху боята от другата страна. Що се отнася до борбата за надмощие кой да бъде господар, съседът на Корман очевидно бе загубил битката с кучето.

— Само за момент! — проточи мъжът иззад вратата. — Ей сега ще вържа кучето.

— Полиция Нюпорт Бийч — извика Шайбър. — Ще почакаме. — Той извади бележника си, отметна няколко листа, докато попадне на името, дадено от Ливърмор. — Портър — тихо поясни той на Екърт. — Дъглас Портър.

— Знаем ли с какво се препитава господин Портър?

Шайбър посочи с палец плочестия двор.

— Монах? — предположи той. — Каменар? Чакай, сетих се. Фред Флинтстоун. Променил си е името след свалянето на сериала и се

е оттеглил в Нюпорт, за да избяга от феновете си.

— Страхотно. Винаги съм смятал, че Уилма е огън жена.

— Лично аз предпочитам по-скоро Бети Ръбъл, но според Ливърмор нашият Фред по-скоро би си легнал с Барни.

— Сериозно? Е, ти ми разби илюзиите — въздъхна Екърт. — Тия холивудски звезди до един са смахнати, ще знаеш.

Най-сетне вратата се отвори. Портър се оказа висок мъж със заострена като куршум глава, която видимо оплешивяваше. Изглеждаше само леко задъхан след борбата с кучето, което сега виеше откъм горния етаж.

— Здравейте! Извинете за забавянето. Добро е кучето, но ще вземе да се лигави.

— Не се притеснявайте — рече Шайбър, след което представи себе си и партньора си. — Бихме искали да ви зададем няколко въпроса относно съседа ви, господин Корман. Вие сте открили тялото, правилно ли съм разбрал?

Портър се облегна на отворената врата, скръсти ръце на гърдите си и ето че изражението му доби очаквания скръбен вид. Както беше облечен целия в черно, той приличаше на опечален професионалист.

— Да, наистина. Ужасно се разстроих, повярвайте. Както казах на полицаия, който първи се появи, бях излязъл да разходя Кърмит, моя басет, когато забелязах, че котаракът на Чап се мята като полудял зад френските прозорци на дневната. Той е доста тлъстичък и рядко се помества от стола си, тъй че поведението му ми се стори доста странно.

— Няма никой в къщата от другата страна, доколкото забелязах.

— Няма наистина. Къщата е собственост на някакви иранци, които през по-голямата част от годината живеят в Париж. Поне така ми каза Чап. Лично аз никого от тях не съм виждал.

— А вие откога живеете тук?

— Нанесох се на първи април.

— Но сте се сблизили с господин Корман, така ли?

— Ами всъщност да. И двамата работим вкъщи. Чап беше литературен агент, сигурно знаете. — Шайбър кимна и Портър продължи: — Аз самият съм архитект. Почти всеки ден се виждахме. Налага се човек да си отпочине, да излезе навън, дори и само за да се разходи на една пряка и да пийне кафе. Хората навярно смятат, че е

страхотно, когато не се налага всеки ден да ходиш на работа, което отчасти е вярно, но пък те обрича на самота. Да не говорим, че се появява и проблемът с невъзможността да напуснеш службата си. Не можеш да затвориш вратата и да си идеш у дома, защото ти си у дома си, тук е и работата ти, която непрестанно ти внушава чувство за вина.

— Разбирам проблема — кимна Шайбър. — Значи често сте разговаряли с господин Корман?

— Да, и то всеки ден, както ви казах. На пръв поглед той изглежда затворен старец, но всъщност беше много дружелюбен. Мен ако питате, самотата го измъчваше. Съпругата му починала миналата година. Били женени от петдесет години. Представяте ли си!

— Имали ли са деца? Съдебният лекар е длъжен да уведоми най-близките роднини, а ние все още не знаем кои са те.

— Има двама синове в Ню Йорк. Единият преподава в Колумбийския, другият е борсов агент. В момента ми убягват имената — намръщи се човекът. В следващия миг лицето му просветна. — Сетих се как ще ги откриете. Знам, че Чап е записал телефонните им номера в списъка за автоматично набиране на телефона си.

— Това ще ни помогне, благодаря ви — рече Шайбър и записа в бележника си. — Ще бъде ли удобно да ни поканите, господин Портър? Искам да ви задам още няколко въпроса, а едва ли ще мога да запиша всичко тук на вратата.

— О, извинете! — притесни се Портър. — Разбира се, заповядайте. — Той отстъпи от вратата. — Боя се, че е доста разхвърляно. В момента работя върху един голям проект, а едва вчера получих пробите. Дори не сварих да ги разопаковам.

Двамата го последваха по дълъг тесен коридор до голямо просторно помещение. Стените бяха боядисани в мътносиво и също като вътрешния двор съдържаха оскъдни мебели — с модерен дизайн и твърде неудобни. Въпреки заявлението на Портър, помещението не се стори разхвърляно на Шайбър, макар че няколко сандъчета бяха наредени край една от стените. На влизане в дневната, той забеляза огромен чертеж на някаква сграда, лепнат на стената в непосредствена близост до чертожната дъска.

Портър проследи погледа му.

— Това е проектът, за който ви споменах. Копието от чертежа ми бе предоставено едва вчера заедно с пробите от материалите. Снощи

ги сложих на стената само колкото да им хвърля едно око, преди да си легна. Според мен, хубаво е да се опиташ да получиш визуална представа за някой проблем тъкмо преди да си легнеш. Така захранвам подсъзнанието си с работа за през нощта.

— Вие ли сте автор на идеята? — попита Шайбър.

Комплексът постройки на различни нива приличаше на Шангри Ла... или пък на нещо в Лас Вегас, като се замисли човек. Или пък на сватбена торта, сътворена от дрогиран сладкар. Авторовата идея включваше пищна зеленина, фонтани и няколко ролс-ройса, паркирани на дългата вита алея. Другата стена съдържаше снимки от въздуха на набелязания парцел.

— Не, за жалост аз съм само подизпълнител — отвърна Портър. — Работя върху интериора, главната бална зала и някои от големите апартаменти в хотела.

— Какво представлява това? Ново казино в Лас Вегас?

Портър поклати глава.

— Курортен комплекс, който включва казино, но не става дума за Лас Вегас. Проектът ще бъде реализиран отвъд океана. Аз работя за голям международен консорциум, който строи по целия свят. Защо не седнете ето тук? — добави той, като разчисти малко пространство върху ниска лакирана черна масичка с формата на амебите, доколкото Шайбър си спомняше от гимназиалния учебник по биология. — Какво да ви предложи, кафе, чай с лед?

— За мен, не, благодаря — рече Шайбър. Екърт също поклати глава и двамата се настаниха на ниско електриковосиньо канапе. — Не бих искал да ви задържаме повече от необходимото, господин Портър. Ще можете ли да ни разкажете какво се случи, след като се върнахте при господин Корман тази сутрин?

Длъгнестият Портър се настани на стола пред чертожната маса и взе един молив в ръка.

— Както ви казах, котаракът мяучеше. Не можех да си обясня защо Чап не му обръща внимание. Той не беше особено привързан към котарака, но никога не би му сторил нещо лошо, нито пък би пренебрегнал потребностите му. Рочестър бе котарак на Ема, съпругата на Чап, тъй че той не би го оставил гладен. Предположих, че е излязъл, но часът бе едва шест и половина, а Чап не беше ранобуден, повярвайте. Беше ми казал, че ще ходи на пазар, защото очаквал гости

на следващия ден, но пък в този час няма отворени магазини. Във всеки случай, преди да излезе, би нахранил котарака. По пътя на елиминирането — добави Портър, — оставаше единствено вероятността да му е прилошало или да се е наранил.

— Кога го видяхте за последен път?

— Вчера следобед, когато работеше в градината. Бях извел Кърмит на разходка... за пореден път — добави той, като подбели очи. — Сигурно ще си кажете, че не правя друго, освен да разхождам кучето и да надничам у съседите.

— В никакъв случай — успокои го Шайбър.

— Старая се да проявявам чувство за отговорност. Както и да е, та сутринта почуках, натиснах звънеца, виках и накрая, след като не получих отговор, се опитах да отворя вратите. Онези в задния двор бяха заключени, но открих, че една от страничните врати, която води към гаража, е отворена, затова влязох през кухнята.

— Като казвате отворена, открехната ли имате предвид, или че не е била заключена?

Портър се намръщи, обмисли въпроса миг-два, загледан в скицника по онзи непривичен начин, характерен за левичарите.

— Грешите и по двата пункта. Доколкото си спомням, топката отказа да се превърти, все едно бе заключена. Когато я бутнах обаче, вратата тутакси се отвори. Все едно Чап бе понечил да я заключи, но езичето не бе прихванало. Все пак колата му си беше там, тъй че сигурно си беше у дома. Той не си падаше особено по разходките. На няколко пъти се опитах да го подмамя да се разходи с мен и Кърмит. Честно казано, добре би му се отразило. Доста беше понапълнял. Всеки път ми казваше, че бил алергичен към гимнастиката. Честно казано, според мен артритът бе сковал коленете му, но както и да е. Човек винаги може да направи нещо, нали разбирате, така че тялото да поддържа поне някаква форма. — Портър потръпна. — Не искам да сметнете, че проявявам злоба, но наистина не разбирам как така човек сам ще си наложи обездвижване. Защо да остаряваме, преди да ни е дошло времето?

На седемдесет и седем годишна възраст, рече си Шайбър, Корман добре се е справял, щом като все още е продължавал да работи. И все пак съзнаваше, че нищо няма да постигне, ако оспорва мнението на добронамерен свидетел.

— Тъй че влязохте... — додаде той.

— Така се случи. На няколко пъти извиках Чап, но той не ми отговори. Не е могъл, естествено, горкичкият. Качих се горе и там то открих.

— Казахте, че очаквал гости на следващия ден? — намеси се Екърт.

— Да, негова стара приятелка с дъщеря си. Жената е дъщеря на Бен Болт, писателя, нали го знаете? Чап бил агент на Болт. Всъщност бях ги поканил заедно с Чап да гледаме фойерверките вечерта. От моята яхта — добави Портър, отмятайки глава към снимка в сребърна рамка върху лакираната масичка. Кадърът го бе запечатал гол до кръста, хванал здраво руля. Отстрани ясно личеше името на яхтата: „Райт Мислителя“.

— Райт ще рече Франк Лойд Райт, архитекта? — попита Екърт.

— Именно! Добро попадение, полицай — похвали го Портър и кимна одобрително, сякаш за първи път забелязал присъствието му.

— Не съм полицай, просто отговарям за пробите около местопрестъплението — обясни Екърт, свел намръщен поглед към бележника си.

„Не му хареса тази похвала“, рече си Шайбър, ала потисна усмивката си.

— Е, във всеки случай, правилно се досетихте — каза Портър, все още заинтригуван от Екърт, който видимо се бе издигнал в очите му.

„Сладур, рече си Шайбър, още малко и ще щипне Екърт по бузата.“ Екърт обаче видимо се притесняваше от оказаното внимание, тъй че Шайбър реши да му се притече на помощ.

— Да смятам ли, че познавате дъщерята на писателя, как ѝ беше името? — попита той.

— Марая Болт — отвърна Портър. — Не, не сме се срещали, но очаквах събитието с нетърпение. Аз съм голям почитател на Бен Болт. Чел съм всичко, което е написал, а и всичко, което е написано за него. Невероятно интересна личност, просто обожавам романите му, а вие?

— Не съм ги чел — призна Шайбър, — макар че, доколкото разбирам, бил е добър в занаята. Тя готвеше ли се остане в дома на господин Корман?

— Не, Чап ми каза, че двете с дъщеря си са взели вила на брега, където щели да отседнат. Господи! Това ще бъде голям удар за нея, не мислите ли?

— Господин Корман споменавал ли ви е за някакъв нов материал, който му е предоставен?

— Всъщност не, макар да знам, че приемаше и нови клиенти.

— Не, нямам предвид нов клиент. Става дума за ново произведение на Бенджамин Болт.

— Болт ли? Как е възможно? Та той почина преди години. — Портър прехапа горната си устна, намръщи се и поклати глава. — Не, аз поне не съм чувал. — В следващия миг погледна часовника си. — Съжалявам, господа, но се налага да приключим, ако нямате нищо против. Трябва да проведе няколко разговора с Европа, преди да настъпи часът за лягане.

— Разбирам. Само още нещо — рече Шайбър. — Като изключим артритата, според вас господин Корман имаше ли други здравословни проблеми?

Портър взе да кърши ръце, лицето му отново се сгърчи в тъга.

— Той беше на седемдесет и седем години. Бих се учудил, ако не е страдал и от нещо друго, макар никога да не е споделял с мен. Вчера ми се стори някак отпаднал. Спомням си дори, че се запитах дали сърцето му би издържало на подобна усърдна работа. Между нас казано, не съм лекар. За мен няма съмнение, че той просто се е пренатоварил.

— Не се съмнявам, че имате право — рече Шайбър, сякаш готов да пренебрегне осемнайсетгодишния опит, който му говореше съвсем друго.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да си обект на любопитство беше ужасно. И то не само сега, винаги. Марая се улови, че непрекъснато преценява всяка своя стъпка, че я завладява все по-силна параноя. Чудеше се кой я наблюдава и какво знаеха — или си мислеха, че знаят — за нея.

Знаеше, че я следят. За първи път бе забелязала опашката снощи пред хотела и бе предположила, че е свързана със задачата ѝ да вербува Беленко — макар че дори в това не бе сигурна, след като бе разбрала, че Рената е правила разследвания за живота ѝ. На този етап бе невъзможно да определи всички участници в играта. А ето че сега отново имаше опашка.

Дали хората на Джек Гайст я държаха под око, докато тя се опитваше да изпълни нарежданията му или руснаците душеха по петите ѝ? И ако бяха руснаците, то коя фракция? Верните на президентските амбиции на Валери Захаров, агресивния външен министър, или противниците му? Общуването на Юри Беленко с агент от другия лагер би било добре дошло в ръцете на всеки, който се стремеше да отслаби позициите на шефа му. Въобще не я беше грижа за Захаров, ала харесваше Беленко и изпита известно безпокойство. Той бе врял и кипял в тези игри, така че без съмнение можеше да се грижи за себе си, но какво щеше да стане, ако самият Захаров се усъмнеше в предаността на своя помощник? Той се ползваше с репутацията, че се съмнява във всички, дори и в най-близките си сътрудници, а противниците му някак без време намираха смъртта си.

Всъщност Беленко изглеждаше с единия крак в гроба, когато Марая го срещна в „Зигурат“, ресторанта на Гранд Авеню, където Държавният секретар Кид даваше обяд в чест на Захаров. Марая откри Беленко до бара в частен салон, резервиран специално за събитието, с чаша газира вода на плота пред него.

— Юри, добре ли си? — попита Марая, изпълнена с искрена загриженост.

Черната му коса, обикновено гъста и буйна, бе залепнала на челото, покрито със ситни капчици пот. Кожата му бе с цвят на пергамент и дори устните му, обикновено чувствени и пълни, изглеждаха побелели.

Той се изправи и подръпна раирания си костюм във вълн опит да се постегне и да изглежда добре.

— Марая, радвам се, че успя да дойдеш! Казаха ми, че ще присъстваш. — Той взе ръката ѝ и както винаги я доближи до устните си, ала без обичайната самоувереност. Връзката му бе разхлабената леко изкривена, горното копче на ризата му бе разкопчано.

— Не изглеждаш никак добре — отбеляза младата жена. — Да не си болен? — Или може би го мъчи махмурлук, зачуди се тя. Бе твърде късно на обед, за да страда все още от махмурлук. Във всеки случай не бе пил толкова много през времето, което бе прекарала с него снощи, а той бе способен да поглъща неизмерими количества алкохол.

— Смъртта би била добре дошла в сравнение с това, което преживях през нощта и тази сутрин — тъжно отвърна Беленко.

Ресторантът напомняше на клуб, облицован бе с дървена ламперия и бе точно такова място, каквото Марая би очаквала да подбере консервативният Шелби Кид. Беше любимо заведение на тази част от лосанджелиското общество, която се гордееше със старите си пари — макар подобно нещо да бе твърде относително за място, където допреди по-малко от век бе имало повече крави, отколкото хора. Носеше се миризмата на вкусно изпечено говеждо, колосани покривки и коняк „Наполеон“. Виненочервените килими допринасяха за приятната обстановка, ала мястото гъмжеше от тайни агенти. Докато бе преминавала през телохраниелите и детекторите за метал, бе забелязала няколко добре облечени дами да се оплакват от строгата охрана.

Горкият Юри Беленко обаче изглеждаше така, сякаш би се са зарадвал ако някоя бомба сложи край на мъките му.

— Какъв е проблемът? — попита тя, потискайки порива да докосне челото му. Майчинският инстинкт умира трудно. — Грип ли е, как мислиш?

— Не — изтощено отвърна той. — Морето не ми понася.

— Не ти понася морето? Та ти си на твърда земя, Юри.

— Да, тъкмо стъпих и стомахът ми още не е свикнал. Не се осмелявам да приближа до министрите. — Той махна към противоположния край на стаята, където Захаров и Кид пиеха аперитивите си.

— Не разбирам. Да не плавал тази сутрин?

Той въздъхна мъченически.

— Министърът настоява да сме на борда на „Александър Пушкин“ през целия си престой тук, с изключение на официалните мероприятия. Спахме там, макар че „спяхме“ е твърде силно казано, а после прекарахме цялата сутрин на борда, докато го осведомявах за предстоящите срещи. Казвам ти, скъпа Марая, никога досега не съм се радвал толкова да присъствам на такъв скучен обяд. Прости ми — припряно добави той. — Нямах намерение да те обидя. Но мисля, ще се съ согласиш, че тия приеми са ужасно досадни.

— Така е — кимна тя. — Защо иска да сте на борда на „Пушкин“? Мислех, че делегацията ви е настанена в руското посолство. Никой ли не му е казал, че това е прекрасно място?

— О, известно му е. Аз лично бих предпочел да отседна там и повярвай ми, с всички сили се опитах да го убедя. За нещастие, моят министър е продукт на Студената война. Няма доверие на никого. — Беленко сниши глас и наподоби заядливи маниер на шефа си: — Онези от посолството, как не! Откога са в тази бърлога на корупцията? Откъде да знаем дали не са били отклонени от правия път и компрометирани? — Той извъртя очи. — Предполагам, очаква стаята му да бъде обгазена, телохранителите му обезвредени и гола жена... не, почакай... гол мъж да се пхне в леглото му и да започне да прави ужасни неща с него пред проблясващите фотоапарати на изнудвачите от ЦРУ.

— Юри, нима моите сънародници биха направили подобно нещо? — закачливо попита Марая.

Той се наведе към нея, весели искрици оживиха кафявите му очи, чиито клепачи бяха натежали от изтощение.

— Честно казано, мила госпожо, не ме е грижа, дори да го сторят. Бих предпочел да споделя хубавото си широко и удобно пухено легло в посолство с чист, голо жиголо, отколкото да прекарам нощ като предишната на твърда желязна койка с петнайсет потни моряци, които хъркат около мен. А и люлеенето и клатенето! Цяла нощ! Ой! —

изстена той. — През краткото време, докато спях, сънувах, че страната ми е била превзета отново от монголите. Прииждаха вълна след вълна, след вълна. — Беленко затвори очи и въздъхна.

Марая поклати глава и се усмихна.

— Значи на хората от посолството не може да им се има доверие, но моряците от „Пушкин“ са надеждни?

Както винаги, Беленко бе проявил скандална недискретност — макар че, отбеляза си тя, фактите бяха внимателно подбрани, за да имат максимално въздействие и да разкриват възможно най-малко. Едва ли беше държавна тайна, че Валери Захаров страда от параноя, която граничеше с психоза. Беше съвсем разбираемо, че се чувства по-сигурен в изолираната среда, контролирана от тайните му колеги.

— На моряците от „Пушкин“ не се разрешава да напускат кораба, освен съвсем за кратко, двама по двама и винаги в компанията на, да кажем, много внимателен колега — рече Беленко. Отпи от газирания вода и махна на бармана. — Но стига за моите проблеми. Какво ще пиеш?

— Същото като теб — отвърна тя. — Прилича на газирана вода. — Той кимна, а барманът извади чаша и сложи лимонче на ръба. Ледът леко потропа, когато Марая вдигна чашата си. — За повече доверие между нациите, за да спиш по-добре при следващото си посещение.

— От твоите уста в божиите уши.

Тя се настани до него с гръб към бара и се зачуди дали да подхване темата, която Джак Гайст наричаше „взаимноизгодно сътрудничество“. Моментът не беше идеален, като се имаше предвид състоянието му, ала другите членове на делегациите пърхаха около министрите и не беше ясно дали ще им се удаде друга възможност да разговарят насаме.

Преди обаче да успее да продума, Шелби Кид погледна към нея. Щом я забеляза, той ѝ махна да приближи.

— Изглежда дългът ме зове — рече тя. — Ще ме извиниш ли за минута, Юри?

— Да, да, разбира се. Само не ме забравяй, моля те, Марая. Ще чакам тук на смъртното си легло, съставяйки завещанието си.

— О, горкият — подхвърли Марая и остави чашата си.

Кид я посрещна с приятелска усмивка.

— Марая, радвам се, че успя да се присъединиш към нас!

— Радвам се, че съм тук — отвърна тя, сякаш имаше някакъв избор. Но защо беше толкова възторжен? За първи път се обръщаше към нея по име, всъщност за първи път я заговаряше, доколкото си спомняше. Не особено добре разположен към шпионите, Кид се бе старал да забрави за присъствието ѝ в редките случаи, когато се бе оказвала прикрепена към някоя от неговите делегации. Сега обаче я хвана за лакътя и се обърна към московския си колега.

— Министър Захаров, споменаха ми, че сте познавач на творчеството на американския писател Бенджамин Болт. По една случайност неговата дъщеря е член на делегацията ми. Нека ви представя Марая Болт, една от най-способните ми помощнички.

Захаров слушаше обяснението на руски и я изучаваше с подозрение, когато пое протегнатата ѝ ръка. „Какво си мисли“, зачуди се Марая. Че Кид му я предлага за лично удоволствие? Ала когато преводачът обясни роднинските ѝ връзки, очите на Захаров проблеснаха. Каквото и да бяха казали източниците на Кид, това не беше възторжената реакция на обичайния почитател на Бен Болт. От друга страна обаче, влиятелните мъже трудно се впечатляваха. А като се имаше предвид, че Захаров все още се бореше да съживи Студената война с надеждата, че този път неговата страна ще излезе победил, сигурно му бе неприятно да покаже, че се възхищава от който и да било американец.

— Приятно ми е, госпожо Болт — хладно рече той.

— Удоволствието е мое. — Тя заговори на руски, за да не се съобразява с темпото на преводача. — Нямах представа, че се интересувате от американските автори на двайсети век.

Трудно намираше думите и леко се притесни пред внезапно изостреното любопитство на помощниците и сътрудниците. Заради продължителната работа зад бюрото ѝ се бяха удавали твърде малко случаи да изпробва говоримия си руски, макар да разбираше всичко без проблем.

Забеляза, че Шелби Кид я погледна с подновен интерес. За първи път в живота си знаеше, че не е заради баща ѝ. Името му наистина бе споменато още първия път, когато се бе запознала с Кид, но последната сесия на Обединените нации, ала от начина, по който бе споменал роднинските ѝ връзки и след това изоставил темата, ѝ стана ясно, че

той самият не е горещ почитател на Болт. Не бе изненадващо, като се имаше предвид възрастта му.

— Поезията на баща ви се чете много в моята страна — отбеляза Захаров.

Неутрално и необвързващо.

— Така съм чувала — отвърна Марая. — Но, разбира се, любовта на руснаците към поезията е добре известна.

— Вярно е — кимна Захаров. — Нашата култура е богата. Сигурно знаете това, след като сте си дали труда да научите езика ни. Нужно е нещо повече от холивудски блясък и рокендрол, за да изпитаме вълнение. Предпочитаме дълбочината на класиците — Толстой, Тургенев. — Мъжът подаде чашата на един от телохранителите и скръсти ръце пред масивния си гръден кош. — Но разбира се, моята нация има хилядолетна история. Америка — изсумтя той — все още трябва да докаже дали може да създаде непреходни ценности. А вие, госпожо Болт? Вие също ли пишете?

Тя поклати глава.

— О, не. Нямам никакъв талант в тази област, боя се.

— Разбирам. А баща ви? Добре ли е?

Марая се поколеба.

— Ами... всъщност не, не е добре. — Що за познавач беше този, който нямаше представа, че обектът на проучванията му, ако не и на хвалебствията му, е мъртъв от трийсет години? — Почина преди известно време — добави, колкото е възможно по-тактично.

Захаров явно изобщо не си даваше сметка за гафа.

— Моите съболезнования. Тежко е да загубиш родител.

— Бях дете, когато той почина. Всъщност имам твърде бегли спомени за него.

— Разбирам. — Министърът пое отново напитката си. — Значи така! Дъщеря на известен писател.

Още миг-два той задържа поглед върху нея, сетне, очевидно осъзнал, че няма какво повече да добави, насочи вниманието си отново към Шелби Кид. Бяха я освободили. Дъщерята на писателя бе изучена и обявена за безинтересна.

След като странната аудиенция приключи, Марая тактично се отдръпна от министрите и само след минута Беленко отново беше до нея.

— Да ти поръчам ли още едно? — попита той. Изглеждаше малко по-добре. Лицето му бе възвърнало цвета си, бе закопчал ризата и затегнал вратовръзката си.

— Не, благодаря, Юри — рече тя и хвърли поглед назад. — Както виждам министрите се готвят да започнат обяда.

— Един до друг сме на масата.

— Наистина ли? Как е станало това? Очаквах да съм в социален Сибир някъде в края.

— Вероятно така и щеше да бъде, ако Държавният секретар Кид не бе научил за интереса на моя министър към знаменитостта в нашите редици.

— Знаменитост е силно казано — рече Марая. — Но кой, за бога, му е казал, че твоят министър е почитател на произведенията на Бен Болт?

— О, може аз да съм му подхвърлил подобно нещо — усмихна се Беленко. — Какво ти каза моят министър?

— Не много. Ако кажеш, че четете произведенията на баща ми, ще ти повярвам, Юри. Честно казано, останах с впечатлението, че едва ли ще различи Бен Болт от Чарлз Дикенс.

Беленко се засмя.

— Много си проницателна, както винаги, Марая. — Той се наведе към нея и заговорнически сниши глас. — Министърът е донякъде варварин, ако трябва да бъда честен, но му харесва да смята, че може да се представи за ценител на културата. Ще те накара да повярваш, че е изпечен космополитен комунист.

Марая неволно вдигна вежди. Преди време за подобна забележка Беленко би се озовал в Гулаг.

— Не изглеждаш особено ентузиазизиран по отношение на твоя министър.

— Аз съм реалист — сви рамене мъжът.

— Наистина имаш освежаващо искрен поглед върху нещата. — Тя се огледа, ала двамата бяха сами в тълпата. — Знаеш ли — тихо добави Марая, — има хора, за които възгледите ти биха представлявали интерес.

— Но не и за теб? — тъжно попита той.

— Искам да кажа, освен мен.

Усмивката се задържа на лицето му, докато той обмисляше казаното. Хвана я за лакътя и също се огледа, за да се увери, че никой не ги слуша.

— Скъпа Марая — промърмори, — опитваше се да ме вербуваш ли с тази малка реч?

— Смятам, знаеш, че сегашната ситуация ти дава уникален поглед върху определени въпроси, които представляват интерес, Юри. Освен това смятам, че си достатъчно умен, за да извлечеш полза от това.

— Полза за мен?

Тя сви рамене.

— Онези, които подпомагат по-голямото добро, помагат и на себе си. Това, което е от полза за другите, със сигурност може да бъде от полза и за теб.

— А тези други? Какво предлагат те в замяна на уникалния ми поглед?

— Това подлежи на обсъждане. Но в моята страна съществува принцип, че големият талант трябва да бъде добре възнаграден. Не си ли съгласен?

Пронизителен звън на сребро по стъкло привлече вниманието им към масата, където Шелби Кид потропваше с вилица по чашата си, за да обяви, че е време да седат.

— Мога ли да кажа, че си заинтересуван? — попита Марая тихо.

Искаше ѝ се да го погледне в очите и да разбере как приема това, но разбира се, с нейния ръст винаги бе проблем да погледне в очите човек, дванайсет години по-възрастен от нея. Колкото и да се радваше, че Беленко се чувства по-добре, сега ѝ се щеше да е все още свлечен на бара, по-близо до нейното ниво.

— Може ли да помисля и да ти се обадя? Става ли? — попита Беленко и погледна към другите. — В този момент присъствието ни е необходимо на масата.

— Чудесно — рече тя. Докато вървяха към местата си, Марая смени темата. — И тъй, кажи ми, идеята да убедиш Кид, че твоят министър е познавач на произведенията на баща ми, беше просто лудория от твоя страна?

— Признавам, така беше. Но свърши работа, нали? Сега ще бъдем заедно по време на обяда. Ами Държавният секретар Кид? Той

почитател ли е на Бен Болт?

— Не мисля. Подозирам, че харесва по-стара и по-сериозна литература. Роднинството ми с Бен не е кой знае какво предимство.

Двамата министри седнаха. Марая се настани до Беленко, по диагонал срещу нея бе руският министър, а право отсреща седеше главният бодигард. „Дали опитваше и храната“, зачуди се тя, отбелязвайки как господин Лермонтов — така пишеше на значката му — изучава внимателно всяка чиния, поставена пред шефа му. Лермонтов бе с телосложение на тухлена стена, а бяло-русата му коса бе подстригана като гъст кръгъл килим от иглички. Копчетата на сакото му опасно се бяха опънали и ако не се боеше, че ще загуби ръката си, Марая би се протегнала да ги разкопчее само за да намали напрежението от очакването да отхвъркнат, което рано или късно щеше да се случи.

Поднесоха супата и Марая насочи вниманието си към нея, като стриктно слушаше официалния разговор в центъра на масата. Когато донесоха основното ястие обаче, тя забеляза, че Беленко я изучава отблизо.

— Какво има? — попита Марая. — Да нямам спанак по зъбите?

— Не. Просто се чудех.

— Какво?

— Ами дали малката ми шега с Държавния секретар за това, че моят министър е почитател на твоя баща — надявам се да не е била не на място? Никога не съм те чувал да говориш за него.

Марая отхвърли обичайния си отговор, с който приключваше темата.

— Няма нищо. Той ни напусна, когато бях съвсем малка, така че едва си го спомням.

— А произведенията му? Харесваш ли ги?

Тя се замисли за момент. Интересен въпрос, който никой досега не се бе сетил да ѝ зададе. Харесваше ли произведенията на баща си?

— Трудно е да ги чета безпристрастно — рече най-накрая. — От написаното лъха изключителна сила, ала не спирам да си мисля за случилото се в живота му — в нашия живот, — докато е работил. Когато пише за жена например, непрестанно се чудя за коя жена си е мислил.

— За майка ти вероятно?

— В някои случаи, да. Ала не е тайна, че баща ми имаше няколко любовници през живота си. Когато чета описанието на жена, която очевидно не е майка ми, чудя се коя е. И тъй като майка ми четеше като коректор произведенията му, преди да бъдат изпратени на издателя, все си мисля колко ли я е боляло.

— Не е лесно да живееш с творец — кимна Беленко. — Но може би той е бил по-привързан към майка ти, отколкото си мислиш.

Марая отчупи залък хляб.

— Смятам, че баща ми вярваше в брака и семейството — рече тя, — ала съвсем абстрактно. Никога не е имал истински семеен живот като дете, така че никога не е схванал идеята, че семейството е като социален договор. Сделка с бъдещето. Отказваше се от малка част от свободата си в замяна на доброто на цялото, и най-вече на децата. Бен обаче не бе готов да жертва собствените си нужди. Те винаги бяха на първо място.

— Може би изискванията на семейството са пречели на творчеството му?

Марая не споделяше това мнение.

— Майка ми му даваше възможност да пише. След като я напусна, той е написал твърде малко, а и не живя особено дълго. При всички положения, самоугаждането го е убило.

— Унищожил е семейството заради изкуството си — рече Беленко тихо. — Тъжно, но интересно. За дълъг период от време в моята страна беше точно обратното. Творците задушаваша продуктивността си, за да могат заедно със семействата си да оцелеят в климата на цензурата. — Той се намръщи. Изглеждаше искрено обезпокоен и Марая осъзна, че за първи път надзърва зад вечната му закачливост, която преобладаваше в разговорите им. Ала мигът отлетя също като преминаващ облак. Беленко вдигна поглед и на лицето му грейна обичайната обезоръжаващата усмивка. Марая откликна и забеляза, че има още един-единствен човек, освен тях, който не следи всяка дума на министрите.

Беленко вдигна чаша.

— За по-добри времена, Марая.

— За по-добри времена — отвърна тя.

При звъна на чашите им, бодигардът Лермонтов се намръщи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В късния следобед ниската бетонна сграда на управлението на полицията в Нюпорт Бийч бе почти празна. Всички, които не патрулираха, се бяха измъкнали, за да започнат празничния уикенд, ала утре вечер униформените щяха да действат с пълна сила по улиците. Две трети от годишните арести се извършваха на Четвърти юли и десетки празнуващи се озоваваха заключени в управлението за множество нарушения на реда. Междувременно всички, които можеха да си откраднат малко време за плаж, се бяха възползвали.

Не и Шайбър обаче. Лиз се бе обадила да го уведоми, че играта с приятелчето на Лукас се е преместила в тяхната къща, тъй като другата майка обяснила, че по-малкото ѝ дете е болно. Така че, дотук със следобедните наслаждения.

— Добре — рече той, съзнавайки, че е страхливец. — Аз ще остана тук за известно време и ще напиша доклада за стареца, който намерихме сутринта.

— Ха! Просто не искаш да се приземиш в центъра на тоя ад — отвърна Лиз.

Шайбър дочуваше дразнещия писък на лазерните оръжия играчки, които доведената майка на Лукас много съобразително му бе купила за рождения ден, след което му бе отказала да ги задържи в тяхната къща през редките уикенди, когато му позволяваше да остане.

— Не, не е това — излъга той.

— Успокой се, шегувам се. Макар че, повярвай ми, завиждам ти. И на мен не ми се иска да съм тук. Ще ми се да се бях сетила да скрия тия оръжия. Арън ще остане за вечеря, така че не се чувствай длъжен да бързаш за вкъщи. Можем да вечеряме на спокойствие по-късно, когато Лукас си легне.

— Честно казано — призна той, — мислех си да отскоча до Лос Анджелис.

— Нямам нищо против. Защо?

— Искам да поговоря с една жена за стареца, който открихме тази сутрин във ваната. Отседнала е в „Бевърли Уилшър“, но ще остане още само един ден, доколкото разбрах. Ако не я хвана там, не съм сигурен, че по-късно ще успее да я открия.

— От сърдечен удар ли е починал, както предполагаше?

— Вероятно, ала ще разберем със сигурност едва след аутопсията. Междувременно обаче съм обезпокоен, че в къщата е извършена кражба. Ако е така и се окаже, че смъртта на стареца е настъпила насилствено, нещата коренно ще се променят.

— А тази жена в „Бевърли Уилшър“?

— Дъщеря е на Бенджамин Болт, писателя. Мъртвецът е бил литературен агент на Болт. Очевидно в къщата е имало някакви ръкописи, които предполагам, че са били доста ценни, но когато отидох да ги търся, не можах да ги открия никъде. Не знам обаче дали старецът не ги е оставил на съхранение в някой сейф. Ако дъщерята изясни тази загадка, двамата с Дейв може и да успеем да поразплетем нещичко. И като стана дума за Дейв — вдигна поглед Шайбър, — ето го и него.

Щом Екърт заобиколи ниската стена, отделяща бюрото от околните, Шайбър му направи знак, че скоро ще приключи разговора.

— Поздрави го — рече Лиз.

— Лиз те поздравява.

— Здравей, Лиз! — извика Екърт, придърпа един стол и се настани.

Силният писък на псевдолазерните оръжия заглуши отговора в слушалката.

— О, господи, трябва да вървя, Джим — рече Лиз. — Струва ми се, че се опитват да изпържат рибите.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се. Ако съвсем се разбеснеят, ще ги хвърля в колата и ще ги закарам на басейна. Ще ги накарам да плуват, докато паднат от изтощение.

— Добре, ще ти се обадя по-късно — усмихна се той.

— Обичам те. Уговорката ни да отложим за по-късно забавленията и игрите остава, нали?

— И още как. Аз също. — Той затвори телефона и се обърна към Екърт, който нервно потропваше с маратонките си, явно изпълнен с

нетърпение да сподели някакви новини. — Какво има?

— Спомняш ли си как Портър каза, че обичал Бен Болт толкова много, че е чел всичко от него и за него, а не знаеше нищо за ръкописите?

— Да.

— Направих бързо проучване на Бен Болт по Интернет и познай какво открих? През последните няколко месеца са излезли цял куп статии за някакви дневници и неиздаден роман, открити в сандък, който дъщеря му пазела от години — дъщерята е същата Марая, която се обади и остави съобщение, докато бяхме в къщата на Корман. Странно, че Портър не знаеше нищо за това, не смяташ ли? Особено като се има предвид, че живее в съседство с агента на Болт?

— Не зная. И аз не съм чувал нищо за това, а аз чета вестници почти всеки ден.

— Да, ама ти не си почитател на Бен Болт, така че може да не е привлякло вниманието ти.

— Може Портър да не чете друго, освен книги и списания за архитектура.

— Да, предполагам, че възможно — съгласи се Екърт, — при положение, че Корман никога нищо не му е споменал, което ми се струва малко невероятно. Но това не е всичко. Вкарах името на Портър в търсачката и оттам също изскочи интересна информация. Оказа се, че преди няколко години е бил един от подизпълнителите в ранните етапи на проектиране на новия музей „Гети“ в Малибу, ала е бил отстранен от проекта при неясни обстоятелства.

— Неясни? Незаконни игри?

Екърт сви рамене.

— Не е ясно. Репортерите споменават него и още няколко души във връзка с възможно отклоняване на фондовете на проекта, ала изглежда, че цялата работа е била потулена от тръста „Гети“. По онова време музеят е имал големи проблеми със защитниците на околната среда, които са били против разкопаването на хълмовете на Малибу, за да може името „Гети“ да грее над града. Тръстът вероятно просто не е желал повече проблеми с обществеността.

Шайбър вдигна крака на бюрото и скръсти ръце на корема си.

— Ако Портър е бил отстранен от такъв голям проект, това може би обяснява защо сега работи отвъд океана. Убеден съм, че когато

влиятелни хора като Гети, включат името ти в черния списък, малцина от другите предприемачи в страната ще се осмелят да рискуват с теб. — Той кимна. — Добре, да прекараме името му през системата, да видим какво ще се покаже. И без това си мислех, че е добре да го сторим, тъй като той вероятно е последният човек, видял Корман жив. Неприятно ще ми е да получа заключението от аутопсията, че старецът не е умрял от естествена смърт и да се окаже, че сме загубили ценно време. И като заговорихме за патолога, има ли някакъв шанс да използваш връзката си в отдела по съдебна медицина и да провериш дали могат да побързат с аутопсията?

Екърт се изчерви, ала не възрази.

— Всъщност вече говорих с Айрис.

— Аха! Правите планове за уикенда, така ли?

— Не, че е твоя работа, но да, ще ходим да гледаме фойерверките долу в Дана Пойнт.

— Хитрец такъв. Даде ли й имената на синовете на Корман?

Следвайки указанията на Портър, двамата се бяха върнали в къщата и бяха открили имената Майкъл и Филип в началото на списъка за автоматично набиране. Шайбър направи още една проверка в органаизера на бюрото на Корман и на буква „К“ откри домашните и служебни адреси и телефони в Ню Йорк на Майкъл Корман и Филип Корман.

— Дадох й ги — отвърна Екърт. — Тя благодари и каза, че много сме я улеснили. Възнамеряваше да им се обади веднага щом приключи разговора с мен.

— Какво каза за аутопсията?

— Патологът иска да я вмести в графика за утре сутрин. Опитват се да разчистят терена, преди да ги връхлетят празничните пияници и загиналите по пътищата.

Шайбър взе един молив и замислено почука коляното си.

— Ти не прави ли сватбени снимки за някой от криминалната лаборатория на шерифа?

Екърт кимна.

— Дъщерята на един от криминолозите се омъжи преди няколко седмици. Тъкмо извадих снимките.

— Хубаво ще бъде, ако успеем да ускорим токсикологичните изследвания на Корман. Защо не задържиш снимките, докато не бъдат

готови кръвните и тъканните проби?

— А не искаш ли да задържа и първородния им син срещу откуп?

— Само ако сватбените снимки не свършат работа. А междувременно нека проверим дали Корман или Портър имат някакви криминални досиета. Смятам да отскоча до Лос Анджелис и да открия Марая Болт. Кой знае? Възможно е тя да ми каже дали съществува причина да подозирам, че Корман е бил дотолкова потиснат от загубата на съпругата си, та умишлено да изгълта смъртоносен коктейл, преди да се потопи във ваната.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

„Да искаш нещо прекалено силно е сигурна гаранция, че ще платиш твърде висока цена за него“, помисли си Марая, седнала на ръба на хотелското си легло с ключовете от вилата в ръка. Беше ги намерила на масичката, като влезе, заедно с бележка от Пол, че ще бъде цял следобед в телевизията, за да подготви интервюто със Захаров. Марая разклати ключовете, за да почувства тежестта им. За две мънички месингови късчета, към които бе прикрепено картонче с адреса, ѝ се сториха ужасно тежки. Сигурно заради тежестта на вината, която ги съпътстваше.

Искаше само малко спокойствие, за да възстанови връзката си с дъщерята, която бе центърът на неустойчивата ѝ вселена. Линдзи бе поискала почивка в Южна Калифорния, още една фаза от усилията ѝ да проследи стъпките на дядо си. Пол, винаги рицар в бляскави доспехи, бе предоставил бърз и лесен отговор и на двете ѝ молитви.

Ала в живота не съществуват безплатни обяди, все се стараяше да си напомни Марая. Пол очевидно бе искал нещо в замяна на предоставянето на вилата. Явно обаче бе достатъчно почтен, за да изпълни своята част от сделката дори след като Марая бе отказала да плати желаната цена, която бе да го включи в почивката.

В бележката бе посочен и телефонен номер, където можеше да го намери днес следобед. Марая се облегна на таблата на леглото и се заслуша в шума по линията, докато прехвърляха разговора до него. Когато най-сетне я свързаха, Пол звучеше разсеяно и притеснено.

— Няма да те задържам — рече тя. — Исках само да ти кажа, че се върнах в хотела и намерих ключовете. Много ти благодаря. Линдзи ще бъде възхитена.

— Няма нищо. Надявам се всичко да е наред. — В гласа му Марая долови нотки, които за гузна съвест като нейната твърде много наподобяваха разочарование. Ала вероятно бе просто зает. В края на краищата имаше да мисли за много неща.

— Сигурен ли си, че при теб всичко е наред? — попита тя. — Чувствам се малко неудобно, задето така се възползвам от връзките ти.

След което съвсем директно му бе отказала да се присъедини към тях. Каза си, че е заради Линдзи, ала може би просто си търсеше оправдание. Какво щеше да стане, ако Линдзи бе по-добре разположена към Пол? Щеше ли тогава Марая да гори от желание да сподели почивката си с него? Не й се вярваше. От смъртта на Дейвид тя се движеше по инерция, изпълнена с безпокойство за Линдзи, без да я грижа за нея самата — животът ѝ се бе превърнал в носено от течението дърво, курсът му се променяше според прилива на желанията на детето ѝ. Ала бързо приближаваше времето, когато Линдзи щеше да стане самостоятелна. Само две години я деляха от колежа, а в момента тя бе твърдо решена да избере възможно най-отдалечения от окръг Колумбия. Нямаше да имат още много възможности да бъдат сами заедно. А когато Линдзи поемеше по своя път, помисли си Марая. Какво щеше да прави тогава тя до края на дните си?

— Не се възползваш от връзките ми — рече Пол, — но искам да изясним нещо. Когато казах, че искам да бъда с вас... — Прекъсна го приглушен глас и Марая изчака, докато той обсъждаше с някого ъглите на снимане. — Извинявай — рече след малко. — Виж тук е малко претъпкано. Моментът не е особено подходящ да говорим.

— Зная. А наистина искам да поговорим, Пол, но точно сега имаш други неща на главата. Предполагам, интервюто със Захаров ще се състои?

— Чакаме го да дойде. Хората му се обадиха да кажат, че той ще говори с мен само ако запишем интервюто някъде близо до пристанището. Не ми обясниха причината, но открих, че е отседнал на руски шпионски кораб, докато се намира тук в града. Знаеш ли?

Отговорът ѝ бе уклончив. Отдавна се бе отказала от опитите си да открие източниците на Пол. Рано или късно той научаваше почти всичко, понякога даже преди нея.

— Както и да е — продължи той, — ще направим записа в Бърбанк, но ни струваше големи усилия да наемем апартамент в хотел близо до пристанището. В момента съм там. Най-сетне сме готови, но на техниците им бе нужен целия следобед, за да разположат оборудването и все още го тестват. Как мина обяда с Кид?

— Както можеше да се очаква — отвърна Марая. — В официалното комюнике ще се твърди, че е имало „искрена и ползотворна размяна на мнения“.

— Опа! Толкова ли беше зле?

Марая се усмихна. Пол твърде отдавна отразяваше международните събития и вече бе свикнал с дипломатическата стенография. Когато официалното комюнике споменаваше за „искрена и ползотворна“ дискусия, това означаваше, че добрият тон на дипломацията е бил изоставен в полза на безцеремонен разговор. Ако в комюникето се казваше, че на някого е дадена „искрена преценка“ на ситуацията, по всяка вероятност ставаше дума за ултиматум. А ако се обявеше „открита размяна на мнения“, тогава делегатите се бяха държали като борци от Световната федерация.

— Да кажем, че на преводачите не им беше никак леко.

— А Захаров получи ли финансовата помощ, която търсеше?

— Няма да е изненада за никого, че всичко, което ще получи, ще бъде свързано с условия. Пакетът трябва да бъде одобрен от Конгреса, а Захаров трябва да представи условията на своята страна, преди да бъде сключена каквато и да било сделка. Сигурно ще се представиш добре, обаче, ако го попиташ какво знае за отклоняването на средства към кюрдската и фундаменталистката опозиция на турското правителство и дали е готов да рискува храна и гориво през предстоящата зима, за да подкопае усилията на Вашингтон за посредничество в района.

— Оръжие или храна, вечната дилема — замислено рече Пол. — Някои хора могат да се зачудят защо изобщо си дава труда да обмисля пакета за помощ в този момент, когато забавянето може единствено да подпомогне амбициите на този престъпник, който ни мрази. Но предполагам, че е по-добре да избереш дявола, когото познаваш пред непознатия — отговори той на собствените си доводи. — А руските дивизии, които се придвижват на юг? Поиска ли Кид да бъдат върнати?

— Това би било логично искане, нали? А никой никога не е обвинявал Шелби Кид в нелогичност.

— Да, благодаря. Много ми помогна. — Пол като че ли си водеше бележки. — Срещите свършиха ли?

— Двустранните да. Страните се оттеглиха в ъглите си. Утре вечер Захаров и Кид ще присъстват на „Куин Мери“ за откриването на

конференцията на държавите от Тихоокеанското крайбрежие.

— Какво означава това за теб?

— Че ще си почина за разнообразие. Току-що написах последния си доклад. Що се отнася до работата ми, изглежда приключих. — След обяда се беше върнала до федералната сграда, за да уведоми Гайст, че предложението е било направено и Беленко не е избягал панически от стаята. Ала не беше също прегърнал с отворени обятия възможността да стане наемен предател. Ако Беленко се свържеше с нея, тя щеше да уведоми Гайст. В противен случай топката оставаше в полето на заместник-директора. — Да те поканя ли на вечеря? — попита тя. Дължеше на Пол поне това, а вероятно и честно обяснение защо го бе отхвърлила. И защо беше време да обсъдят известно охлаждане на отношенията си.

— Надявах се, че ще си свободна — отвърна той. — Всъщност вече помолих да ми направят резервация за вечеря. Имам запазена маса в „Спаго“ за осем часа. Добре ли е?

— Предполагам. — Би предпочела да е някое по-спокойно място, но часът бе добър. Щяха да имат достатъчно време за разговор, преди да се наложи да тръгне към летището, за да посрещне полета на Линдзи. — Маса в последната минута в „Спаго“ — добави тя. — Доста впечатляващо. Предполагам, това е едно от предимствата да си известен телевизионен журналист.

— Доскоро.

Тя затвори телефона и го остави на нощното шкафче, сетне се облегна назад, опитвайки да реши какво да прави през часовете, които ѝ оставаха. Трябваше да вземе колата. И сигурно трябваше да се обади на рецепцията, за да ги уведоми, че ще остане още един...

— О, по дяволите! — Тя ядосано се удари по бедрото. Беше забравила да каже на Пол, че е сменила полета на Линдзи и че дъщеря ѝ пристига тази вечер, а не утре. „Макар че, мрачно си рече тя, този разговор също може да бъде проведен на вечерята.“ Ала по никакъв начин нямаше да настани Линдзи сама в стая, а двамата с Пол да прекарат още една нощ заедно, особено като се има предвид начина, по който Линдзи бе реагирала, заварвайки го в стаята. Съобщаването на тази новина на Пол обаче нямаше да бъде никак лесно. Най-добре щеше да бъде да си събере нещата и да наеме двойна стая за себе си и

Линдзи, като остави тази на Пол. А докато пиколото пренася чантите ѝ, пресметна Марая, тя ще изтича да вземе наетата кола.

Тя стана от леглото, влезе в банята и започна да прибира тоалетните си принадлежности. Вече излизаше, когато застина неподвижно. Намръщи се, извърна се и бавно обходи с поглед банята. Беше безупречно чиста, на плота нямаше нищо, освен малката табличка с перли за вана и чашите, които прислужницата бе оставила след почистването. Банският ѝ все още висеше на душа, където го бе оставила след сутрешното плуване. Марая се върна в стаята и плъзна огледалната врата на гардероба. Найлоновата торба за дрехи висеше до кобалтовосинята ѝ рокля, с която бе облечена на приема в музея „Арлън Хънтър“ и няколко други рокли, които бе взела за всеки случай. Обувките ѝ бяха на пода. По-големият куфар, който бе приготвила за почивката беше на закачалката за багаж в стаята.

Никъде нямаше други лични вещи. Нямаше го коженият несесер за бръснене в банята. Нито мъжките обувки на пода в гардероба. Нямаше ги ризите с монограм в бледосин цвят, които подчертаваха очите на Пол, когато застанеше пред камерите, съблазнявайки страната с неустоимия си чар, карайки мъжете да му вярват и жените да полудяват по него. Всички тези неща бяха изчезнали. Докато бе отсъствала, той не само бе доставил ключовете от къщичката, беше си събрал багажа и се бе изнесъл.

Марая затвори вратата на гардероба и седна на леглото, поразена. Така ли приключваше една връзка? Тя така внимателно се бе подготвила да се отдръпне, а ето че за нейна изненада я бяха изпреварили.

Отношенията ѝ с Пол бяха бурни в началото, по-късно топли, но винаги недоизяснени, от време на време набираха скорост, после отново забавяха ход, когато един от тях или и двамата биваха понесени от ритъма на работата си. Отношенията трябваше да се подхранват, за да придобият сила. В противен случай просто повяхват. Ала и двамата като че ли нямаха достатъчно време да подхранват своите, а може би им липсваше и ентузиазъм.

А сега очевидно привличането помежду им дотолкова бе отслабнало, че бе достигнало критична точка, като последната капка бяха отделните почивки. А може би точно затова бе планирал тази вечеря — защо трябваше да се състои в най-претъпканото заведение в

Лос Анджелис. В края на краищата, ако съществуваше нещо, което Пол мразеше, това бяха шумните мелодрами. Не беше ли споделил веднъж — полушеговито, доколкото си спомняше — че претъпканият ресторант е най-доброто място за приключване на връзка? Би трябвало да знае най-добре. Пол Чейни бе имал връзки с едни от най-амбициозните и самоуверени жени — онези, които биха се отвратили от себе си, ако направеха сцена на публично място — така че очевидно бе усъвършенствал до крайност изкуството на чистата раздяла.

Тя погледна часовника си. Три часа и половина до вечеря. Твърде изнервящо бе да стои в стаята и да чака. Ще отиде да вземе наетата кола. А после можеше да се върне към старата традиция, че когато нещата загрубят, силните хора отиват на пазар.

Така и направи. След като взе колата в Уестуд — червен мустанг кабриолет, реши тя, като в последната минута смени седана, който бе резервирала първоначално — тя отиде до Бевърли Сентър и прекара един час и половина в разглеждане на луксозните магазини и пробване на дрехи. В „Сакс“ си купи нов бански костюм за плажа, сандали и сламена шапка. А после, съвсем импулсивно, къса рокля без ръкави от мека тюркоазна коприна, която обвиваше тялото ѝ като пашкул.

„Изяж се от яд, журналисте“, помисли си тя, обзета от удоволствие, докато се наслаждаваше на отражението си в огледалото. Нямаше нужда да навлича власеница и да си посипва главата с пепел, задето бе изоставена, а това бе възможно най-далече от някой скръбен тоалет. Цветът подчертаваше лекия загар, който бе придобила само след ден и половина под златното калифорнийско слънце. Тюркоазният оттенък подчертаваше сивите ѝ очи, а косата ѝ никога не бе изглеждала толкова руса. Предложиха ѝ също подходящ шал в тюркоазно и сребристо.

— Чудесно. Идеално за презрителен поглед през рамо — съгласи се Марая и го добави към покупките. Продавачката я погледна озадачено.

Връщайки се в хотела само половин час преди вечерята, тя остави червения мустанг на пиколото пред входа, изтича нагоре по стълбите, взе душ и се облече, сетне внимателно се гримира.

— Нека да чака — промърмори.

Ефектът явно бе точно какъвто се бе надявала да постигне, защото побелелият портиер — същият, който бе наблюдавал

разходките ѝ снощи — както и младото пиколо, се втурнаха един през друг да отворят вратата на колата ѝ и да се взрят в краката ѝ, докато се настаняваше зад волана. „Никак не е зле за майка на тийнейджър“, помисли си Марая, усмихна се, зърнала поруменелите им лица в огледалото за обратно виждане и потегли.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джим Шайбър показва значката си на рецепцията на хотел „Бевърли Уилшър“.

— Търся една ваша гостенка — обясни той на жената, облечена в строг костюм, която приближи с усмивка. — Зная, че е отседнала тук, но не съм сигурен под какво име се е регистрирала.

Минаваше осем и половина. Имаше намерение да отскочи до Лос Анджелис по-рано, ала при мисълта за натовареното заради празничния уикенд движение, реши все пак да спре вкъщи, да вечеря с Лиз и момчетата и да изчака пиковия час. Голяма грешка. В момента, в който излезе на магистрала 405, тя бе задръстена от Сан Диего чак до Малибу с множество тежки и леки катастрофи, бъркотията покрай Четвърти юли бе започнала отрано.

Изборът на странични пътища се бе оказал бавно и изнервящо състезание с няколко милиона местни умници, на които им бе хрумнала същата великолепна идея. Всички магистрала се бяха превърнали в необятно червено море от стоп светлини, през което дори полицейските коли с проблясващи сигнални лампи и включени сирени се движеха със скоростта на охлюв. Наместо да се ядосва, Шайбър пое с потока и направи единственото разумно нещо при така създадите се обстоятелства — настрои радиото в колата на станцията със стари песни, заслуша се в Бийч Бойс и съживи пропиляната си младост.

Жената зад дългото дървено бюро на хотелската рецепция се взря за миг в значката, сетне вдигна поглед към него. Изглеждаше озадачена, ала усмивката ѝ дори не трепна.

— Търсите гост на хотела, а не знаете името? — Значката на ревера на черния ѝ костюм твърдеше, че името ѝ е Б. Латам и че тя е помощник-управител — обслужване на клиенти. Беше на средна възраст, с изрусена на кичури коса, изглеждаше добре, ала без хирургическата скованост, която толкова често бе забелязвал у жените, чиято самоувереност бе убита от Барби културата на града.

Въпреки всичките години, които бе прекарал в лосанджелиското полицейско управление, едва за втори път посещаваше хотел „Бевърли Уилшър“. Построен през двайсетте години, той беше местна забележителност, репутацията му се градеше върху дискретното и акуратно обслужване, невероятните удобства и прочутата клиентела. След като мина през тежките врати, Шайбър имаше чувството, че стъпките му отекнаха твърде силно по пода, покрит с италиански мрамор, оформящ сложна мозайка. Тихото фоайе бе пълно с фантастично аранжирани цветя, масивни старинни масички и меки канапета. Уханието извикваше в съзнанието му красиви жени, изискани парфюми и дебели портфейли.

— Зная моминското име на жената — отвърна той. — Просто не съм сигурен дали не го е сменила. Както и дали изобщо се е регистрирала със собственото си име. Може да е тук със съпруга си.

— Вижте, детектив, защо не опитаме с името, което знаете, все ще тръгнем от нещо? — предложи госпожа Латам и се наведе към компютъра. — Какво е то?

— Марая Болт.

Жената отпусна ръце.

— О, лесна работа. Тя наистина е гост на хотела.

— Сигурна ли сте?

— Да, напълно. Всъщност през последните двайсет минути вие сте вторият човек, който пита за нея. Тя не е в хотела обаче. Ако искате да оставите съобщение, ще се погрижа да ѝ бъде предадено.

— Сигурна сте, че не е в хотела, без дори да позвъните в стаята ѝ?

— Да. Видях я да излиза преди половин час.

— Тук сигурно имате доста гости. Значи определено я познавате, след като сте я видели?

— Да кажем, че ми е направила впечатление.

— Защо?

— Ще бъде недискретно от моя страна да ви кажа, детектив. — Тя загадъчно сви рамене.

— Не ми казвайте. Тук е с любовник.

— Личният живот на нашите гости не ни засяга.

— Но тя е тук с някого? — попита Шайбър. Латам кимна. — Добре, вижте — уморено рече той. — Мен също не ме грижа за това,

но е много важно да говоря с нея.

— Казахте, че става дума за работа? Не сте просто търсач на знаменитости?

— Не, не съм — отвърна Шайбър. — Работя по случай.

— Ами, добре тогава. Предполагам, бих могла да ви кажа каквото знам. Искам да ви кажа, че отпратих другия обаче, така че не си мислите, че правим това за всекиго. Знаете, че трябва да пазим репутацията си.

— Наистина оценявам помощта ви.

— Тя се регистрира вчера. Каза, че ще остане най-много една-две нощи, но предполагам, че тази нощ ще е тук, тъй като не се е обадила, че ще напусне хотела, макар съквартиранта ѝ да си тръгна днес следобед заедно с багажа си.

— Той не е бил регистриран?

— Не. Пристигна сам и си тръгна сам.

— Само от любопитство ще ви попитам, откъде тогава знаете, че е бил отседнал при Марая Болт?

— Той е прочута личност. Бил е видян и разпознат от сервитьора, който е поднесъл закуската им тази сутрин. Сервитьорът е млад и все още се прехласва по някои от гостите ни — добави жената. По лицето ѝ се изписа чувство за вина. — Всъщност оказа се, че управителят на хотела е пуснал този човек в стаята на госпожа Болт, когато джентълменът е заявил, че иска да я изненада. Аз обаче не бих направила подобно нещо. Тук в „Бевърли Уилшър“ се гордеем с обслужването, ала отварянето на стаята на някой от гостите без нейно разрешение, без значение кой е този човек, по мое мнение е извън рамките на приличието.

— Предполагам, този джентълмен е влиятелна личност?

Тя сви рамене.

— Ако приравнявате славата с влиянието. Разбира се, в този град повечето хора са на това мнение. Когато се разчу, че този мъж е в хотела, всички от персонала изгаряха от любопитство да разберат коя е приятелката му, така че повечето от нас вече я познават по външност.

— Моля? — попита Шайбър, забелязал усмивката ѝ.

— Портиерът ни е убеден, че дамата е високоплатена проститутка на повикване. Изглежда, преди да се върне при госта си снощи, тя е била с друг мъж. После, след като той я е оставил тук, тя

се измъкнала отново за час-два. Артуро, портиерът, решил, че е отишла при друг. Това беше преди да му кажа, че дамата е дъщерята на Бенджамин Болт.

— Разбирам. Но е била доста дейна, така ли?

— Няколко пъти е излизала и се е връщала. — Жената отново сви рамене. — Може би просто обича забавленията. Както можете да си представите, тук имаме доста такива гости — децата на богаташи с повече пари, отколкото мозък.

— Смятате, че тя е такъв тип?

— Не съм разговаряла дълго с нея, но не мисля така. Дори ако оставим всичко останало, тя е прехвърлила трийсет и пет. Малко е възрастна за този кръг. Но пък коя съм аз, че да правя заключения.

— Както и да е, този прочут джентълмен е напуснал хотела, а госпожа Болт в момента не е в стаята си.

— Както ви казах, излезе преди половин час.

— Но не е напуснала хотела?

— Беше облечена страхотно, като излезе и не носеше багаж. Предполагам, нещата ѝ все още са в стаята. Нямам престава кога ще се върне и дали изобщо ще се върне тази нощ, но за апартамента се плаща с кредитна карта, така че това не е моя работа.

— Имате ли нещо против да погледна вътре? — попита Шайбър.

— Защо?

— Просто за да се уверя, че не е напуснала хотела и ще се върне по някое време. Ако е така, ще оставя съобщение да се свърже с мен. Може дори да остана да я почакам. Но ако няма да се връща и не е възнамерявала да ви съобщи, по-добре да го науча сега, отколкото по-късно. Както ви казах, жизненоважно е да говоря с нея за случая, по който работя.

Латам огледа фойето, ала за момента всичко изглеждаше спокойно, пък и поне още двама души работеха на рецепцията, доколкото виждаше Шайбър.

— Предполагам, мога да ви заведа — кимна жената. — Само да взема картата.

Докато пътуваха с асансьора до петия етаж, Шайбър попита:

— Споменахте и друг човек, който я е търсил. Той представи ли се?

— Не, но съм готова да се обзаложа, че беше някакъв федерален агент.

— Откъде разбрахте?

— В хотелския бизнес съм от двацет и две години, детектив. Когато от толкова време сте на рецепцията, от пръв поглед започвате да познавате определени типове. Като ченгетата. Хората, които изневеряват на съпругите или съпрузите си. Проститутките... и именно затова щях да знам, че госпожа Болт не е такава, дори преди да съм разбрала кой е баща ѝ. Разбирате какво имам предвид. Вие сигурно вършите същото във вашата работа. Насам — добави тя и го насочи наляво, щом вратите на асансьора се отвориха.

— И този мъж, който може да е бил федерален агент...

Жената спря пред една врата почти в края на коридора, почука два пъти, след което пхна картата в процепа.

— Със сигурност не беше от ФБР — бутна вратата тя. — Бих казала, че приличаше повече...

Тя внезапно млъкна и ахна. Шайбър надникна иззад рамото ѝ, мигновено готов да я бутне настрана с лявата си ръка, докато с дясната посегна към кобура на гърба си.

Латам обаче се опомни бързо и само направи гримаса.

— Бих казала, че другият мъж приличаше точно на този тук — рече тя.

Проследявайки погледа ѝ, Шайбър зърна висок мъж на средна възраст със солидно телосложение и бръсната глава, застанал пред отворения гардероб във вътрешното помещение, проверявайки съдържанието му, което се състоеше от найлонов плик за дрехи и няколко рокли, доколкото се виждаше. Мъжът бе непретенциозно облечен, без вратовръзка, със спортно сако и черна риза. Въпреки това приличаше на човек, който често чува фразата: „Слушам, сър“. Гладко бръснатата му глава със сигурност не беше някаква модна прищявка. Беше по-скоро функционално улеснение, възприето от хората с рисковани професии, които не можеха да си позволят да се разсеят дори за миг от паднала върху очите им коса или кичур, заклещен в някоя теснина.

Когато мъжът ги погледна, тъмните му очи издаваха сила, която на повечето хора би се сторила заплашителна. Госпожа Латам обаче дори не трепна.

— Бихте ли ми казали какво правите? — настоя тя. — И как влязохте тук?

Мъжът затвори гардероба, без да бърза, сетне се обърна напълно към тях — не изглеждаше нито разтревожен, нито притеснен, задето са го хванали на местопрестъплението. Нито пък направи опит да избяга, макар Шайбър да си даваше сметка, че нямаше да бъде никак лесно да се опита да го спре.

— Търся Марая Болт — благоволи да отговори мъжът най-сетне. Гласът му бе дълбок и дрезгав, като бетонобъркачка, която неохотно започва да се върти.

— И сметнахте, че ще я откриете в гардероба? — сухо попита Латам.

Шайбър реши, че я харесва. Жената имаше кураж. Ала той я заобиколи, решил, че е време да поеме нещата в свои ръце.

— Кой сте вие? — попита.

Натрапникът вдигна вежди.

— Кой съм аз? — повтори. — А кой сте вие?

— Детектив Джим Шайбър от полицейското управление в Нюпорт Бийч, отдел „Убийства“.

— Убийства, а? — Едрият мъж се огледа. — Тук няма трупове. Както и да е, не сте ли малко извън района на юрисдикцията си?

— Малко — съгласи се Шайбър. — А вие сте...

Едрият мъж се поколеба — сякаш се опитваше да реши кой е днес. Което не беше добър знак.

— Франк Тъкър, Централно разузнавателно управление — рече накрая.

— Видяхте ли? — обърна се Латам към Шайбър. — Точно каквото смятах да ви кажа.

— Бива ви — съгласи се Шайбър. Явно това бе накарало мъжа да се поколебае. — Предполагам, имате някакъв документ за самоличност?

Мъжът се намръщи и посегна към задния си джоб, откъдето измъкна ламинирана лична карта. Беше от онези с метална щипка, които се носеха непрекъснато в строго секретни отдели.

— А вие? — попита той.

Шайбър измъкна кожения калъф със значката от полицейското управление на Нюпорт Бийч. Двамата разгледаха картите си, докато

жената стоеше отстрани със скръстени на гърдите ръце.

— И след като вече официално се запознахме — подхвърли тя, — ще ми обясни ли някой какво става тук? А вие — добави към Тъкър, — все още искам да знам как влязохте. Бих могла да повикам да ви арестуват.

— Не и от него — кимна Тъкър към полицая. — Не е на свой терен.

— А предполагам няма да изчакате лосанджелиската полиция? — попита Латам.

— Не, свърших работата си тук.

— О, чудесно — провлачи тя. — Толкова се радвам да го чуя. Какво ще кажете да продължите по пътя си тогава? — Тя отново се извърна към Шайбър. — А вие, детектив? Достатъчно ли видяхте?

Шайбър се озърна. В добавка към роклите, които бе зърнал в гардероба, в банята имаше тоалетна чантичка, а на леглото се мъдреше опаковъчна хартия. На един от столовете бе оставена чанта от „Сакс“ на Пето авеню. Реши да потисне желанието си да провери чекмеджетата. Дори да не беше извън юрисдикцията си, този Тъкър продължаваше да му напомня, че няма право да претърси стаята, без заповед за обиск.

Шайбър кимна и жената протегна ръка към вратата.

— Тогава, господа, ако обичате? — Изглежда гневно Тъкър, докато излизаше в коридора. Докато пътуваха в асансьора, тя местеше поглед от единия към другия. — Има ли нещо друго, от което някой от вас се нуждае?

Двамата се спогледаха. Шайбър си помисли, че трябва да остави съобщение на Марая Болт да се свърже с него, като се върне, ала не му се искаше Тъкър да изчезне, преди да е успял да му зададе няколко въпроса. Съобщението можеше да остави по-късно. Тъкър го наблюдаваше, очевидно извършвайки същите пресмятания. Накрая двамата се обърнаха едновременно към Латам и поклатиха глава.

— Добре. И вярвам, че никой от вас няма да нахлуе в някоя друга от стаите ми тази вечер? — добави тя, хвърляйки гневен поглед към Тъкър. Той кимна рязко, щом вратите на асансьора се отвориха в кръглата ротонда на фойето. — Тогава, ако ме извините, господа, изходът е натам. — Тя посочи входната врата, застанала като страж, докато двамата излязоха навън.

На булевард „Уилшър“ Тъкър изчака Шайбър, сетне го последва до „Родео Драйв“. Вечерта бе топла и изпълнена с аромата на жасмин от саксиите на хотелските прозорци, от време на време във въздуха пропукваше някой подранил фойерверк.

— ЦРУ значи? — тихо рече Шайбър и се подпря на хотелската стена. — Извън Лангли ли работите?

— Точно така. А вие? Какво правите тук, толкова далеч от вашия район?

— Не чак толкова далеч като вас, но съм тук по същата причина. Търся Марая Болт.

— Защо?

— Искам да говоря с нея във връзка с възможността да е извършено убийство.

— Коя е жертвата?

Шайбър се намръщи.

— Вижте какво, нека изясним нещо. Това не е ваш район на контрол. За момента съм склонен да пренебрегна малката ви каскада, наместо да ви предам в най-близкото управление на полицията, както би трябвало...

— Като че ли бихте могъл.

— Нека не се заяждаме, Тъкър. Първо, прекарал съм осемнайсет години в лосанджелиското полицейско управление и познавам града като петте си пръста, да не говорим за всяко ченге в него. Без значение какво пише на значката ми, това е мой терен. Второ, прекарах три часа в задръстеното движение. В Нюпорт имам един мъртвец и както изглежда празникът, който планирах да прекарам със семейството си, отива по дяволите. Накратко, в много скапано настроение съм. Така че какво ще кажете да проявим малко професионално уважение един към друг, а?

— Добре. Коя е жертвата? — повтори Тъкър.

Шайбър въздъхна.

— Казва се Албърт Джейкъб Корман, по прякор Чап. Чували ли сте за него?

На стоманеното лице най-сетне се изписа някаква реакция.

— Корман е мъртъв? Как?

— Бил е открит тази сутрин на дъното на горещата си вана.

— Убит — рече Тъкър.

Беше твърдение, а не въпрос.

— Казвате го, сякаш знаете със сигурност — присви очи Шайбър. Какво общо имаше с това ЦРУ?

— Не е ли така? — От скептичния тон стана ясно, че той не храни почти никакви съмнения, че Корман е бил убит.

— Не беше очевидно по трупа. Няма да сме сигурни, докато не приключи аутопсията. Какво знаете за него?

Тъкър сви рамене.

— Никога не съм го виждал. Знам само, че беше литературен агент.

— Точно така и е представял бащата на Марая Болт. — Другият мъж кимна. Шайбър продължи: — А ЦРУ? Защо са толкова заинтересувани от тази работа, та влязохте с взлом в хотелската стая на Марая Болт?

— Не съм казал, че ЦРУ се интересува от нея. Казах, че аз я търся. Тя ми е приятелка — добави бързо Тъкър, тъкмо когато Шайбър понечи да го разкъса заради новия уклончив отговор. — Говорих с нея тази сутрин.

— Близка приятелка?

— Да. — Едносричните отговори на мъжа казваха много повече от многословните, отбеляза Шайбър. Имаше чувството, че колкото и близки да бяха Тъкър и Марая Болт, може би връзката им не беше такава, каквато едрият мъж искаше да бъде.

— От това, което чувам, изглежда тя има доста приятели — подхвърли Шайбър.

Както и очакваше, Тъкър избухна:

— Какво означава това? — Сетне нещо трепна по лицето му, ала изчезна, преди Шайбър да успее да го определи и изражението му отново се вкамени. — Пол Чейни — рече той. — Отседнал е при нея.

„Аха! — помисли си Шайбър. Значи това е знаменитата личност, на която прехласнатият сервитър е поднесъл закуска.“

— Разбрах, че си е тръгнал днес следобед — рече Шайбър. — Госпожа Болт междувременно доста е излизала и влизала снощи. Знаете ли нещо за това?

— Съмнявам се, че е важно. Тя е тук по работа.

Такава бе и теорията на портиера, макар Шайбър да бе сигурен, че Тъкър няма предвид същата работа.

— С какво се занимава? — попита той. Изстена, след като другият не отговори. — О, господи. Не ми казвайте, че и тя е шпионин?

— Не мога да говоря за това.

— Да, точно така. Защо ли не съм изненадан? Е, в такъв случай да опитаме друга тема. Какво можете да ми кажете за неиздадените творби на баща ѝ? Някакви дневници и роман, очевидно?

— Какво за тях?

— Къде са например? Доколкото разбрах, предполага се, че са били у Корман, ала ако са в къщата му, не успях да ги намеря.

Тъкър се намръщи.

— Възможно ли е да ги е върнал на Марая?

— Не се е видяла с него преди смъртта му — отвърна Шайбър, осланяйки се на телефонното ѝ съобщение и това, което бе научил от съседа на Корман. — Всъщност тя дори не знае, че е мъртъв. Това е една от причините, поради които се опитвам да я открия. Когато се обади по телефона, тя спомена за някакъв Ъркърт. Партньорът се поразрови и откри Луис Ъркърт, който е голяма литературна клечка?

— Работи върху биография на бащата на Марая — кимна Тъкър.

— Има ли някаква възможност Корман да е дал ръкописите на него? Може би, за да ги проучи?

— Малко вероятно. От друга страна обаче — добави Тъкър, — след като ги няма...

— Тези ръкописа са доста ценни, предполагам. Дотолкова, че Корман да бъде убит?

— Трябва да посетя някои места — избегна отговора Тъкър.

— Къде? — След като отново не получи отговор, Шайбър сам се досети. — Планирате да се отбиете при този Ъркърт? Няма да стане. Не и без мен във всеки случай.

Тъкър не каза нищо, ала осемнайсетгодишният полицейски опит на Шайбър го беше научил да разпознава безпогрешно кога му готвят някой номер — наркопласъор, който се готви да побегне, бандит, който не желае да бъде претърсен, спряла кола, оказала се смъртоносна. Преди едрият мъж да успее да помръдне, Шайбър отстъпи, за да застане стабилно и в същото време измъкна пистолета от кобура на кръста си, не оставяйки нищо на случайността. Тъкър застина, очевидно преценявайки шансовете си. Шайбър измъкна клетъчния си

телефон и с една ръка натисна бутона за набиране на старата си служба.

— Свързвам се с дежурния в полицейското управление — рече той. — Разполагате със секунди, преди да вдигне, така че мислете внимателно. Смятате, че можете да избягате, без да се опитам да ви спра? — Палецът му освободи предпазителя на деветмилиметровия пистолет. — И дори да не улуча, което е малко вероятно от такова разстояние, колко далече си мислите, че ще стигнете за три минути? Защото това е времето за реагиране на полицейските коли в този район. Средно. На това място — посочи той хотела с телефона си — ще дойдат доста по-бързо. — Обърна слушалката към Тъкър, за да чуе първото позвъняване.

— Шайбър, виж...

— Не, ти виж. Все още не съм чул нито дума обяснение защо мъртвецът ми в Нюпорт би трябвало да се смята за убит, но ти изглежда смяташ, че е така. Това те прави важен свидетел от моя гледна точка. Какво правиш тук изобщо? Това някаква тайна операция на Управлението ли е? Да не сте решили да стоварите убийство в някое забравено от бога място? Е, помисли пак, партньоре. Не и по време на моята смяна.

Линията от другата страна звънна втори път.

Едрият мъж се взря в него и Шайбър усети, че го преценяват. Застана още по-стабилно, подготвяйки се за удар с глава. Идеята никак не му допадна, защото бе сигурен, че ще бъде премазан като с хладилник. Фактът, че мъжът бе малко по-възрастен от него не му носеше никакво успокоение.

— И двамата остаряваме за подобни номера, Тъкър. Какво ще кажеш да изоставиш тая напереност на агент от Управлението и просто да си сътрудничим, а?

Когато телефонът от другата страна звънна отново, Тъкър изглежда взе решение.

— Не съм тук със служебна задача — призна той.

Шайбър прекъсна връзката.

— Всъщност ще направиш услуга на хората в Управлението, ако ме предадеш. Но ако го сториш, Шайбър, мога да ти гарантирам, че никога няма да разбереш какво всъщност се е случило с Корман. Има

хора, които ще се погрижат за това. И най-лошото е, че никак не съм сигурен дали всичко ще спре дотук.

— А това, че търсиш тази Болт? И това ли е противно на заповедите? Тя също ли действа на своя глава като теб?

Тъкър не отговори.

Шайбър отново вдигна телефона.

— Последен шанс — рече той.

— Това е лична работа — измърмори Тъкър. И Шайбър отново се досети за куп подробности по този лаконичен отговор.

— Добре, предлагам ти сделка — рече той. — Разказваш ми всичко, което знаеш. Ако реша, че си струва, и ако успееш да ме убедиш, че нямаш нищо общо със смъртта на Корман, ще се отбием заедно при професор Ъркърт. После ще се върнем тук и ще изчакаме госпожа Болт да се върне. Предполагам, че тя ще иска да узнае за смъртта на агента на баща си и бих желал да чуя какво може да ми каже за него. — Тъй като Тъкър не отговори веднага, Шайбър кимна към клетъчния телефон. — Алтернативата е да те предам. Споменах ли, че тази вечер е дежурен лейтенант Ал Грийн? Двамата с него се познаваме отдавна. Всъщност аз съм кръстник на първото му дете. Ако каже, че трябва да те заключат, Грийн първо ще те арестува, а после ще задава въпроси. Сега е — Шайбър погледна часовника си — девет и три минути в навечерието на Четвърти юли. Колко дълго смяташ, че ще преседиш на топло, преди да уредят пускането ти под гаранция? Какво ще се случи с твоята приятелка, докато си в ареста? И какви смяташ, че са шансовете да не бъдеш открит от твоите приятелчета в Управлението? Всъщност — добави Шайбър — готов съм да им се обадя и да ги попитам каква работа имаш тук да ми разваляш деня. Е, какво ще бъде?

— Добре — изръмжа Тъкър. — Ще го направим както искаш. Да идем да видим Ъркърт.

По-късно се оказа, че това е една от най-лошите сделки, които бе сключвал напоследък. Ала достатъчно дълго бе стоял на едно място, реши той, а ако приемеше сделката на Шайбър, имаше най-големи шансове да се придвижи напред без много шум. Ченгето от Нюпорт вече му бе спестило известни трудности с намирането на домашния

адрес на Ъркърт. Ала Шайбър обясни, че университетът е по-близо и двамата решиха първо да изпробват късмета си там. По пътя Тъкър го осведоми съвсем накратко за приятелството си с Марая и каквото знаеше за Корман и Ъркърт. Нямаше никакво намерение да му каже за пътуването до Москва и за срещата си с Навигатора, нито пък за трийсетгодишните папки, които сочеха към друга поредица от убийства, които смъртта на Корман вероятно целеше да прикрие. Въпросът беше дали убиецът на Корман знае, че някой друг се е натъкнал на истината за смъртта на Бенджамин Болт?

Когато стигнаха близо до студентското градче в Уестуд, Шайбър изглеждаше по-объркан и раздразнен отвсякога. Тъкър се молеше Ъркърт да е в Тимбукту или на някое друго недостъпно място, за да може да се отърве от нюпортското ченге и да продължи самостоятелно. Откриха, че пътят до паркинга, разположен най-близо до Диксън Плаза, където се намираше кабинетът на Ъркърт е блокиран от кола на лосанджелиския полицейски участък, паркирана направо на шосето. Щом Шайбър намали, към тях се насочи униформен полицаи, който замаха о ръка, за да ги накара да се върнат. Шайбър спря климатичната инсталация и когато двамата с Тъкър свалиха прозорците си, удари ги суха гореща вълна. Не е чак толкова ужасно за това време на годината, помисли си Тъкър. Поне я нямаше отвратителната влажност, която бе оставил зад себе си във Вирджиния.

— Ей, Стърн, стари разбойнико — извика Шайбър. — Как си?

Полицаят се наведе и надникна през прозореца.

— Детектив Шайбър? Ти ли си? Здравсти! Какво те води насам?
— попита и протегна ръка през отворения прозорец.

— Не можах да остана надалече от светлините на големия град — отвърна Шайбър и стисна ръката му. Ченгето погледна към спътника му. — Франк Тъкър — добави Шайбър.

Младото ченге кимна за поздрав, сетне отново насочи вниманието си към детектива.

— Чух, че си се оженил.

— Да. Тъкмо се върнах от медения месец в Розарита.

— Как ти харесва в Нюпорт?

— По-тихо е отгук със сигурност. Какво става? — добави той и кимна към въртящите се червени светлини.

— Някакъв професор е хвърлил топа в кабинета си. Ченгетата в студентското нямат достатъчно хора заради празника, та затова ни повикаха.

Шайбър хвърли поглед към спътника си и Тъкър си даде сметка, че и двамата са обзети от лошото предчувствие, че са пристигнали твърде късно.

— Този професор — рече Шайбър, — да не би името му случайно да е Ъркърт?

— Аха, откъде знаеш? — изненадано попита ченгето.

Шайбър въздъхна тежко.

— Тъкмо бяхме тръгнали да се срещнем с него. Убит ли е?

— Възможно е. Не е ясно как, предполагам, но казват, че според някакъв свидетел има нещо подозрително.

Шайбър затвори очи за миг.

— Дежа вю — рече детективът и поклати глава. — Кога е станало?

— Преди няколко часа — отвърна патрулния полицай.

— Кой работи по случая?

— Рипли и едно момче от полицейския участък на университета, казва се Макивой.

— Ще ме пуснеш ли да мина? — попита Шайбър. — Смятам, че е по-добре да поговоря с тях. Може би разполагаме с информация, която ще им е от полза.

— Минавайте. Оставете колата на паркинга пред моята кола.

— Къде е кабинетът на професора?

— Херцбърг Билдинг, Диксън Плаза. На третия етаж. Ще видите момчетата, като стигнете там. Те ще ви упътят.

— Добре, благодаря. Радвам се, че се видяхме.

— Аз също.

Шайбър паркира колата.

— По дяволите, горещо е — оплака се той, излизайки навън. — Имам чувството, че проклетата температура се повиши, наместо да падне след залез-слънце.

— Така изглежда — кимна Тъкър. — Може ли да си оставя сакото в колата ти?

— Разбира се — отвърна Шайбър и махна разсеяно.

Тъкър го съблече и го пусна на седалката. Шайбър заключи колата и двамата поеха по очертаната с дървета алея към широк площад в центъра на градчето. Уличните лампи хвърляха бледожълта светлина върху тротоара.

— Предполагам, това подкрепя донякъде теорията ти, че Корман е бил убит — подхвърли Шайбър.

— Всъщност не съм казал подобно нещо — изтъкна Тъкър, щом приближиха широките стъпала към подобна на замък каменна сграда. Месингова плоча до украсените с резба, масивни дъбови врати оповестяваше, че това е Херцбърг Билдинг на изкуствата и хуманитарните науки. Напредваха бавно по стъпалата. Шайбър, както бе обявил, изглежда познаваше всички ченгета в лосанджелиския полицейския участък, всички те го спираха да стиснат ръката му, сетне го предаваха на следващия. Тъкър го следваше, убеден, че го смятат за колега на Шайбър от Нюпорт.

Когато най-сетне влязоха и се изкачиха по стълбите до третия етаж, Шайбър отново обясни, че разполагат с информация за детективите, натоварени с разследването. Този път обаче, макар ченгето, застанало на пост пред местопрестъплението, да беше дружелюбно към детектива, се намръщи, щом зърна Тъкър.

— Кой е той? — запита направо.

— Казва се Франк Тъкър.

— С теб ли работи?

— Не, но може да се окаже свидетел — отвърна Шайбър.

Ченгето бавно кимна.

— Добре, почакайте. Ще уведомя детектив Рипли, че сте тук.

Тъкър проследи полицаия, отдалечаващ се по ярко осветения коридор. Мястото миришеше на дезинфектант. Количка за почистване стоеше изоставена в средата на коридора. Зеленият линолеум на пода бе разкъсан от хилядите чифта крака, преминали по него през множеството години, откакто сградата е била открита.

Минаха няколко минути, преди детективът да излезе от кабинета в дъното на коридора и да приближи към тях. Детектив Уил Рипли сърдечно тупна Шайбър по гърба, ала усмивката му изчезна, когато рязко кимна на Тъкър, след като Шайбър го представи. Сетне Рипли отведе бившия си колега настрана. Не се чуваше какво говорят, ала по начина, по който детектива от Лос Анджелис периодично хвърляше

поглед през рамо, беше очевидно, че иска ясно обяснение кой е Тъкър и защо внезапно се е появил на местопрестъплението. Накрая, след разгорещена дискусия, двамата детективи се върнаха. Сега Шайбър също се мръщеше.

— ЦРУ, значи? — попита Рипли и се взря отблизо в Тъкър. — Какво знаете? Твърдите, че сте познавали професор Ъркърт?

— Не, изобщо не твърдя подобно нещо. За първи път чух името му едва вчера — отвърна Тъкър, внезапно зачудил се дали идването му тук с Шайбър е било добра идея.

— Как чухте за професора? — попита Рипли.

— Дълга история.

— Разбирам. Е, може би ще ми кажете за това по-късно. — Рипли отново се обърна към Шайбър. — Ела и хвърли един поглед. Вие също, Тъкър — добави той през рамо.

Последваха Рипли до вратата, от която се бе появил. Там излезе друг млад детектив — Макивой, от полицията в университета, както изглежда — и бе представен след поредица погледи към Тъкър.

— Налага се да ви помоля да останете до вратата, за да не замърсите местопрестъплението, докато момчетата си свършат работата — рече Рипли. — Но спокойно можете да погледнете.

Двамата с Макивой се отдръпнаха, за да могат Шайбър и Тъкър да надникнат вътре.

Кабинетът беше типичен за университетските стандарти, обзаведен за старши професор и освен обичайната мебелировка, по стената бяха окачени снимки и награди, имаше няколко растения, ориенталски килим и множество джунджурии по рафтовете. Всякакви дреболии, свидетелстващи за продължителна кариера. Няколко криминолози с бели найлонови ръкавици обикаляха стаята, правеха снимки и снемаха отпечатъци.

Точно срещу вратата един мъж — Луис Ъркърт, предположи Тъкър — седеше на кожения стол с висока облегалка, главата му лежеше на дъбовото бюро пред него. Бе извърната настрани върху протегнатата му ръка точно до една отворена книга. Изглеждаше така, сякаш е решил да подремне, докато е четял. Косата му бе прошарена и оредяла на темето. На протегнатата му дясна ръка имаше масивен златен пръстен, дланта опираше в бюрото. Лявата му ръка бе сгъната до главата. Носеше масивен златен часовник, дебелата кожена каишка

бе доста износена — беше от този вид часовници, които се предаваха от поколение на поколение в семейството. Търкърт изглеждаше спокоен и отпуснат, ала въпреки липсата на всякакви следи от насилие, Търкър знаеше, че мъжът не спи.

— Има ли някакви рани? — попита той.

Рипли поклати глава.

— Никакви, като се изключи съвсем лека драскотина като от порязване с хартия върху дясната му длан. Нищо не липсва, доколкото можем да видим, макар че ще трябва да намерим някой, който е запознат с обстановката, за да ни помогне да направим списък на вещите. Часовникът, който носи обаче, е стар „Ролекс“. Пръстенът също не е евтина дрънкулка. Каквото и да е станало тук, няма нищо общо с грабеж.

— Липсват ли някакви папки? — попита Шайбър, надничайки към трите шкафа със стоманени чекмеджета.

Рипли вдигна вежда.

— Не зная. Трябва ли?

Детективът от Нюпорт сви рамене.

— Може би трябва да поговорите със секретарката му, да проверите дали е имал асистент в изследователската работа. Очевидно е работел по биография на Бенджамин Болт, писателят, нали го знаете? — Рипли кимна неопределено. — Както и да е, ако успеете да откриете някой, който е запознат с работата му, ще бъде интересно да се знае дали липсва нещо, особено ако е свързано с Болт.

Макивой изглеждаше скептично настроен.

— Не сме сигурни дали изобщо става дума за убийство, а вие вече намерихте мотив? И какъв е той точно? Професионално съперничество? Някой е искал да отстрани професора? Откъде знаете?

— Не зная — отвърна Шайбър, — и дори не твърдя, че е така. Само казвам, че си заслужава да се провери. — Той се обърна отново към Рипли. — Говорих със Стърн на пътя. Той спомена за свидетел, който е видял нещо подозрително?

Рипли кимна.

— Чистачката. Била приключила тук и разговаряла с професора, докато си вършела работата. Твърди, че изглеждал добре. Сетне, докато почиствала съседната стая, чула нещо, което ѝ се сторило като вик, ала прахосмукачката ѝ била включена, затова не е сигурна. Когато

след няколко минути приключила със съседната стая и излязла да продължи по коридора, зърнала някакъв мъж да излиза от кабинета на Ъркърт и с бързи крачки да се насочва към стълбите.

— А Ъркърт? — попита Шайбър.

— За беда — отвърна Рипли, — тогава не й хрумнало да погледне в кабинета му. — Помислила си, че мъжът сигурно е някой колега на Ъркърт — добави той. — Едва когато приключила с почистването на последния кабинет и се приготвила да тръгва, найсетне минала да погледне тук. Открила Ъркърт ето така. Опитала се да го събуди и разбрала, че е мъртъв. Диспечерът твърди, че е била в истерия, когато набрала деветстотин и единайсет.

— Значи е видяла убиеца? — попита Тъкър.

— А убиецът не я е видял? — добави Шайбър.

— Очевидно не, за щастие, иначе сигурно би се погрижил да не остави очевидци — отвърна Рипли.

— Прилича на професионално свършена работа — мъдро заключи младият Макивой. — Работил е бързо. Знаем, че Ъркърт е бил още жив малко след шест часа, когато чистачката предполага, че е напуснала кабинета и е бил мъртъв в шест и четирийсет и три, когато диспечерът е приел обаждането.

Тъкър обходи с поглед стените на кабинета, покрити със снимки и дипломи в рамки. Някои бяха леко наклонени, сякаш бе имало земетресение. Или може би някой е търсил нещо зад тях, помисли си той. Това бе единственото нещо, което разваляше идеалният ред в помещението. Наистина беше убийство и наистина бе изключително професионално извършено, както бе отбелязал Макивой. Съвсем в стила на КГБ.

Тъкър задържа поглед върху снимките. Бяха около десетина, повечето на мъртвеца изглежда, на различни места и с различни непознати хора. Ала една от снимките беше на друг мъж, съвсем сам — бащата на Марая, стреснато осъзна Тъкър. Това бе една от най-разпространените снимки на Болт, използвана за кориците на книгите му, а и на други места. Марая му бе казала веднъж, че снимката е правена от майка й с апарат за мигновени снимки близо до къщата в Нюпорт, където бе отраснала Марая. Баща й бе застанал на пясъка, който се простираше зад него в далечината, вълни се разбиваха в брега. Мъжът бе със светла коса и приятна външност. На снимката бе

облечен в бяла памучна риза, палците му бяха пъхнати в джобовете на избелелите джинси. Босите му крака бяха затънали в пясъка. Светлини и сенки играеха по спокойното му лице, ала сивите му очи гледаха право напред, изражението бе сериозно, сякаш е бил потънал в мисли само миг, преди да бъде прекъснат и помолен да погледне към фотоапарата. „Портрет в съвсем ранна младежка възраст — още дете, помисли си мрачно Тъкър — но също и баща, който бе предал сериозните си сиви очи на малкото момиченце, което бе изоставил.“

Той тръсна глава, извърна поглед от снимката и излезе в коридора, където бе стреснат от пронизителен вик. Извърна се рязко и откри, че Рипли се е измъкнал, докато той бе разглеждал снимките на стената на Ъркърт и сега стоеше малко по-надолу по коридора, хванал за лакътя една испанка на средна възраст, която пищеше:

— El es el asesino! El es el asesino!

Убиецът, към когото сочеше истерично, бе самият той. Преди да успее да реагира, Тъкър се озова притиснат до стената с ръце зад гърба, задържан от половин дузина униформени полицаи, появили се незнайно откъде. Чифт белезници се впиха болезнено в китките му.

— Шайбър! — изрева той. — Какво, по дяволите, става тук?

— Тя твърди, че е видяла теб в коридора — отвърна Шайбър. — Когато полицаят на стълбите те видял да влизаш с мен, помислил, че описанието ѝ съвпада до най-малка подробност.

— Не съм убивал никого! Тъкмо съм слизал на летището, когато е станало всичко това.

— Тя изглежда мисли, че си бил ти — рече Рипли.

— Това е лудост. Трябва само да проверите в „Юнайтед Еърлайнс“. Те ще потвърдят, че съм бил с техния полет.

— У теб ли е още бордната карта? — попита Шайбър.

Тъкър се замисли.

— Не, хвърлих я, струва ми се. Но все още имам отрязъка от билета. Остана в наетата кола при „Бевърли Уилшър“.

— Ще проверим това — рече детектив Рипли.

— Не, той може да провери — каза Тъкър и кимна към детектива от Нюпорт. — Шайбър, ключовете са в сакото ми в колата ти. Наетата кола е тъмносин таурус. Ще намериш билета в жабката — и това е всичко, което можеш да пипаш. Що се отнася до теб — добави той и се обърна към Рипли, — нямаш разрешение да се доближаваш до моята

лична собственост. Ясно ли е? — Мислеше си за лаптопа и дискетата на Навигатора, заключени в багажника на колата. Шайбър беше извън района си на юрисдикция и нямаше право да извърши обиск. Детективът от Лос Анджелис трябваше да се снабди със заповед, за да има достъп до колата. С малко късмет Шайбър щеше да намери билета и невинността му щеше да бъде установена, много преди Рипли да успее да напише доклад и да открие съдия, който да одобри заповед за обиск. Или поне това бе трескавата надежда на Тъкър.

— Съвсем ясно — отвърна Рипли, — но междувременно ще трябва да дойдеш с нас. — Той кимна към един от униформените, който го претърси за оръжие.

— Не нося — отегчено рече Тъкър. — Та аз преди малко слязох от самолета, за бога. — Дръпнаха го от стената и го завъртяха. — Шайбър, това е пълна идиотщина. Не можеш да им позволиш да ме арестуват. Знаеш, че не съм направил нищо.

— Изобщо не знам подобно нещо. Знам само, че те заварих да ровиш из една хотелска стая, където беше влязъл с взлом два часа след като професорът е бил убит. Имал си достатъчно време, за да стигнеш оттук дотам.

— Защо, по дяволите, ще идвам тук с теб, ако съм извършил това?

— Не си знаел, че чистачката те е видяла — отвърна младият Макивой.

— Не е видяла мен, по дяволите! — Той се извърна отново към Шайбър: — Достатъчно е да се провери в авиокомпанията... — Той внезапно млъкна.

— Какво има? — попита Шайбър.

Тъкър затвори очи и поклати глава, въздишайки тежко. Не това беше начина да печелиш приятели и да влияеш на хората, но трябваше да си признае. Не желаше да прекара този уикенд в затвора. Беше сигурен, че Шайбър ще направи проверка в авиокомпанията срещу номера на билета, за да открие данните за пътника, преди да поръчителства за него пред Рипли. Ала нямаше да открие името Франк Тъкър нито на билета, нито в базата данни на авиокомпанията.

— Пътувах под друго име — призна той. — Имах причини за това. Работата е там, че използвах други документи за самоличност.

— Колко удобничко — подхвърли Макивой.

Тъкър не му обърна внимание.

— Казвам ти истината, Шайбър. Името беше Грант Луис. Фалшивият документ за самоличност още е в сакото, което оставих в колата ти. — Той кимна към един от следователите. — Нека този човек ме снима. Сетне опитай да откриеш екипажа на полета на „Юнайтед“ от Вашингтон до Лос Анджелис. Излетял е от Дълес в три и петдесет и пет местно време. Бях в първа класа и говорих с една от стюардесите. Не зная името ѝ, но беше около трийсетте, руса, привлекателна...

— Аха — изсумтя Макивой. — Наистина ще е много лесно да я открием. Не може да има много такива.

Тъкър отново не му обърна внимание.

— Каза ми, че утре рано сутрин има обратен полет. „Юнайтед Еърлайнс“, Шайбър. Ще го направиш ли, моля те?

Шайбър все още изглеждаше изпълнен със съмнения.

— След като си възнамерявал да работиш под прикритие, защо ми се представи като Франк Тъкър? Това поне истинското ти име ли е?

— Да. Казах ти го, защото си мислех, че ще проявиш повече професионално доверие към Франк Тъкър от ЦРУ, отколкото към Грант Луис, неизвестен бизнесмен. Очевидно съм сгрешил.

— Е, сигурен съм, че лейтенант Рипли и Макивой ще проверят в авиокомпанията — рече Шайбър.

— Да, точно така. Докато аз се пека в килията цял уикенд. Стига, Шайбър! — ядосано рече Тъкър. — Какво ще загубиш, освен случая Корман?

— Кой е Корман? — попита Рипли.

— Друг случай, по който работя — раздразнено отвърна Шайбър. — Именно заради това дойдох тук. Трябваше да говоря с една жена в „Бевърли Уилшър“ и тъкмо там се натъкнах на тоя приятел. — Той замислено поглади прошарените си мустаци. — Отиде ми уикендът по дяволите. — Той кимна към следователя с фотоапарата и попита Рипли: — Имаш ли нещо против, Уил? В случай, че той казва истината и двата случая са свързани, все едно ще трябва да си сътрудничим. Мога да свърша част от работата.

— Нямам нищо против, приятелю — отвърна Рипли и махна на следователя с фотоапарата, — щом искаш да вършиш черната работа, няма да ти преча. Лично аз обаче смятам, че този случай вече е решен.

— Напълно решен — повтори младият Макивой и закима енергично.

Тъкър се изкуши да фрасне с глава малкия папагал право в отвратителната човка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Марая закъсна с двацет минути за „Спаго“. Модното заведение в Бевърли Хилс беше нещо повече от ресторант, който се гордееше с качеството на менюто си и знаменитата си клиентела. Пребиваването там бе културно изживяване.

Трябваша ѝ няколко минути, за да си проправи път през тълпата от изпълнени с надежда посетители във фоайето и бара, някои с предварителни резервации, по-неразумните — просто разчитайки на случайността. Опита да успокои нервното присвиване в стомаха си, докато се опитваше да привлече вниманието на обекелнера, докато до нея две млади жени от Джорджия изброяваха знаменитостите, които бяха минали през последния час и половина. Доста съобразително от страна на собственика бизнесмен да използва клиентите си като атракция. От друга страна, знаменитостите знаеха какво ги очаква, след като влязат през вратата. Без съмнение, и двете страни бяха доволни.

Когато най-сетне успя да размени две думи с портиера и да спомене, че е тук, за да се срещне с Пол Чейни — новина, която накара двете туристки от Джорджия да ахнат изумено — управителят в миг се появи до нея и я въведе във вътрешността на ресторанта.

— О, да, наистина, госпожо Болт — топло рече той. — Чакаат ви.

Нима не ме чака само Пол?

Марая се загърна в копринения шал, докато мъжът я водеше покрай бара и външната градина, после надолу към центъра на двете редици маси, разположени по протежение на стените на помещението, облицовано в дърво и подова теракота в топли цветове. Накрая, в ъгловото сепаре с изглед към цялата зала, тя зърна златисторусата глава на Пол Чейни над аранжираните сухи цветя. Срещу него седяха двама души — мъж и жена. Първата ѝ мисъл бе, че Пол си е довел морална подкрепа, докато се е подготвял да ѝ сервира лошата новина, че я изоставя. Може би си е мислил, че това ще я накара да запази

самообладание — никакви сълзи, молби, рязане на китките — ако я изостави пред свидетели.

Ала когато мъжът я забеляза и припряно скочи на крака, тревожният поглед, който хвърли към масата, ѝ се стори твърде необичаен за самоуверен мъж като него. Ала в следващия миг тя разпозна събеседниците му и разбра причината за притеснението му.

Управителят жизнерадостно обяви пристигането ѝ.

— Ето я най-сетне!

— Здравей, Марая — рече Пол и я целуна по бузата. Леко я прихвана за лакътя и я привлече към себе си. — Изглеждаш прекрасно. — Марая усети докосването му, ала бе толкова шокирана, че едва забелязваше присъствието му. Той се обърна към управителя. — Благодаря ти, Чък. — Щом другият кимна и се отдалечи, Пол се обърна отново към нея: — Марая...

— Не мога да повярвам — рече тя, застанала лице в лице с него. — Как можа да направиш това?

— Не бива да виниш него, Марая — обади се Рената от своя ъгъл на сепарето със самодоволна хладна усмивка. Ако Марая се чувстваше притеснена на влизане, това бе нищо в сравнение с безпричинната паника, която изпитваше в момента — също като Гретел, когато старата вещица я хваща, за да я хвърли в пещта. — Когато се обади днес следобед, Пол спомена, че двамата ще вечеряте тук. Реших да се натрапя. Спомняш си синът ми Нолан, нали?

Той вече се бе изправил и протегнал ръка към нея. Марая кимна бавно и пое дланта му. Изключително привлекателен, той явно се опитваше да я заслепи с усмивката си. Също като стратегията на Пол да поднася лошите новини на претърпкани места, неустоимият чар на Нолан, подозираше Марая, бе предназначен да я обезоръжи, да сломи отбраната ѝ. Мозъкът ѝ все още се опитваше да проумее новината, че Пол се е обадил на Рената днес следобед.

— Радвам се да ви видя отново — рече Нолан. — Искях да ви намеря още на откриването на изложбата „Романов“, но при всички тези гости... Аз съм истински почитател на творбите на баща ви. Сигурно много се гордеете с него.

— О, безкрайно — отвърна Марая.

Искаше ѝ се той просто да седне и да замълчи, за да успее тя да събере мислите си. Какво, за бога, целеше Пол, обаждайки се зад гърба

й на Рената Хънтър Кар? Ако бе решил да я предаде по някакъв начин, невъзможно бе да не си дава сметка, че това бе единственият, който не би могла да му прости.

Рената междуременно продължаваше да бърби:

— Познавам Чък откакто се помня. Настоях да сложи прибори за още един човек. — Тя се усмихна на сина си. — След което се появи и Нолан.

— Трябваше да се срещна тук с едни хора — обясни той. — Тъкмо се обадиха да кажат, че ще закъснеят, когато зърнах майка ми и Пол.

— Да, майка ви и Пол — рече Марая, облекчена, че са заговорили по същество. — Каква изненада.

— Ако присъствието ми те кара да се чувстваш неудобно, Марая, няма да остана дълго — заяви Рената. — Само ще си кажа репликите и ще ви оставя да вечеряте спокойно, нали, Нолан? Можеш да помислиш над думите ми в свободното си време. Ако искаш, ще поговорим пак, когато отидеш в Нюпорт. Помниш ли къде е старата лятна къща на баща ми? Баща ти те доведе там веднъж, когато беше малко момиченце.

В съзнанието на Марая внезапно изплува разположена високо на скалите къща с изглед към водата. Нямаше спомен баща й да е я водил там, но в мига, в който Рената спомена, тя си представи как стои в преддверието, където подът бе покрит с разположени шахматно черни и бели плочки, а стените бяха облицовани с дърво. Спомняше си как бе вдигнала поглед към сводестия таван, който за едно малко момиченце изглеждаше безкрайно висок. И внезапно си спомни, че върху каменните колони от двете страни на голямата входна врата имаше гаргойли. Баща й се бе разсмял, когато тя се уплаши от зловещите им лица. Кого друго може да са посетили в такава голяма къща?

— На Корона дел Мар с изглед към пристанището? — изтъкна Рената. — Всеки, когато попиташ, може да те упъти. Пол, даде ли й ключовете?

— Ключовете? — Марая усети натиска на ръката му върху лакътя си, опитвайки се да я придърпа към себе си, ала тя рязко се дръпна. — Какви ключове?

— Седни и ще ти обясня — предложи той.

Започваше да я обзема лошо предчувствие.

— Какви ключове, по дяволите?

— Пол спомена, че търсиш вила на плажа — обясни Рената, очевидно твърдо решила да вземе в свои ръце ситуацията. — Аз имам няколко, включително две, които са празни в момента. Казах му, че двете с Линдзи можете да ползвате, която искате, колкото дълго желаете.

— Не мога да повярвам. — Марая се обърна с гръб към жената й насочи вниманието си към мъжа, с когото се бе любила само преди няколко часа, каквато си беше глупачка. Дали не го бе наследила от майка си? Генетична програма, предназначена да я насочи към връзка с мъж, който не заслужава доверието й?

— Забелязах, че си се изнесъл от стаята — процеди тя.

— Боях се, че ще реагираш по този начин — промърмори Пол. — Не бях сигурен, че ще ме искаш там след всичко това.

— Правилно си разбрал. За бога, Пол! Отишъл си при нея заради глупавата вила на плажа? Не бях толкова отчаяна.

— Не. Съвсем случайно споменах за това, когато двамата с Рената разговаряхме преди няколко седмици...

— „Рената“? „Пол“? Преди няколко седмици? — повтори Марая. — Представа нямах, че двамата сте толкова близки. Колко странно, че досега не си споменавах за това.

— Само се опитвах да помогна — рече той. — Неотдавна Рената ми се обади, търсейки съвет как да се свърже с теб във връзка с ръкописите на баща ти. Когато разбрах защо, трябваше да помогна. В края на краищата, моя беше вината, че се разчу как си ги намерила. Може би не трябваше да се намесвам, но след като вече е станало, ще я оставиш ли да говори? Нека приключим с това и после ще ми кажеш какъв подлец съм.

— Да приключим с това? Ние? — повтори Марая. — Защо изобщо трябва да я слушам? Как можеш да си представиш, че ще сториш нещо толкова зад гърба ми и аз ще го приема? Знаеш какви са чувствата ми към нея.

— Марая, моля те — обади се Рената с тона на майка, която се опитва да вразуми дъщеря си, избухнала на публично място. — Убедих Пол да ми помогне да се свържа с теб, преди да зная, че ще присъстваш на приема във връзка с изложбата. Снощи ти казах, че е важно да поговорим.

Марая се извърна към нея.

— И доколкото си спомням, аз отвърнах, че няма какво да обсъждаме.

Рената огледа помещението, сякаш предизвиквайки гостите да се осмелят да втренчат поглед в тях. Синът ѝ все още стоеше прав, надянал леко смутената си усмивка. Рената прикова стоманеносиният си поглед в Марая.

— Скъпа, привличаш твърде голямо внимание върху себе си. Би ли седнала поне за пет минути?

— Ето, Марая, защо не седнеш до мен? — предложи Нолан, очевидно убеден, че неговият чар ще има успех дори там, където Пол се е провалил.

— Никъде няма да сядам.

— Моля те — настоя Рената. — Нека ти обясня защо смятам, че е най-добре за теб, а и за дъщерята ти също...

— Не намесвай дъщеря ми.

— Не бих го сторила, но за беда, тя вече е намесена, независимо дали ти харесва, или не. Предполагам, осъзнава, че е внучка на Бен, така че това ще я засегне. Заради Линдзи, ако не заради теб самата, отдели пет минути да чуеш какво трябва да ти кажа. След това, ако такова е желанието ти, ще си тръгна и никога повече няма те безпокоя, ще оставя нещата да се развият от само себе си. Смяташ ли, че ще можеш да направиш поне това?

„Страховита жена“, помисли си Марая. Ала хвърли поглед наоколо и забеляза, че доста очи са приковани в тях. Пол стоеше до нея, по-разстроен откогато и да било. Именно такъв тип публичен скандал той ненавиждаше най-много. Добре. Нека се гърчи, помисли си Марая. В този момент с радост би го прегазила.

Ала грабна един стол, сложи го до масата и седна. Нямаше никакво намерение да се остави да я напъхат в сепарето при тях.

— Пет минути — заяви тя, загръщайки се в шала си. Погледна часовника си. — Засичам.

— Марая, това, което трябва да ти каже, е сериозно — обади се Пол и седна обратно в сепарето.

— Тогава би трябвало да започне, защото часовникът вече отчита.

Тя се облегна на стола си и зачака, ала наместо обяснение, Рената изрече нещо, което вече бе чувала неведнъж, макар и рядко придружено от такава тъжна въздишка.

— Приличаш изключително много на баща си — рече възрастната жена.

— Знам това. Майка ми често казваше същото.

Рената застина за миг, сетне кимна.

— Право в целта, скъпа. Предполагам, за нея е било също толкова смущаващо, колкото и за мен.

— Повече дори, бих казала — отвърна Марая. — Тя беше негова съпруга, в края на краищата, и му беше вярна. Обичаше го и го подкрепяше в продължение на осем дълги години. Родих двете му деца и скърби за него до последния си дъх, въпреки любовниците, които е имал през годините, докато бяха заедно. — Тя гледаше другата жена право в очите. — Знаеш, разбира се, че си само една от многото?

— Да. Но ти благодаря, че ми напомни.

— И всичко трая... колко? Няколко седмици, преди да го изоставиш?

— Два месеца. И отново право в целта — рече Рената.

На масата пред нея имаше чаша с лед и напитка с цвят на кехлибар. Тя отпи глътка. В мига, в който я пресуши, до масата изникна сервитьор.

— Да ви наля ли отново, госпожо Кар?

— Да, благодаря — протегна чашата си Рената.

— А за вас, госпожо? — обърна се той към Марая. — Един коктейл?

— Не, нищо. Няма да остана дълго.

— О, добре. Господин Чейни?

Пол мрачно поклати глава и отпрати сервитьора. Марая погледна часовника си.

— Остават три минути.

— О, добре! — тросна се Рената. — Щом това е начинът, който си избрала, така да бъде. Не можеш да позволиш „Човекът в средата“ да бъде издаден. Това не е творба на Бен. Той я открадна от друг писател.

— Говориш за неиздадения ръкопис, който открих сред книгата му, предполагам? Онзи, за който се смята, че е от друг автор?

— Значи знаеш? — изненадано попита Рената.

— Чух подобна теория, но не съм видяла доказателства. Видях обаче ръкописа и съм абсолютно сигурна, че написан на старата машина на баща ми. Имаше нещо, което се бе загнездило в ума ми и днес следобед най-сетне си спомних какво е. Пишещата му машина имаше механична особеност, вдигаше буквата „Е“ малко над останалите букви. Когато бях малка, той обичаше да ми казва, че това е пишещата машина, която му носи късмет и че това са вълшебни хвърковати „Е“-та. Той взе машината със себе си, когато замина. Ръкописът е пълен с хвърковати „Е“-та.

Рената махна с ръка.

— Препечатал го е. Но романът е написан от Анатоли Орлов.

— Руснакът?

— Точно така. Бен се запозна с него в Париж. Орлов беше много стар. Години наред се беше борил срещу комунистическото управление и знаеше, че по всяка вероятност това е последният път, когато му позволяват да напусне Съветския съюз, затова бе измъкнал контрабандно романа си и го даде на Бен с надеждата, че той ще намери издател на запад.

Марая се намръщи.

— Не мисля така. Това, което прочетох от ръкописа, беше на идеален разговорен американски английски. Нямам представа дали Орлов е говорил английски, или не, но дори да го е знаел, съмнявам се, че някой чужденец би могъл да пише с такава лекота, сякаш това е родният му език. И това не е всичко, чела съм негови творби на руски и в превод, поне каквото е било издавано. Този ръкопис няма нищо общо с написаното от него. Орлов е писал за героичните руски войници и селяните, които са солта на земята. Ето защо е национален герой — заради творбите си и заради прочувствените речи, с които е повдигал духа на хората по време на нацистката обсада през Втората световна война. От това, което прочетох, мога да кажа, че „Човекът в средата“ е футуристична алегория в стила на „1984“ и „Смел нов свят“. В нея няма нищо типично руско. Действието се развива в измислена страна и дори имената на героите са смесица от различни езици и култури. — Марая решително поклати глава. — Мислих много върху тази теория за плагиатство от мига, в който я чух, но тя е напълно безпочвена.

— Това не е теория, а факт — настоя Рената. — Аз бях там, когато Орлов даде ръкописа на Бен.

— Очевидно са се срещнали на международната конференция на писателите — добави Пол. Марая го погледна раздразнено. Явно двамата с Рената бяха обсъждали въпроса, и то съвсем подробно. Пол се наведе към нея. — Бен може да е изчистил превода. Сигурен съм, че никога не е възнамерявал тази творба да бъде сметната за негова. Всичко това е просто голямо недоразумение.

Марая бавно поклати глава.

— Не, не мога да приема това. Видели сте няколко страници от ръкописа, но може би не сте видели заглавната страница. „Човекът в средата“, роман от Бенджамин Болт. Това пише там. Изпратил е ръкописа на майка ми, за да го запази. Тя го бе прибрала като талисман. Според мен именно затова бе дотолкова убедена, че той ще се върне.

Сервитърът изникна отново с уискито на Рената.

— Заповядайте, госпожо Кар! Готови ли сте вече с поръчката, или ще ви трябват още няколко минути?

— Имаме нужда от малко време — рече Пол.

— Разбрано, господин Чейни. — Сервитърът отново се оттегли.

Междувременно Рената се взираше в чашата си.

— И той щеше да го стори — промълви тихо тя.

— Моля? — попита Марая.

Възрастната жена отпи от чашата си, сетне вдигна поглед.

— Бен искаше да се върне при Андреа... при майка ти, при теб и при бебето. Мъчно му беше за вас. Положих много усилия. Не желях да бъда просто поредната любовница. Искан да съм негова покровителка. Негова муза. Да му помогна да се развие като творец. Той беше изключително талантлив, Марая, но му беше нужно вдъхновение. Да пътува и да се среща с хора. Беше прекалено уединен. Това бяха бурни времена. Случваха се велики събития, докато Бен ходеше по плажни партита и се опитваше да измисли нови идеи за романите си. Увереността му започваше да се стопява. Смяташе, че животът му е бил празен и че се е отразил на творчеството му. В деня, когато ми каза, че иска да замине, беше видял репортаж за будистки монах, който бе извършил самоубийство в знак на протест срещу войната във Виетнам. Бен се чувстваше дребен и незначителен пред

лицето на подобно себеотдаване, сякаш пропиляваше живота си в моята малка вила.

— Твоята вила? В Нюпорт? — попита Марая. Рената кимна. — Искаш да кажеш, че си притежавала жилището ни?

— Всъщност беше на баща ми, но той имаше десетки имоти. Убедих го да ми даде тази вила. Когато на Бен му потрябва място, дадох му я. Всъщност все още я притежавам. Имах намерение да я продам, но така и не можах да се накарам да го сторя. — Рената посегна за себе си и отвори чантата си. Измъкна връзка ключове и ги остави на масата. — Ако предпочиташ нея вместо...

Марая поклати глава.

— О, не. Не тази. Всъщност не желая нито една твоя къща. — Сетне замълча и се намръщи. — Майка ми остана там до смъртта си. Никога не ми е казвала, че е твоя. Спомена само, че остава, защото наемът е нисък и къщата пази паметта на баща ми.

Рената завъртя тежките си пръстени — масивен диамант и широка златна венчална халка. Очевидно не бяха подаръци от бедния писател, предшествал съпруга ѝ.

— Желанието на Бен би било да ѝ позволя да задържи жилището, а аз винаги се радвах да удовлетвори желанията му. Ето защо, когато реши, че иска да замине, го заведох в Европа. — Тя отново отпи от чашата си. — Но после той промени решението си. Реши, че това, от което има нужда в крайна сметка, е семейството му.

Марая се взря в ръцете на жената, покрити със старчески петна, в дълбоките бръчки около устата ѝ. Отблизо тя изглеждаше точно на петдесет и девет години.

— Ето защо си го зарязала, нали? — рече тя. — Не защото ти е изневерил с друга, както говореха всички. Защото е поискал да се върне при семейството си.

Рената очевидно се чувстваше неловко от посоката, в която бе тръгнал разговорът. Тя леко кимна.

— Но той е бил разорен, нали? — настоя Марая. — Не е имало никакъв начин да се върне със свои средства в страната си. Затова е работил толкова усилено през последните седмици от живота си... опитвал се е да напише нов роман, с който да плати пътя си до къщи.

— Предполагам, че е било така — рече Рената и вдигна поглед към Марая. — Но аз не можех да му помогна. Сигурна съм, смяташ, че

е било отмъщението от моя страна, но не беше така. Нямах избор.

— Разбира се, че си имала избор! Нима ти е било толкова трудно да му дадеш пари на заем?

— Да! Заради баща ми. Той категорично ми забрани да се виждам повече с Бен. Никак не беше доволен от връзката ми с него. Никога не е харесвал който и да било от приятелите ми. Аз просто правех каквото си искам и след като престанеше да недоволства, той обикновено се примиряваше. Ала когато разбра, че у Бен се намира контрабандно изнесен зад граница роман, нещата доста загрубяха.

— Трябва да разбереш, Марая — намеси се Нолан, — дядо ми е имал широки финансови връзки със Съветския съюз — милиарди долари в инвестиции и търговски монополи. Недопустимо е било да бъде свързан, дори непряко, с каквото и да било, което би разстроило Кремъл.

Рената насочи вниманието си към Пол, търсейки съчувствие от него, след като не можеше да го получи от Марая.

— Никога през живота си не съм виждала баща си толкова ядосан както когато разбра за изнесения тайно ръкопис на Орлов. Той ми даде ултиматум — да се откажа от Бен или от попечителски си фонд.

— И ти хвърли Бен на вълците — горчиво отбеляза Марая.

— Той и без това не проявяваше интерес към моето покровителство — отвърна Рената. — Не беше трудно да направя избор.

— Марая, не бива да забравяш, че по онова време майка ми е била съвсем млада — намеси се Нолан.

— Казала си на всички, че Бен ти изневерява с други жени — рече Марая, без да му обръща внимание.

— Е, човек трябва да спаси достойнството си по някакъв начин, нали? Подобно твърдение едва ли щеше да му навреди, като се имаше предвид репутацията му, за която ти вече спомена.

— Но пък колко непоносимо е щяло да бъде за теб унижението, ако се беше разчуло, че те е зарязал заради сервитьорката, която бе оставил в родината си — подхвърли Марая.

— Отново право в целта — вдигна чашата си Рената и отпи голяма глътка. — Ти, скъпа моя, си изключително твърда жена, знаеш ли това? Работата е там — добави тя и остави чашата си, — че Бен

очевидно е решил да се възползва от ръкописа на Орлов, за да се измъкне от финансовата криза. В края на краищата Орлов бе върнат обратно в Москва — привидно по медицински причини, макар че според слуховете се намирал под домашен арест. Никой не знаеше за тайно изнесената книга, а Орлов едва ли би могъл да защити авторското си право, нали?

— Но не знаем със сигурност какво се е случило — побърза да изтъкне Пол. — Съществуват куп причини, поради които Бен е сложил името си на заглавната страница. Може просто да е защитил истинската самоличност на автора, докато успее да се върне в Щатите и да даде ръкописа на издател. Смятам, че трябва да завъртим нещата в положителна посока — обърна се той към Марая. — Ако издателят бъде уведомен навреме, ще бъде лесно да се овладеят щетите. Всъщност може да излезе страхотна история. Няма причина който и да било да се чувства неловко. — Той успокоително сложи длан върху ръката ѝ, ала Марая рязко се дръпна.

— Това не променя факта, че баща ти все още е един от най-великите американски романисти на дваисети век, Марая — обади се Нолан. — Какво значение има дали тази книга ще бъде издадена, или не? Бенджамин Болт не се нуждае от нея, за да си осигури място в литературната история.

— А, да, това е вярно — каза Рената, — ала общественото мнение е доста непостоянно. Ако се разчуе, че е плагиат, Марая, смятам, че веднага ще бъде изхвърлен от учебните програми в колежа. А хонорарите от продажбите на книгите му, скъпа моя, ще пресъхнат дори по-бързо от репутацията му. Разбрах, че ги внасяш в попечителски фонд за дъщеря си?

— И това ли е открил частният ти детектив?

— Наистина наемам най-добрите — отвърна Рената. — Във всеки случай, разбираш какво имам предвид, като казах, че дъщеря ти също ще бъде засегната.

— Дъщеря ми ще оцелее — твърдо заяви Марая. — Тя не се предава лесно. Но по отношение на това дали „Човекът в средата“ е роман на Болт или на Орлов, има още един аспект, който ти не засегна.

— Какъв?

— Предположението, че баща ми е бил убит.

— О, боже — изстена Рената. — Луис Ъркърт се е добрал до теб, нали?

— Значи го познаваш? — попита Марая.

— Кой е Луис Ъркърт? — попита Пол. — Защо ми е познато това име?

— Професор е в Калифорнийския университет в Лос Анджелис — нетърпеливо поясни Рената. — Спечели награда „Пулицър“ за биографията на Джак Керуак и сега си мисли, че е непогрешим. Той говори и с мен за това. Проклет да е! — възкликна тя и погледна сина си. — Не мога да повярвам, че продължава да упорства с тия безсмислици!

— Мамо, не се разстройвай заради него. Не си струва.

— Запомнете думите ми — обърна се Рената отново към Марая и Пол, — Ъркърт просто иска да си напълни джобовете с печалбата, която ще направи, ако раздуха подобен скандал. Накарах да го изхвърлят, когато дойде при мен — добави тя.

Марая усети, че жената е леко пияна.

— Ъркърт работи по биография на баща ми — обясни Марая на Пол. — Писал е на Чап Корман, твърдейки, че е открил доказателство не само за така наречения откраднат ръкопис, но също и че Бен е бил убит. Едва вчера разбрах за това. Франк проверява всичко това вместо мен.

— Значи това е разследването, което прави за теб. За това беше и съобщението му в хотела. Помолила си него за помощ. Защо? Защо не дойде при мен?

— Чап бе изпратил по куриер копие на писмото на Ъркърт до вкъщи и имах нужда от Франк, за да отиде да го вземе.

— И защото му се доверяваш безрезервно, както никога не си се доверявала на мен.

Марая понечи да отрече, ала размисли и осъзна, че е абсолютно прав.

— Да, наистина — рече тя и добави: — И то основателно, както се оказва.

Пол изглеждаше дълбоко обиден. Дори любопитните погледи на останалите посетители не бяха в състояние да го накарат да запази ведрото си изражение.

— Значи не подкрепяш теорията на Търкърт, че Бен е бил убит?
— обърна се Марая към Рената.

— Не, разбира се, че не — нетърпеливо отвърна възрастната жена. — Когато Бен почина, аз лично уредих погребението, без да ме е грижа за баща ми. Обсъдих всичко с майка ти всъщност.

— Говорила си с нея?

— Да. Обадох ѝ се от Париж. Тя беше най-близкият му роднина, в крайна сметка.

Наблюдавайки я как отново изпразва чашата си и кима на сервитьора да ѝ налее отново, Марая си спомни деня, в който се бе върнала и заварила майка си на канапето, обляна в сълзи, след като бе научила за смъртта на Бен. Явно Рената се бе обадила, осъзна Марая.

— Хепатитът е заразна болест — продължи Рената, обяснявайки като на бавноразвиващи се. — Нито американските, нито френските власти щяха да разрешат превозването на тялото. Кремацията беше единствената възможност. Обясних на майка ти за гробището „Пер Лашез“ — как там са погребани множество известни писатели и как ще се погрижа да бъде поставен подходящ паметник. Тя се съгласи с мен, че ще бъде по-добре прахът му да бъде сложен там, отколкото върнат в Щатите. Работата е там — добави тя, — че бе направена аутопсия, когато бе открит трупът на Бен. Френските власти бяха съвсем категорични, че е починал от хепатит.

— Значи Луис Търкърт разследва заговор, който никога не е съществувал — рече Пол. — Смятам, че си права, Рената. Явно той просто търси лесна печалба. — Обърна се към Марая: — Ще се опита да издои колкото може повече от тая история, ще видиш.

— Може би — отвърна тя, — но това не означава, че няма да го изслушам. — Тя взе чантата си.

— Къде отиваш? — попита Нолан.

— Петте минути отдавна изтекоха. Чух всичко, което трябваше.

— Зная, че не е никак приятно, Марая — рече Нолан, — но сигурно разбираш, че няма никакъв смисъл всичко това да излиза наяве. Книжката, които си открила, ще донесат единствено скръб на теб и на дъщеря ти, а и ще уронят репутацията на баща ти. Междувременно ще повлечеш и моето семейство в калта. Трябва да се откажеш.

Рената кимна.

— Ако съм направила грешки, това е било само защото съм била твърде млада и влюбена. Всичко, което съм направила, съм го направила за Бен. Не искам и не заслужавам да бъда превърната в обект на спекулации. Не е редно. Винаги съм действала с най-добри намерения.

— Казват, че и пътят към ада е осеян с такива — отбеляза Марая.

— Не е честно — намеси се Пол. — Трябва да...

— Трябва да тръгвам — прекъсна го тя и бутна стола си назад. — А що се отнася до това какво е честно, Пол, манипулирането на хората за удовлетворяване на лични интереси, това не е честно. Това е арогантно и нагло и аз няма да позволя на никой от вас да манипулира моя живот или живота на дъщеря ми.

— Опитвам се да помогна — възрази той. — И двамата просто се опитваме да те предпазим от публично излагане.

— Публично излагане? — подигравателно се изсмя Марая. — Знаеш ли, Пол, това е твоят най-голям кошмар, а не моят. И именно това те тревожи, нали? Мисълта, че великият Пол Чейни ще бъде публично свързан със скандал и ще изглежда глупаво. Лоша компания си подбрал, господин Чейни. Никак не ти се отразява добре. Предполагам това е проблемът, когато живееш на пиедестал — постоянно те е страх, че ще паднеш, нали? Е, с мен не е така. Затова можеш да си задържиш помощта, много ти благодаря. А вие, госпожо Кар, вие можете да си задържите вилата на плажа. Ще ви върна по някакъв начин ключовете. Нолан, съжалявам, че се оказа въввлечен във всичко това. Разбирам защо чувстваш, че трябва да застанеш на страната на майка си, но се боя, че подкрепяш погрешна кауза. Не си давайте труд да ставате. Сама ще намеря пътя навън.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Четвъртък, четвърти юли

Часовите пояси сякаш нямаха никакво значение за тийнейджърите. Два дни след собственото си пристигане в Лос Анджелис, вътрешният часовник на Марая все още се движеше с три часа напред и тя се будеше много преди първите бледи лъчи на зората да се изсипят над планините Сан Габриел. Биоритмите на Линдзи обаче бяха нещо съвсем друго. Марая наблюдаваше бавното повдигане и спускане на завивките от другата страна на огромното легло, където дъщеря ѝ лежеше с гръб към нея, сгусена върху възглавниците. Само кичурче от медночервеникавата ѝ коса се подаваше над пухкавото одеяло и тя приличаше на птиченце в гнездо. Нощна птичка, чието най-голямо удоволствие е да скита половината нощ и да спи половината ден.

Тази сутрин Линдзи имаше всички основания да желае да спи до късно. Самолетът ѝ бе пристигнал с четирийсет минути закъснение и напрежението си бе проличало в момента, в който се бе появила. Марая мислеше, че се е стегнала, за да посрещне промяната в Линдзи, ала шокът ѝ явно бе проличал. Или пък Линдзи вече съжаляваше за импулсивното си действие.

Марая я прегърна и я целуна, после прокара ръка по късите къдрици.

— Това е само коса — засмя се нервно тя. — Пак ще порасне.

Ужасно глупава забележка. Линдзи се бе сковала в прегръдките ѝ, сетне се бе отдръпнала. „Не можа ли да кажеш колко е красива“, укори се Марая. Дори без коса и облечена в дрипи, пак щеше да изглежда прекрасно. Защо не можеше да се възхити от независимия ѝ дух? Защото, отвърна сърцето ѝ, беше трудно да я пусне на свобода. Всяка самостоятелна стъпка ѝ се струваше като начало на независимостта ѝ. И макар да се ужасяваше, че ще загуби детето си, тя като че ли правеше всичко, което бе по силите ѝ, за да я отдалечи от себе си.

Нямаше нито един миг от живота на дъщеря ѝ, който да не бе предизвикал усмивка на устните ѝ или сладка болка в сърцето ѝ, осъзна Марая. Вече бе загубила мъжа, с когото бе смятала, че ще прекара остатъка от живота си. Перспективата да загуби и детето си ѝ причиняваше болка, която не можеше да понесе.

Тя въздъхна и погледна часовника. Шест и трийсет и две. Линдзи щеше да спи още часове наред, ала безпокойството на Марая щеше да я подлуди, ако не направеше нещо да го прогони.

Тя тихо стана, взе хотелския бележник и химикалка от нощното шкафче и тръгна към банята, като пътем измъкна от гардероба къса рокля без ръкави. Затвори вратата на банята и запали лампата. Свали нощницата си и я закачи на вратата, след което взе банския си от душа и го облече. Изми зъбите и лицето си, след което навлече синята памучна рокля. Приседна на ръба на ваната и написа бележка:

„Линс,

Слизам да поплувам, после ще закуся и прочета вестника. Ако станеш, преди да съм се върнала, ела при мен да закусим. Оставила съм резервната карта ключ на бюрото. Ако предпочиташ, поръчай от румсървиса. Във всеки случай аз ще се забавя няколко часа долу, за да можеш да поспиш. Щом станеш, ще решим какво искаме да правим днес.

Много те обичам.“

Мама

Марая угаси лампата и излезе. Стъпалата ѝ потънаха в дебелия килим. След кратък размисъл, тя закачи бележката в ъгъла на огледалото на тоалетката, спомняйки си първия път, когато бе отрязала собствената си коса. Всъщност тогава бе на възрастта на Линдзи, състезаваше се с отбора по плуване на гимназията и ѝ бе омръзнала всекидневната борба с дългата коса.

Марая сложи картата ключ в джоба на роклята си, грабна чантата и сандалите си от гардероба, хвърли последен поглед към спящата Линдзи и се насочи към вратата. В последния момент се сети да сложи на бравата картончето „Не безпокойте“.

Беше се подпряла на стената в края на коридора и закопчаваше сандалите си, когато звънчето извести пристигането на асансьора. Мъж на средна възраст едва не се блъсна в нея, докато излизаше.

— Извинете — рече той, сетне задържа плъзгащата се врата, докато Марая пристъпваше в асансьора. — Да не би случайно да сте Марая Болт?

Марая се вгледа в мъжа, преди да реши дали да признае, че е тя. Прошарената му коса беше съвсем къса, а мустаците му — спретнато подрязани. На ръст бе около метър и седемдесет и пет, прецени Марая. Изглеждаше в доста добра форма за възрастта си. Бялата му памучна риза беше спретнато изгладена, макар че блейзерът над сивите му панталони изглеждаше така, сякаш е бил оставен на облегалката на стол или на седалката на колата, за да бъде навлечен само при крайна необходимост. Вратовръзката му бе тъмночервена и непретенциозна, недостатъчно модна за гост или служител на хотел като „Бевърли Уилшър“. Е, кой беше той? Репортер? Едва ли. Твърде спретнат бе за журналист от вестник, твърде невзрачен за телевизионен репортер.

— Аз съм Марая Болт — потвърди тя. — А вие сте...

Естествено, мъжът веднага отвори значката си.

— Детектив Джеймс Шайбър. Тъкмо идвах да се срещна с вас. Извинявайте, че ви безпокоя толкова рано, но се боях, че може да напуснете хотела и да не успея да ви открия. Дали бихте отделили няколко минути да отговорите на въпросите ми? — Той кимна обратно към стаята ѝ.

— За какво става дума?

— Предпочитам да не го обсъждам в коридора.

— За съжаление не мога да ви поканя и в стаята си обаче — рече тя. — Ако искате да говорите с мен, ще трябва да стане долу. Бях тръгнала да поплувам, но ще се задоволя и само със закуска. — Мъжът кимна и я последва в асансьора. Щом вратата се затвори, Марая се намръщи и добави: — Може ли отново да погледна значката ви? — Той я измъкна от джоба на самото си и я задържа пред погледа ѝ. — Нюпорт Бийч? — прочете тя, взирайки се по-отблизо. — Не сте ли малко извън района си на юрисдикция?

Детективът прибра значката в джоба си.

— Странно, съвсем същото каза и Тъкър. Не бях останал с впечатлението, че от Управлението обръщат такова внимание на

дребните неща като ограничения на юрисдикцията.

— Фрак Тъкър? — смаяно попита Марая.

— Значи го познавате?

— Разбира се, много добре — отвърна тя. — Когато сте говорили с него?

— Снощи беше влязъл с взлом в хотелската ви стая. — Тъй като тя понечи да възрази, Шайбър добави: — Или поне така си помислихме двамата с помощник-управителката. Той не отрече, честно казано, но може би е просто твърдоглав. Не е най-общителният човек, когато съм срещал.

Марая неволно се усмихна.

— Така си е — рече тя, — но бъдете сигурен, че е добър човек. — Мисълта, че Франк е наблизко беше най-добрата новина, която бе чувала от доста време насам. Каквито и недостатъци да имаше, избираше момента безпогрешно. По начина, по който се развиваха нещата напоследък, професионално и лично, той беше човекът, когото най-много би се радвала да види.

— Дали ли сте му ключ от стаята си? — попита Шайбър.

— Дори не знаех, че е в Лос Анджелис. Наистина ли сте го видели тук?

Шайбър кимна.

— От снощи опитвам да се свържа с вас. Отбих се малко след осем. Вас ви нямаше, но той беше тук и така се натъкнахме един на друг.

— Предполагам, не знаете къде е отишъл?

Вратите на асансьора се отвориха в ротондата на хотела и тъй като Марая пристъпи навън, детективът ѝ съобщи новината в гръб.

— Намира се недалеч оттук, в ареста на полицейското управление в Лос Анджелис.

— Какво? — смаяно си извърна тя. — Защото е бил в моята стая? Не ставайте смешен! Очевидно ме е търсел и винаги е добре дошъл. И през ум не би ми минало да подам...

— Не заради влизането с взлом — отвърна Шайбър. — Задържан е по обвинение в убийство.

Беше един от онези забавящи времето моменти, които за Марая винаги предвещаваха беда — като сутринта, когато я извикаха от заседание в посолството, за да ѝ съобщят, че съпругът и дъщеря ѝ са

претърпели ужасна катастрофа, или нощта, в която ѝ се обадиха от болницата, за да ѝ кажат, че Дейвид е мъртъв. Тишината я обгърна като плътно покривало и единственият звук, който проникваше, бе изпълненият с негодувание и изумление вик на съзнанието ѝ: „О, Франк! Какво са сторили с теб?“.

Тя обходи с поглед фоайето на хотела, ала в този ранен час то бе почти безлюдно, нито самотният служител зад рецепцията, нито пиколото при телефона обръщаха внимание на разговора до асансьора. Двете чистачки също изглеждаха напълно погълнати от работата си.

Марая пое дълбоко въздух и се обърна към Шайбър.

— Това е невъзможно — рече тя. — Франк Тъкър не би убил никого. Сигурно е станала някаква грешка.

— Може би — неохотно се съгласи полицаят. — Възможно е да е станала грешка при разпознаването.

— Така смятам.

— Снощи е било извършено убийство недалеч оттук — обясни Шайбър — и Тъкър отговаря на описанието на убиеца, но аз тъкмо се връщам от летището. Успях да открия една стюардеса от Вашингтон, докато настаняваше пътниците за обратния полет и ѝ показах моментална снимка на Тъкър. Тя потвърди, че е бил на борда на самолета по времето, когато е било извършено убийството. Само че тя смяташе, че името му е Луис — добави намръщено Шайбър — и че е откривател на таланти. Голям шегаджия е приятелят ви.

— Но е невъзможно да е убил някого — облекчено въздъхна Марая, докато мозъкът ѝ трескаво работеше, опитвайки се да разреши загадката защо Франк би пътувал под прикритие. — Значи ще се погрижите да бъде освободен?

— Точно там ще отида, веднага щом приключа разговора си с вас. Искате ли да дойдете с мен? Имам още няколко въпроса, но колкото по-бързо свърша тук, толкова по-скоро приятелят ви ще излезе на свобода.

Марая се поколеба.

— Казахте, че е близо, така ли?

— На десет минути оттук. — Шайбър скръсти ръце и кимна към асансьора. — Разбрах, че имате компания, но съм сигурен, че ще се върнете много преди господин Чейни да се събуди.

Марая направи гримаса.

— Поздравления за следователските ви умения, детектив. Изглеждаме толкова горд от себе си, та ми е направо неприятно да ви съобща, че информацията ви е остаряла. В стаята спи петнайсетгодишната ми дъщеря. Пристигна късно снощи.

— Значи господин Чейни наистина се изнесъл от хотела?

— Не мисля, че това ви влиза в работата, но наистина е така — отвърна тя. И напълно се бе изнесъл от живота ѝ, но това също не влизаше в работата на детектива.

— Както и да е — сви той рамене, — ако дойдете с мен, ще убием с един куршум два заека. Ако има проблем обаче, можем да оставим господин Тъкър да се пържи известно време. — Той отново повдигна рамене, сякаш за него нямаше никакво значение.

— О, господи, не — изстена Марая. Горкият Франк. Тя се поколеба дали да се обади в стаята и да каже на Линдзи къде отива, ала реши, че е прекалено рано. Двамата с Франк щяха да се върнат много преди Линдзи да се събуди. При мисълта за двамата Марая се усмихна, припомняйки си как вчера Франк се бе застъпил за Линдзи по въпроса за подстригването. Ролята му на съдия между двете беше само една от причините да желае присъствието му. — Защо Франк изобщо е бил арестуван? — попита тя, следвайки Шайбър към входа за паркинга на хотела.

— От лосанджелиското полицейско управление разполагат с очевиден и тя смята, че е видяла него на местопрестъплението — отвърна Шайбър. — Но се оказва, че сградата, където е станало убийството е била вече затворена и доста оскъдно осветена по времето на убийството. Това е стара постройка, коридорите са без прозорци и доста мрачни дори на дневна светлина. Когато детективите от отдел „Убийства“ пристигнали там, всички лампи били запалени, затова предположили, че свидетелката е видяла нападателя по-ясно, отколкото е било в действителност. Тъкър, за беда, се появи точно когато полицаите търсели едър, вероятно плешив или с оредяваща коса мъж, облечен в черни дрехи.

— Господи — мрачно поклати глава Марая. — Каква бъркотия! А бихте ли ми припомнили какво общо има това с вас? Как се оказахте замесен?

Детективът отвори вратата и я задържа.

— Ще ви обясня по пътя.

Не беше съвсем редно да я примамва по този начин, призна пред себе си Шайбър. Арестът на Тъкър бе споменат твърде рано в разговора им и нейната загриженост за приятеля ѝ бе толкова голяма, та засенчи факта — който Шайбър бе сигурен, че спомена — как е срещнал Тъкър случайно, търсейки нея. Тя обаче бе твърде интелигентна и разговорът неизбежно щеше да се върне към причината, поради която я бе търсил снощи. Междувременно тя бе твърде заета с мисълта да измъкне приятеля си от неприятностите. Шайбър бе доволен да остави всичко така, докато стигнат до полицейското управление. Нямаше основание да я задържи само защото двама души, свързани с нея, бяха умрели при странни обстоятелства в рамките на двацет и четири часа. За щастие, тя доброволно се бе съгласила да го придружи и да отговори на въпросите му, макар че за момента напълно бе забравила за тях. Шайбър имаше много въпроси, ала детективът от лосанджелиското полицейско управление, който разследваше подозрителната смърт на Луис Ъркърт, щеше да прояви не по-малък интерес към това, което Марая Болт имаше да каже за връзката между двамата мъртъвци и вероятно изчезналите книжа на баща ѝ. Да я подложи на разпит заедно с Рипли щеше да бъде най-добрият начин да се добере до фактите, реши Шайбър.

Клетъчният му телефон звънна, когато изкарваше колата на булевард Уилшър и детективът безмълвно благодари на Дейв Екърт, задето му предоставя възможността да отложи още малко обясненията.

— Айрис се обади — рече Екърт. — Каза да ти предам, че аутопсията на Корман е определена за около единайсет часа днес.

— Добре. Предай ѝ, че ще бъда там. Успя ли да ускориш токсичните изследвания в лабораторията на шерифа?

— Не беше лесна сделка. Трябваше да обещаая още един комплект снимки, както и голям формат на щастливата двойка, но в крайна сметка издействах да ни сложат най-отгоре в купа, веднага щом пристигнат пробите от аутопсията. И въпреки това ще стане най-рано във вторник.

— Да, зная, но все повече ми се струва, че си заслужава да обърнем голямо внимание. Помниш ли какво ти казах вчера за голите

тела? — Шайбър хвърли поглед към спътничката си, ала тя гледаше през прозореца, сякаш не обръщаше никакво внимание на разговора.

— Че самоубийците рядко умират голи — рече Екърт, — защото не биха желали да бъдат открити по този начин?

— Именно. Странно, но е истина. Ето защо теорията за убийството на Мерилин Монро все още не е отмряла.

— Ей, това не е теория. Това е категорично доказано. Ако ЦРУ и мафията не са били толкова експедитивни с лансирането на голямата лъжа, че се е самоубила, убийците ѝ отдавна да бяха изправени пред съда. Горкият Джо Димаджио. Сърцето ти се къса да го гледаш и да знаеш как Кенеди са се отървали безнаказано. Искам да кажа, в живота му така и не е имало друга след Мерилин, нали?

— Трагично наистина — изумено поклати глава Шайбър.

— Само си представи, ако бяха се опрели на твоята теория за психологията на самоубийството, а? — продължи Екърт. — Сигурно нямаше да има никакви спорове и убийството на горката Норма Джийн досега щеше да е напълно забравено.

— Именно. Както и да е, като отхвърлим възможността за самоубийство в нашия случай, който обсъждахме по-рано, остават още две вероятности, нали така?

— Случаят, който обсъждахме? — повтори Екърт. — Колко случая имаме... О! Разбрах! При теб има някой и не можеш да говориш?

— Умно момче си — рече Шайбър.

— Чувам уличен шум. Къде си?

— На път към лосанджелиското полицейско управление.

— Най-сетне си се свързал с госпожа Болт?

— Докато си говорим.

— Тя е с теб в колата? Защо?

— Дълга история. Опитах да ти се обадя снощи, но ти явно отново си показвал тонколоните си. — Шайбър чу изсумтяването на Екърт. — Както и да е, оказва се, че май сме изправени пред серия инциденти.

— Искаш да кажеш, че има още един случай в гореща вана?

— Не, но и този е също толкова неясен на повърхността и свързан с нашия. Виж, сега не мога да навлизам в подробности, но нека се срещнем при патолога за аутопсията и ще научиш всичко. И не

се притеснявай, приятел — добави Шайбър, — ще те освободя навреме, за да гледате с Айрис фойерверките.

— Ти си страхотен. Добре, ще се видим в „Санта Ана“ в единайсет.

Шайбър прекъсна връзката и се обърна към спътничката си. Марая също се извърна към него.

— Голи тела и Мерилин Монро? — попита тя и вдигна вежда. — Съжалявам, нямах намерение да подслушвам и дори не съм сигурна, че искам да знам за какво става въпрос. Ще отбележа само, че хората смятат моята работа за странна. Ха! Е, какво ще кажете да ми обясните какво точно искате и защо толкова много сте искали да ме откриете? — Тя се намръщи. — И между другото, докато сме на тази тема, предполагам, не вие сте ми пратили опашка?

— Следили са ви? Кой?

Тя сви рамене.

— Приличаше на служебна кола. Не като тази, трябва да призная. Макар че... — Тя замълча и отново се намръщи. — Казахте полицейското управление в Нюпорт Бийч, нали? О, господи, върнете ми вратата в обществените институции, детектив. Кажете ми, че хората ви не са подвластни на семейство Хънтър като всичко друго в този град. Защото ако Рената ви е изпратила да ме тормозите, кълна се...

— Рената? — объркано попита Шайбър.

— Рената Хънтър Кар?

— Защо мислите така? Искам да кажа, те наистина имат голямо имение там и доколкото знам, Нолан Кар и майка му доста активно се занимават с обществена дейност. Аз лично съм само от няколко месеца на тази работа, но категорично мога да заявя, че не получават никакви специални услуги от полицейското управление. Защо мислите, че...

— Няма значение — махна с ръка тя.

Шайбър смътно си спомни за нещо, което Екърт бе изровил от мрежата, когато бе проучвал клиента на Корман — Бенджамин Болт. Нямах ли нещо такова, че бе напуснал съпругата си заради Рената Хънтър? Аха. Сигурно на това се дължеше болезнената реакция на дъщерята.

— Няма ли да ми кажете защо сте ме търсили?

— Ще ви кажа — спря той на паркинга на полицейското управление. — Но нека влезем вътре. Тук имам колега, който сигурно

ще иска да присъства на разговора ни.

— Почакайте малко — рече Марая, изпълнена с подозрения. — За първи път чувам, че от полицейското управление искат да говорят с мен. Какво става?

— Тук сме, за да освободим Тъкър — обеща Шайбър — и за да поговорим за два случая, при които бе споменато името ви. Няма да отнеме много време, обещавам. Аз също имам ангажимент по-късно сутринта, така че скоро трябва да потегля. Нека просто побъбрим с детектив Рипли и се опитаме в същото време да измъкнем приятеля ви.

Тъкър спа много лошо. Детективи Рипли и Макивой го бяха пържили повече от три часа от мига, в който стигнаха в стаята за разпити в полицейския участък. Сменяха се, тъй като викаха или единия, или другия, а понякога и двамата, извън стаята. Караха го да се връща назад в разказа си и да повтаря. Тъкър знаеше, че това е умишлена тактика да го принудят да преразказва отново и отново историята, докато те търсеха несъответствия и празнини. Тъй като планът му да им каже колкото е възможно по-малко, налагаше се да се съсредоточи максимално, докато вечерта напредваше и умората му надделяваше, за да не издаде защо всъщност е в града.

Детективите най-после го отведоха в килия с четири легла, докато те проверят алибито му. Или поне така му казаха. Тъй като беше след полунощ, летището и авиолиниите бяха затворени, така че Тъкър се примири, че ще прекара нощта на тънкия вонящ дюшек в компанията на съмнителни съкилийници — метър и осемдесет висок чернокож травестит-проститутка с руса перука, къса блуза, тясна черна кожена пола и мрежести чорапи, кльошав пъпчив мъж, който очевидно бе хванат да продава порнографски материали от багажника на колата си. Около два часа след полунощ пристигна и четвърти — стар пияница, който цяла нощ не спря да повтаря: „Защо аз, господи?“. Около четири сутринта Тъкър не издържа и изрева:

— Защото си идиот! А сега млъкни, че ще сляза и тогава наистина ще имаш повод да стенеш.

Останалата част от нощта премина относително спокойно.

Около седем пазачът най-сетне се появи да му каже, че е освободен. Щом скочи от леглото, пияницата го сграбчи за ръката:

— Обръщам нова страница — рече задавено. Зачервените му очи се разшириха, когато добави със страхопочитание: — През нощта чух божия глас. — Той притисна пожълтелите си от никотин пръст към устните си и презрително погледна другите двама хъркащи съкилийници, очевидно решил, че не са достойни да чуят добрата новина.

— Добре, приятел — увери го Тъкър и поклати глава, докато излизаше от килията.

В този момент вече бе подготвен за всичко — само не и за шока да бъде отведен в стаята за разпити и да завари там Марая, която изглеждаше много разстроена, седнала срещу детективи Шайбър и Рипли. Тъкър се досети, че вече са ѝ съобщили за смъртта на Чап Корман и Луис Ъркърт. Щом го зърна, тя скочи на крака.

— Ето те и теб, най-послед! Добре ли си? — Когато го прегърна, не му се искаше изобщо да я пусне, ала се чувстваше мръсен и отвратителен след прекараната нощ, затова я потупа по гърба няколко пъти и се отдръпна.

— Какво правиш тук? — попита и мрачно погледна двамата детективи.

Тя обясни как Шайбър я намерил в хотела тази сутрин.

— Казаха ми за Луис Ъркърт и объркването със свидетелката. О, господи, Франк, Чап Корман е мъртъв. Казаха ли ти?

— Чух, малката. Съжалявам. Зная, че ти беше добър приятел.

— На мен и мама — кимна тя. — Винаги ни е помагал. Дълго преди творбите на баща ми да станат толкова известни, Чап се обаждаше да се увери, че сме добре и че имаме достатъчно пари, за да се справим... за учебници, дрехи... за всичко. Ако не беше той... — Сълзите се застичаха по бузите ѝ. — Мама ми е казвала, че без неговата помощ няколко пъти и Коледа не бихме могли да празнуваме. Той беше толкова добър човек.

Тъкър кимна и хвана ръката ѝ между дланите си.

— Зная — рече тихо. Сетне вдигна поглед към двамата детективи. — Свободни ли сме да си вървим?

— Почакайте. Все още имаме някои въпроси — отвърна Рипли.

— Да, сигурно — рече Тъкър. — Но не сега. Това бе разтърсваща новина за госпожа Болт. Ще трябва да ѝ дадете малко време. Що се отнася до мен, Рипли, дадох ти достатъчно време. Тръгвам си.

— Тъкър, почакай! — възрази Шайбър. — Станал съм в четири и половина сутринта, за да отида до летището и да взема показанията на стюардесата, преди да отлети обратно за Вашингтон.

— Да, сигурно, в четири и половина аз все още бях буден в килията с трима боклуци — горчиво отвърна Тъкър, сетне въздъхна тежко. — Но ти благодаря. Оценявам стореното.

— Няма нищо. Това ми е работата. Но сега наистина искам да ми кажете каквото знаете за тези два случая.

Тъкър се скова.

— Нямам...

— Не казвам, че ти имаш нещо общо със смъртта на Корман или Ъркърт — прекъсна го Шайбър. — Но очевидно са свързани. Общият знаменател е нещо, свързано с Бенджамин Болт.

— Казахте, че книгата на баща ми са изчезнали — обади се Марая. — Абсолютно ли сте сигурни в това?

— Не — отвърна Шайбър. — В нищо не съм сигурен. Потърсих ги, след като чух вашето съобщение по телефона, госпожо Болт, но не знаех какво точно търся. Може би по-късно днес ще се върна в къщата на Корман. Нямам нищо против да дойдете с мен. Във ваш интерес е в края на краищата. Тези ръкописи са ваши, нали?

Тя бавно кимна.

— Бих искала да дойда. Но не днес, детектив. Не мога. Трябва да обърна внимание на дъщеря си. Тя пристигна едва снощи и ще бъде много разстроена, като научи за Чап.

— Утре тогава? — настоя Шайбър.

— Може би. Мога ли да ви се обадя?

Шайбър измъкна визитна картичка от единия си джоб и химикалка от другия, написа нещо и плъзна картичката по масата към Марая.

— Записан е номерът в офиса ми, добавих и номера на клетъчния телефон. Обадете ми се, когато решите. Моля ви.

Тя взе картичката и се взря в нея, сетне я пхна в джоба на роклята си. Тъкър леко я подхвана за лакътя.

— Хайде, да вървим.

— Тъкър, почакай, по дяволите! — рече Шайбър и скочи на крака, щом двамата се отправиха към вратата. — Зная, че подозираш нещо за начина, по който са умрели. Кажи ми, за бога.

Тъкър бе хванал бравата, ала спря и неохотно се обърна към полицаая. Беше му длъжник все пак.

— Не съм сигурен — рече.

— Не ми трябва сигурност, имам нужда от идея. Каж ми какво мислиш — помоли Шайбър. — Посочи ми посоката.

— Отрова, преминала през кожата. Когато направят аутопсиите и изследванията за токсини нека търсят следи от химикали, проникнали чрез мускулна инжекция или кожно абсорбирани.

— Доколкото разбирам, не говориш за обикновени опиати? — попита Шайбър. — В къщата на Корман намерихме сънотворни и антидепресанти, а той бе пил.

Тъкър махна с ръка.

— Не, забрави това. Нещастникът само е зацапал следите на убиеца с тези неща. Ще трябва да изследват много внимателно. Може да е какво ли не. Кураре, отрова от кобра...

— Отрова от кобра? — възкликна Рипли. — Как, по дяволите, би могла кобра...

— Змията не е нужна — рече Тъкър. — Необходима е само отровата и синтетичен химически заместител, който в тялото действа по същия начин. — Той сви рамене. — А може би човекът просто е препил. Както казах, не съм сигурен. Но ако патологът не стигне до обичайно заключение какво се е случило с тези двама души, заслужава си да се провери, повярвайте ми.

Марая стоеше безмълвно до него, ала когато сивите ѝ очи се разшириха, Тъкър осъзна, че е отгатнала мислите му. Тя бе с гръб към двамата детективи.

— Руският Борджия? — прошепна смаяно тя. Това бе прозвище, което западните разузнавания бяха дали на Валери Захаров, бивш полковник от КГБ, сега външен министър на Русия, изминал почти половината път към президентския пост. Също като Борджиите от петнайсети век в Италия, пътят на Захаров към властта бе осеян с пагубните химикали, които пазеше на склад в своите офиси на КГБ на площад „Дзержински“.

Тъкър погледна към двамата детективи, но те очевидно не я бяха чули. Той сведе поглед към пребледнялото ѝ лице и кимна.

— Чакай малко — обади се Рипли. — Искам да съм наясно с това. Искаш да кажеш, че някой се разхожда и инжектира отрова на

хората. При тези случаи няма следи от борба. Как ще извадиш спринцовка и ще накараш човека да седи мирно, докато му инжектираш бог знае какво?

— Убиецът, или убийците, няма нужда от спринцовка. Спомняте ли си случая с човека в Лондон, който бе прободен с отровен чадър? Всичко остро ще свърши работа. Да кажем, в случая с Ъркърт, посетителят му стиска ръката и носи пръстен с шип от вътрешната страна.

— Розите — рече Шайбър. Рипли го изгледа недоумяващо и той добави: — Ръцете на господин Корман бяха одраскани. Съседът му каза, че е подкастрирал розите. Възможно ли е да е станало така?

— Ако някой е наплескал бодлите с отрова, разбира се — отвърна Тъкър и кимна на Марая. — Да вървим.

Тя обаче не помръдна, изглеждаше потресена.

— Почакай малко — рече. — Детектив Рипли, знаете ли болницата за ветераните инвалиди, които продават растения пред федералната сграда на Уилшър?

— Да — отвърна той. — Какво за тях?

— Вчера следобед прекосяха площада, когато един моторист едва не се блъсна в мен. Един от ветераните ме блъсна настрани и пое удара. Малко след това загуби съзнание. Наложих се да извикат линейка. Помислиха, че е взел свръхдоза от някакви лекарства. Тогава ми се стори вероятно, но сега се чудя... — Тя разтревожено погледна Тъкър. — Имаше порязване на ръката, след като мотоциклетистът го блъсна. Може да няма никаква връзка, но...

Тъкър имаше усещането, че стои на пясъчен нанос наред река и язовирната стена малко по-нагоре рухва под тежестта на думите ѝ. Детективът от Нюпорт изрече на глас възможността, за която той не можеше дори да се застави да помисли.

— Някой се е опитал да убие и вас — мрачно рече Шайбър.

— Успяхте ли да видите мотоциклетиста? — попита Рипли. Марая поклати глава.

— Всъщност не. Беше с шлем. Ветеранът, който пое удара, бе едър брадат мъж. Приятелите му го наричаха Мартин. Не съм сигурна за фамилното му име. Ще проверите ли?

Рипли рязко кимна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят на Марая бе започнал зле, след което рязко бе продължил да се влошава. До вечерта най-ужасните ѝ страхове щяха да се сбъднат. Засега обаче нещата изглеждаха достатъчно лоши и с новината, че Чап Корман е умрял малко след като бе говорила с него за последен път и че мухлясалите книжа, които бе измъкнала от наводнената барака, вероятно бяха предизвикали поредица от убийства, жертва, на които бе станал не само Чап, но и Луис Ъркърт. Шокът от тези открития бе малко по-голям от изумлението ѝ от това, което научаваше за мъжа, който бе неин ментор, колега и най-близък приятел в продължение на почти двацет години.

— Унищожил си ги? — повтори смаяно тя, когато Франк я осведоми за пътуването си до Москва, посещението при Навигатора и папките, които бе донесъл обратно, а после нарязал. — Доказателствата за убийствата, които е извършил Захаров по време на изкачването си към върха? Защо си го направил?

Франк се взря в чашата с кафе, сякаш щеше да открие отговора там. Бяха хванали такси на връщане към хотела и се бяха отбили във фойето да закусят и да разменят последните новини. Марая избра маса в малка ниша, където разговорът им не можеше да бъде подслушан и откъдето можеше да следи за Линдзи, която сигурно щеше да се стане всеки момент. Марая се зачуди дали не се качи и да провери дали се е събудила, ала преди да се изправи пред и без това разстроената си дъщеря, за да ѝ съобщи още лоши новини, трябваше да разбере какво знае Франк.

Разсеяно побутвайки трохите от кроасана, тя зачака обяснението на Франк. Познаваше го като мълчалив и твърдоглав. Но никога не се бе държал неразумно. Поне досега.

— Захаров има дипломатически имунитет — рече той накрая. — Не може да бъде арестуван тук и никога няма да бъде обвинен в собствената си страна. Не и докато демократичната опозиция там не се заеме да прогони него и цялата му пасмина веднъж завинаги. Като

изключим възможността сам да го убия, което Дерябин може и да е имал наум, няма начин да го пипнем.

— Дерябин едва ли е очаквал лично да спасиш света от Руския Борджия? Искам да кажа, Захаров е стигнал дотук, унищожавайки всички, които са стояли на пътя му и мисълта, че под негов контрол ще бъдат два от най-големите атомни арсенала на планетата, е доста страховита. Ала ако му се случи нещо, докато е в тази страна, то ще бъде възприето от Москва като обявяване на война.

— Зная, но не смятам, че Навигатора съвсем случайно ми даде тези досиета именно по време на официалната визита на Захаров тук. — Франк мрачно поклати глава. — Кой знае какво се е въртяло в ума на лукавия старец?

Той се облегна на стола и уморено разтри лицето си с ръце. И двамата бяха спали съвсем малко, но нейното легло поне беше удобно, помисли си Марая. Слънчевите лъчи, струящи през високите прозорци подчертаваха тъмните кръгове под очите на Франк и наболата брада. Фактът, че Франк бе зарязал всичко, за да дойде прие нея, го доказваше. Ако помислеше, че е в беда, той би направил всичко необходимо, за да ѝ помогне, без да се интересува от последствията. Беше го усетила отдавна, ала не си бе позволявала дори да мисли какво означава това — какво остава да го назове. Отричането, в края на краищата, бе определящо правило във взаимоотношенията им, откакто се познаваха. Когато се срещнаха за първи път, Франк бе женен за умираща жена, която дълбоко обичаше. По времето, когато Джоана почина, Марая вече имаше свой живот с Дейвид и Линдзи. Когато почина Дейвид, Пати и Франк имаха връзка, а Пол Чейни се навърташе в периферията. Марая и Франк се движеха в синкопиран ритъм почти двайсет години, винаги по негласно взаимно съгласие, потушавайки искрата, която и двамата си даваха сметка, че тлее помежду им, независимо от другите им ангажменти. Дали Навигатора бе наблюдавал през цялото време, зачуди се тя, изчаквайки възможност да използва искрата за задействане на собствените си планове?

— Не би направил това, нали? — Марая леко докосна ръката на Франк.

— Какво? Да убия руския външен министър? — Той направи гримаса. — Защо бих го превърнал в национален мъченик? — Той се поколеба за миг, сетне измъкна ръката си изпод нейната. Марая взе

сребърната каничка и наля кафе и на двама им, обзета от облекчение, че каквото и друго въздействие да е имала личната драма на Франк, здравият разум не го бе напуснал. Той сгъна салфетката си на масата и съвсем неочаквано попита: — Пол замина ли за вкъщи?

— Нямам представа — отвърна тя и разбърка млякото в кафето си. — Всичко приключи — тихо добави тя. Франк бе твърде дискретен, за да пита за причините, ала тя го запозна накратко със случилото се в „Спаго“ и казаното от Рената за баща ѝ и ръкописа.

— Може би Чейни наистина се е опитвал да помогне — рече Франк, доверявайки се на Пол повече, отколкото Марая бе очаквала.

— Въпросът е дали се е опитвал да помогне на мен или на себе си, действайки зад гърба ми? — зачуди се тя. — А после да знае, че Рената ще ме чака и да не ме предупреди? Как можа да го направи? — Тя с отвращение поклати глава.

— Съжалявам — рече Франк.

Тя махна с ръка.

— Няма значение. Този номер беше само последната капка. Вече бях взела решение, връзката ни беше обречена и без това. Не го обичам, толкова е просто. Не мисля, че някога бих могла. Смятах, че е защото все още скърбя за Дейвид, или защото Линдзи не одобряваше да се виждам с него, но е нещо повече от това. Просто не мога да бъда самата себе си, когато съм с Пол. Имам чувството, че трябва да покрия някакъв образ, ала все не мога да се справя. Ако трябва да бъда съвсем честна, изпитвам облекчение, че всичко приключи.

Франк кимна.

— Е, тогава всичко е наред. И все пак съжалявам, че тази история с баща ти се стовари на главата ти.

— Не знам, Франк, може да съм луда, но като се имат предвид всички останали грехове на Бен, какво значение има, че преди трийсет години е присъствал на спонсорирана от руснаците конференция? Кой го е грижа?

— Не е само това — заяви Франк. — Предал е също Анатоли Орлов, руския писател.

Марая се намръщи.

— Рената каза, че е откраднал романа на Орлов и се е готвел да го представи за свой. Професор Ъркърт също подозираше, че

ръкописът, който съм намерила е на Орлов, но не обвиняваше Бен в нищо подмолно, а просто, че е станала грешка.

— Ъркърт е бил великодушен, Марая. Смятам, че Рената е по-близо до истината. В документите на Навигатора се твърди, че Орлов е бил предаден от американец — на Захаров, който по онова време е бил агент на КГБ във Франция. Трябва да е бил баща ти. На онази конференция той непрестанно е придружавал Орлов и е бил единственият американец в обкръжението му. Без съмнение рухването на Орлов е било резултат от фармакологията на Захаров и именно той го завлича обратно в Москва. А после, когато той умира, Захаров се връща в Париж, за да премахне единственият свидетел на случилото се.

— Баща ми — тихо рече Марая. — Сигурен ли си?

Франк кимна.

— Всичко е в единствения файл, който записах и донесох да ти покажа. Смъртта на Бен вероятно наистина е изглеждала като хепатит на френските власти. Има поне половин дузина токсини, които могат да причинят увреждания на черния дроб. Захаров ги знае всичките.

— А преди трийсет години е било много по-трудно да бъдат открити — отбеляза Марая. Защо усещаше буца в гърлото си? Защо скърбеше за убийството на мъжа, причинил толкова много мъка през краткия си егоистичен живот? — Съмнявам се дори, че французите са положили някакви усилия. Кой го е било грижа за някакъв нещастен американец, открит мъртъв в мизерна дупка?

Франк нервно забарабани по колосаната покривка.

— През цялото това време смятах, че е по-добре всичко това да остане погребано. Трябваше да се досетя, че ще излезе наяве рано или късно.

— Какво имаш предвид с „цялото това време“, Франк? — намръщи се Марая. — Откога знаеш?

— Фактът, че баща ти е флиртувал със съветската пропаганда изникна по време на проверката при вербуването ти — отвърна той. — За Орлов обаче разбрах от документите на Навигатора.

— Но как тогава са ме наели? Според правилата на Управлението би трябвало да ме отхвърлят заради връзките на баща ми.

— Би трябвало — съгласи се Франк, — но по онова време конференцията на „Писатели за мир“ беше стара история, незначителна дреболия в историята на Студената война. Дори работещият под прикритие агент, докладвал за присъствието на баща ти, отдавна беше мъртъв. На този етап това беше само един печатен ред в стар документ.

— И все пак е трябвало да вдигне червеното знаме.

— Така и щеше да стане, обаче аз бях в комитета по вербуването онази година, помниш ли? Изтрих информацията, преди разглеждането на кандидатурите.

— Какво си направил? — извика тя. Неколцина от посетителите рязко вдигнаха глави, ала сетне отново се върнаха към разговорите си. Марая се наведе към Франк и прошепна: — Искаш да кажеш, че винаги си бил толкова луд, та да унищожаваш секретни документи?

— Баща ти ви бе напуснал от години. Очевидно нямаше никакво влияние върху политическите ти възгледи или лоялността ти — упорито заяви Франк. — Защо трябваше безотговорното му поведение да те лиши от желаната кариера? Понякога бюрократичните правила трябва да бъдат нарушавани в полза на здравия разум.

— Не мисля, че всички в Управлението биха се съгласили с теб.

— Зная — мрачно рече той. — Има безмозъчни глупаци, които започват да правят догадки за всяко мнение, което изразиш, за всяко твърдение, което напишеш. Изглежда провалих кариерата ти, в края на краищата.

— Кариерата ми, Франк? Какво значение има тя? Какво ще кажеш за справедливостта?

— Справедливост? — изсумтя презрително той. — Доста рядка стока. Както и да е, отсега нататък ще трябва да си пазиш гърба.

— Струва ми, че ти се справяш чудесно с това вместо мен — тихо рече Марая.

Франк сви рамене.

— Може би няма да бъда наоколо още дълго. Гайст ме търси. Знае, че съм нарязал документите на Навигатора. Може би дори смята, че аз съм го убил.

— Защо ги нарязва?

— Казах ти, че искам да разчиствам бъркотиите на Дерябин след него. Руският Борджия е негово творение. Години наред се е

възползвал от уменията на Захаров. И то не само за външни мишени на КГБ, но и за вътрешни противници на Дерябин, които загадъчно са се разболявали и умирали, един след друг в продължение на години. Навигаторът е смятал Захаров за свой дресиран питбул. Подозирам, че накрая питбулът се е нахвърлил върху стопанина.

— Смяташ, че Захаров е убил Дерябин?

Тъкър сви рамене.

— Колкото повече мисля за това, толкова по-вероятно ми се струва. В момента Захаров е самостоятелен и разполага с достатъчно власт, както и със свои агенти. Старецът вече не му е необходим. Кой може да каже със сигурност дали лекарите, поставили диагнозата на Дерябин за рак на черния дроб, на се били хора на Захаров? Когато видях Дерябин, той знаеше, че е мъртвец и по начина, по който говореше за лекарите си, смятам, че се съмняваше в тях. Предоставянето на секретната информация беше неговият начин на отмъщение. Разбира се, ако е смятал, че ще я предадем на противниците на Захаров, направил е грешка. Информацията предоставя възможност за упражняване на влияние върху човека, който би могъл да бъде следващият руски президент. Използвач като Джак Гайст би останал много доволен да изнудва някого по този начин. Би ли предоставил подобен контрол, за да може някой неизвестен да се изкачи на върха?

— Никакъв шанс — съгласи се Марая.

— И какви предполагаш, че са шансовете за истинска демократична реформа, ако старите играчи от КГБ, а и ЦРУ подкрепят главорез като Захаров?

— Никакви — отвърна Марая. — И затова ти унищожи информацията?

Тъкър кимна.

— Всичко, с изключение на един-единствен файл, който би могъл да се окаже от голямо значение, стига да попадне в ръцете на когото трябва. Доказателството, че Захаров е убил Анатоли Орлов. Предателството на Бен е задвижило машината, Марая, но през цялото време Захаров е водел играта. Ето какво го е подплашило да побегне сега.

„И защо Чап Корман и Луис Ъркърт трябваше да умрат“, ядосано помисли Марая. Ограничаване на щетите. Анатоли Орлов е бил най-

обичаният син на Русия през двайсети век, литературен герой, вдъхновил своя народ да се противопостави и отблъсне хитлеровите нацисти. Мисълта неговият убиец да кандидатства за президентския пост бе толкова абсурдна, колкото и Лий Харви Осуалд да стане кандидат за президент в Америка.

Новото появяване на ръкописа на Орлов е представлявало проблем, ала премахвайки свидетелите и ръкописа, Захаров вероятно е сметнал работата за приключена. Смъртта на Корман и Ъркърт можеше да се сметне за естествена, предвид напредналата им възраст, ако чистачката не бе видяла убиеца да си тръгва. Едрият бодигард на Захаров, внезапно се сети Марая, олимпийският шампион по борба, станал жертва на стероидите, както бе споменал Юри Беленко.

— Рената е била права все пак — отбеляза тя. — Акциите на Бен Болт ще се сринат. Истината трябва да излезе наяве, Франк. Поне донякъде да се възстанови справедливостта — не само за Анатоли Орлов, но също за Чап и Ъркърт. Дори за Бен. Той е направил куп погрешни стъпки в живота си. Този може би е най-лошата от тях, но аз съм негова дъщеря и не смятам, че е заслужавал да бъде убит. Ако дипломатическият имунитет на Захаров означава, че не може да бъде съден тук, тогава нека му бъде потърсена сметка на единственото място, което има значение за него. Файлът, който си запазил, трябва да бъде задържан далеч от Гайст и Управлението и наместо това да бъде изпратен на всички национални и международни медии, с които успеем да се свържем.

Тъкър кимна.

— Не разполагаме с много време обаче. Гайст ще ме настигне доста бързо. — Лицето му помръкна. — А теб ще те помете медийната вълна.

— Зная — мрачно рече Марая, — но така трябва да постъпим. — Тя бутна стола си назад. — Хайде. По-добре да се качим и да събудим Линдзи. Тя трябва да знае какво става. И ако ще се срещаш с пресата — рече тя и прокара ръка по грапавата му буза, — най-добре ще е да вземеш душ и да се обръснеш. Изглеждаш така, сякаш си излязъл от Алкатраз.

— Не — мрачно подхвърли Франк. — Вероятно това е следващата ми спирка.

Докато той вземе нещата си от колата на паркинга, Марая тръгна към стаята си, за да събуди Линдзи. Пред стаята до нейната имаше количка с бельо. Собственият ѝ апартамент блестеше от струящите през прозореца слънчеви лъчи, завесите бяха широко разтворени, леглото — оправено, банята — измита, килимът — почистен с прахосмукачка. В големия гардероб куфарът на Линдзи бе сложен на рафта, а дрехите, които бе нахвърляла снощи, бяха спретнато подредени на закачалки. На пода на гардероба грубите ѝ обувки бяха строени до черните велурени обувчици на Марая и приличаха на отворили усти хипопотами, готови да погълнат двойка котенца. Марая знаеше, че това не е дело на Линдзи. Предпочитаният гардероб на дъщеря ѝ, както и на повечето петнайсетгодишни деца, беше подът — всеки стар под би свършил работа.

Но ако нещата на Линдзи бяха подредени, тя самата не се виждаше никъде.

Марая се върна в коридора и откри камериерката да взема нови хавлиени кърпи от количката.

— Извинете? Забелязах, че току-що сте почистили стаята ми.

— Да, госпожо. Проблем ли има?

— Не, стаята си е добре, но оставих дъщеря си да спи вътре и закачих „Не безпокойте“ на бравата. Пристигна много късно снощи и...

— На бравата нямаше картонче.

— Сигурна ли сте?

— В противен случай нямаше да вляза.

— Да, сигурна съм, че не бихте го сторили — увери я Марая, — но да сте видели дъщеря ми? Тийнейджър, доста висока, с дълга червена коса... искам да кажа, къса червена коса. Току-що я подстрига и още не мога да свикна.

— Никого не съм видяла, госпожо.

— О, добре. Сигурно се е събудила по-рано, отколкото предполагах.

В дъното на коридора асансьорът звънна.

— Ще ви трябва ли още нещо? — попита камериерката.

— Може би още две хавлиени кърпи — отвърна Марая, загледана във Франк, който излезе от асансьора с куфарче и малък сак.

Камериерката проследи погледа ѝ, сетне се извърна към количката и подаде на Марая две пухкави хавлии. Лицето ѝ остана напълно безизразно и тя продължи към следващата стая.

— Какво има? — попита Франк.

— Линдзи не е тук — отвърна Марая. — Сигурно е отишла при басейна. Влез си вземи душ, а аз ще поговоря с нея и ще я запозная с последните новини.

— Ще се справиш ли? — попита Франк и пое кърпите от нея.

Марая въздъхна.

— Ще се справя. Ще се наложи дълго да си поговорим обаче — макар да не горя от нетърпение да ѝ съобщя за Чап. Бе наистина много привързана към него.

— Бедното дете преживя доста.

— Така е. Ужасно е, че ще трябва да ѝ съобщя още лоши новини. — Марая приглади роклята си. Нямаше още обяд, а ѝ се струваше, че са минали дни, откакто остави Линдзи да спи и тръгна да поплува и закуси. Това трябваше да е първият ден от почивката им, мрачно си помисли тя. Би трябвало да се излежават на плажа и да плуват в океана. — Ще се срещнем пак тук — обърна се тя към Франк.

Ала двайсет и пет минути по-късно, след като бе проверила всички обществени места в хотела, бе говорила със спасителите, с персонала във фитнес центъра и сервитьорите в трите ресторанта, Марая се върна сама в стаята. Завари Франк в запарената баня, гол до кръста, току-що изкъпан и избръснат — включително и главата, отбеляза тя и се усмихна въпреки нарастващата си тревога. Все още изглеждаше уморен, ала доста освежен. Всъщност, помисли си тя, изглежда доста добре — с широки рамене, тесен таз, готов за действие.

Щом зърна отражението ѝ в огледалото, той дръпна чистото поло, преметнато на закачалката за кърпите.

— Къде е Линдзи? — попита, докато го навличаше през главата си.

— Не мога да я намеря. Търсих навсякъде. Изглежда никой не я е виждал.

— Може да е излязла да обиколи магазините по Родео Драйв?

— Едва ли. Оставих ѝ бележка, казах ѝ да закуси или да се срещне с мен долу. Дори да не е могла да ме намери, тя е достатъчно разумна, за да тръгне съвсем сама из непознат град. — Марая погледна

часовника си. — Десет и половина. Къде може да е? — Тя обходи стаята, провери тоалетката, леглото, масичките и канапето.

— Какво търсиш? — попита Франк.

— Оставих бележка, пъхната в рамката на огледалото ей там. Сега я няма. Просто търся някаква следа, че я е видяла. Тя мисли, че съм я изоставила. След някои от глупостите, които сторих напоследък, сигурно ме смята способна на това.

Франк само поклати глава и се зае да огледа около тоалетката. Беше в старинен стил, масивна, с малко столче отпред.

— Това ли е? — извика той и измъкна парче хартия, паднало между тоалетката и стената. — Сигурно е паднало отзад.

Марая разпозна почерка си на листа от хотелския бележник.

— По дяволите! Сигурно изобщо не го е видяла — рече тя. Ала лицето на Франк помръкна, щом се взря в бележката.

— О, видяла го е — отвърна той. Подаде ѝ бележка и щом Марая я обърна, откри от другата страна отговора на дъщеря си.

„Мамо,

Не можах да те намеря долу, но пък разбрах как да стигна до Нюпорт. Зная, че си променила решението си за отсядането на плажа, но аз, след като съм дошла дотук, искам да го видя, ако нямаш нищо против, дори да е само за няколко часа. Както и да е, нямаше да тръгнеш, без да се отбиеш при Чап, нали! Ще се срещнем в неговата къща. И не се паникьосвай, чу ли? Знам точно как да стигна дотам. Справих се чудесно с парижкото метро, нали?“

— Край — побесня Марая. — Ще я убия. А после ще я затворя вкъщи до края на живота ѝ. Ще завърши гимназия и колеж задочно, а после ще плете чорапи за войниците до края на дните си, защото никога повече няма да я оставя да ми се изплъзне от поглед. Как е могла да направи това? Няма значение, ясно ми е. За да ми докаже колко е независима... — Марая застина. — О, по дяволите, Франк, тя отива у Чап!

Той вече взимаше ключовете и портфейла си, които напъха в джобовете на панталона.

— Хайде — рече. — Едва ли има голяма преднина. Може да успеем да я открием, преди да е стигнала далеч.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — Марая смачка бележката и я хвърли към кошчето. Не улучи, но топчето падна съвсем близо. Естествено, помисли си тя, след което грабна чантата си и картата ключ от стаята. Нищо не можеше да направи както трябва. — Служителят на рецепцията — рече тя, докато бързаха към асансьора. — Сигурно той я е упътил.

Щом слязоха долу, администраторът призна, че сутринта наистина е дал указания как се стига до Нюпорт Бийч.

— Да, говорих с една млада дама как да стигне дотам, ала не мислех, че планира да тръгне сама.

— Е, направила го е — гневно рече Марая. — Тя е само на петнайсет!

— Наистина ли? — Той самият изглеждаше към шейсетте със спретнато подрязана козя брадичка и червена кърпичка, подаваща се от джоба на двуредния му костюм. — Господи, мислех, че е на осемнайсет или деветнайсет. Но напоследък е трудно да се определи възрастта на младите дами, не мислите...

— Как ще стигне дотам? — прекъсна го Франк.

Човекът измъкна брошури на железниците.

— Да видим... Казах ѝ кой автобус да хване до Юниън Стейшън, за да вземе влака в девет и половина от Сан Диего до Ориндж Каунти. Слиза се на Санта Ана, а оттам до Нюпорт може да се стигне с автобус или такси.

— Девет и половина? — повтори изумено Марая. — Станала е навреме, за да хване влака в девет и половина?

— Щеше да има доста време, едва минаваше осем, когато говорих с нея. Всъщност сигурно вече е стигнала — добави служителят и погледна часовника върху бюрото.

— Трябваше да се досетя, че това ще бъде единственият път, когато ще реши да стане преди обяд — промърмори Марая. Дватамата с Франк разтревожено се спогледаха, сетне в един глас изрекоха:

— Шайбър!

Марая измъкна визитната му картичка от джоба си, ала щом набра номера му, попадна на гласовата поща.

— Тръгвам към Нюпорт — остави съобщения тя, след като набързо разказа за неблагоприятния план на дъщеря си да посети Чап Корман. — С Франк Тъкър разполагаме с още информация по вашия случай, детектив. Ще ви се обадя, щом стигна в Нюпорт, ала междуременно ще ви бъда благодарна, ако наредите на хората си да си отварят очите за дъщеря ми.

Щом затвори, Марая забеляза, че друга жена, руса, облечена в строг тъмен костюм, се е появила на рецепцията.

— Аз съм Барбара Латам, помощник-управител на хотела — рече тя и изгледа Франк с подозрение, след което добави към Марая: — Досажда ли ви този господин?

— Кой? Франк?

— С госпожа Латам се запознахме снощи — обясни той. — В своята стая.

— О, ясно — кимна Марая. — Чух за това. Не, става дума за дъщеря ми — обясни тя на жената. — Тази сутрин си е наумила да посети един приятел в Нюпорт Бийч. За беда, вашият администратор, поддържайки репутацията на хотела за безупречното обслужване на гостите, ѝ обяснил как да стигне дотам. Тя е само на петнайсет и е тръгнала съвсем сама. За първи път е в Лос Анджелис.

— О, боже — възкликна Латам и изгледа критично администратора.

— Изглеждаше по-голяма — защити се той. — Много самоуверена петнайсетгодишна девойка, повярвайте ми.

— Вижте, никого не обвинявам — рече Марая. — Аз нося отговорност за нея, никой друг. Просто трябва да я намеря. Освен всичко останало, приятелят, при който отива в Нюпорт, почина внезапно, но тя не знае това.

— О, боже — повтори Латам.

— Тръгвам след нея още сега — добави Марая, — но се тревожа какво ще стане, ако се обади тук, докато ме няма.

— Ще пренасоча всички позвънявания в стаята ви към моя кабинет — увери я Латам — и лично ще ви се обадя, ако разбере нещо. Имате ли клетъчен телефон?

— Не го взех с мен — отвърна Марая и хвърли въпросителен поглед към Франк.

— Не го взех — рече той.

— Имаме няколко на разположение за гостите — рече Латам. — Ще ви дам един и ако дъщеря ви се обади...

— Два — обади се Франк. — Ще ни трябва два, в случай че се разделим...

— Два — повтори Марая. — И две коли, Франк. Аз ще тръгна след Линдзи, докато ти копираш документите, за които говорихме. Всъщност — добави тя и отново се обърна към жената — сигурно разполагате с административно помещение за обслужване на гостите, нали? Господин Тъкър трябва да подготви едни документи.

— Трябва ли да смятам, че господин Тъкър вече е наш гост?

— Отседнал е при мен — твърдо рече Марая.

— Разбирам. Значи, два телефона — рече Латам и се намръщи към Тъкър — и някой да помогне на господин Тъкър с канцеларската работа. Нещо друго?

— Това е засега — отвърна Марая. — Но моля ви, ако дъщеря ми се обади, дайте ѝ номера на клетъчния ми телефон и ѝ предайте, че съм тръгнала към нея. Просто не бива да мърда от там, докато не пристигна.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Аутопсията на Албърт Джейкъб Корман бе неясна, обясни Шайбър на началника си по телефона, след като двамата с Екърт се върнаха в къщата на жертвата от моргата в Санта Ана.

— Никакви следи от травма, нито поражения върху вътрешните органи, почти никаква вода в дробовете. Няколко разкъсани кръвоносни съдове говореха за липса на кислород, ала патологът не успя да открие причината за това. Тъй като Корман не се е удавил и няма признаци за сърдечен удар или инсулт, не е ясно защо дробовете и сърцето му не са функционирали нормално.

— И какво е заключението на патолога? — попита капитанът.

— Ще го състави, когато излязат токсичните изследвания. Работата е там — добави Шайбър, застанал на пост до една мъртва птица на тротоара на Корман, — че двамата с Екърт се върнахме в къщата на жертвата, проверявайки един съвет, който получих тази сутрин и може да се окаже, че сме открили виновника. Ще ни трябва екипът за борба с опасни материали.

— За какви опасни материали става дума? — попита капитанът.

— Проклет да съм, ако знам, но изглеждат доста смъртоносни. Екипът ни е нужен колкото е възможно по-скоро.

Двамата с Екърт бяха застанали встрани от гаража на Корман, до редица кофи за боклук, а Шайбър внимателно избягваше да докосва каквото и да било с ръката, с която бе вдигнал капака на зелената кофа. Остави капака върху ниската стена между къщата на Корман и на съседа архитект, докато проверяваше дали стъблата на розите, които бе подкастрирал, са все още там. Патологът бе заключил, че драскотините по дланите на Корман, които Шайбър и Айрис Класен бяха забелязали, може би са причинени от бодли.

В кофата имаше няколко отрязани стъбла, ала когато Екърт пристъпи да снима, Шайбър му извика да не приближава. Едно врабче, което бе кацнало на влажния капак и кълвеше кондензираните капки вода, изведнъж затрепери и падна на тротоара. Шайбър и Екърт

проследиха как птичката пое няколко пъти въздух, след което извъртя очи и застина.

— Мисля, че е биологичен агент. Доста мощен — добави Шайбър.

Джонсън, униформеният, който трябваше да стои на пост пред къщата, внезапно се върна от почивката си за кафе, на която го бе изпратил Шайбър и щом зави зад ъгъла, Екърт припряно му замаха с ръка да не приближава към птичката и кофата за боклук, след което набързо му разказа какво се бе случило. Бе оставил портата отворена и една възрастна двойка надничаше към страничния двор, привлечена от паркираните по алеята полицейски коли и жълтата лента, опасваща района. Забелязвайки, че Шайбър намръщено ги гледа, Джонсън се върна на поста си, помоли възрастните съпрузи да се изтеглят обратно на алеята и затвори портата след себе си.

— Добре — рече капитанът. — Ще повикам помощ. Оградете района, а аз ще се свържа да пратят екип за борба с опасни материали. Господи! Само това ни липсваше за Четвърти юли.

Шайбър прекъсна връзката, след което набра отново, за да провери съобщенията си. Имаше едно от Марая Болт.

— А сега какво? — попита Екърт, щом детективът затвори.

— Ще чакаме, предполагам — отвърна Шайбър, — и ще следим предния двор. Не бива да остава без охрана. Да не вземе някое любопитно дете или някой пияница да се стовари в храстите и тогава ще настъпи направо бедствие. Като стана дума за деца — добави той, — на гласовата поща имам съобщение от Марая Болт. Изглежда дъщеря ѝ е избягала. Тя смята, че момичето се е насочило насам. На път е да дойде да си я прибере.

— Ще се обадиш ли на дежурния в управлението? — попита Екърт.

— Не, той и без това си има достатъчно главоболия днес. Ако момичето се появи, ще се погрижим да остане тук. Но аз дори не знам как изглежда, за да наредя да я търсят. Сега пък се притеснявам за разглезената избягала внучка на някакъв прочут мъртъв писател.

— Господи! Много сме напушени, а?

— Станал съм в четири и половина. И обещах на доведения си син да се опитам да го заведа на фойерверките довечера, а както се развиват нещата, май няма да стане и се чувствам ужасно. Това дете

вече има горчив опит с един баща, който никога не се появява. Друг такъв не му трябва.

— Може и да стане. Ако се забавим, Лиз ще го докара с колата и да се срещнете тук. Аз ще държа крепостта, докато си с тях на брега.

— Благодаря. Но какво ще каже Айрис?

— Нея също я бива да държи крепостта. Пък и нищо не се знае, нея също може да я извикат спешно.

— Отвратителна работа — промълви Шайбър и в същото време някакво драскане по прозореца на кухнята привлече вниманието му. Дебелият котарак на Корман се взираше в него през стъклото. — Имам чувството, че съм управител на зоологическа градина вместо на полицейски отдел. Добре, добре — рече той и се обърна към Екърт: — Стой тук и пази, докато го нахраня. Вероятно трябва да се обадя да го приберат в приют за животни, обаче не ми се ще да го приспят завинаги.

— Може би синовете на Корман ще го вземат — рече Екърт. — Снощи Айрис говори с единия. Опитват се да хванат полет днес, доколкото разбрах.

— Чу ли това? — почука по стъклото Шайбър. — Присъдата ти се отлага с дващсет и четири часа.

Марая се придвижваше мъчително бавно по задръстените пътища към Нюпорт Бийч. Тъкмо навлизаше в Гардън Гроув на около трийсет и пет километра от Нюпорт, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Дъщеря ви се обади — рече Барбара Латам. — Била е в къщата на приятеля ви и я намерила запечатана. Каза, че имало полицаи, който ѝ казал, че собственикът е мъртъв.

— О, боже, горката Линдзи — промълви Марая. — Казахте ли ѝ, че съм тръгнала да я взема?

— Да, казах ѝ — отвърна жената. — Опитах също да ѝ дам номера на клетъчния ви телефон, но тя нямаше с какво да го запише.

— Каза ли, къде ще бъде?

— При някакъв съсед. Предложих ѝ просто да изчака там.

— Кой съсед?

— Не съм сигурна, но тя каза, че ще бъде навън и ще ви чака.

— Добре, чудесно, благодаря. А Франк Тъкър? Още ли е там, знаете ли?

— Когато го видях за последен път караше секретарката ми да запечатва и адресира пликове — отвърна Латам. — Разбира се, за материалите и нейното време ще трябва да се заплати допълнително, знаете, нали?

— Да, включете го в сметката ми — рече Марая. — Ценим помощта ви, госпожо Латам. Ще му кажете ли, че Линдзи се е обадила и че ще му звънна веднага щом се добера до нея?

— Ще му предам.

Марая най-сетне стигна отклонението за Нюпорт, ала когато мина на полуострова, движението стана още по натоварено. Булевард „Балбоа“ беше почти същия, какъвто го помнеше: по две тесни ленти във всяка посока, от външната страна, на които имаше редици паркирани коли. Тротоарите бяха задръстени от туристи, понесли плажни столове, одеяла и хладилни чанти, а плажът бе претъпкан от чадъри и загорели тела. Линдзи едва ли би могла да избере по-лош ден, за да се загуби в Нюпорт Бийч. Мина покрай Магнолия стрийт, където бе израсла, ала между паркираните коли и тълпите туристи, успя едва-едва да зърне старата им къща. Или по-скоро къщата, която Рената им бе предоставила, след като бе избягала с Бен, а после го бе оставила да умре в Париж, за да не я лиши Арлън Хънтър от попечителския ѝ фонд, помисли си горчиво Марая.

На Медина стрийт тя се насочи към пристанището, където бяха по-скъпите летни вили. Тук наместо да се припичат на предната веранда, обитателите предпочитаха да наблюдават яхтите си, закотвени в пристанището. Ала не бе изминала и стотина метра, когато се натъкна на включени сигнални светлини и барикада. Униформен полицаи вдигна ръка, за да я спре, след което ѝ махна към една странична уличка, която я извеждаше от квартала. Марая обаче поклати глава и спря до него.

— Улицата е затворена — рече той. — Не можете да паркирате тук.

— Търся детектив Шайбър. Тук ли е?

— Шайбър? Да, тук е. Как се казвате?

Щом чу името ѝ, той пристъпи към колата си и се обади по радиото. Върна се само след миг.

— Добре, каза да минете. Ще ви посрещне на ъгъла на „Еджуотър“ и „Медина“. Ще трябва да оставите колата си тук. Паркирайте я в алеята и стойте на страна от екипа за борба с опасни материали.

Тя кимна, изкушавайки се да попита какво става, ала знаеше, че скоро ще научи всичко от Шайбър. Излезе от колата и забеляза двама души, облечени като астронавти в защитни костюми, само лицата им се виждаха зад пластмасовите маски. Търкаляха два стоманени барабана от рампата на оранжев микробус в задния двор на къща, която изглеждаше съвсем като снимките, които Ема и Чап Корман ѝ бяха изпратили, когато купиха вилата си в Нюпорт. Сълзи изпълниха очите ѝ при мисълта за Чап. Шайбър я чакаше на ъгъла. Въздухът миришеше на дървени въглища, плажно масло, морска вода и дизелово гориво. Улиците бяха разчистени за работата на екипа, ала палубите на няколко яхти бяха претъпкани със зрители, които се забавляваха с шоуто, докато се наслаждаваха на почивката.

— Розите — мрачно рече детективът и посочи към предния двор на Корман. — Изглежда съвсем наскоро са били подрязани от оградата. Приятелят ви Тъкър май ще се окаже прав за отровата — добави Шайбър и разказа как е умряла птичката, влязла в контакт с подрязаните стъбла. — Измъкват цялата леха отпред — растенията с почвата, чак до подпочвения слой. Кой знае на каква дълбочина е проникнала? В зависимост от това какво ще открият, ще направят още изследвания на почвата, да проверят дали не трябва да се унищожи цялото имение.

Марая поклати глава.

— Не мисля така. Според мен ще открият, че отровата има много кратък живот. Ако не я бяхте открили днес, вероятно никога няма да я откриете. Следите бързо се заличават.

— Защо двамата с Тъкър изобщо не сте изненадани от това? — намръщи се Шайбър. — Зададох този въпрос на него, сега го задавам и на вас — това някаква операцията на ЦРУ ли е? И не ме баламосвайте, госпожо, защото никак не ми е забавно.

— Вижте какво, детектив — рече тя също толкова ядосано. — Познавах Чап Корман от осемгодишна. Той ми беше като кръстник и аз много го обичах. Повярвайте ми, много съм разстроена от случилото се.

— Ясно — кимна мъжът. — И все пак изглежда знаете много за тази работа. Как така?

— Имаше подобен случай преди петнайсет години във Великобритания — отвърна Марая. — Руски изменник на родината бе намерен мъртъв в розовата си градина извън Лондон. Оказа се, че розите му са били посипани със синтетичен заместител на отрова от кобра.

— Отрова от кобра? — изумено повтори Шайбър.

— Да. Със същия парализиращ ефект, само че два пъти по-смъртоносна и три пъти по-бързодействаща от истинската.

— Господи! — възкликна детективът. — Между другото, детектив Рипли ми се обади, колегата от управлението в Лос Анджелис. — Марая кимна и Шайбър продължи: — Проверил е за онзи ветеран, който ви е спасил от мотоциклетиста. Оказало се, че е починал в линейката на път за спешното отделение. Направили са му изследвания за опиати, ала са се оказали негативни. Все още не е извършена аутопсия, но на този етап нямат представа какво го е убило. Смятате ли, че може да е нещо такова? — кимна тъй към къщата на Чап. — И че това, което го е убило, е било предназначено за вас?

Марая усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ.

— Може би — отвърна тя.

— Добре, вижте какво. Смятам, че тримата заедно с приятелчето ви Тъкър трябва да си поговорим надълго и нашироко. Къде е той, между другото?

— Трябваше да свърши нещо, докато аз прибера дъщеря си. — Марая се озърна наоколо. — А къде е тя, между другото?

— Не съм я виждал.

— Как така не сте я виждал? — Сърцето ѝ заблъска бясно в гърдите. — Обадиха ми се, докато пътувах насам, казаха ми, че се е обадила в хотела преди час. Заварила къщата на Чап запечатана и говорила с някакъв полицаи. Трябваше да ме чака отвън.

— Не е говорила с мен — рече Шайбър и погледна часовника си, — но аз пристигнах преди четирийсет и пет минути. Елате. Ще открием полицаия, който е на пост пред къщата. Може би той знае нещо, но е забравил да ми каже.

Приблжиха до малка група униформени и цивилни служители, застанали малко по-надолу от къщата на Корман. Шайбър я представи

на партньора си и на един полицай в униформа на име Джонсън. Полицаят се намръщи.

— Мнозина спираха да питат какво е станало — рече той. — Тук не е като в Лос Анджелис. Хората рядко виждат жълтата лента, ограждаща местопрестъпление.

Марая измъкна портфейла от чантата си, отвори го и показа училищна снимка на Линдзи.

— Това е дъщеря ми, само че сега е с къса коса. Червена. Слабичка е, доста по-висока от мен, около метър и седемдесет.

— О, да — кимна Джонсън. — Наистина говорих с нея. Изглеждаше доста шокирана, като разбра, че господин Корман е мъртъв. Помислих, че е просто съседка.

Марая щракна с пръсти.

— Съсед! Точно така. Казала е, че се обажда от къща на съсед. Трябваше да ме чака отвън, докато пристигна.

Партньорът на Шайбър поклати глава.

— Посетихме всички къщи, за да евакуираме обитателите в непосредствена близост, когато пристигна екипа. Стандартна процедура. От двете страни на къщата на господин Корман нямаше никой. Не я видях и в къщите, които са от другата страна на задната алея.

— Да, но сега като си помисля, аз я видях по-късно — рече Джонсън. — Преди вие да дойдете. Галеше едно куче, като онези в рекламата на „Хъш Пъпис“.

— Басет? — попита Шайбър и двамата с Екърт се спогледаха.

— Да, басет, точно така. Някакъв мъж го разхождаше и спря да поговори с нея.

— Оплешивяващ? Облечен в черно? — попита Шайбър.

Джонсън кимна.

— Архитектът — рече Екърт.

— Какъв архитект? — попита Марая.

— Съседът на господин Корман, Дъглас Портър — отвърна Шайбър. — Но както каза Дейв, той не беше вкъщи, когато проверихме. Явно е бил приятел на господин Корман обаче. Всъщност Портър знаеше, че вие и дъщеря ви пристигате. Спомена, че очаква с нетърпение да се запознаете.

— Очевидно голям почитател на баща ви — обясни Екърт.

— Явно от неговата къща се е обадила — настоя Марая. — Вероятно просто сте ги изпуснали, докато са разхождали кучето.

— Възможно е, макар да не ми се вярва да са се върнали незабелязано. Но нека идем да проверим — рече Шайбър и тръгна по пътеката към къщата на Портър. — Просто стойте по-далеч от този имот — кимна той към другия двор, който започваше да прилича на военна зона.

Не че този беше по-различен, помисли си Марая. Прекосиха голия двор и позвъниха на ъгловата къща, очевидно проектирана да бъде интелектуално интересна, а не приветлива. Звънецът пропя гърлено, ала никой не отвори. Шайбър почука рязко на стоманената врата, ала отново без успех.

— И кучето го няма — отбеляза той. — Полудя, когато се отбихме тук вчера.

Марая приближи до големия прозорец отдясно на вратата и надникна вътре. Помещението приличаше на всекидневна и кабинет и беше също толкова неуютно като предния двор. Мебелировката беше оскъдна, ала стените бяха наполовина покрити от проекти и снимки на голям строеж.

— Някакъв курорт в Европа, върху който работи — рече Шайбър, надничайки до нея. — Някъде в Средиземно море.

Марая погледа още малко, сетне се отдръпна.

— Не ми се нрави фактът, че този човек се разхожда с дъщеря ми — рече тя.

Въпреки усилията да се успокои и да се убеди, че Линдзи е добре и просто разхожда куче някъде по плажа, през съзнанието ѝ минаваха какви ли не картини със сводници, изнасилвачи и серийни убийци, също като филм на ужасите, пуснат на бързи обороти.

— Ако това е някакво утешение за вас, смятаме, че мъжът е хомосексуалист — рече Шайбър.

Марая се намръщи.

— Имате ли дъщеря, детектив?

— Да, имам.

— Тогава би трябвало да знаете, че това е твърде слабо успокоение.

— Да, зная. Ще ми дадете ли снимката на дъщеря си? Сигурен съм, че ще се появи всеки момент, но за всеки случай, ще я сканираме

и ще извадим копия.

Марая чакаше, ала след час и половина, когато Екърт се върна, Линдзи все още не се бе появила. Той ги намери в близкия ресторант, където Марая и Шайбър се бяха отбили да хапнат — макар че храната беше последното, което я занимаваше в момента, — докато тя го осведомяваше какъв би могъл да бъде според нея и Франк мотивът за убийствата на Чап Корман и Луис Търкърт.

Щом се настани в сепарето до Шайбър, Екърт плъзна по масата компютърно обработената снимка на Линдзи, на която дългата коса бе заменена с къси къдрици.

— Надявам се да наподобява сегашната ѝ прическа — рече той.

— Господи, чудесна е — с благодарност рече Марая.

— Това ми е работата — изчерви се леко той. — Раздал съм копие на всички полицаи от Нюпорт. Дежурният изпрати една и в шерифството.

— Там едва ще си мръднат пръста. За тях ще е просто още един избягал тийнейджър.

— Тя не е избягала, детектив — възрази Марая. — Ако беше избягала, щеше ли да се обади в хотела, за да ме уведоми къде се намира?

— Но нали сте се скарали и тя е била доста разстроена?

— Щяхме да оправим нещата. И вероятно вече всичко щеше да бъде наред. Нямахме да се наложи да я оставя сама в хотела, ако вие и вашите колеги от Лос Анджелис не бяха направили такава глупост да арестуват Франк Тъкър за убийство.

— Къде е той, между другото?

— Не зная — отвърна Марая.

Това също я безпокоеше. Няколко пъти бе опитала да се свърже с него през последния час, ала телефонът му или се бе повредил, или беше изключен. Накрая Марая се бе обадила в „Бевърли Уилшър“, ала госпожа Латам я увери, че лично е проверила двата телефона, преди да им ги даде тази сутрин. Каза също, че Франк е напуснал хотела преди около два часа, след като я бе помолил да му намери куриерска фирма, която да работи на Четвърти юли. Като се имаше предвид американския предприемачески дух, госпожа Латам не бе имала

никакви проблеми. Е, ако Франк просто бе тръгнал да занесе копията от файла на Навигатора, за да бъдат изпратени на медиите, защо не вдигаше телефона? Възможно бе отговорът да е съвсем прост — както мразеше техниката, може би просто бе забравил да го включи.

— Вижте, не мога повече да чакам тук — рече тя и взе една от снимките на дъщеря си. — Ще отида до плажа. Може пък да я зърна заедно със съседа и неговото куче.

— На плажа е забранено да се разхождат кучета — изтъкна Екърт.

— Добре, ще взема колата и ще потърся места, където се разхождат. Просто не мога да стоя на едно място. Но клетъчният ми телефон е включен и знаете номера, така че ако се появи, просто ми се обадете.

Шайбър въздъхна.

— По-добре да се върнем и да видим как върви работата в къщата на Корман. Но, госпожо Болт, да се върнем на старата изтъркана фраза, не напускайте града. Имам още куп въпроси.

Марая бе свалила сандалите си и краката ѝ затъваха в пясъка. Наблюдаваше сърфистите на едно от местата в южна Калифорния, известно с най-опасните си вълни, образувани от вторичните течения на прилива и обратното течение на джетовете. Тя самата също се бе носила навремето по тези вълни, макар табелите да предупреждаваха, че мястото е подходящо само за добри плувци. За онези, които можеха да се справят обаче, рискът си заслужаваше. Бе забелязала голяма група хора, тръгнали към полуострова и бързо бе спряла колата, рискувайки да я глобят за неправилно паркиране, за да изтича и да види дали Линдзи не е сред тях, за да се наслади на спектакъла. Точно така щеше да стане, не спираше да си повтаря Марая. Просто изведнъж щеше да зърне медночервеникавите къдрици на Линдзи и да се окаже, че дъщеря ѝ просто се е улисала и загубила представа за времето. Дори нямаше да се ядоса, обеща си тя. Само ще я прегърне и ще ѝ каже колко много я обича.

„Моля те, Господи, нека само си я върна!“

Ала Линдзи не беше в тълпата, наблюдаваща сърфистите. Със свито сърце Марая тръгна обратно към колата. И в следващия миг

застина. От другата страна на пролива, в Корона дел Мар, високо върху скалата с изглед към пристанището и цял Нюпорт, се издигаше масивната лятна къща на покойния Арлън Хънтър. И докато я гледаше, в съзнанието ѝ прозвуча детска песничка, която винаги бе свързвала с жената, отнела ѝ бащата.

*„Високо на планината стои една жена,
коя е тя, не зная.
Иска само злато и сребро,
иска само прекрасен млад мъж.“*

Стори ѝ се по-подходяща от всякога, спомняйки си Рената, която бе балансирила между богатството си и младия мъж, пред когото бе размахвала парите си като примамка.

Тъкмо бе влязла в колата и нахлузваше сандалите си, когато телефонът ѝ иззвъня.

— Франк! — извика тя, щом разпозна гласа му. — Къде си? Сума време опитвам да се свържа с теб.

— На път съм за Нюпорт. Бях изключил телефона за известно време. Трябваше да проследя нещо и не биваше да издавам звук. Намери ли Линдзи?

— Не, и много се тревожа. Била е в къщата на Чап, после са я видели със съседа, но е изчезнала.

— И не само тя — добави Франк.

— Какво имаш предвид?

— Захаров и по-голямата част от делегацията му снощи са заминали.

— Мислех, че ще остане за конференцията на държавите по Тихоокеанското крайбрежие. Тя се открива днес с гала прием на „Куин Мери“.

— Очевидно Захаров е решил, че се налага да се върне в Москва и да се заеме с маневрите за поста на премиер-министър.

— Каза „по-голямата част от делегацията му“. Кой е останал в града?

— Твоят господин Беленко например. Разбрах, че ще присъства на конференцията. Както и още няколко души. Не само това — добави

Франк, — ами „Пушкин“, корабът, на който беше отседнал Захаров, докато беше тук, помниш ли? Току-що тръгнах от пристанището и ми се струва, че се готви да отплава.

— Заради убийствата — рече Марая. — Захаров е взел книгата на баща ми и проучванията на Ъркърт и сега заминава. Базата вече не му е нужна.

— Така смятам и аз — съгласи се Тъкър.

— Разбрах, че си копирал файла.

— Утре сутринта ще бъде доставен на всички американски и международни издания, както и до всички чуждестранни кореспонденти, които успях да открия — включително „Правда“, „Известия“ и половин дузина нови независими руски издания.

— Добре. Все някое от тях ще го отпечата. Захаров ще бъде неприятно изненадан, като отвори вестника си на следващата сутрин — рече Марая. — Щях да се чувствам по-добре, ако можеше да бъде съден тук за това, което е сторил с Чап и Луис Ъркърт, но поне...

— Има малък проблем — прекъсна я Франк.

— Какъв?

— Говорих с един приятел от контраразузнаването на ФБР. Бяхме заедно във флота. През последната седмица е държал под наблюдение Захаров и хората му. Твърди, че няма начин който и да било от тях да е убил Корман или Ъркърт.

— Какво? Как е възможно? И двете убийства носят отпечатъка на Руския Борджия. А чуй и това, Шайбър се натъкна на токсини по розите на Чап. Начинът на действие е идентичен с онзи случай в Лондон преди няколко години, когато руският изменник на родината бе отровен в розовата си градина. Това беше работа на Захаров от начало до край.

— Приятелят ми от Бюрото обаче твърди, че всички руснаци са били под непрекъснато наблюдение. С изключение на твоя приятел, Беленко, който е успявал да им се изплъзне на няколко пъти, но за съвсем кратко. — Той замълча, сетне добави: — Кажи ми къде си? — След като чу адреса на Корман и указанията й да използва името на Шайбър, за да мине през блокадата, той рече: — Ще бъда там до един час.

Прозрението я блъсна със силата на цунами. След като приключи разговора си с Франк, Марая подкара под късното следобедно слънце, търсейки Линдзи и опасявайки се, че е пропуснала някоя съществена улика. В същото време мислеше за изненадващата новина на Франк, че нито Захаров, нито някой от делегацията му може да е отговорен за убийствата на Корман и Ъркърт.

Сетне си спомни нещо, което бе чула от преподавателя си по история — че диктаторите са нищо без своите слепи и верни последователи. Към този принцип Марая добави типичната американска черта — следвай парите. И изведнъж, в един от онези моменти, които се случват веднъж или два пъти в живота, проумя какво се бе случило както преди трийсет години, така и през последните четирийсет и осем часа. Тя подкара към Корона дел Мар, мислейки за баща си. Да го обичаш и да му имаш доверие се бе оказало твърде опасно. Имаше известна справедливост в това, че бе умрял разорен и изоставен, след всичко, което бе причинил на хората, които го обичаха. Но беше ли той крадец и предател? Беше ли откраднал романа на Анатоли Орлов? Марая не смяташе така. Единственото нещо, на което се бе посветил и в което вярваше с цялото си сърце, бе силата на написаното. Никога не се бе съмнявал в таланта си и бе продуктивен автор. Защо би откраднал чуждо произведение? За парите, за да се върне вкъщи? Тогава защо ще го изпраща на съпругата си и ще ѝ казва да го пази вместо него, наместо да го изпрати на агента или издателя? Нямахше никакъв смисъл.

Марая бързо намери мястото, което търсеше. Дори ако каменните стени не бяха издали местонахождението му, то инициалите на Арлн Хънтър върху портата от ковано желязо бяха достатъчни. Тя спря на широката алея и натисна интеркома. След няколко минути ѝ отговори самата Рената. Ако бе шокирана от пристигането на Марая, гласът ѝ не го издаде. Портите се разтвориха с жужене. Докато караше по настаната с червени плочки алея, Марая видя вратата на къщата да се отваря и Рената слезе по широките стълби, за да я посрещне.

— Значи дойде все пак — рече възрастната жена.

— Знаеше, че ще го сторя — отвърна Марая. — Искам си дъщерята.

— Твоята дъщеря? Не разбирам за какво говориш.

— Мисля, че много добре ме разбираш.

Рената се намръщи.

— Нямам представа защо мислиш така, но влез и ще го обсъдим. Радвам се, че дойде. Малко съм изненадана, но се радвам. Надявах се да те поканя да излезем, за да се опознаем, но нещата снощи не се развиха така, както ги бях планирала. Заповядай. — Тя я поведе нагоре по стъпалата. Беше облечена в бежова рокля без ръкави, носеше тънка златна верижка около врата и филигранни обеци. — Сами сме — рече Рената. — Дадох на персонала почивен ден. Искан ми се синът ми да беше тук, но той излезе с приятели.

— Нолан единственото ти дете ли е?

— Да.

— Както разбирам, той активно участва в управлението на компаниите на баща си? — попита Марая.

— Да, изглежда го бива в това. Един от онези таланти, които се предават през поколение, предполагам. Аз лично винаги съм смятала бизнеса за малко отегчителен. Съпругът ми ръководеше всичко след смъртта на баща ми, но после той също почина и всичко се стовари в моите ръце. Десет години сама трябваше да управлявам тръстовете и корпорациите на Хънтър. Доволна съм, че Нолан желае да поеме товара. Искаш ли нещо за пиене, Марая?

— Не, благодаря.

Възрастната жена я поведе през просторния вестибюл, застлан с бели и черни плочки, който Марая помнеше от детството си, сетне през вратата зад витата стълба. Минаха през дневната и се озоваха в кухнята.

— Заповядай, седни — рече Рената. — Сигурна ли си, че не искаш нищо за пиене?

— Да, напълно.

— Аз обаче ще си наляя. — Тя извади чаша и сложи няколко кубчета лед от хладилника. — Знаеш ли, баща ти беше единственият мъж, който не се интересуваше от парите на татко. Единственият, който не можеше да бъде купен. Отначало бях леко смутена. Накрая обаче тъкмо това най-много ми харесваше у него.

— Смятам, че го надценяваш — рече Марая. — В края на краищата ти го купи на цената на билет до Европа.

Рената поклати глава.

— Не мисли, че това ми е дало някакъв контрол над него. Той правеше каквото желаше. Дойде с мен, защото по онова време имаше нужда от това, ала когато се опитах да затегна златната каишка, той се изплъзна и си отиде. Не можеше да бъде притежаван.

— Сигурно си се почувствала използвана.

— Не. Е, може би само в началото — поправи се тя. Отвори един шкаф и измъкна бутилка скоч. — Накрая го обичах още повече заради независимостта му. Беше толкова освежаващо. С всеки мъж, с когото съм била преди това или след това, въпросът винаги стоеше: от мен ли се интересуваха или от баща ми, парите му и властта му? — Рената напълни чашата си. — Сигурно си минала през същото? Не е лесно да си дъщеря на прочут писател като Бен.

Марая сви рамене.

— Имах късмет. Срегнах съпруга си, докато бях в колежа. Той беше физик, изключително талантлив в областта си. Славата на баща ми не беше от значение за него. Беше отгледан в голямо и любящо семейство. Когато двамата с Дейвид се оженихме, те просто приеха мен и дъщеря ми в своя клан. Моята работа също е доста поверителна, така че рядко се срещам с хора, които да не познавам от години.

— Е, тогава наистина си имала късмет. Съпругът ти сигурно много ти липсва.

— Да, много — кимна Марая.

— Никога не съм имала подобно нещо. Като изключим краткия период, през който бях с Бен, никога не ми бе позволено да забравя, че съм дъщеря и наследница на Арлън Хънтър. Всички бяха просто заплени от татко — горчиво добави Рената и вдигна чашата си. — Наздраве. А какво ще кажеш за Пол Чейни?

— Приключена история.

— О, боже. Не заради мен, надявам се?

— Това бе само последната капка. Не мисля, че Пол търсеше дълготрайна връзка и без това.

— При такива като него това е рядкост. Сигурна ли си, че не искаш да се присъединиш към мен?

— Не, благодаря.

— Разбирам. Значи дойде да ме посетиш, но не си сигурна, че искаш да общуваш с безсърдечна жена, която разбива семейства, така ли?

Марая въздъхна тежко.

— Твърде уморена съм, за да се карам с теб, Рената.

— Защо дойде тогава?

— Казах ти, искам дъщеря си обратно. Чап Корман и Луис Ъркърт са мъртви...

— Ъркърт е мъртъв? — тревожно попита Рената. — Как?

— Отровен, предполагам. Познато ли ти звучи?

Възрастната жена отново вдигна чашата към устните си.

— Рената? — настоя Марая. — Знаеш кой го е извършил, нали?

— Не. Откъде бих могла да знам?

— Защото знаеш за смъртта на баща ми. И за Анатоли Орлов — добави Марая. — Орлов е бил убит от КГБ... от Захаров. Вече няма никакво съмнение. Доказателството ще излезе наяве и тогава с политическата кариера на Захаров ще бъде свършено. Мислех, че баща ми е предал Орлов и че го е направил, за да вземе ръкописа му и да го представи за свой собствен. Но просто не вярвам в това. Бен твърде много се гордееше със собствените си писателски умения, за да сложи своето име върху чуждо произведение. А пък и ако ръкописът на Орлов наистина е бил у него, Захаров щеше да изиска да му бъде предаден незабавно, след което да го убие. Нямахме да го остави жив цели три месеца. Така че след като Бен не е предал Орлов на Захаров, направил го е друг американец. Ти може би?

— Аз? Не! — раздразнено рече Рената.

— Възможно е. Вече си усещала, че губиш Бен. Покрай сделките на баща си сигурно си познавала доста хора от съветското посолство. Когато Орлов е дал ръкописа си на Бен, съобщила си за това, обзета от чиста ревност, знаейки, че Орлов ще бъде върнат в Москва. Само че Бен също е бил убит.

— Не! Бен е умрял от естествена смърт. Той ми каза!

— Той ти каза? Кой?

— Искам да кажа, те ми казаха — заекна Рената. — Френската полиция.

— Не, Рената, ти каза „той“. — Марая кимна, подозренията ѝ се бяха потвърдили. — Баща ти. Той ти е казал, че Бен е умрял от хепатит и че тялото му трябва да бъде кремирано. Баща ти също е предал Орлов, след като си му казала за тайно изнесения от страната ръкопис.

— Той не би направил подобно нещо.

— Не ставай смешна, разбира се, че би го сторил! Ти самата го каза пред Пол и мен снощи. Баща ти е имал милиарди в съвместни компании със Съветския съюз. Не е можел да си позволи да враждува с Кремъл. Освен това е искал Бен да напусне живота ти — особено след случая с ръкописа. Така че баща ти е предал и Орлов, и баща ми на Захаров.

— Не и Бен! — извика Рената. — Той се закле, че не е казал нищо за участието на Бен!

— Ела на себе си, Рената!

— Все едно, Бен умря много преди Орлов да бъде върнат в Москва!

— Орлов е бил изпратен в санаториум, след кризата в Париж — рече Марая, — в психиатрична клиника. Никой не оцелява на такива места, Рената, особено ако е изпратен там от Захаров. Там нищо не остава в тайна. Нищо. Можеш да бъдеш сигурна, че Орлов се е пречупил и им е казал къде се намира ръкописът. След това е бил екзекутиран. И докато Кремъл е планирал велико погребение за „народния герой“, Захаров е отишъл да прибере ръкописа.

— Не...

— Да! Баща ми е умрял в Париж същия ден, в който Орлов е бил погребан в Москва. Не може да вярваш, че това е съвпадение.

— Баща ми каза, че е било хепатит! — избухна в ридания Рената. — Закле се! Беше загрижен за Бен. Каза, че отишъл да види как е, дори взел антибиотици от къщи...

Марая се свлече на стола срещу възрастната жена.

— Извършил го е той самият? — изумено изрече тя. — О, господи! Баща ти е инжектирал отровата на Бен. — Рената плачеше, а самата Марая трепереше като лист. Насили се да поеме дълбоко въздух. — А Луис Ъркърт? — настоя тя.

— Какво за него?

— Подозираше ли какво е извършил баща ти? Затова ли е дошъл първо при теб, Рената? За да се опита да те изнудва? Затова ли трябваше да умре? За да защитиш името на баща си?

— Името на баща ми? — повтори възрастната жена с горчив смях. — Баща ми беше безмилостен измамник. Това едва ли е било национална тайна. Чела ли си някои от биографиите, излезли след смъртта му? Той направи състояние — няколко състояния — правейки

сделки с диктатори, подкрепяйки съветския режим. Не си мисли, че на съвестта му лежат само Бен и Орлов. Ъркърт не би могъл да направи нищо, с което да очерни името на баща ми повече, отколкото го бяха очернили другите и най-вече той самият. Едва ли бих убила никому непознатия Луис Ъркърт, за да защита името на Арлън Хънтър.

— Но някой е убил Ъркърт. Смятам, че знаеш кой го е сторил. Кой друг знаеше, че е смятал да разкрие истината? Кой би пострадал, ако Захаров изпадне в немилост? На кого си казала, че Ъркърт е идвал да те види?

— На сина си — извика Рената. — Но се наложи да го сторя.

— Защо?

— Защото искаха да се свържа с теб и да те накарам да изтеглиш обратно романа. Не можех изобщо да си представя как се е появил след всичките тези години. Кой знаеше, че е имало превод на английски? Опитах се да кажа на Нолан, че всичко ще бъде наред, че никой няма да разбере, че това не е произведение на Бен. В края на краищата, дори агентът му мислеше, че е негова творба. Ала Нолан каза, че според Захаров това е все едно да дръпнеш конец от плетено бельо. Винаги имало риск всичко да се разкрие и цялата истина да излезе наяве.

— И когато това стане — горчиво отбеляза Марая, — познай кой ще се изправи чисто гол пред света в цялата си позорна слава? Бившият агент на КГБ полковник Захаров, отговорен за смъртта не само на Бен Болт, но и на обичания руски национален герой Анатоли Орлов измежду множеството други негови жертви. Не особено печеливша президентска платформа, бих казала. — Марая въздъхна дълбоко. — А ако Захаров се провали, проваля се и синът ти, нали? Нолан и приятелчето му Портър. Архитектът се е нанесъл до Чап скоро след като пресата научи за книгата, които съм открила. Било му е възложено да държи нещата под око. Това е било преди да научите, че Ъркърт вече се е натъкнал на истината. Полицията смята, че Портър работи по курортен проект в Средиземноморието, но аз видях снимките на строежа в къщата му и изведнъж осъзнах, че вече съм ги виждала. Нашите сателити следят проекта Нова Кримски още откакто бе започнат в Крим преди две години. Руската мафия планира най-голямата операция за хазарт и пране на пари в света. Захаров ще осигури правителствена защита за проекта в замяна на процент от приходите и е избрал сина ти Нолан — умният внук на Арлън Хънтър

— да застане начело на консорциума от предприемачи. Нолан е довел Портър. Ако Захаров бъде отстранен от играта, и двамата ще загубят цяло състояние.

— Всички ще загубим.

— Моля?

— Цялата империя Хънтър. Казах ти, никак не ме биваше в бизнеса. Мразех го.

— Искаш да кажеш, че си пропиляла богатството на Арлън Хънтър през десетте години, през които ръководеше бизнеса?

— Значително го намалих. — Тя се протегна към телефона.

— На кого ще се обаждаш?

— На сина ми. Страх ме е.

— Рената, слушай — рече Марая. — Портър е хванал дъщеря ми. Смятам, че той, а също и Нолан, мислят, че биха могли да ме убедят да се оттегля и да забравя, че някога съм чувала за Орлов, Захаров или ръкописа. И може би щях да го сторя, само че е прекалено късно. Доказателството за извършеното от Захаров вече тръгна към медиите. Работата ще излезе наяве до двацет и четири часа. Двете с теб не можем да направим нищо, за да предотвратим това. Но ти можеш да постъпиш правилно и да ми помогнеш да си върна дъщерята.

— Не мога.

— По дяволите, Рената, можеш! — извика Марая. — Ти открадна баща ми! Трябва ли да ми отнемеш и дъщерята?

— Обичах Бен!

— И баща ти го уби! Ще позволиш ли синът ти да стори нещо лошо на неговата внучка? Такова семейство ли сте вие, всеки един от вас?

— Ти не разбираш! Захаров ще убие Нолан!

— Захаров напусна страната, Рената! Във всеки случай, дните му са преброени. Не ми се вярва неговите приятелчета от мафията да погледнат с добро око на подобна гласност. Ако отидеш веднага в полицията и ФБР, можеш да получиш някаква защита за себе си и Нолан, когато истината се разчуе. Но трябва да действаш бързо. Трябва да убедиш Нолан, че всичко е приключило, така че двамата с Портър да се предадат веднага и да освободят Линдзи, преди Захаров да разбере, че е обречен.

— Наистина ли смяташ, че със Захаров е свършено? — ужасено попита Рената.

— Да, наистина.

— Тогава синът ми ще бъде в безопасност от него. Не е ли чудесно? Той толкова отдавна ни държеше в ръцете си — баща ми, мен, сина ми. — Рената въздъхна и потрепери.

— Добре. Ще го направя. Но, Марая? Ще дойдеш ли с мен?

Марая кимна.

— Ще те откарам.

Рената довърши питието си, сетне бавно стана от стола.

— Само да ида да си напудря носа — рече тя. Излезе от кухнята и се насочи към вестибюла. Марая взе чашата ѝ и тъкмо я оставяше в умивалника, когато откъм вестибюла се чу силен трясък.

— Рената? — извика тя. — Добре ли си? — Не трябваше да ѝ позволява да пие толкова много, но това като че ли бе единствения начин да сломи защитата ѝ. Всъщност в тази светлина Рената изглеждаше възрастна и жалка. Каквито и да бяха недостатъците ѝ, тя явно искрено бе обичала Бен. Дори само за това заслужаваше известно съчувствие. Марая забързано излезе от кухнята, чудейки се дали домакинята не е паднала по стълбите. О, боже, помисли си отчаяно тя, какво ще стане тогава с Линдзи?

Ала когато стигна до вестибюла, застина на място. Рената се блещеше над огромната ръка, запушила устата ѝ — мускулестата ръка на господин Лермонтов, стероидно раздутия бодигард на Захаров. Марая дочу звук зад себе си, ала преди да успее да се обърне, жесток удар я повали на пода. Тя се вдигна на колене, ала бе повалена от нов удар и лицето ѝ се удари в студените плочки. Зави ѝ се свят, ала имаше странното усещане, че я вдигат, мятат я през рамо и я понасят по безкрайни стъпала. Сетне напълно загуби съзнание.

Когато дойде на себе си за кратко — трябва да е било часове покъсно, тъй като се бе стъмнило — усети мириса на морска вода. Осъзна, че е в лодка, легнала на нар в мъждиво осветено помещение. Някъде над главата ѝ се чуваха гневни викове, а после женски плач. „Или пък беше чайка?“ — зачуди се Марая, когато симфония от цветове и шум избухна отвън, осветявайки люковете около нея. В съзнанието ѝ изникна спомен как стои вечер на брега заедно с майка си

и баща си, тримата се смеят и размахват искрящи фойерверки по случай Четвърти юли.

После мракът отново я обгърна.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Петък, пети юли

Телефонът до леглото на Шайбър иззвъня в два часа след полунощ. Като се имаше предвид, че това трябваше да бъде новият подобрен вариант на живота му, помисли си той, грабвайки слушалката, за да накара апарата да млъкне, подозрително много приличаше на стария. Лиз и Лукас бяха дошли, за да гледат с него фойерверките на брега. Бе успял да остане с тях отначало докрай, ала после ги бе целунал набързо и ги бе оставил да се прибират сами, а той се бе върнал да се присъедини към търсенето на Марая Болт и дъщеря й, които бяха изчезнали направо под носа му. Двамата с Екърт се бяха отказали някъде към полунощ, планирайки да продължат веднага щом се съмне.

Обаждаше се дежурният през нощта.

— Детектив, реших, че може би ще искате да научите. Старият Бъди Хигман си е намерил гадже. — Бъди Хигман беше пияницата на Нюпорт — четирийсетгодишен, ала изглеждаше на шейсет, половината му зъби липсваха и имаше убийствения вид на човек, чийто покрив обикновено се състои от чекмедже на хладилник. — Единственият проблем е — добави дежурният, — че тя е мъртва.

— Е, предполагам, че постигат добър синхрон в леглото. Къде?

— Изхвърлена на брега, в дъното на Седемнайсет, на половината път между кейовете.

— Да не е госпожа Болт или дъщеря й?

— По-лошо. Най-добре е да отидеш.

Господи, какво пък сега?

— Тръгвам — рече Шайбър.

— Познаваш ли я? — обърна се Екърт към Шайбър, докато стояха надвесени над тялото на възрастната жена. Нощта бе тъмна и

безлунна, зловещо тиха след глъчката, която цареше на претъпкания плаж само часове по-рано.

Екърт го бе изпреварил на мястото, но и Айрис Класен бе тук, макар никой още да не се бе обаждал на съдебния лекар. Айрис живееше в Лагуна Бийч само на няколко километра от Нюпорт. „Старият Екърт напредва“, помисли си детективът.

Екърт бе донесъл няколко прожектора, докато бе чакал пристигането на Шайбър. Тялото на жената на пясъка беше слабо и в добра форма. Кожата на лицето ѝ бе неестествено опъната, ала отпуснатата сивкава плът на шията и ръцете, където нямаше хирургическа намеса, издаваше, че е около шейсетгодишна, прецени Шайбър. Носеше доста скъпи бижута — филигранна златна верижка около врата, тежки златни обеци и три масивни пръстена, два от които с диаманти и сапфири. И това бе всичко, което носеше.

— Не мога да кажа, че я познавам — заяви Шайбър и поглади мустаците си.

— Рената Кар — рече Екърт и тъй като реакция не последва, продължи: — Рената Хънтър Кар? От Хънтър Ойл? Музеят Арлън Хънтър? Първата светска дама в Нюпорт.

„И някогашна любовница на Бен Болт“, помисли си Шайбър, припомнил си забележката на Марая Болт. Колко още хора, свързани с нея, щяха да умрат, преди да е разнищил тая история?

— Какво става с вас, момчета? — изръмжа Шайбър, без да се обръща директно към никого. — Мислех си, че идвам тук да работя удобничко от девет до пет. Не можете ли да държите нещата под контрол? — Приклепна и се взря в тялото. — Така ли я е намерил Бъди Хигман?

— Така казва — отвърна Екърт.

— Ранена е с куршум в рамото — отбеляза Шайбър. — Не е смъртоносна рана, освен ако убиецът не е извадил късмет да улучи артерия. Очевидно не става дума и за самоубийство.

— Видя ли ходилото ѝ? — попита Класен. — Едва ли бих избрала подобен начин.

— Ходилото ли? — Шайбър сведе поглед към краката. Десният беше протегнат, нямаше нищо особено при ходилото. Левият бе сгънат в коляното. Той приклепна да разгледа по-внимателно ходилото, което

изглеждаше като заровено в пясъка. Сетне осъзна, че изобщо не е заровено. — Господи! Пръстите липсват!

— Акула — обяви дълбок глас над главата му и Бъди Хигман разтърси рошавата си глава. — И аз съм срещал една бяла веднъж. Отхапа част от сърфа ми и половината от бедрото ми. — Той разсеяно разтърка крака си, докато единият от патрулните полицаи, зърнал гримасата на Шайбър, го отведе далеч от брега и тялото.

— Смятам, че старият Бъди може да е прав — рече Класен. — Може би малка, привлечена от кървящата рана на рамото. Загубата на пръстите на крака може да се оказало достатъчно за смъртоносен кръвоизлив. Във всеки случай със сигурност е загубила съзнание.

— Да, но какво изобщо е правила гола във водата? — зачуди се Шайбър. — И с всичките тези бижута?

— Е, това е загадката ти за деня — подхвърли Екърт.

Отговорът дойде по-бързо, отколкото Шайбър се бе надявал и от съвсем неочакван източник. Макар че като се имаше предвид таланта на Тъкър да се озовава все на неподходящи места, не би трябвало да е толкова изненадан, когато клетъчният му телефон иззвъня, докато чакаше Класен да направи по-обстоятелствен преглед на тялото. Тъкър го помоли — не, каза му — да се срещнат при къщата на мъртвата жена в Корона дел Мар.

— Къде беше цяла нощ? — попита Шайбър.

— Ти къде мислиш? Търсих Марая и дъщеря ѝ. Ти къде отиде, по дяволите? — Тъкър се бе появил в къщата на Корман предишната вечер и никак не бе останал доволен от факта да разбере, че майката е изчезнала също като дъщерята. Шайбър бе търсил до залез-слънце, сетне се бе измъкнал, за да бъде със семейството си. Досега не бяха открили никаква следа от Марая Болт, дъщеря ѝ или взетия под наем червен мустанг.

— Имам нов случай — рече Шайбър, изпитвайки по-голяма вина, отколкото би трябвало. Снимката на майката и дъщерята бе раздадена на всички полицаи. Нямаше причина да се укорява, че е подремнал няколко часа, нали? — Какво правиш в имота на Хънтър Кар — смени темата той.

— Получих съвет по телефона — загадъчно отвърна Тъкър.

На Шайбър му бяха писнали уклончивите отговори на тоя човек. Но трябваше да разпита Нолан Кар дали знае нещо за заниманията на майка си от предишната вечер. По-добре да го хванеше рано, преди да е тръгнал нанякъде.

— Добре, ще бъда пред къщата след десет-петнайсет минути — рече Шайбър на Тъкър и махна на Екърт да тръгват към колата.

— Аз не съм пред къщата — рече Тъкър. — Вътре съм.

— Със сина на жената?

— Не, той не е тук. Няма никого. Къщата е празна.

Шайбър се намръщи.

— Тогава какво, по дяволите, правиш вътре, Тъкър? Това е частна собственост. Освен ако нямаш позволение да си вътре... а не знам защо ми се струва, че нямаш такова... не ти е работа...

— Вие, момчета, не се ли ръководите от принципа за горещата следа във вашата работа? Нямате ли право да влезете в частна собственост, ако смятате, че вътре се извършва престъпление?

— Ние — да, но ти — не — изтъкна Шайбър.

— Ами тогава ми благодари, детектив, защото току-що ти предоставих основание да влезеш тук без заповед. Не се мотай — добави Тъкър, преди да затвори.

Шайбър стисна зъби.

— Мисля, че го мразя този тип — обърна се той към Екърт.

Тъкър обикаляше вестибюла като пленен мечок, докато чакаше детектива от Нюпорт. Бе затворил портите, за да не привлича вниманието на частната полиция, патрулираща в района, ала вече бе открил вътрешния терминал на охранителната система. Веднага щом зърна колата на Шайбър да приближава портата, Тъкър го пусна, сетне отвори вратата и изчака детектива и партньора му. Слънцето тъкмо бе изгряло.

— Тъкър, по дяволите — рече Шайбър, докато приближаваше, — кажи ми една основателна причина да не те арестувам веднага. Защото този път съм в моя район на юрисдикция.

— Оттук е изчезнала Марая. Намерих наетата й кола в гаража, скрита под платнище — добави Тъкър и кимна към постройката в края на алеята.

Екърт приближи и се надигна да надникне през прозореца.

— Наистина е там — рече той на Шайбър.

— Вероятно са планирани да я разглобят и да я изхвърлят веднага щом се върнат — рече Тъкър.

— Те? Кой са те? — настоя нетърпеливо Шайбър.

— Нолан Кар, Дъглас Портър. Може би още няколко участници в руския проект за казино. Не зная точно колко души са замесени, но Кар е основният играч.

— Марая ми каза, че според нея убийствата на Корман и Търкърт има нещо общо с руския външен министър — рече Шайбър. — Нещо във връзка с потушването на информация, която би попречила да бъде избран за президент.

— Има нещо повече. Захаров има помощници в тази страна — Кар и Портър са главните измежду тях — работещи по проекта да бъде построен голям курорт с игрални заведения на Крим за пране на пари за руската мафия и всеки, който има нужда да рециклира пари в брой. Захаров се смята за държавник сега, така че пази ръцете си чисти и оставя други да му вършат мръсната работа. В случая с убийствата на Корман и Търкърт, това е бил Нолан Кар. И Портър, съседът на Корман, който също така е отвлякъл дъщерята на Марая.

— А Марая? — попита Шайбър.

— Смятам, че е дошла снощи, за да предупреди майката на Нолан, че всичко е приключило и да опита да се спазари за освобождаването на Линдзи. Само че са отвели и нея. Смятам, че знам къде.

— Защо ли не съм изненадан? — промълви Шайбър.

— Има един руски кораб, „Александър Пушкин“, който се е преместил от Лос Анджелис до пристанището на Лонг Бийч — рече Тъкър. — Захаров си е тръгнал, но на борда на кораба е останалата част от руската делегация, която ще присъства на конференцията, откриваща се там тази сутрин. Смятам, че снощи под прикритието на тъмнината Кар и Портър са отвели Марая и дъщеря ѝ там и са ги предали на екипажа на „Пушкин“. Ще ги държат там, докато конференцията свърши. После, щом „Пушкин“ излезе в открито море, ще бъдат изхвърлени зад борда като вчерашен боклук. Освен ако не успеем да стигнем до тях преди това.

Видя как кръвта се оттегля от лицето на Шайбър, докато двамата се Екърт тревожно се спогледаха.

— Не знам как да ти кажа това — рече Шайбър. — Може да се окаже, че сме закъснели.

— Какво имаше предвид?

— Снощи на брега бе изхвърлено тялото на Рената Кар. Ако е била отведена заедно с Марая...

Тъкър почувства как светът му се сгромолясва, ала гневно поклати глава.

— Не. Двете с Линдзи са още живи. Отивам да ги търся. Искам да се обадиш на бреговата охрана. Накарай ги да претърсят „Пушкин“ и яхтата на Портър. Казва се...

— „Райт Мислителя“ — обади се Екърт. — Показа ни я на снимка.

— Как смяташ да ги търсиш? — попита Шайбър.

— Последвайте ме — рече Тъкър.

Шайбър и Екърт тръгнаха след него към библиотеката — голяма кръгла стая с изглед към пристанището. Стените бяха изцяло закрити от тъмни дървени библиотеки, пълни с томове и джунджурии от целия свят. Дълбоки кожени столове бяха сложени пред масивната камина отстрани, на която имаше махагонови панели. В средата на стаята имаше масичка е огромен руски сребърен самовар.

Тъкър приближи до масата и застана до един от рафтовете близо до камината.

— Чели ли сте някоя хубава книга напоследък? — попита той. — „Война и мир“ например? — Прокара пръсти по кожените подвързии, откри заглавието и дръпна книгата към себе си. Чу се леко изщракване и дървеният панел от едната страна на камината се отвори. Шайбър приближи, отвори широко скритата врата и надникна вътре. Щом главата му мина през процепа, вътре се запали лампа, задействана от сензор за движение. Откъм прохода долиташе миризма на море.

Тъй дръпна глава и се обърна към Тъкър.

— Много хитро. Откъде знаеш за това?

— Наследство от стария Арлън Хънтър, който се ползваше с лоша слава навремето. Искате ли да слезем долу и да огледаме? — рече Тъкър. — И без това ще ви трябва за доклада. Предполагам, карат ви да вършите подобно нещо при случаите с гореща следа?

— Много ти благодаря, че се сети — рече Шайбър и последва Тъкър по тесния проход, откъдето тръгнаха по кръгла стълба от ковано желязо. Екърт ги следваше по петите. Мирисът на океана ставаше все по-силен и Тъкър усети раздвижване на въздуха. В подножието отворена врата извеждаше на дървен док в пещера, изрязана в солидната гранитна стена, върху която се намираше къщата.

— Скрит навес за лодки — възкликна Екърт. — Нямах представа за това.

Пещерата беше с нисък таван, Тъкър трябваше да се привежда леко. Около двацет метра дълга и широка около половин. Дървеният док се намираше по протежение на едната страна, имаше място за няколко лодки, макар че в момента имаше само една черна надуваема „Зодиак“, която леко подскачаше по вълните.

— Арлън Хънтър накара да построят този навес за лодки още преди строежа на къщата — обясни Тъкър. — Трябваше му за определени товари като тайно пренесени през границата руски икони и други контрабандни стоки. По начина, по който е разположена къщата, отворът е скрит от любопитни погледи. Не беше пълна тайна обаче и Хънтър убеди хората, че използва навеса само за яхтата си, така че да може да отива да се връща от местния яхтклуб, без да шофира.

Тъкър прецени, че ще трябва умело да заобиколи скалите отвън, изучавайки внимателно отвора сега, когато светлината беше по-добра. Вече бе слизал долу и бе натоварил лодката с всичко необходимо, докато чакаше Шайбър, ала тогава навън беше все още тъмно. Преминаването отвъд скалите щеше да е трудно за всяка лодка, освен за малка и подвижна. Този Арлън Хънтър не е бил никак глупав. Никой аматьор не би рискувал да наближи и да се разбие в скалите. Тъкър слезе до края на дока. Отвъд него имаше двойни стоманени врати, отварящи се навътре. Вече бе установил, че са с електронни панти, активиращи се с дистанционно управление като гаражни врати. Погледна отново към лодката. Беше намерил едното дистанционно там. Беше открил още едно в шкафа, закачен на стената на пещерата.

— Тук има следи — извика Екърт. Тъкър и Шайбър се извърнаха. Следователят беше в прохода при стълбата, вирайки се в стената. Шайбър приближи до него. — Ето тук — посочи Екърт пращен отпечатък на стената. — Сякаш някой е носел нещо тежко и е подпрял

крак на стената, придържайки товара на коляното си, за да освободи ръката си и да отвори вратата.

Екърт извади фенерче от джоба си и огледа двете стени на прохода. При вратата се загледа в средните панти.

— Тук има коса. Изглежда руса — добави той и, измъкна пинцети и найлоново пликче за веществени доказателства и прибора находката.

— Рената Хънтър Кар беше руса — рече Шайбър.

— Марая също е руса — мрачно отбеляза Тъкър, застанал до шкафа на стената. Отвори го. Масло, туби за газ, спасителни жилетки и какви ли не други лодкарски принадлежности. На една кука имаше комплект ключове. Докато Шайбър и Екърт все още изследваха русия кичур, Тъкър взе ключовете. Сетне слезе обратно при дока и пристъпи върху задната част на надуваемата лодка.

— Добре, съгласен съм — рече Шайбър. — Ще се обадя на бреговата охрана, но... — Той се намръщи, щом зърна Тъкър. — Излез оттам.

— Просто разглеждам — рече Тъкър, докато проверяваше нивото на газта на конзолата. Лодка с този размер имаше около сто и двайсет литров резервоар, подходящ за дълги екскурзии. Стрелката показваше пълен резервоар.

— Не бива да оставяш отпечатъци от обувките си — рече Шайбър. — Дейв ще иска да я огледа.

— Да, прав си. Съжалявам.

— Тук май има няколко капки кръв — рече Екърт и клекна да огледа пода на прохода.

— Кръв? Къде? — извърна се Шайбър.

Тъкър освободи въжето в задната част на лодката.

— Тук на рамката — рече Екърт. — Като че ли...

И двамата подскочиха при запалването на мощните извънбордови двигатели. Тъкър бе освободил и въжето отпред. Лодката тръгна на заден ход и се отдалечи от дока, преди детективите да успеят да стигнат до него.

— Какво правиш? — изкрещя Шайбър.

— Обади се на бреговата охрана! — нареди Тъкър. — Ще се срещнем там. Помни, руския кораб „Александър Пушкин“.

— Добре! Но ще отидем заедно! — извика Шайбър и се затича надолу по дока успоредно с него. — Не се прави на каубой, Тъкър!

— Ще се срещнем там! — изрева той, надвиквайки двигателите. Извъртя руля и лодката смени посоката си. Докато я насочваше напред, чу Шайбър да крещи на Екърт да намери начин да затвори външната врата. Ала той увеличи скоростта и малката лодка бе извън пещерата и заобикаляше скалите при входа много преди Шайбър и Екърт да успеят да намерят дистанционното.

Слънцето се издигаше над хълмовете, докато той ускоряваше към мястото, където предполагаше, че ще се срещнат „Пушкин“ и яхтата на Портър. Някъде при Лонг Бийч, на половината път между Нюпорт и пристанището на Лос Анджелис. Знаеше, че ще има доста плавателни съдове, тя нямаше опасност да привлече вниманието дори на дневна светлина. Ала щом наближи пристанище на Лонг Бийч, намали скоростта, защото знаеше, че водите ще гъмжат от брегова охрана, тайните служби, ФБР и патрули на шерифството, които да пазят външните министри, събрали се за конференцията на страните от Тихоокеанското крайбрежие, която щеше да се проведе в Общинския център на Лонг Бийч. На огромния кораб „Куин Мери“, постоянно закотвен в пристанището и станал туристическа атракция, бе проведен приема по случай откриването предишната вечер. При Общинския център забеляза облечени в тъмни костюми делегати, които пушеха последните си цигари преди започването на първото заседание.

Добре. Тъй като руската делегация щеше да е при общинския център, по-голямата част от охраната, която не бе заминала със Захаров, също щеше да бъде там. Ако възнамеряваше да се качи на борда на „Пушкин“, то моментът беше сега. Само трябваше да го открие, без да привлича вниманието. Отлично познаваше профила на кораба, който повече от четвърт век бе участвал както в законни океанографски изследвания, така и в десетки тайни операции от Владивосток на север до Тиера дел Фуего на юг и всички точки между тях.

След четирийсет безплодни минути, Тъкър си спомни какъв параноик е Захаров и че вероятно не е позволил „Пушкин“ да хвърли котва близо до пристанището. И разбира се, щом се отдалечи от кейовете, скоро забеляза очертанията на кораба на около километър от брега.

Угаси двигателите и си приготви малък комплект инструменти — гаечен ключ, резачки, част от верига и малко лепенка, като сложи всичко в малка найлонова торба с цип, която някой предвидливо беше оставил на лодката. След като сложи всичко необходимо, Тъкър закачи торбата на колана си. Направи широка дъга и приближи към „Пушкин“ откъм морето, решавайки, че естествената човешка склонност е да се очаква опасност откъм брега. Достигнал кораба, той вдигна поглед, ала явно екипажът бе сведен до минимум и нямаше признаци, че някой е забелязал приближаването му. Тъкър мина покрай най-ниската редица люкове, повечето неосветени, надничайки вътре. Зад един от тях различи две фигури. Марая лежеше на една страна и изглеждаше заспала, макар че на възглавницата до главата ѝ имаше малко тъмно петно. Очевидно засъхнала кръв. Линдзи бе седнала до нея и на лицето ѝ бе изписана тревога.

Тъкър завърза лодката за котвената верига на „Пушкин“, сетне свали самото, обувките и чорапите си. След като провери торбата на кръста си, безшумно се плъзна във водата. Първата му работа бе да се погрижи за лодката, вързана от другата страна на кораба. Той измъкна клещите, гаечния ключ и веригата от торбата на колана си и се зае за работа. На няколко пъти изплува на повърхността, за да си поеме въздух, ала накрая приключи и се върна на надуваемата лодка. Пушкин дори не е бил построен, когато Тъкър за последен път се бе изкачвал по котвена верига, а и тогава не му беше никак лесно. Тогава младостта беше на негова страна, този път мотивацията беше далеч по-силна от желанието да не се изложи пред своите колеги.

Отблъсна се от лодката и се изтегли нагоре по веригата. След няколко минути беше на палубата на кораба, целият мокър, безшумно отправяйки се към стълбите на кърмата.

Марая се събуди от глух удар по вратата. Бе загубила представа за времето, откакто я донесоха на по-големия кораб, тъй като непрестанно заспиваше, будеше се и пак заспиваше. Полагаше усилия да остане будна заради дъщеря си. Огромното облекчение на Линдзи, когато я бе зърнала на яхтата на Портър бързо бе преминало в безпокойство, когато майка ѝ залитна. Марая не успяваше да фокусира погледа си и главата ѝ болезнено пулсираше от мига, в който я удариха

в гръб в библиотеката на Рената. Колкото повече се опитваше да се съсредоточи и да остане будна, толкова по-сънлива ставаше, докато накрая отново се предаваше.

Стоманената врата на каютата им се отвори с леко скърцане. Линдзи скочи на крака, а Марая се надигна до седнало положение, решена да не изглежда уязвима. Когато вратата се отвори, мъж с широки рамене влезе заднишком, носейки нещо — поднос с вечеря, помисли си Марая. „О, каква радост. Време е за хранене в зоопарка.“

Сетне се появи чифт крака, влачейки се по пода. Едрият мъж дърпаше друг, който бе проснат по цялата си дължина. Още един затворник? Марая се изправи, без да обръща внимание на невероятната болка в главата.

— Какво сте му сторили? — попита тя.

Мъжът пусна товара и се изправи.

— Чичо Франк! — извика Линдзи.

Той се извърна и се усмихна, сетне притисна пръст към устните си. Когато премести поглед към Марая, тя усети как лицето ѝ се озарява от широка усмивка. Беше мокър и бос, ризата бе прилепнала, ала беше най-прекрасната гледка, която някога бе виждала.

— Шшшт! Тихо — прошепна той, прекъсвайки облекчения ѝ вик. — Линс, затвори вратата. — Той издърпа проснатия мъж навътре. Беше един от пазачите, когото наричаха Сергей, спомни си Марая. Линдзи прескочи отпуснатото тяло на мъжа и затвори вратата, сетне се извърна, докато Тъкър безцеремонно стовари мъжа на леглото.

— Мъртъв ли е? — попита тя с широко отворени очи.

— Не, но ще има ужасно главоболие.

— Познато чувство — обади се Марая.

— Смятаме, че мама има сътресение — рече Линдзи. — Опитвам се да я държа будна.

Тъкър се изправи. Приблужи до тях и ги прегърна, сетне леко опипа главата на Марая.

— Ох. Тук има голяма цицина. Кожата е разкъсана.

— Какво правиш тук? — прошепна тя. — Не че не сме във възторг да те видим.

Той пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Реших, че може би имате нужда някой да ви прибере отгук — отвърна и се залюля на босите си крака.

— Ти си невероятен, Франк Тъкър!

— Да, сигурно, можеш да ми изпееш хвалебствен химн, ако се измъкнем оттук невредими — рече той и в същото време мъжът на леглото изстена и се размърда. — Помогнете ми да вържем тоя приятел.

— С какво?

На кръста му висеше найлонова торба. Той я отвори и измъкна руло лепенка, подаде го на Линдзи, която хвана единия край и откъсна дълго парче. Тъкър подаде на Марая джобно ножче. Тя отрязва друго парче и го залепи върху устата на Сергей, докато Тъкър го държеше. Сетне привързаха китките му към леглото.

— Нападнаха ни с Рената в нейната къща — рече Марая. — Съседът на Чап отвлякъл Линдзи.

— Зная — рече Тъкър и пое дълго парче лепенка от Линдзи, за да привърже глезените на пазача.

— Портър ми каза, че е взел Рочестър, котарака на Ема и Чап на яхтата си — рече Линдзи — и че е тръгнал да го нахрани. Каза, че котаракът се страхувал от него и кучето и попита дали мога да му помогна, докато чакаме мама да дойде. После ме върза и ми запуши устата. Много съжалявам, мамо — добави тя. — Съжалявам, че избягах и после се вързах на такъв евтин номер.

Марая я прегърна.

— Всичко е наред. Не си можела да се досетиш. Чап също го е смятал за приятел, а Портър го е отровил. Той е ужасен човек.

— Отвели са те заедно с Рената? — попита Тъкър.

Марая кимна.

— Тя се съгласи да отиде в полицията, за да съобщи за Портър и сина си, Нолан, както и за връзката им с убийствата на Чап и Ъркърт. Лермонтов, бодигардът на Захаров, все още е в страната. Той беше хванал Рената. Някой друг ме удари отзад. Мисля си, че може да е бил Юри Беленко.

— За Беленко ще ти разкажа по-късно — рече Тъкър.

— Линдзи твърди, че Рената е скочила от яхтата на Портър. Аз бях долу в каютата, в безсъзнание през по-голямата част от път дотук.

— Тя крещеше на сина си и останалите — добави Линдзи. — За мен и мама и някакъв мъж на име Ъркърт? — Марая и Франк кимнаха. — После над главата ми избухнаха фойерверки и когато се обърнах,

нея я нямаше. Просто бе скочила през борда в суматохата. Портър извади пистолет и стреля. Прекараха доста време да я търсят, но мисля, че успя да им се изплъзне.

— Време е да тръгваме — рече Тъкър.

Марая докосна ръката му.

— Франк? Знаеш ли дали е жива?

Той поклати глава.

— Не, не е.

— О, господи...

— Хайде — подкани ги той. — Да се махаме оттук. Оставете обувките си — добави той, когато Линдзи понечи да нахлузи маратонките си. Марая бе загубила сандалите си накъде между удара по главата и пристигането на руския кораб.

Тъкър отвори вратата и надникна в коридора, сетна хвана ръката на Линдзи и я поведе навън. Марая ги последва. Стигнаха до стълбите в края на коридора, ала тъкмо започнаха да се изкачват, когато чуха гласове да приближават отгоре. Бързо се дръпнаха назад и тъй като нямаше къде другаде да се скрият, прилекнаха зад откритата стълба. Късметът им проработи. В подножието на стълбата моряците тръгнаха право по коридора, без да се обръщат назад. Франк кимна и тримата бързо поеха нагоре. Ако двамата моряци забележеха, че пазачът не е на поста си пред вратата, Марая знаеше, че е само въпрос на секунди, преди да го открият вътре и да вдигнат обща тревога.

И естествено само след секунда по стълбата отекна приглушен вик, сетне се дочу шум от тичащи крака.

— Още едно ниво нагоре — нареди Франк. — Ако се разделим, насочете се към кърмата... назад, разбрахте ли? — Червените къдрици на Линдзи заподскачаха енергично. — Има надуваема лодка, вързана за котвата на десния борд — добави Франк. — Ключът е в запалването. Не ме чакайте. Ако не можете да стигнете до нея, скочете през борда и плувайте с всички сили към брега. Просто се отдалечете от кораба, чувате ли?

— Всички заедно — рече Марая, щом стигнаха горната палуба.

По стълбите зад тях се чуваха викове и трополене.

— Кърмата! — извика Тъкър, пусна ръката на девойката и я бутна напред. — Хвани майка си, Линдзи, и бягай!

Затичаха се с всички сили. Щом стигнаха до задните перила, Марая се надвеси да погледне и зърна надуваемата лодка на около трийсет метра надолу, подскачаща до големия кораб.

— Добре, скачаме — рече тя. — Готови?

Линдзи я сграбчи за ръката.

— Мамо! Той не е с нас!

Палубата вече гъмжеше от преследвачи и двете чуха Франк да крещи от далечната страна — „на левия борд“. Марая се извърна по посока на гласа му. От кулата високо над палубата, зърна движението на пушка, чието дуло се завъртя към него, когато той отново извика към тях:

— Скачайте!

„По дяволите, Франк, ти каза на десния борд!“ — безмълвно изкрещя мозъкът на Марая, когато го зърна при отсрещния парапет. Мъжът остана неподвижен само за миг, погледите им се срещнаха и устните му безмълвно произнесоха две думи. „Обичам те.“ Сетне Франк се притисна към парапета, наведе се назад и падна заднишком във водата също като водолаз, какъвто навремето е бил. В последния миг прозвуча изстрел. Червено петно избухна върху ризата му, ала нямаше връщане назад, инерцията го увлече и той падна зад борда.

— Не! — изкрещяха едновременно Марая и Линдзи. Чува се още викове. Марая бързо излезе от вцепенението си и зърна петима моряци да тичат към нея и Линдзи. Над главата ѝ дулото на пушката се насочи към тях.

— Линдзи, скачай! — извика тя.

Вече се бяха прехвърлили през парапета и летяха надолу, когато прозвучаха първите изстрели. Марая падна тежко във водата, ръцете и гърдите ѝ болезнено се блъснаха в студената повърхност. Потъваше все по-надолу и по-надолу, солта щипеше раната на главата ѝ. Ала когато изплува, се чувстваше по-добре, сетивата ѝ се бяха изострили от шока при потъването.

Лодката беше само на няколко метра, а Линдзи вече беше до нея и трескаво се озърташе. Марая заплува с всички сили, без да обръща внимание на виковете отгоре и бързо се прехвърли в лодката. Настани се зад руля и се зае да освободи въжето от веригата на котвата. Отново се чуха изстрели и звън на метал в метал. Ако улучеа надуваемата част на лодката, двете с Линдзи бяха загубени. Най-сетне въжето бе

освободено, Линдзи отблъсна лодката от кораба, а Марая завъртя ключа на запалването. Двигателите заработиха, тя откри лоста за скоростите и рязко потегли напред. Премина покрай десния борд, заобиколи отпред и подкара покрай лявата страна, Франк им бе казал да се отдалечат от кораба, но това бе преди да се гмурне от срещуположната страна. От гледна точка на Марая това отменяше всякакви предишни уговорки. Той беше във водата някъде от другата страна и тя възнамеряваше да го открие.

Изведнъж чу шум от перка на хеликоптер над главата си, както и рева на други двигатели. Право пред себе си шокирано зърна Лермонтов, едрия борец, който бе зад руля на бързоходна моторна лодка, подготвяйки се да я подгони. Марая угаси двигателите и рязко завъртя руля, за да не блъсне в моторницата. Лермонтов още се мъчеше да отдалечи лодката си от кораба, ала въпреки че моторът ревеше, перката не искаше да се завърти. Марая имаше чувството, че се е оплела в нещо.

Лермонтов подаде руля на друг мъж, а той се наведе да провери какъв е проблемът. Извика нещо на руски, сетне трескаво започна да маха с ръце, за да покаже на колегата си да се връща. Мъжът зад руля най-сетне разбра, ала полицейски патрулни лодки ги заобиколиха отвсякъде. Перката най-сетне се завъртя, изхвърляйки вода, а веригата, която някак бе увита около нея, излетя към повърхността. Марая веднага си помисли за Франк и малката найлонова торба с фокуси на кръста му.

Лермонтов все още стоеше наведен в задната част на лодката и крещеше нареждания. Когато веригата излетя във въздуха, той отскочи назад, ала беше твърде късно. Дебелите метални халки го удариха по главата, той залитна и падна зад борда. Веригата продължи да се гърчи като побесняла змия, а после Марая зърна нещо невероятно. Перката се отдели и потъна в океана. Морякът се взираше смаяно в безполезния ревящ мотор, докато полицаите от бреговата охрана се качваха на лодката. Приблжиха още полицейски лодки и катери на бреговата охрана, отвърщайки на огъня от „Пушкин“, а в същото време надуваемата лодка силно се разклати. Един хеликоптер се сниши и Марая сграбчи Линдзи, за да я предпази да не падне зад борда. Хванаха се за контролното табло, за да запазят равновесие. Още една ръка внезапно сграбчи таблото до Марая и тя с мъка отвори очи срещу

силния вятър. Детектив Шайбър стоеше до нея, очевидно спуснал се от хеликоптера. Държеше пистолет и очевидно се чувстваше в свои води.

— Госпожа Болт и Линдзи Болт-Тардиф, предполагам? — надвика той шума на хеликоптера. Линдзи кимна. Прозвучаха още няколко изстрела от палубата на „Пушкин“, докато Марая трескаво се взираше във водата, търсейки Франк.

— Вие сте от добрите, надявам се? — извика Линдзи на Шайбър.

— Така си е — кимна той. Една от полицейските лодки измъкна Лермонтов от водата. Очевидно беше жив. Марая го чу да крещи две думи:

— Дипломат! Имунитет!

— Къде е Тъкър? — изрева Шайбър.

— Беше ранен! — отвърна Марая. — Скочи във водата!

Водата кипеше от двигателите на плавателните съдове и от въздушните вълни от перките на хеликоптерите.

— Мамо! Там! — извика Линдзи, сочейки някъде встрани.

Марая зърна Франк, главата му блестеше като малка шамандура във водата. Младата жена се хвърли във водата и го достигна с няколко мощни загребвания. Беше в безсъзнание, ала не бе трудно да го обърне във водата. Дръпна главата му назад, притисна устни към неговите и издиша. Сетне го прегърна през гърдите и трескаво загреба обратно към лодката, като безспирно повтаряше:

— Да не си посмял да умреш, Франк Тъкър! Да не си посмял!

Шайбър и Линдзи подхванаха Тъкър под мишниците и го издърпаха в лодката. Марая се изкатери и започна изкуствено дишане.

— Хайде, Франк! — настояваше тя. — Дишай, по дяволите!

Сякаш измина цяла вечност, ала накрая той задавено пое въздух и се закашля.

— Струва ми се, че ти казах да се отдалечиш — промълви той.

— Трябваше да остана и да видя номера с перката — успя да се усмихне Марая. — А сега мълчи, моля те. — Когато той затвори очи, тя се извърна към Шайбър: — Той кърви — произнесе съвсем тихо. Ризата му бе залепнала за гърдите, подгизнала от кръв.

— Изпратили са въздушна линейка — кимна Шайбър нагоре.

Марая забеляза, че бреговата охрана се бе качила на „Пушкин“ и нещата изглеждаха напълно под контрол. Щом полицейският хеликоптер се оттегли на безопасно разстояние, на кораба се приземи

втори с голям червен кръст отстрани. Марая следеше повърхностното дишане на Франк, когато най-сетне бе спусната кошница. Настаниха и привързаха Франк към нея. Щом започна да се издига към палубата на кораба, Марая и Линдзи поеха по стълбата, за да я посрещнат горе, следвани от Шайбър.

— Вие двете най-добре идете с него, за да ви прегледат — предложи той и добави към Марая: — Главата ти кърви.

Тя вдигна ръка и докосна темето си. Когато погледна пръстите си, бяха покрити с кръв.

— Не е сериозно — успокои го тя.

Ала се остави да я отведат до хеликоптера, за да могат двете с Линдзи да бъдат с Франк.

ЕПИЛОГ

Вторник, девети юли

Сивите плочки топят краката ѝ, докато Марая сваля пухкавата хотелска хавлия и я оставя върху един от шезлонгите край басейна на „Бевърли Уилшър“. Столовете са подредени в две дълги редици, за да улавят слънцето. И днешният ден ще бъде прекрасен, ала в този ранен час Марая и служителят от хотела са единствените хора наоколо. Той оставя дебела, сгъната хавлиена кърпа на всеки стол, двамата се поздравяват приятелски. Вече се познават по име.

Линдзи все още спи горе, червените ѝ къдрици са в рязък контраст с белите възглавници и блестящата черна козина на котарака, сгушен до нея. Беше взела дебелия котарак на Ема Корман. Синовете на Корман се оказаха алергични, така че Рочестър щеше да живее във Вирджиния. Линдзи вече е започнала безсрамно да го глези, а Рочестър е влюбен. Хотелската управа е сляпа за присъствието му. Рочестър не е единственото осиротяло животно, намерило нов дом тази седмица. Детектив Шайбър реши да осинови трицветния басет на име Кърмит. Каза на Марая, че решил да вземе кучето само за една вечер, ала шестгодишният му доведен син отказал да се раздели с него.

Кучето бе забелязано — или по-скоро тъжният му вой бе чул — късно в петък вечер от един рибар, който се натъкнал на яхтата „Райт Мислителя“, която се носела по течението без екипаж на около два километра от брега. Щом се качил на борда, той открил не само кучето, но и трупа на собственика Дъглас Портър. Чистачката от Калифорнийския университет в Лос Анджелис, на която бе показана снимка на високия плешив Портър, потвърди, че това може да е бил мъжът, когато видяла пред кабинета на Ъркърт вечерта, когато професорът бе убит. Според доклада на криминолозите архитектът се бе застрелял със собствения си пистолет, намерен до трупа. Кратка бележка потвърждаваше самоубийството, макар че Шайбър бе обезпокоен от факта, че левичарят Портър бе застрелян в дясното слепоочие.

Това не бе единствената неразрешена загадка. Партньорът на Портър в проекта Нова Кримски, Нолан Кар бе изчезнал след инцидента на „Пушкин“. Малка яхта, негова собственост, бе открита на другата сутрин, завързана за скалите под имението му. Имаше предположение, че е опитал да се промъкне обратно в пещерата за лодки под прикритието на нощта, вероятно за да вземе парите, открити зад фалшива плоскост в бараката за инструменти — почти седемстотин и петдесет хиляди долара в брой, скътани за тежки времена. Ала Шайбър лично бе затворил стоманените врати, когато се бе опитал да спре Тъкър и ги бе заключил, правейки невъзможно отварянето им отвън. Оттогава полицията в Нюпорт държеше къщата под наблюдение, ала Нолан не се беше появил.

Марая приближава до водата. Широки стъпала водят към плиткия край на басейна, ала тя предпочита да се хвърли в дълбоката вода. Поколебава се за миг на ръба, протяга се, леко разтрива слепоочията си. Главата леко я боли. Лекарите ѝ обясниха, че ще минат няколко седмици, докато сътресението отшуми. Междувременно е болезнен сувенир от гнева на Нолан Кар при откритието, че е убедила майка му да го предаде. „Можеше да е по-лошо“, мисли си Марая. Нолан можеше да я убие, когато се бе промъкнал зад нея онази вечер. Може би се бе сдържал, защото позлатената икона, която бе грабнал от масичката в коридора, беше безценна и навремето бе принадлежала на Екатерина Велика. Или може би просто не желаше да се занимава с мръсната работа. Това беше задължение на Лермонтов, все пак. Нолан бе взел под наем руснака и го бе довел вкъщи, за да напомня на Рената колко е важно да си държи устата затворена — само че когато бяха пристигнали, вече бе твърде късно. Майка му вече го бе предала.

Нападението на Нолан над Марая и спонтанното решение на Портър да отвлече Линдзи бяха реакции на слаби хора, неспособни да се справят със ситуацията. Десетилетия наред правил успешни сделки с Арлън Хънтър, Захаров твърде късно бе разбрал, че внукът не е замесен от същото тесто. Това бе втората му голяма грешка, реши Марая. Първата бе убийството на Анатоли Орлов. От всички жертви на Захаров, Орлов бе единственият, върнал се да го преследва. Нацията не прощава убийството на героите. Юри Беленко се бе извинил на Марая за всичко, което двете с Линдзи бяха преживели. Захаров, твърдеше той, се бе върнал в Москва с очакванията да бъде обявен за премиер,

следващата стъпка към президентството, само за да открие, че поддръжниците му започват да го изоставят на тълпи. Мафията също го смяташе за твърде голяма пречка, за да бъде начело на проекта Нова Кримски. Беленко подозираше, че Нолан Кар може да е бил накаран да замълчи завинаги. Смятал, че Захаров ще има нужда също да си пази гърба, защото организираните престъпници не ги е грижа за общественото внимание, което получава.

С публикуването на файла Орлов/Болт, Франк Тъкър бе сторил именно това, за което се бе надявал Навигатора. Що се отнася до Беленко, той е бил шпионинът на Дерябин в лагера на Захаров, както изглежда. Уреждането Марая да бъде представена на външния министър било, признава закачливо той, грубо, но перверзно удоволствие да го разтърси. И между другото, добавя Беленко, благодари на Марая за предложението за работа, макар че няма да го приеме точно сега. В момента има изобилие от възможности. Но кой знае какво ще донесе бъдещето? Само се надява двамата отново да се натъкнат един на друг.

А другите досиета, които Дерябин бе дал на Франк? Беленко бе споделил с Марая, че са били само пълнеж — достатъчно точни в своето описание на престъпленията на Захаров през годините, ала напълно безполезни, за да допринесат за отстраняването му. „Тогавя защо не са дали на Франк единствените документи, които са били от значение“, бе попитала Марая. „Защото, обясни Беленко, Навигатора е пресметнал, че Тъкър ще отхвърли подобна нагла манипулация. Трябвало е да вярва, че сам избира битката си.“ От това, което знае за господин Тъкър, Беленко не е изненадан да научи, че е унищожил остатъка от документите наместо да позволи да попаднат в ръцете на неподходящ човек.

Освен това Беленко бе дал на Марая подарък — книгата на баща ѝ, включително ръкописа на романа му „Човекът в средата“, откраднат от Чап Корман от Портър, неговия убиец, за да бъде предаден на новите му руски приятели. И наистина е роман на Бен, твърдо казва Беленко, връчвайки ѝ в същото време друг пожълтял ръкопис на руски език — „Човекът на ръба“ от Анатоли Орлов. Това е романът, пренесен тайно през границата на Съветския съюз и поверен на Бен Болт — предизвикателство, довело до убийството и на двамата. От КГБ бяха запазили романа, наместо да го унищожат. Сега, заяви Беленко, е време

за великия съвместен проект на двамата талантиви писатели, сътворен по време на онази далечна среща в Париж, за да бъде издаден, както са се надявали — като комплект, два различни погледа към утопичното бъдеще. Творческо, изпълнено с надежда стискане на ръцете през великата идеологическа бариера.

Марая, невъобразимо разчувствана да научи истината, бе обещала да ги предаде на издателя на баща си.

Тя знае, че сълзи се стичат по лицето ѝ, когато се гмурка в басейна, ала щом тялото ѝ се стяга от удара с водата, те бързо са отмити. Бен не е предал Орлов. И е искал да се върне у дома.

Тя се отпуска в копринената хладина и краката ѝ се отблъсват от гладките плочки. Изминава две дължини за разгривка, преди да навлезе в ритъма на свободния стил, чувствайки се все по-удовлетворена с всяко ново загребване. Ще измине дължините, после ще се качи и ще закуси с Линдзи. От хотела ги бяха преместили в по-голям апартамент с две спални — отчасти, защото беше на етаж с по-добра охрана, която им бе нужна заради връвата в медиите.

Един репортер подозрително отсъстваше сред тази суматоха от интервюта, обаче. Пол Чейни се бе обадил, след като бе научил новината за инцидента на „Пушкин“. Краткото съобщение, което бе оставил на гласовата поща в хотела, гласеше, че се надява Марая и Линдзи — и Франк, бе добавил неохотно — са добре и че двамата с Марая скоро ще имат възможност да поговорят, за да изяснят всички недоразумения помежду си. В светлината на разразяващия се скандал, кадри от интервюто му със Захаров — вероятно последното на руснака — се показваха непрестанно. Ала Чейни бе обявил, че честта го задължава в името на обективността и предвид връзката му с някои от играчите, да се въздържа от коментари както относно рухването на империята на Арлън Хънтър, така и от очаквания финален литературен триумф на Бенджамин Болт. Само Марая знаеше колко унижен трябва да е бил Пол, задето не бе успял да прецени правилно нещата, ала нямаше никога да го спомене.

Другата причина, поради която Марая и Линдзи бяха сменили хотелския апартамент е очакването да изпишат Франк от болницата през следващите няколко дни — може би дори утре, казаха лекарите, смаяни от невероятната му издръжливост. Междувременно малко по-късно Марая и Линдзи ще отидат до болницата в Лонг Бийч и ще

прекарат следобеда с него, както постъпваха всеки ден, откакто ги бе спасил от „Пушкин“. Куршумът, прострелял Франк, бе преминал почти през цялото му тяло, спирайки на няколко милиметра от гръбнака му, счупвайки ребро и засягайки диафрагмата по пътя си. Ала той изглежда щеше да се възстанови напълно. Дори госпожа Латам, която само преди няколко дни бе готова да го предаде, за да бъде арестуван, пита за него всеки ден и иска Марая да я осведоми за всичко, от което би имал нужда, щом пристигне в хотела.

Франк смяташе, че почива в подготовка за неизбежното му хвърляне в затвора, ала това изглеждаше малко вероятно. Джак Гайст бе в града в неделя. Макар и да не бе доволен от едноличното решение на Франк да унищожи документите на Навигатора, изглежда склонен — почти горящ от желание — да лансира мнението, че са съдържали ненадежден материал, може би дори дезинформация. „ЦРУ, заяви твърдо Гайст, не развява публично кирливите си ризи.“ Конгресът не желаел да чува за бунтовници в управление, което получава милиарди долари годишно от обществения портфейл.

След като Гайст си тръгна от болничната стая на Франк, Марая го притисна в коридора и настоя да чуе плановете му за Франк. „В края на краищата, изтъкна тя, Франк не можеше да бъде върнат в отвратителната дупка, която бе заемал, преди всичко това да се случи.“ Гайст размисли. Вярно било, че уменията на Франк не били използвани пълно, каза той. Може би това било част от проблема и трябвало да бъде поправено. Но Франк първо трябвало да реши дали все още желае да работи в Управлението. Ако е така, щяло да има позиция, която да го очаква и която щяла да бъде подходяща за неговия опит и старшинство. „Междувременно, добави Гайст отривисто, Саддам Хюсеин, отново придвижвал танкове към Средния Изток и президентът искал да бъде запознат със ситуацията. Трябвало да се връща във Вашингтон.“

Марая бе забелязала също така, че след заминаването на Гайст и приключването на задачата ѝ с вербуването на Беленко, бе загубила постоянната си опашка. Тя започна последната си дължина в басейна. Франк трябва да реши за бъдещето. Тя също. „Каквито и решения да вземат, подозираше тя, ще ги вземат заедно.“ Тя се усмихна при тази мисъл. Има известна успокояваща неизбежност във всичко това,

чувство, че събитията поемат в посока, която винаги е трябвало да следват.

Линдзи вече се опитваше да убеди майка си, че е хубаво да се приберат с кола обратно към къщи. Всички — Марая, Линдзи, Рочестър и Франк. Тя би могла да помогне в шофирането.

Биха могли да спрат в Лас Вегас. Не е място, което Марая гори от желание да посети, но Линдзи смята, че ще бъде страхотно да види представления с имитатори на Елвис. „Може да видят и параклисите за бързите брачни церемонии“, добави закачливо тя, тъмните ѝ очи танцуваха от единия към другия, докато Марая и Франк се изчервиха, внезапно глътнали си езика и твърде стеснителни един с друг. „Как тъй тази нейна дъщеря бе станала толкова умна?“ — чуди се Марая.

Тя достига края на басейна и се измъкна от водата, изпълнена с енергия. Готова да започне деня.

Издание:

Тейлър Смит. Клубът на невинните
Американска. Първо издание
ИК „Колумбина прес“, София, 2001
Редактор: Теодора Давидова
ISBN: 954-732-041-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.